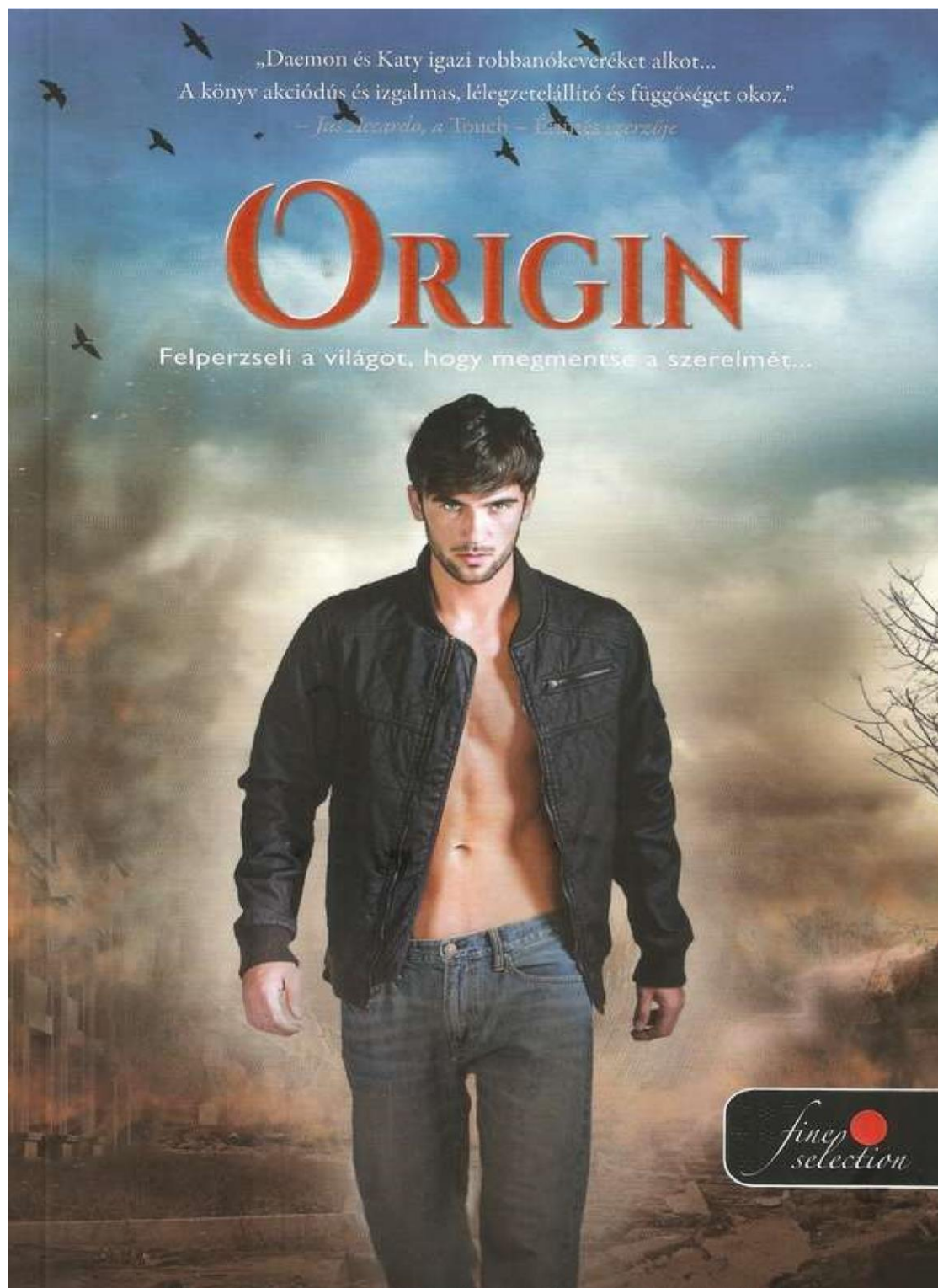

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Írta: Jennifer L. Armentrout

A mű eredeti címe: Origin

A művet eredetileg kiadta:

Entangled Publishing, LLC

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor

Korrektorok: Szécsényi Tibor, Korom Pál

Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen

Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

ELSŐ FEJEZET

Katy

ÚJRA TÚZBEN ÉGTEM. Rosszabb volt, mint a mutációs betegség, rosszabb, mint amikor ónixport fújtak az arcomba. A mutáns sejtjeim vadul vibráltak, mintha ki akarták volna vágni magukat a bőrömön át. Talán így is volt. Úgy éreztem magam, mintha kettéhasítottak volna. Az arcomon valami csordogált.

Lassan ráébredtem, hogy a könnyeimet érzem.

Félelem és düh szülte őket – olyan erős düh, hogy éreztem is a számban az ízét, mintha vér lenne. Vagy talán valóban vér volt. Talán éppen a saját véremben fuldokoltam.

Arról, ami a kapu bezárulása után következett, csak ködös emlékeim maradtak. Daemon búcsúzóul mondott szavai kísérték minden ébren töltött percemet. Szeretlek, Kat. Mindig szerettelek. Mindig szeretni foglak. Aztán egy szisszenő hang, ahogy az ajtószárnyak összezárultak, és egyedül maradtam az arumokkal.

Azt hiszem, megpróbáltak megenni.

Minden elsötétült, és ebben a világban ébredtem, ahol a lélegzetvétel is fájt. Csak Daemon hangjának, a szavainak emléke enyhítette kissé a kínt. De eszembe jutott Blake búcsúmosolya is, ahogy magasba emelte az opálmedált – az én opálmedálomat, amit Daemon adott nekem – éppen az előtt, hogy a szirénák felvijjogtak és az ajtók lefelé indultak volna, és újra fellobbant a dühöm. Elkaptak, és azt se tudhattam, Daemon kijutott-e a többiekkel.

Semmit sem tudtam.

Kinyitottam a szememet, pislogtam a rám zuhogó éles fényben. Egy percig semmit sem láttam a ragyogástól, a körvonalak elmosódtak, de aztán kirajzolódott a fehér mennyezet a lámpák mögött.

– Jól van. Felébredt.

A bennem lüktető égő érzés ellenére a testem megfeszült az ismeretlen férfihangot hallva. Megpróbáltam felé fordítani a fejemet, de a kín végigvágott rajtam, még a lábujjaimat is görcsbe rántva. A nyakam, a karom, a lábam – semmim se mozdult.

Jeges rémület öntött el. Ónixpántok fogták a nyakamat, a csuklómat és a bokámat, azok szorítottak le. Hatalmába kerített a félelem, csapdába ejtve a levegőt a tüdőmben. Azokra a zúzódásokra gondoltam, amiket Dawson látott Beth nyakán. Összeborzongtam undoromban és félelmemben.

Közeledő léptek zaját hallottam. Egy oldalra fordított arc került a látóterembe, eltakarva a fényt.

Idősebb férfi volt, a negyvenes éveinek végén, géppel rövidre nyírt sötét hajába ősz szálak vegyültek. Sötétzöld katonai egyenruhát viselt, a mellkasa bal oldalán háromsornyi színes jelzés virított, jobb oldalán szárnyaló sas. Még fájdalomtól ködös agyam is felfogta, hogy ez egy fontos ember.

– Hogy érzi magát? – kérdezte érzelemmentes hangon.

Lassan pislogtam, próbáltam eldönteni, hogy komolyan kérdezi-e.

– Mindenem... mindenem fáj – nyögtem ki.

– A bilincsek miatt, de szerintem maga is tudja. – A háta mögé intett valakinek. – Bizonyos óvintézkedéseket kellett tennünk, amikor szállítottuk.

Szállítottak? Megugrott a pulzusom. Rámeredtem. Hol a fenében vagyok? Még mindig Mount Weatherben?

– Az én nevem Jason Dasher őrmester. Kioldom a bilincseit, hogy beszélgetni tudjunk és megvizsgálhassák. Látja azokat a sötét pontokat a mennyezeten? – Követtem a pillantását, és valóban megláttam a csaknem észrevehetetlen foltokat. – Ónix és gyémánt keveréke. Azt már tudja, mit művel az ónix. Ha ellenáll, telefűjjük vele a helyiséget. Bármilyen védettséget alakított ki, nem fog segíteni.

Az egész helyiséget? Mount Weatherben egyetlen adag volt, amit az arcomba kaptam, nem folyamatos áramlás.

– Tudta, hogy a gyémántnak a legmagasabb a fénytörési mutatója? Ugyan nem rendelkezik ugyanazzal a fájdalmas hatással, mint az ónix, de ha ónix mellett kellően nagy mennyiségben alkalmazzuk, kimeríti a luxeneket, képtelenné teszi őket arra, hogy a Forrásból merítsenek.

Magára is ilyen hatással lesz.

Jó tudni.

– Amellett, biztonsági intézkedésként, a szoba falait ónixberakással láttuk el – folytatta, és barna szeme újra az enyémet kutatta. – Arra az esetre, ha valamiképpen mégis a Forráshoz nyúlna, vagy megtámadná a személyzet egy tagját. A hibridek képességeinek határát sosem lehet megbecsülni.

Abban a pillanatban a képességeim odáig sem terjedtek, hogy segítség nélkül felüljek, hát még hogy egyedül induljak nindzsafutamra.

– Megértette? – kérdezte az őrmester, és felszegte az állát, úgy várt a válaszomra. – Nem akarjuk bántani, de ha fenyegetően lép fel, semlegesíteni fogjuk. Megértette, Katy?

Nem akartam felelni, azonban igenis ki akartam jutni az átokverte ónixbilincsekből.

– Igen.

– Jó. – Elmosolyodott, ám érződött rajta, hogy begyakorolta, és valójában nem barátságos. – Nem akarjuk kínozni. A Daedalus nem erről szól. Ettől nagyon messze állunk. Lehet, hogy most még nem hiszi el, de remélem, idővel megérti, mi a valóság. Az igazság arról, kik vagyunk mi, és kik a luxenek.

– Hát... most tényleg nehezen hihető.

Dasher őrmester láthatóan tudta, hogyan értse a szavaimat. A hideg asztallap alá nyúlt, aztán valami hangosan kattant, és a bilincsek maguktól felemelkedtek, lesiklottak a nyakamról, a csuklóimról és a bokáimról.

Reszketegen felsóhajtottam, és lassan felemeltem remegő karomat. A különböző testrészeimet vagy zsibbadtnak, vagy túlérzékenynek éreztem.

Az őrmester a karomra tette a kezét. Összerándultam.

– Nem bántom – mondta. – Csak segítek felülni.

Minthogy nem igazán uraltam remegő végtagjaimat, nem tiltakozhattam. Néhány pillanat alatt valóban felültetett. Megmarkoltam az asztal szélét, hogy el ne dőljek, és mélyeket lélegeztem. A fejemet szinte fel se bírtam emelni, a hajam az arcomba hullott, eltakarva előlem a helyiséget.

– Valószínűleg szédül egy kissé. Hamarosan elmúlik.

Felnéztem. Egy alacsony, kopaszodó, fehér köpenyes férfit láttam a fényesfekete ajtó mellett állni; az ajtólapban tükröződött az egész helyiség. Az egyik kezében műanyag poharat tartott, a másikban valamit, ami leginkább egy kézi vérnyomásmérő párnájára emlékeztetett.

Lassan körbepillantottam. Olyan volt, mintha egy furcsa orvosi rendelőben ülnék: apró asztalokon különös műszerek feküdtek, a falak mellett fehér szekrények álltak, köztük kampókra akasztott fekete gumicsövek lógtak.

Az őrmester intett, mire a köpenyes férfi az asztalom mellé lépett, és óvatosan az ajkamhoz emelte a poharat. Mohón kortyoltam. A hűvös víz enyhítette a torokfájásomat, de túl gyorsan ittam – hangos és fájdalmas köhögésroham jött rám.

– Dr. Roth vagyok, a bázis orvosainak egyike. – A köpenyes félretette a poharat, és a zsebéből előhúzott egy sztetoszkópot. – Most meghallgatom a szívét, rendben? Utána megmérem a vérnyomását.

Amikor a mellkasomhoz nyomta a hideg hallgatót, összereztem; aztán a hátam következett.

– Vegyen egy szép nagy lélegzetet! – Amikor engedelmeskedtem, folytatta: – Jól van. Most nyújtsa ki a karját!

Kinyújtottam: akkor láttam meg a csuklómon körülfutó vörös csíkot. A párja a másik karomon díszlett. Nagyot nyeltem, félrepillantottam, mert csak másodpercek választottak el attól, hogy pánikrohamot kapjak, főleg, amikor az őrmester szemébe néztem. Nem volt ellenséges, csak éppen idegen. Teljesen egyedül voltam, ismeretlenek között, akik tudták, mire vagyok képes, és okkal raboltak el.

A vérnyomásom biztosan az égbe szökött, mert éreztem, hogy dobol a szívem, és összeszorult a mellkasom, ami sosem jó jel. Amikor a párna felfúvódott a karomon, mélyet lélegeztem, és feltettem a kérdést.

– Hol vagyok?

Dasher őrmester összekulcsolta a kezeit a háta mögött.

– Nevadában.

Ránéztem, aztán a falakra – mindenhol fehérség, leszámítva a sűrűn elhelyezett fekete pontocskákat.

– Nevadában? De hiszen... hiszen az az ország túlsó felén van! Egy másik időzónában! Csend.

És akkor megértettem.

– Az 51-es körzetben? – kérdeztem kétségbeesetten nevetve.

Egyikük sem felelt, mintha nem vallhatták volna be, hogy ez a hely egyáltalán létezik. A kicseszett 51-es körzet. Azt se tudtam, sírjak-e vagy nevessek.

Dr. Roth kieresztette a levegőt a vérnyomásmérőből.

– Kicsit magas, de hát ez várható volt. Szeretném alávetni egy alaposabb kivizsgálásnak.

Szondák és egyéb csúfságok képe villant fel előttem. Gyorsan lecsusszantam az asztalról, elhátráltam a két férfi elől, bár a lábam alig akart megtartani.

– Nem. Ezt nem tehetik. Nem tehet...

– De igen – szakított félbe Dasher őrmester. – A hazafiassági törvény alapján felhatalmazásunk van arra, hogy bárkit letartóztassunk, átköltöztessünk és fogva is tartsunk, legyen akár ember, akár idegen, ha nemzetbiztonsági kockázatot jelent.

– Micsoda? – Háttal a falnak ütköztem. – Én nem vagyok terrorista!

– De kockázatot jelent – válaszolta Dasher. – Reméljük, hogy ez majd megváltozik, de mint tapasztalja, a szabad mozgáshoz való joga megszűnt abban a pillanatban, hogy átesett a mutáción.

Megcsuklott a térdem, a fal mellett a földre csúsztam, leérve alaposan megütöttem a fenekemet.

– Nem lehet... – Az agyam nem volt hajlandó feldolgozni a hallottakat. – Anyu...

Az őrmester nem felelt.

Anyu... jószágos ég, anyu biztosan megtévelyodik. Kétségbe fog esni. Sosem lesz képes túltenni magát rajta.

A homlokomra tapasztottam a tenyeremet, összeszorítottam a szememet.

– Ez nem lehet.

– Mit gondoltak, mi fog történni? – kérdezte Dasher. Felnéztem; szaggatottan fújtam ki a levegőt. – Amikor behatoltak egy kormányzati létesítménybe, azt hitték, csak úgy kísétálnak, és minden rendben lesz?

Hogy az ilyesminek nincsenek következményei?

Lehajolt, hogy a szemembe nézhessen.

– Vagy hogy egy csapatnyi kölyök, idegen, ember vagy hibrid, az engedélyünk nélkül eljuthat addig, ameddig maguk eljutottak?

Kirázott a hideg. Jó kérdés. Valóban, mit gondoltunk? Gyanítottuk, hogy esetleg csapda. Tulajdonképpen felkészítettem rá magamat. Mégsem hagyhattuk, hogy Bethany bent ragadjon, erre egyikünk sem lett volna képes.

Felnéztem az őrmesterre.

– Mi lett a többiekkel?

– Megléptek.

Elöntött a megkönnyebbülés. Legalább Daemon nem egy cellában raboskodik. Ez valamennyire megnyugtató.

– Őszintén szólva az is elég volt, ha az egyiküket elkapjuk. Vagy magát, vagy azt, aki átváltoztatta. Ezzel már előcsalogathatjuk a másikat is. – Elhallgatott. – Pillanatnyilag fogalmunk sincs, merre van Daemon Black, de úgy hisszük, ez nem marad sokáig így. A kutatásaink során felfedeztük, hogy a kötelék, amely egy luxen és az ő átváltoztatottja között fennáll, meglehetősen erős, főleg férfi és nő esetében. A megfigyeléseink pedig azt mutatták, hogy maguk ketten eléggé... közel állnak egymáshoz.

A pillanatnyi megkönnyebbülés tovatűnt, elhamvadt, és a helyét rettegés foglalta el. Semmi értelme nem volt tettetni, hogy fogalmam sincs, miről beszél, de azt nem állt szándékomban megerősíteni, hogy Daemon tette. Soha.

– Tudom, hogy most dühös és fél.

– Igen, méghozzá nem kicsit.

– Érthető. De nem vagyunk olyan rosszak, mint hiszi, Miss Swartz. Minden jogunk meglett volna, hogy halálos módszereket alkalmazzunk, amikor elkaptuk magát. A barátait is kivégezhettük volna. Nem tettük. – Felegyenesedett, és újra összekulcsolta a kezét. – Majd meglátja, hogy itt nem mi vagyunk az ellenség.

Még hogy nem ők az ellenség? Igenis ők azok, nagyobb fenyegetést jelentenek egy egész rajnyi arumnál, mert mögöttük áll a teljes kormányzat. Mert egyszerűen csak felkaphatnak embereket, és elvihetik őket, el mindentől – a családjuktól, a barátaiktól, a teljes életüktől – mindenféle következmény nélkül.

Nekem tényleg befellegzett.

Ahogy lassan felfogtam a helyzet valódi súlyát, ingatag önuralmam végleg felborult és összetört. Rettegés hasított belém, pánikba fordult, és csúnya, adrenalin fűtötte érzelemvihart produkált. Az ösztöneim vették át felettem az uralmat – azok, amelyek nem születtek velem, hanem azután alakultak ki, hogy Daemon meggyógyított.

Talpra ugrottam. Sajgó izmaim hangosan tiltakoztak, megszedültem a hirtelen mozdulattól, de állva maradtam. Az orvos elsápadt, félrelépett, a kezével a falat kereste. Az őrmesternek viszont a szeme se rebbent. Őt nem ijesztette meg a vagányságom.

Az érzések kavalkádjával könnyen el kellett volna érnem a Forrást, ám most nem következett be a felvillanyozó érzés, mint a magas hullámvasút tetején; még csak statikus elektromosság sem bizsergette a bőrömet.

Semmi sem történt.

Félelemtől ködös gondolataimon átvillant a realitás egy kis részlete, és visszaemlékeztem: itt bent nem érhetem el a Forrást. – Doktor? – szólalt meg az őrmester.

Fegyvert keresve elvetődtem mellette, az asztal felé, amelyen az apró tárgyak heverték. Arról fogalmam sem volt, mihez kezdek, ha kijutok a helyiségből, vagy ha zárva találom az ajtót. Egyáltalán nem gondolkoztam az adott pillanatnál tovább. Egyszerűen menekülni akartam, azonnal.

Mielőtt még elérhettem volna a műszeres tálcát, az orvos a tenyerével a falra csapott. A távozó levegő ismerős, rémisztő hangját ismertem fel, ahogy halk puffogások egész sorozatát indította be. Nem volt más figyelmeztető jel – a levegőnek sem a szaga, sem a sűrűsége nem változott.

Azok az apró pontok azonban a falakon és a mennyezeten kieresztették a fegyverré formált ónixot, és nem menekülhettem. Fuldokoltam a szörnyűségben. Elakadt a lélegzetem, perzselő kint éreztem a fejbőrömon, aztán lejjebb, végig a testemen. Mintha leöntöttek volna benzinnel, és felgyújtottak volna. Égett a bőröm. Megcsuklott a lábam, a térdem csattant a járólapon. Az ónixtól sűrű levegő marta a torkomat, a tüdőmet.

Összegömbölyödtem, önkéntelenül is a padlót kapartam, a szám néma sikolyra nyílt. Az izmaim rángatóztak, ahogy az ónix a sejtjeimbe hatolt. És nem volt vége. Nem remélhettem, hogy Daemon gyors gondolkodása kioltja a tüzet – némán szolongattam újra és újra, válasz azonban nem érkezett.

Nem volt és nem maradt semmi, csak a kín.

Daemon

HARMINCEGY ÓRA, NEGYVENKÉT PERC ÉS HÚSZ MÁSODPERC telt el azóta, hogy az ajtók bezárultak, és elválasztottak Katytól. Harmincegy óra, negyvenkét perc, tíz másodperc, mióta utoljára láttam. Katy harmincegy órája és negyvenegy perce volt a Daedalus markában.

Minden múltó másodperc, perc és óra rohadtul megőrzített.

Bezártak egy egyszobás házba – tulajdonképpen cella volt, mindennel ellátva, ami csak felbosszanthat egy luxent –, de ez nem állított meg. Az ajtót, az órként elé állított luxennel együtt, a szomszéd galaxisig rúgtam. Keserű düh rágott belülről, mint a sav – sebesen száguldottam el az enyémhez hasonló házak sorai között, messze elkerülve a családi házakat. Egyenesen abba az erdőbe tartottam, amely a Seneca-sziklák mellett élő luxen-közösség

lakóhelyét övezte. Még félúton sem jártam, amikor megláttam, hogy valami elmosódott fehérség száguld felém.

Meg akarnak állítani? Nahát, abból nem esznek!

Megtorpantam; a fény elszáguldott mellettem, aztán visszafordult. Emberi formát vett fel, úgy állt meg előttem, a ragyogása megvilágította a mögötte álló fákat.

Csak meg akarunk védeni téged, Daemon.

Éppen, ahogy Dawson és Matthew akart, azzal, hogy leütöttek Mount Weathernél, majd bezártak. Ó, igen, velük is lesz majd épp elég elszámolnivalóm.

Nem akarunk bántani.

Az kellemetlen – feleltem, és megroppantottam a nyakamat.

Mögöttem már gyülekeztek a többiek. – Én szívesen bántalak benneteket.

Az előttem álló luxen kinyújtotta a karjait.

Nem muszáj így történnie.

Nem volt más módja. Hagytam, hogy az emberi alakom elfakuljon, mint valami túlságosan szűk ruha. A fűvön, akár a vér, vöröses árnyalat jelent meg.

Essünk túl rajta.

Nem tétováztak. Én sem.

A luxen csillogó ágyúgolyóként rontott nekem. Behajoltam a karja alá, mögötte egyenesedtem fel, majd elkaptam a vállát, és derékon rúgtam. Alig esett össze, már jött is a következő. A könyökhajlatomba fogtam a nyakát, és lerántottam, közben majdnem eltalált egy nekem szánt láb. Jólesett a testi harc. Minden dühömet és frusztrációmat belevittem az ütésekbe, rúgásokba, és még három luxent a földre küldtem.

Fény villant az árnyékok között, engem vett célba. Lehajoltam, és ököllel a földre ütöttem. Repültek a rögök, a lökéshullám elérte és a levegőbe lökte a luxent. Felugrottam, elkaptam, közben az én fényem is felvillant, egy másodpercre nappallá változtatva az éjszakát.

Megpördültem, és elhajítottam a luxent, mint a diszkoszt. Egy fába csapódott, majd lezuhant, de azonnal talpra is ugrott, és ismét nekem rontott, kékes árnyalatú fénye úszott utána, mint a meteor farka. Egy atomvillanással felérő energiabombát lökött felém, és földöntúli hangon felüvöltött.

Szóval így akar játszani?

Elhajoltam: az energiagömb zizegve suhant el mellettem. A Forrás erejéért nyúltam. Hátráltam, hagytam, hogy az erő eltöltsön, majd akkorát dobantottam, hogy a talajban újra kráter képződött, a luxen pedig megtántorodott. Előrecsaptam a karommal, és kieresztettem a Forrás erejét. Golyóként roppent el a kezemről, és egyenesen mellkason találta.

Összeesett. Életben maradt, de összevissza rángatózott.

– Mit képzelsz, mit csinálsz, Daemon?

Ethan Smith nyugodt hangja hallatán megfordultam. Ember alakjában állt tőlem néhány lépésre a korábban legyőzöttek között. Remegtem a kitörésre váró energiától.

Nem lett volna szabad azzal próbálkozniuk, hogy megállítsanak.

Egyikőtöknek sem lett volna szabad az utamba állnia.

Ethan összekulcsolta maga előtt a kezeit.

– Kizárt, hogy egy emberlány miatt veszélybe akard sodorni a népedet.

Azt hittem, mindjárt átlövöm a szomszéd csillagrendszerbe.

Ő nem az a téma, amiről valaha is leállnék veled beszélgetni.

– Mi vagyunk a te fajtád, Daemon – lépett előre. – Velünk kell maradnod. Ha ez után az ember után mész, csak...

Fél kézzel elkaptam a felém lopózó luxen nyakát, és felé fordultam.

Mindketten visszaváloztunk emberré; a srác szeme félelemmel telt meg.

– Komolyan? – mordultam rá.

– Basszus – motyogta.

Felemeltem, és a földhöz vágtam az ostoba stricit. Kövek és göröngyök verődtek fel. Kiegyenesedtem, és újra Ethanre néztem; ő elsápadt.

– Daemon, a sajátjaid ellen harcolsz. Ez megbocsáthatatlan.

– Nem kell a megbocsátásokatok! Szar se kell tőletek!

– Ki fogunk közöszíteni – próbálkozott a fenyegetéssel.

– Mondok valamit – válaszoltam elhátrálva, fél szememet a földön heverő, lassan mozgolódó luxeneken tartva. – Nem érdekel.

Éreztem a haragját, az arcáról eltűnt a nyugodt, csaknem szelíd kifejezés.

– Azt hiszed, nem tudom, mit tettél azzal a lánnyal? Vagy hogy a bátyád mit tett azzal a másikkal? Mindketten saját magatoknak köszönhetitek. Ez az oka annak, hogy nem közösködünk velük! Az emberek nem hoznak mást, csak bajt. Te is bajt fogsz hozni ránk, mert miattad jönnek majd, hogy vizsgálódjanak. Erre semmi szükségünk, Daemon. Nagyon sok mindent kockáztatsz egy ember miatt.

– Ez az ő bolygójuk – feleltem, magamat is meglepve a kijelentéssel, pedig igaz volt, Kat említette korábban, és csak megismételtem a szavait. – Mi mindössze vendégek vagyunk itt, haver.

– Egyelőre – vágta rá Ethan összeszűkülő szemmel.

Ezt hallva oldalra biccentettem a fejemet. Nem kellett zseninek lenni ahhoz, hogy kitaláljam: figyelmeztetésnek szánta, azonban abban a percben nem ez volt a legfőbb bajom, hanem Kat.

- Ne gyertek utánam!
- Daemon...
- Komolyan mondtam, Ethan. Ha akár te, akár más követ, nem veszem lazán, mint az előbb.
- Tényleg megéri? – kérdezte Ethan megvetően.

Végigfutott a hátamon a hideg. A luxen közösség támogatása nélkül egyedül maradok, egyik kolónia sem fogad majd be. A hírek gyorsan terjednek, hát még ha Ethan gondoskodik róla. De egy pillanatig sem tétováztam.

- Igen – vágtam rá. – Mindent megér. Ethan felszisszent.
- Nincs többé dolgod itt.
- Ám legyen!

Azzal sarkon fordultam, és a fák között a házam felé száguldottam. A fejemben kavargtak a gondolatok. Semmi tervem nem volt még, de azt tudtam, hogy néhány dologra szükségem lesz. Például pénzre. Egy kocsira. Szóba se jöhetett, hogy Mount Weatherig fussak. Azt is tudtam, hogy a házban nehéz dolgom lesz, hiszen Dawson és Dee ott várnak – és megpróbálnak majd megállítani.

De csak próbálják meg!

Amikor azonban elértem a sziklás domb tetejét, és igazán felgyorsítottam, elért az agyamig, amit Ethan mondott. Mindketten saját magatoknak köszönhetitek. Valóban?

A válasz egyszerű volt és kézenfekvő. Dawson is, én is veszélybe sodortuk a lányokat pusztán azzal, hogy érdeklődést mutattunk irántuk. Egyikünk sem akarta, hogy bajuk essék, sem azt, hogy a meggyógyításukkal valami nem egészen ember és nem egészen luxen lénné változtassuk őket, de tisztában voltunk a kockázatokkal.

Én különösen.

Éppen ezért igyekeztem az elején távol tartani tőlünk Katyt, ezért vetemedtem extrém dolgokra, hogy elriasszam Deetől és magamtól. Részben amiatt, ami Dawsonnal történt, de azon kívül is sok kockázat fenyegetett. Végül mégis mélyen belerántottam a saját világomba: kézen fogtam, és gyakorlatilag idekísértem. És most láthatom, hova juttattam.

Nem így kellett volna történnie.

Ha a dolgoknak tönkre kellett menniük Mount Weatherben, ha már valakit el kellett kapniuk, az én kellett volna, hogy legyenek. Nem Katy. Őt soha.

Némán átkozódtam. Átsuhantam egy tisztáson, amelyet ezüstre festett a holdfény, majd néhány másodperccel később magam mögött hagytam az erdőt, és akaratlanul is lelassítottam a lépteimet. A tekintetem Kat otthonára esett, és elszorult a szívem.

A ház sötét volt és csendes, mint amikor még nem laktak benne.

Egy otthon élettelen, fénytelen héja.

Megálltam az anyja autója mellett, és lassan kifújtam a levegőt, de ettől még nem könnyebbültem meg. Tudtam, a sötétben nem láthat meg senki, ha pedig a védelmisek vagy a Daedalus figyel, akár rögtön vihetnek is. Csak megkönnyítenék a dolgomat. Ha lehunytam a szememet, láttam magam előtt, amint Kat kilép az ajtón, abban az átkozott, AZ ÉN BLOGOM JOBB, MINT A TE VLOGOD feliratú pólójában, rövidnadrágban, és a lábai...

Egek, hogy én mekkora seggfej voltam vele...! És mégsem fordított nekem hátat. Egy pillanatra sem.

Fény villant a mi házunk egyik ablaka mögött, majd rögtön utána kinyílt a bejárati ajtó. Dawson állt a küszöbön, és hallottam, hogy halkan káromkodik.

Meg kellett hagyni, sokkal jobban nézett ki, mint amikor utoljára láttam. A szeme alól csaknem teljesen eltűntek a sötét karikák, és néhány kilót is magára szedett. Ugyanúgy, mint mielőtt a Daedalus elkapta, most is majdnem lehetetlen volt megkülönböztetni minket egymástól, leszámítva, hogy neki hosszabb és rendezetlenebb volt a haja. Hát igen, szép volt, mint az egymillió dolláros bankjegy. Hiszen visszakapta Bethanyt.

Tudtam, hogy a keserűség beszél belőlem, de nem érdekelt.

Felléptem a lépcsőre; hullámként tört ki belőlem az erő. Megrepedt a lábam alatt a beton, recsegték a padlódeszkák odabent. A testvérem arcából kifutott a vér, hátralépett. Beteges elégedettség töltött el.

– Nem vártatok ilyen hamar?

– Daemon... – Dawson nekihátrált az ajtónak. – Tudom, hogy dühös vagy...

Újabb energiahullám szakadt ki belőlem, ezúttal a veranda teteje felé. Reccsenés hallatszott, a tetőn hasadás futott végig. Fehérbe fordult előttem a világ, ahogy magamba szívtam a Forrás erejét.

– Nem is tudod, mennyire, öcskös.

– Biztonságban akartunk tudni, amíg kitaláljuk, mit tegyünk... hogyan szerezzük vissza Katet. Ennyi az egész.

Mélyet lélegeztem, és Dawson elé léptem, hogy közvetlen közről nézhessek a szemébe.

– És azt hittétek, az a legjobb megoldás, ha elvisztek a kolóniába és bezárattok?

MÁSODIK FEJEZET

Katy

BŐRIG ÁZVA, CSONTIG FAGYVA KECMEREGETEM TALPRA. Fogalmam sem volt, mennyi idő telt el az első ónixdózis befűzésától addig, hogy utoljára löktek hanyatt a jeges vízzel.

Az, hogy feladjam, és hagyjam, hadd tegyenek velem, amit akarnak, már az elején sem jöhetett szóba. Eleinte megérte elszenvedni a kint, mert úgy éreztem, átkozott legyek, ha megkönnyítem a dolgukat. Amint a víz lemosta rólam az ónixot, és újra meg bírtam mozdulni, nekirontottam az ajtónak. Semmire sem jutottam, de miután negyedszerre fűjtak és locsoltak le, kikészültem.

Tényleg totál kikészültem.

Amikor meg bírtam állni a lábamon, lassú, fájdalmas mozdulatokkal a hideg asztal felé csoszogtam. Biztosra vettem, hogy a felszínén vékony gyémántborítás van. Annak a költsége, hogy egy ehhez hasonló szobát, még inkább egy teljes épületet felépítsenek, csillagászati lehetett, és további magyarázatot kínált az államadósság mértékére. Igen, talán nem éppen ezzel kellett volna foglalkoznom, de az ónix rövidre zárta az agyamat.

Dasher őrmester ki-be járkált, amíg küszködtem, néha más egyenruhások váltották fel. Svájci sapkájukat mélyen a homlokukba húzták, de annyit láttam, hogy nálam nem sokkal idősebbek, talán a húszas éveik elején járhattak.

Ketten voltak most bent, mindkettőjük combjára pisztoly volt szíjazva. Meglepett, hogy elő se vették a kábító fegyvert, de végül az ónixszal is sikerült elérniük ugyanazt a célt. A sötétzöld sapkás a vezérlőpanel mellett állt, onnan figyelt, fél keze a pisztolya markolatán, a másik a fájdalomgombon. Khakisapkás társa az ajtót őrizte.

Az asztallapra támaszkodtam. A hajam vizes csimbókjai között megláttam túlságosan fehér, tésztaszerű kezemet. Fáztam. Annyira rázott a hideg, hogy már az is eszembe jutott, hátha görcsrohamom van. – Nekem... végem – nyögtem ki.

A khakisapkás arca megrándult.

Megpróbáltam felmászni az asztalra, mert tudtam: hogyha nem ülök le, összeesek. Csakhogy annyira reszkettem, hogy oldalra tántorodtam.

Megfordult körülöttem a szoba. Talán maradandó károsodásom is lett. Majdnem felnevettem – mi hasznomat venné a Daedalus, ha tönkretesznek?

Dr. Roth, aki mindvégig a helyiség sarkában ült elgyötört arccal, most felállt, és felvette a vérnyomásmérőt.

– Segítsék fel az asztalra!

A khaki sapkás elszántan összeharapta a fogát, és megindult felém. Erőtlenül elhátráltam, nehogy a közelembre jöjjön. A szívem eszeveszetten kalapált. Nem akartam, hogy megérintsen. Nem akartam, hogy bármelyikük megérintsen.

Reszketve hátráltam még egy lépést, és akkor az izmaim feladták.

Fenékre estem, és csúnyán megütöttem magamat, de annyira eltompultam már, hogy a fájdalom fel se tűnt.

A khakisapkás lenézett rám. Ebből a helyzetből láttam az egész arcát. Egészen különös kék szeme volt, és hiába akart úgy kinézni, mint akit cseppet sem hat meg ez az eljárás, együttérzést láttam a pillantásában.

Szó nélkül lehajolt és felnyalábolt. Ugyanazt az öblítőt éreztem a ruháján, amit anyu is használt. Könnyek szöktek a szemembe. Mielőtt megpróbálhattam volna küzdeni ellene – egyébként értelmetlenül –, már le is rakott az asztalra. Elhátrált, én pedig belekapaszkodtam az asztallapba. Hirtelen úgy éreztem, mintha korábban már jártam volna itt.

Mint ahogy jártam is.

Megkínáltak még egy pohár vízzel. Elfogadtam. Az orvos hangosan sóhajtott.

– Befejezte a küzdelmet?

Az asztalra ejtettem a papírpoharat, és bár a nyelvem megduzzadt, nehezen mozdult, nagy erőfeszítések árán így feleltem:

– Nem akarok itt lenni.

– Hát persze hogy nem. – Bedugta a hallgatót a felsőm alá, mint korábban. – Senki nem is várja el ezt ebben a helyiségben vagy az épületben, de ha azonnal harcba száll, amikor még azt sem tudja, mit akarunk, csak fájdalmat fog okozni magának a végén. Most lélegezzzen mélyeket!

Megpróbáltam, de nem bírtam teleszívni a tüdőmet. A szemem előtt elmosódott a fehér szekrények sora. Nem fogok sírni. Nem fogok sírni.

Az orvos módszeresen ellenőrizte a légzésemet és a vérnyomásomat, mielőtt újra megszólalt volna.

– Katy... szólíthatom Katynek?

Röviden, rekedten felnevettem. Milyen udvarias!

– Hogyne.

Mosolyogva lerakta mellém a vérnyomásmérőt, aztán hátralépett, és karba tette a kezét.

El kell végeznem egy teljes kivizsgálást, Katy. Megígérem, hogy nem fog fájni. Olyan lesz, mint bármelyik másik orvosi vizsgálat, amin eddig részt vett.

Újra rám tört a rettegés. Remegve magam köré fontam a karjaimat. – Nem akarom.

– Egy kicsit elhalaszthatjuk, de muszáj túlesnie rajta – felelte, aztán megfordult, és az egyik szekrényből kivett egy sötétbarna takarót. Visszalépett hozzám, és görnyedt vállamra

terítette. – Amint visszatér az ereje, átvisszük a szállásra. Ott megmosakodhat, és tiszta, száraz ruhákba öltözhet. Van tévé is, ha nézné, vagy pihenhet. Késő van, holnap pedig nagy nap vár magára.

Remegve összehúztam magamon a takarót. Az orvos úgy beszélt az egészről, mintha egy hotelben lennék. – Nagy nap?

– Sok mindent kell megmutatnunk – biccentett. – Remélhetőleg akkor majd megérti, mi a Daedalus igazi célja.

Leküzdöttem a nevetési ingert.

– Tudom, mi a céljuk. Tudom, mi...

– Mindössze azt tudja, amit eddig hallott – szakított félbe. – Az pedig csak félig igaz. – Oldalra biccentette a fejét. – Tudom, most

Dawsonra és Bethanyre gondol. De nem ismeri a teljes történetet.

Összehúztam a szememet; előtött a düh, éreztem, hogy felhevülök. Hogy merészeli Dawsonékra kenni a felelősséget azért, amit a Daedalus tett velük?

– Eleget tudok.

Dr. Roth az irányítópanel mellett álló zöld sapkásra pillantott, majd bólintott. A férfi némán kisietett, hármasban hagyva minket az orvossal és a khakisapkással. – Katy...

Tudom, hogy voltaképpen megkínózták őket – vágtam közbe egyre növekvő dühvel. – Tudom, hogy embereket hoztak ide, és rákényszerítették Dawsont, hogy gyógyítsa meg őket, amikor pedig nem vált be, azok az emberek meghaltak. Tudom, hogy elválasztották őket egymástól, és Betht használták csalinak, hogy elérjék Dawsonnál, amit akartak. Maga gonoszabb az ördögnél.

– Nem tud mindent – ismételte el az orvos nyugodtan; a vádjaim cseppet sem zaklatták fel. A khakisapkásra nézett. – Archer, te itt voltál, amikor Bethanyt és Dawsont behozták?

Archer felé néztem; ő bólintott.

– Amikor az alanyokat beszállították, érthető módon mindkettő nehezen kezelhető volt, ám miután a nőnemű átment a mutáción, még annál is erőszakosabbá vált. Mindaddig együtt maradhattak, amíg egyértelművé nem vált, hogy biztonsági kockázatot jelentenek. Ez volt az oka, hogy elválasztották őket egymástól, végül pedig különböző helyre szállították őket.

Megráztam a fejemet, és még erősebben kapaszkodtam a takaróba. Nagyon szerettem volna teli tüdőből ordítani.

– Nem vagyok hülye.

– Nem is gondolom, hogy az volna – felelte az orvos. – A hibridek gyakran kiegyensúlyozatlanok, még azok is, akiknél a változás rendben lezajlott. Beth instabil volt, és most is az.

Összeszorult a gyomrom. Még jól emlékeztem, milyen őrült módon viselkedett Beth Vaughn házánál. Amikor Mount Weatherben rátaláltunk, úgy tűnt, rendben van, de ez nem volt mindig így. Dawson és a többiek veszélyben vannak? Elhihetek bármit, amit ezek mondanak nekem?

– Ezért van szükség a teljes kivizsgálásra, Katy.

Azt akarja mondani, hogy instabil vagyok? – néztem rá. Nem válaszolt rögtön, és olyan érzésem támadt, mintha az asztal eltűnt volna alólam.

– Megvan rá az esély – felelte végül. – Még a sikeres mutációk után is megmarad az instabilitási faktor, ami akkor manifesztálódhat, ha a hibrid a Forrást használja.

Megmarkoltam a takarót, vártam, hogy zsibbadt ujjaimba visszatérjen az élet, és a szívverésem lelassuljon. Nem vált be.

– Nem hiszek magának. Egy szavát sem hiszem. Dawson...

– Dawson esete szomorú – vágott a szavamba. – Végül maga is megérti majd. Ami vele történt, az senkinek nem állt szándékában. A végén elengedtük volna, ha biztosra vehetjük, hogy képes visszailleszkedni a társadalomba. Beth pedig...

– Hallgasson! – mordultam rá. A hangom még engem is meglepett.

– Nem akarom tovább hallgatni a hazugságait.

– Miss Swartz, magának fogalma sincs, mennyire veszélyesek a luxenek, és micsoda fenyegetést jelentenek azok, akiket átváltoztatnak.

– A luxenek nem veszélyesek! És a hibridek sem lennének azok, ha békén hagynának minket! Semmi rosszat nem tettünk magukkal. Nem tettünk volna. Egészen addig nem csináltunk semmit, amíg maguk... – Tudja, miért jöttek a luxenek a Földre?

– Igen. – A takarót szorongató ujjperceim elfehéredtek. – Az arumok elpusztították a bolygójukat.

– És azt tudja, miért történt? Vagy hogy honnan erednek az arumok?

– Háborúban álltak. Az arumok el akarták ragadni a képességeiket, és meg akarták ölni őket. – Alapfokú idegenismeretből nagyon jó voltam. Az arumok a luxenek ellentétei, fény helyett árnyékból állnak, és a luxenekből táplálkoznak. – És maguk azokkal a szörnyekkel dolgoznak.

Dr. Roth a fejét rázta.

– Mint annyi más nagy háború, a luxenek és az arumok konfliktusa is olyan régóta húzódik már, hogy azt hiszem, már közülük sem sokan tudják, mi volt a kiváltó ok.

– Azt akarja mondani, hogy ők az intergalaktikus Gázai övezet? Archer felhorkant.

– Még azt sem tudom, miért beszélünk egyáltalán erről – tettem hozzá. Hirtelen olyan fáradtság tört rám, hogy úgy éreztem, már gondolkodni sem bírok. – Ez mind nem számít.

– Igenis számít – felelte az orvos. – Megmutatja, milyen keveset is tud valójában erről az egészről.

– Hát, gondolom, akkor kitanítanak?!

Elmosolyodott. Szerettem volna lerúgni az arcáról a leereszkedő kifejezést; kár, hogy ehhez el kellett volna eresztenem a takarót, és összeszedni a kellő erőt.

– Az életciklusuk csúcsán a luxenek az egész univerzum legerősebb, legintelligensebb faja voltak. Mint minden más faj esetében, az evolúció válaszul kifejlesztette a természetes ellenségeiket:

az arumokat.

– Mit mondott? – meredtem rá. Állta a pillantásomat.

– A luxenek nem az áldozatai voltak a háborúnak, hanem az okai.

Daemon

– HOGYAN JUTOTTÁL KI? – tudakolta Dawson. Minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne öklözzek az arcába. Annyira már sikerült megnyugodnom, hogy ne döntsem össze a házat, bár ha felbosszantanak, még előfordulhatott volna.

– Jobb kérdés az, hogy hányat fektettem ki, míg kijutottam. – Feszülten vártam. Dawson még mindig az ajtóban állt. – Testvér, ne harcolj velem emiatt! Nem leszel képes megállítani, és ezt te is tudod.

Egy másodpercig állta a pillantásomat, aztán káromkodva odébb lépett az ajtóból. Elléptem mellette, és felnéztem a lépcsőre.

– Dee alszik – szólt utánam Dawson, és a hajába túrt. – Daemon... – Hol van Beth?

– Itt vagyok – felelte egy lány hang az ebédlőből.

Megfordultam. A fenébe is, mintha a lány a semmiből tűnt volna elő! Már el is felejtettem, milyen törekeny. Apró termetű, sűrű barna hajával és makacs, hegyes állával olyan manószerű. Most sokkal sápadtabb volt, mint az emlékeimben.

– Szia! – Nem rá voltam dühös. Visszafordultam a testvérem felé. – Szerinted okos dolog, hogy itt van?

Dawson odalépett Beth mellé, és átfogta a vállát.

– Már terveztük, hogy elmegyünk. Matthew előkészíti számunkra a terepet Pennsylvániában, a South-Mountainnél.

Bólintottam. A hegyekben elégséges kvarc rejlett, ugyanakkor tudomásunk szerint luxen kolónia nem élt a környéken.

– De most még nem akartunk indulni – tette hozzá halkan Beth; a tekintete ide-oda villant a szobában, nem állt meg semmin. Dawson pólóját és Dee melegítőnadrágját viselte,

mindkettő rémesen lógott rajta. – Nem lett volna helyes. Valakinek itt kellene maradnia Deevel.

- Számotokra nem biztonságos – jelentettem ki. – Matthew a gondját viselheti.
- Velünk semmi gond. – Dawson lehajtotta a fejét, és homlokon csókolta Betht, aztán komoly arckifejezéssel rám pillantott. – Neked viszont nem lett volna szabad elhagynod a kolóniát. Azért vittünk oda, hogy biztonságban legyél. Ha megtalál a rendőrség vagy a...
- A rendőrség nem fog megtalálni. – Ennek még értelme is volt. Mivel azt feltételezték, hogy Kat és én eltűntünk vagy megszöktünk, a felbukkanásom több kérdést is felvetett volna. – És Kat anyja sem. Dawsont nem győztem meg.
- A Védelmi Minisztérium miatt nem is aggódsz? Nem feleltem.

Dawson megrázta a fejét. – Basszus!

Beth az egyik lábáról a másikra állt.

- Utána mész, igaz?
- A francokat megy! – csattant fel a testvérem. Amikor erre sem válaszoltam, olyan hosszú káromkodásba fogott, amivel igazán lenyűgözött. – A fenébe, Daemon, ha valaki, én megértem, mit érzel, de amit csinálsz, az őrültség. És tényleg, hogyan jutottál ki a házból?

Szó nélkül kikerültem, és elindultam a konyha felé. Különös érzés volt újra itt lenni. Minden ugyanaz volt – a szürke gránit pult, a fehér háztartási gépek, a rettenetes country díszek, amiket Dee aggatott a falakra, és a nehéz tölgyfa étkezőasztal is.

Csak bámultam az asztalt – mint egy jelenést, úgy láttam rajta a szélén ülő Katyt. Mély fájdalom metszett a szívembe. Jó ég, de hiányzott! – az érzés pedig, hogy nem tudhattam, valójában mi történik, mit tesznek vele, fojtogatott.

Másfelől viszont nagyon is jól el tudtam képzelni. Elég sokat tudtam arról, mit tettek Dawsonnal és Bethszel, és a gyomrom forgott tőle.

- Daemon? – Dawson utánam jött.

Elfordultam az asztaltól.

Nem kell ezt megtárgyalnunk, és nincs kedvem ismételtetni, ami egyértelmű. Te is tudod, mit fogok csinálni. Azért dugtál be a kolóniába.

- Még azt sem értem, hogyan jutottál ki. Mindenhol ónix volt.

Minden kolóniának volt egy kis háza, ahova azokat a luxeneket zárták, akik veszélyessé váltak a többiekre vagy az emberekre, de az Öregek nem akarták a rendőrségre vinni őket.

- Csak akarat kérdése – válaszoltam, és elmosolyodtam gyanakvó pillantását látva.
- Daemon...

– Csak azért jöttem, hogy magamhoz vegyek pár dolgot, aztán már itt sem vagyok. – Kinyitottam a hűtőt és kivettem egy üveg vizet, belekortyoltam, aztán visszafordultam Dawsonhoz. Ugyanolyan magasak lévén éppen egymás szemébe néztünk. – Komolyan beszélek.

Ne is próbálkozz!

Összerezsent, de állta a pillantásomat.

– Semmi nincs, amivel elérhetném, hogy meggondold magad?

– De nincs ám!

Hátralépett, a kezét végighúzta az állán. Beth a háta mögött leült egy székbe, és maga köré fonta a karját; még mindig mindenhova nézett, csak ránk nem.

Dawson a pultnak dőlt.

– Akkor eléred, hogy addig üsselek, amíg már nem tiltakozol?

Beth felkapta a fejét. Felnevettem.

– Azt szeretném én látni, öcskös!

– Öcskös – ismételte sértetten Dawson, de halványan elmosolyodott. Beth arcára egyértelműen kirajzolódott a megkönnyebbülés. – Hány másodperccel vagy idősebb? – kérdezte Dawson.

Éppen eléggel. – A szemetesbe hajítottam a vizesüveget.

– Segíték – jelentette ki Dawson néhány pillanat elteltével.

– Szó sem lehet róla – fontam karba a kezemet. – Nem akarom.

Nem akarom, hogy bármelyikőtök részt vegyen ebben.

Dawson elszánt arcot vágott.

– Ez lószar. Te is segítettél nekünk. Egyedül túlságosan veszélyes. Úgyhogy ha makacskodsz, és nem gondolod végig, hogy engem pórázra fogtál, mert lássuk be, azt tetted, akkor sem fogom hagyni, hogy egyedül csináld végig.

– Sajnálom, ha visszatartottalak. Most, hogy már pontosan tudom, mit éreztél, úgy gondolom, még azon az átkozott estén visszamehettünk volna megrohamozni az épületet, amikor hazajöttél. De nem fogom hagyni, hogy segítsetek. Csak nézd meg, mi lett a vége, amikor mind együtt csináltuk! Nem aggódhatok még miattatok is. Azt akarom, hogy ti meg Dee olyan távol maradjatok az ügytől, amennyire csak lehet.

– De...

– Nem nyitok vitát. – A vállára tettem a kezemet, és megszorongattam. – Tudom, hogy segíteni akartok. Nagyra értékelem.

De ha tényleg segíteni szeretnél, ne állj az utamba!

Dawson lehunyta a szemét, és mély lélegzetet vett. Az arcára kiült a keserűség.

– Nem helyes, hogy hagyom, hadd csináld egyedül. Te nem hagynál engem.

– Igaz. De minden rendben lesz. Velem mindig rendben szokott lenni. – Hozzá hajoltam, a homlokának támasztottam az enyémet, és kétfelől az arcára tettem a tenyeremet. – Most kaptad vissza Betht. Nem helyes, ha most lelépsz velem. Szüksége van rád, neked meg rá. Nekem pedig...

Katyre. – Dawson felnézett. Most először, amióta Mount Weatherben minden rosszra fordult, megértést láttam a szemében. – Felfogtam. Tényleg.

– Katynek is szüksége van rád – suttogta Beth.

Dawson ellépett előlem, és felé fordult. A lány még mindig az asztalnál ült, keze az ölében feküdt, öklét gyorsan ismétlődő mozdulatokkal kinyitotta, majd bezárta.

– Mit mondtál, kicsim? – kérdezte.

– Katynek is szüksége van rá – ismételte meg. Felpillantott: bár felénk nézett, nem minket látott, nem igazán. – Először majd... mondanak neki dolgokat. Becsapják. És amiket csinálnak...

Úgy éreztem, a szobából eltűnt az oxigén. Dawson azonnal Beth mellett termett, letérdelt hozzá, úgy kényszerítette, hogy ránézzen. A kezébe vette a kezét, és csókot lehelt rá.

– Semmi baj, Beth.

Bethany majdhogynem megszállott módjára követte a tekintetével a mozdulatait, de a szemére valami különös fátyol telepedett, amitől újra távolinak tűnt. A tarkómon égneek meredtek a hajsálak. Közelebb léptem.

– Nem Mount Weatherben lesz – folytatta Beth elnézve Dawson válla felett. – Elviszik messze, és rákényszerítik, hogy megtegyen...

– Mire kényszerítik? – A kérdés kibukott belőlem, mielőtt meggondolhattam volna. Dawson komor pillantást vetett rám, de nem törődtem vele.

– Kicsim, nem kell beszélned róla, rendben?

Bethany sokáig hallgatott.

– Amikor láttam veletek, már tudtam, de úgy tűnt, ti is tudjátok.

Nem tiszta. Ő is bent volt velem.

Ököbe szorult a kezem: emlékeztem Beth reakciójára, de muszáj volt elhallgattatnunk.

– Blake?

– Mind rosszak – bólintott. – Pedig nem akarják. – Dawsonra rebbent a szeme. – Én sem akarom – súgta.

– Ó, kicsim, nem vagy rossz! – Dawson az arcára simította a tenyerét. – Egyáltalán nem.

Beth ajka megremegett.

- Rettenetes dolgokat tettem. Te nem is tudod. Öl...
- Nem számít. – Dawson térdre esett mellette. – Ez mind nem számít.

Bethany megborzongott, aztán felpillantott, egyenesen a szemembe.

- Ne hagyd, hogy Katyvel is végigcsinálják! Megváltoztatják.

Képtelen voltam megmozdulni, lélegezni. Beth arcára kétségbeesés ült ki.

- Engem megváltoztattak. Lehunyom a szememet, és látom az arcukat, mindegyiküket. Akárhogy próbálom, nem tűnnek el. Bennem vannak.

Jóságos ég...

- Beth, nézz rám! – Dawson maga felé fordította a lány arcát. – Itt vagy, velem. Már nem ott. Ezt tudod, igaz? Csak nézz rám! Semmi nincs benned. Beth vadul rázta a fejét.
- Nem. Nem érted. Te...

Elhátráltam, hagytam, hogy a testvérem megbirkózzon a helyzettel. Halkan, nyugtatóan beszélt Bethanyhez, de amikor a lány elhallgatott, csak nézett maga elé, még mindig lassan ingatta a fejét, szeme-szája elkerekedett. Nem is pislogott: úgy tűnt, egyikünket sem ismeri fel.

Elementek hazulról, ébredtem rá.

Dawson tovább beszélt hozzá, hogy kivezesse abból, ami elragadta. Engem megfagyasztott a rettegés – a valódi, igazi rettegés. A testvérem hátrasímitotta Beth haját sápadt arcából, és olyan fájdalmat láttam a szemében, ami késként döfött belém. Abban a pillanatban Dawson talán semmit sem szeretett volna jobban, mint helyet cserélni Bethanyvel.

Megragadtam a pultot a hátam mögött. Képtelen voltam félrepillantani.

Könnyedén el tudtam képzelni magamat ugyanebben a helyzetben. Csak nem Beth-t tartanám a karomban, hogy visszacsalogassam a valóságba – hanem Katét.

Csak annyi időre mentem fel a szobámba, hogy ruhát váltsak – mintha egyszerre léptem volna a mennybe és a pokolba. Bent közelebb éreztem magam Kathez, talán azért, ami az ágyamban és azelőtt lezajlott közöttünk. Ugyanakkor szétszaggatott a tudat, hogy nem tarthatom a karomban, nincs biztonságban.

Azt sem tudhattam, lehet-e ezután valaha igazán biztonságban.

Tiszta pólót vettem; Dee jelenlétét már azelőtt megéreztem, hogy megszólalt volna. Lassan, sóhajtva megfordultam. A küszöbömön állt, azt a rágógumi-rózsaszín pizsamát viselte, amit tavaly karácsonyra kapott tőlem, és éppen olyan szarul nézett ki, mint ahogy én éreztem magam. – Daemon...

– Ha most fel akarod tenni a lemezt, hogy várnom kellene, meg végiggondolnom az egészet, ne is kezdj bele! – Lehuppantam az ágyamra, és a hajamba túrtam. – Nem fogok lemondani a tervemről.

– Tudom, mit tervezel, és nem hibáztatlak. – Beóvakodott a szobámba. – Senki sem akarja, hogy bajod essék... vagy valami még rosszabb történjen.

A még rosszabb, az éppen most történik meg Katyvel. Aki a barátod. Vagy az volt. És nem zavar, ha várnod kell? Tudva, hogy mit tehetnek meg vele?

Dee összerezzent, a szeme smaragdfényben csillant fel a félhomályban.

– Ez nem volt tisztességes – suttogta.

Talán igaza volt, és máskor el is szégyelltem volna magam az aljas húzásért, de abban a percben nem volt bennem elegendő együttérzés.

– Nem veszíthetünk el téged – folytatta pár pillanatnyi pokolian kellemetlen csend után.

– Meg kell értened, hogy azért tettük, amit tettünk, mert szeretünk.

– Én pedig őt szeretem – vágtam rá tétovázás nélkül.

Dee szeme elkerekedett. Alighanem most hallotta ezt a szót tőlem először úgy, hogy nem a családtagjaimról beszélek. Pedig nagyon szerettem volna, ha gyakrabban kimondom, főleg Katynek. Különös, hogy az effélék mindig a végén derülnek ki. Amíg mélyen benne vagy valamiben, sosem mondd ki, sosem teszed meg, amit kellene. Mindig csak utóbb, amikor már túl késő, akkor jössz rá, hogy mit kellett volna mondanod vagy tenned.

Nem lehet túl késő. A tény, hogy még életben voltam, ezt tanúsította.

– Ő is szeret téged – felelte Dee könnyes szemmel, halkán.

A szívemben dagadó égő érzés felkúszott a torkomig.

– Tudod, már akkor is láttam, hogy kedvel téged, amikor még nekem, vagy magának se vallotta be. – Igen, én is – mosolyodtam el.

Dee az ujjai köré csavarta egy haj tincset.

Tudtam, hogy ő... ő tökéletes volna a számodra. Nem hagyná, hogy szarozz vele. – Nagyot sóhajtott. – Igaz, hogy voltak gondjaink... Adam miatt, de én is szeretem őt.

Nem bírtam tovább – úgy ültünk ott, úgy beszéltünk róla, mint valami halottvirrasztáson vagy megemlékezésen. Túl sok volt.

Dee röviden felsóhajtott – tudtam, ez annak a jele, hogy vallani fog.

– Azt kívánom, bárcsak ne bántam volna vele olyan keményen. Úgy értem, tényleg azt akartam, hogy fogja fel, hogy meg kellett volna bíznia bennem, meg minden, de ha hamarabb túl tudok lépni rajta... szóval, tudod, mire gondolok. Mindenki számára jobb lett volna. Gyűlölök arra gondolni, hogy talán soha... – Félbeszakította magát, de így is értettem. Lehet,

hogy soha többé nem látja Katet. – Különben a bankett előtt megkérdeztem, nem fél-e visszamenni Mount Weatherbe.

Úgy éreztem, valami elviselhetetlen erő préseli össze a mellkasomat.

– Mit mondott?

Dee eleresztette a haját.

– Azt, hogy fél, de... Daemon, olyan bátor volt! Még nevetett is. Én meg azt mondtam neki... – Lenézett a kezére, megnyúlt az arca. – Azt mondtam neki, hogy legyen óvatos, és vigyázzon rád meg Dawsonra.

És azt válaszolta, hogy úgy lesz, és tudod, bizonyos értelemben úgy is lett.

Krisztusom. A tenyeremmel megdörzsöltem a mellkasomban érzett ökölnyi lyuk helyét.

– De mielőtt erre kértem volna, megpróbált beszélni velem Adamról, meg mindenről, én meg félbeszakítottam. Újra és újra megpróbált kiengesztelni, én meg mindig visszautasítottam. Biztosan utált.

Nem erről van szó. – Egyenesen ránéztem. – Nem utált. Megértette. Tudta, hogy időre van szükséged, és...

Felálltam. Hirtelen úgy éreztem, muszáj kijutnom ebből a szobából, ebből a házból, csak el, valamerre.

– Még van időnk – válaszolta Dee. Úgy hangzott, mintha könyörögne. Átkozottul fáj. – Még van.

Rám tört a harag, minden önuralmamra szükségem volt, hogy fel ne csattanjak – az, hogy bezártak abba az átokverte házba, semmi más nem volt, csak időpocsékolás. Vettem néhány mély lélegzetet, aztán feltettem a kérdést, amire magam sem tudtam, hogy akarom-e hallani a választ.

– Beszéltél az anyjával?

– Igen – válaszolta remegő ajkakkal. Elkaptam a tekintetét, és nem eresztettem.

– Mondd el! Az arcáról leolvashattam, hogy semmit sem szeretne kevésbé.

– A rendőrség volt nála egy nappal azután, hogy... visszatértünk. Beszéltem velük, utána Katy anyukájával. Azt feltételezik, hogy együtt szöktetek meg. Vagy legalábbis ezt mondták az anyjának, de szerintem az egyikük téglá. Túlságosan határozottan bizonygatta.

– Hát persze – mormoltam.

– Katy anyja mindenesetre nem hisz nekik. Ismeri a lányát. Dawson pedig nem hívta fel magukra a figyelmet Bethszel, vagy ilyesmi. Mindenkinek gyanús lenne, akinek van két agysejtje. – Visszahuppant az ágyra, az ölébe ejtette a kezét. – Nagyon rossz volt. Katy anyját annyira felzaklatta az egész. Láttam, hogy a legrosszabbtól tart, főleg Will és Carissa „eltűnése” után – mondta, a két kezével a levegőbe írva az idézőjeleket. – Rémesen érzi magát.

A bűntudat sörétek módjára, tucatnyi helyen szúrt belém egyszerre. Kat anyjának nem volna szabad keresztülmennie ezen – hogy a lánya miatt aggódjon, hiányolja, és a legrosszabbtól rettegjen.

– Daemon? Ne hagyj itt minket! Megtaláljuk a módját, hogy visszahozzuk Katyt, csak ne menj el, kérlek!

Csendben néztem a húgomat. Nem ígérhettem olyasmit, amit eszem ágában sem volt betartani, és ezzel ő is tisztában volt.

– Muszáj mennem. Te is tudod. Vissza kell kapnom őt.

Dee ajka újra megremegett.

– De mi lesz, ha nem sikerül? Mi lesz, ha téged is elkapnak?

– Akkor legalább együtt leszünk. Vele leszek.

Odaléptem hozzá, a kezembe fogtam az arcát. Kicsordultak a könnyei, végigfolytak az ujjaim mentén. Gyűlöltem, hogy sírni látom, de még jobban gyűlöltem, ami Kattal történt.

– Ne aggódj, Dee! Rólam van szó. Nagyon is jól tudod, hogy bármilyen helyzetből kivágom magam. És azt is tudod, hogy kihozom magammal Katyt is.

És a világon semmi nem állíthat meg.

HARMADIK FEJEZET

Katy

ELCSODÁLKOZTAM, hogy bár az agyam összevissza forog, mégis képes vagyok olyan hétköznapi dolgokra, mint hogy ruhát váltsak – fekete futónadrágot vettem fel, és szürke pamutpólót. Minden méret zavaróan stimmelt, még a fehérneműk is.

Mintha tudták volna, hogy jövök.

Mintha beleturkáltak volna az alsóneműs fiókomba, hogy megtudják, milyen méretet hordok.

Hányingerem lett.

Ahelyett, hogy ezen rágódtam volna, amitől végül biztosan kiakadok és kapok egy újabb adag ónixot és jeges vizet az arcomba, inkább szemrevételeztem a cellámat. Ó, elnézést! A szállásomat, ahogy dr. Roth nevezte.

Hotelszoba méretű volt, bő huszonöt négyzetméter, vagy több is. Járólap fedte a padlót, meztelen talpam alatt éreztem a hidegét. A cipőm hollétéről fogalmam sem volt. A fal mellett franciaágy állt, mellette apró éjjeliszekrény, egy fiókos szekrény, az ágy lábánál fali tartóra szerelt televízió. A mennyezeten láttam a fájdalom ijesztő fekete pöttyeit, de vízvezeték nem volt a szobában.

Volt azonban egy ajtó az ágygal szemben.

Odaléptem, az ujjaim hegyét hozzáérintettem, majd óvatosan kinyitottam, félig-meddig azt várva, hogy egy ónixháló esik a fejemre.

Semmi nem történt.

A másik oldalon egy apró fürdőszobát találtam, egy újabb ajtóval – ez viszont már zárva volt. Megfordultam, és visszaléptem a hálóba.

Az ide vezető út nem volt éppen festői. Miután elhagytuk azt a helyiséget, ahol magamhoz tértem, liftbe szálltunk, az pedig éppen a szobám ajtaja előtt nyílt ki újra. Még a folyosón sem tudtam végigpillantani, hogy felmérjem, hány, az enyémhez hasonló szállás nyílik innen.

Lefogadtam volna, hogy rengeteg.

Fogalmam sem volt, mennyi az idő, nappal van-e, vagy éjszaka. Az ágyhoz csoszogtam, lehúztam a barna takarót, leültem, a hátamat a falnak vetettem, és összekuporodtam. Az államig húztam a takarót, és csak néztem az ajtót.

Fáradt voltam, mélységesen kimerült. A szemhéjam elnehezült, mindenem sajgott az ücsörgéstől, de a gondolat, hogy elaludjak, halálos rettegéssel töltött el. Mi lesz, ha valaki bejön, amíg alszom? Igencsak valószínű lehetőségnek tűnt. Az ajtón csak kívül volt zár, vagyis mindenestől ki voltam szolgáltatva a fogvatartóim akaratának.

Hogy el ne bóbiskoljak, a fejemben köröző ezernyi kérdésre koncentráltam. Elsőnek ott volt dr. Roth rejtélyes és titokzatos megjegyzése, miszerint az isten tudja, mióta zajló háborút a luxenek kezdték. Még ha így is volt, számít ez most már? Úgy véltem, nem. Nem, hiszen a

luxenek jelenlegi generációja nagyon messzire került attól, amit az őseik terveztek. Őszintén, még azt sem értettem, miért hozta fel az orvos. Hogy megmutassa, milyen keveset tudok? Vagy volt más oka is? És mi a helyzet Bethanyvel? Valóban veszedelmes?

Megráztam a fejemet. Még ha a háborút, sok száz, ha nem éppen sok ezer évvel ezelőtt, valóban a luxenek is kezdték, attól még nem feltétlenül gonoszak. Ha pedig Bethany veszélyes, annak alighanem köze van ahhoz, amit itt tettek vele. Nem akartam hagyni, hogy behálózzanak a hazugságaikkal, de azt be kellett ismernem: amit hallottam, nyugtalanított.

Az agyam egyre újabb kérdéseket dobott elém. Meddig akarnak itt tartani? Mi lesz az iskolával? És anyuval? Carissa jutott eszembe. Őt is egy ehhez hasonló helyre vitték? Még mindig sejtelmem sem volt, hogyan vagy miért lett belőle mutáns. Luc, a nevetségesen intelligens és kicsit ijesztő hibrid gyerek segített, hogy bejussunk Mount Weatherbe, de figyelmeztetett, hogy talán sosem jövök rá, mi történt Carissával. Nem voltam benne biztos, hogy ezt el bírom fogadni. Az, hogy ne tudjam meg, miért jelent meg a szobámban, és miért semmisítette meg önmagát, helytelen volt. Ha pedig én is úgy végzem, mint ő, vagy mint a számtalan másik hibrid, akiket a kormányzat elrabolt, mi lesz anyuval?

Válaszok híján végül hagytam, hadd induljon az elmém arra, amerre akar, és ahonnan eddig kétségbeesve próbáltam visszatartani. Daemon.

Becsukódott a szemem, sóhajtottam. Nem is kellett próbálkoznom, hogy megjelenjen előttem a képe – az arca minden részlete kirajzolódott. Széles járomcsontja, telt, kifejező ajka, és a szeme, a ragyogó zöld szempár, mint a csiszolt smaragd, természetellenesen fényes. Tudtam, az emlékezetem nem bánt jól vele. Hozzá hasonló férfias szépséget korábban még sosem láttam, csak a kedvenc könyveimben olvastam róla.

Egek! Máris hiányoztak a könyvek.

Valódi alakjában Daemon különleges volt. Minden luxen

lélegzetelállítóan gyönyörű, hiszen tiszta fény alkotja őket, a látványuk lenyűgöző, mintha egy csillagot néznénk közelről.

Daemon Black még egy nyűgös sündisznónál is tüskésebb bírt lenni, bökös páncélja alatt azonban kedves volt, védelmező és hihetetlenül önzetlen. Az élete nagy részét arra szánta, hogy megóvja a családját és a többi luxent, ezért folyton veszélyekkel nézett szembe, és alig foglalkozott a saját biztonságával. Szüntelenül csodáltam ezért... bár ez nem volt mindig így.

Egy kéretlen könnycsepp gördült le az arcomon. A térdemre támasztottam az államot, letöröltem a könnycseppet. Azért fohászkodtam, hogy Daemonnel minden rendben legyen, már amennyire lehet. Hogy Matthew, Dawson és Andrew rövid pórázra fogják; ne engedjék, hogy megtegye, amit, tudtam, meg akar tenni – amit fordított helyzetben én is meg akartam volna.

Habár nagyon szerettem volna – szükségem lett volna rá –, hogy átöleljen, ez a hely volt az utolsó, ahová kívántam őt. A legeslegutolsó.

Sajgó szívvel próbáltam a gondolataimat a szép dolgok felé terelni, de a jobb idők emléke nem bizonyult elégségesnek. Jó esély volt rá, hogy sosem látom többé Daemont.

Összeszorítottam a szememet, de a könnyeim csak potyogtak.

A sírás semmit sem oldott meg, de nehéz volt visszatartani, hiszen a kimerültség is rám nehezedett. Nem néztem fel, lassan számoltam magamban, amíg a zavaros, nyers érzések gombóca el nem olvadt a torkomban.

Váratlanul tértem magamhoz: zakatolt a szívem, kiszáradt a szám. Nem emlékeztem, mikor aludtam el, de egy ponton meg kellett hogy történjen. Mélyet lélegeztem, fura bizsergés szaladt végig rajtam. Rémálom volt? Nem tudtam felidézni, de valami nem volt rendjén. Összezavarodva ledobtam magamról a takarót, és körülnéztem a sötét cellában.

Az ajtó melletti sarokban megpillantottam egy sötétebb, sűrűbb árnyékot. Minden izmom megfeszült, a hátamon felállt a szőr, elakadt a lélegzetem. A rettegés jeges karmokkal mart a hasamba.

NEGYESEDIK FEJEZET

Katy

AZ AGYAM KIKAPCSOLT, valami sokkal primitívebb és agresszívabb ösztön vette át felettem az uralmat. A tudattól, hogy Blake elárult, mintha megnyílt volna a lábam alatt a talaj.

Odacsaptam, az öklöm eltalált valamit, érzésre Blake járomcsontját. Nem kis pofon volt: beleadtam minden iránta érzett dühömet és rég tartogatott gyűlöletemet.

Meglepetten felnyögött; a kezembe fehéren izzó fájdalom nyilallt.

- Katy...
- Te strici! – Újra ütöttem, most az állkapcsát találtam el. Feljajdult és hátratántorodott.
- Jézusom!

Megpördültem, az éjjeliszekrényen álló kislámpáért nyúltam, de abban a pillanatban hirtelen felkapcsolódott a mennyezeti világítás. Nem értettem, hogyan történt. Ha az én képességeim nem működnek itt, akkor Blake-éi sem. A váratlan ragyogás összezavart, Blake pedig kihasználta az alkalmat. Előreugrott, eltaszított a lámpától.

- A helyedben nem csinálnám – figyelmeztetett.
- Dögölj meg! – Újra felé csaptam, de elkapta a kezemet, és megcsavarta. Éles fájdalom nyilallt a karomba, meglepetten jajdultam fel.

Blake megpördített. Rúgtam egyet; erre ő eleresztette a karomat, hogy elkerülje a térdemet.

- Ez nevetséges – jelentette ki, mogyorószínű szeme összeszűkült, a zöld pöttyök haragosan izzottak.
- Elárultál minket!

Nemtörődöm vállrándítással felelt. Én se törődtem többé semmivel. Úgy vettem rá magamat, mint valami nindzsa – egy igazán béna nindzsa, hiszen Blake könnyedén kitért előlem. A bal lábammal az ágyat találtam el, és a következő pillanatban Blake hátulról nekem esett. Előrezuhantam, a levegő kiszakadt belőlem. Oldalvást estem az ágyra, amitől az a falnak csúszott.

Blake az ágyra térdelt, megragadta a vállamat, hanyatt fordított. A karjára vágtam, mire ő elkáromkodta magát. Felemelkedtem, és újra megütöttem.

- Hagyd abba! – mordult rám, és elkapta a csuklómat; a következő pillanatban a másikat is megmarkolta, és a fejem fölé rántotta a két karomat. Fölém hajolt, az arca centikre volt az enyémtől.
- Hagyd abba, Katy! – ismételte halkán. – Mindenhol kamerák vannak. Nem látod őket, de ott vannak. Most is figyelnek. Mit gondolsz, hogyan kapcsolódott fel a villany? Nem varázslat, és mindjárt elárasztják az egész szobát ónixszal. Nem tudom, te hogy vagy vele, de én nagyon utálok.

Vergődni kezdtem, hogy lelökjem magamról. Odébb mozdult, a térdével leszorította a lábaimat. Elfogott a rettegés, a szívverésem megugrott. Viszolyogtam a rám nehezedő súlyától. Arra emlékeztetett, amikor belopózott a szobámba éjszakánként, és mellettem aludt. Figyelte, ahogy alszom. Felfordult a gyomrom.

– Szállj le rólam!

– Nem is tudom. Akkor valószínűleg megint megütsz.

– Igen! – Megpróbáltam a csípőmmel lelökni, sikertelenül. A szívem már olyan sebesen száguldott, hogy biztosra vettem az infarktust.

Blake enyhén megrázott.

– Le kell nyugodnod. Nem foglak bántani. Rendben? Bennem megbízhatsz.

A szemem elkerekedett, és kiszakadt belőlem a keserű nevetés.

– Benned? Megbízni? Te megőrültél?

– Nem igazán van más választásod. – Bronzszínű haja a homlokába hullott. Általában művésziiesen kócolva hordta, de most úgy tűnt, elfogyott a hajszeléje.

Szívem szerint újra megütöttem volna. Megfeszültem a szorításában, de ugyanúgy nem értem el vele semmit.

– Betöröm az arcodat!

– Megértelek. – Hunyorítva még közelebb hajolt. – Tudom, a kapcsolatunk nem volt éppen felhőtlen...

– Semmiféle kapcsolatunk nem volt! Semmi! – Ziháltam, de megpróbáltam úrrá lenni a remegésemen. Hosszú másodpercekig nem történt semmi; Blake lenézett rám, a száját kemény, komor vonallá préselte, az orrcimpája kitágult. Szerettem volna félrepillantani, ám az gyengeség lett volna, annál rosszabbat pedig nem mutathattam volna magamról. – Gyűlöllek. – Értelmetlennek tűnt kijelenteni, de jobban éreztem magam tőle.

Blake összerezzen. A suttogásnál alig hangosabban szólalt meg.

– Én pedig azt gyűlöltem, hogy hazudnom kell, de nem volt más választásom. Akármit mondtam volna neked, te továbbadod Daemonnek és a többi luxennek. Azt nem hagyhattam. A Daedalus sem. De nem mi vagyunk a rosszfiúk.

Döbbsen, minden eddigénél haragosabban ráztam a fejemet.

– De igenis ti vagytok! Csapdába csaltatok, a legelejétől fogva! Minden ide vezetett. Te pedig segítettél nekik! Hogy tehetted?

– Muszáj volt.

– Ez az én életem! – Dühös könnyek szöktek a szemembe, mert most már semmi hatalmam nem volt a saját életem felett, amit részben neki köszönhettem. Alig tudtam uralkodni magamon. – Volt benne egyáltalán valami igazság? Chris? Hogy ki akartad vinni?

Blake egy hosszú pillanatig nem felelt.

– Bármikor elengedték volna Christ. A történetet, hogy az akarata ellenére tartják fogva, csak kitaláltam, hogy elnyerjem az együttérzéseket.

– Te gazember! – sziszegtem.

– Azért küldtek, hogy megbizonyosodjak róla: a mutációd tartós volt. Nem tudták, mit tervez a nagybátyám és dr. Michaels, de amint bizonyossá vált a mutáció, meg kellett tudniuk, ki tette, és mennyire erős a változás. Ezért jöttem vissza az után az éjjel után... amikor te és Daemon eleresztettetek.

Az együttérés, ami azon az éjjelen erőt vett rajtunk, az utolsó szög volt a koporsónkban. Keserűség kerített hatalmába. Nagyon szívesen kikapartam volna Blake szemét.

Ő szaggatottan felsóhajtott.

– Muszáj volt megtudnunk, hogy elég erős vagy-e ehhez. Tudták, hogy Dawson visszajön Bethért, de látni akarták, meddig juttok. – Ehhez? – suttogtam. – Mi az az ez?

– Az igazság, Katy. A színtiszta igazság.

– Mintha képes lennél igazat mondani! – Megpróbáltam elfordulni, hátha úgy levethetem magamról. Halkan átkozódott, de legördült rólam, a csuklómat azonban nem engedte el, sőt, annál fogva lerántott az ágyról. Meztelen talpam megcsúszott a kövön, ahogy a fürdő felé húzott.

– Mit csinálsz?!

– Szerintem le kellene húlnöd – szűrte a szót összeszorított fogain át.

Hiába vettem meg a lábamat, csak a talpamat sikerült felsértenem. A fürdőbe érve oldalra vetődtem, ettől Blake a mosdónak esett, de mielőtt újra nekitámadhattam volna, hátralökött.

Belebotlottam a zuhanytálca alacsony peremébe, és hiába kaszáltam a karommal, fenékre estem. Éles fájdalom szaladt fel a gerincemen.

Blake villámgyorsan előrerontott, fél kézzel megmarkolta a vállamat, a másikkal oldalra tapogatózott. Egy pillanat múlva jéghideg víz fröccsent rám fentről.

Sikoltozva vergődtem, próbáltam talpra állni, de akkor már két kézzel szorított le. A hideg víz teljesen eláztatott. Prüszkölve, csapkodva tiltakoztam. – Eressz el!

– Addig nem, amíg meg nem hallgatsz!

– Semmit sem mondatsz! – Csuumvizes ruháim a bőrömre tapadtak, a zuhany az arcomba sodorta a hajamat. Attól félve, hogy meg akar fojtani, az arca felé kaptam, de félrecsapta a kezemet.

– Figyelj! – Megragadta az államot, az ujjai az arcomba mélyedtek, úgy kényszerített, hogy a szemébe nézzek. – Hibáztass csak, ha úgy tetszik, de mit gondolsz, ha mi nem találkozunk, akkor most nem lennél ugyanígy itt? Ha ezzel áltatod magad, ostoba vagy! Abban

a percben, amikor Daemon átváltoztatott, a sorsod megpecsételődött. Ha valakire haragudni akarsz, ő legyen az a valaki! Ő juttatott ide.

Megdermedtem.

– Te kicseszettül megbolondultál! Daemont hibáztatod?

Megmentette az életemet. Nélküle...

– Átváltoztatott, holott tudta, hogy figyelik. Nem ostoba. Tudnia kellett, hogy a Védelmi Minisztérium rá fog jönni.

Ami azt illeti, sem ő, sem a családja nem tudott a hibridekről, amíg én is azzá nem váltam.

– Ez annyira jellemző rád, Blake! Minden valami más hibája!

Összehúzta a szemét, íriszében elsötétültek a zöld pöttyök.

– Nem érted.

– Igazad van – Elütöttem a kezét az arcomtól. – Sosem fogom megérteni.

Elhátrált, a fejét rázta. Kimásztam a zuhanyzótálcából – akkor odanyúlt és elzárta a vizet, majd hozzám vágott egy törülközőt.

– Ne próbálj még egyszer megütni!

– Ne mondd meg, mit csináljak! – A lehetőségekhez képest megtörülköztem.

Blake ökölbe szorította a kezét.

– Nézd, én megértelek. Dühös vagy rám. Remek. Tedd túl magad rajta, mert fontosabb dolgokra kell koncentrálnunk.

– Tegyem túl magam... ? – Azt hittem, megfojtom a törülközővel.

– Igen. – Nekidőlt a csukott ajtónak, és fáradtan rám nézett. – Tényleg fogalmad sincs, mi történik valójában, Kat.

– Ne nevezz így! – Dühösen és haszontalanul nyomkodtam a ruhámat a törülközővel.

– Eléggyé lenyugodtál? Nekem beszélnem kell, neked pedig meg kell hallgatnod. A dolgok nem úgy vannak, ahogy azt te hiszed. És azt kívánom, bárcsak hamarabb elárulhattam volna neked az igazságot.

Nem tehettem, de most már megtehetem.

Hitetlenkedve, kurtán felnevettem és a fejemet ráztam. Blake összeszűkülő szemmel lépett előre. Figyelmeztetőn kihúztam magamat, mire megtorpant.

– Egy valamit tisztázzunk! Ha Daemont zárták volna be valahová, te is megtettél volna mindent, hogy kiszabadítsd, még Jézust is leszedted volna a keresztről. Márpedig szerinted én ezt csináltam. Vagyis ne tégy úgy, mintha jobb lennél nálam!

Igazat mondott? Igen – de kettőnk között az volt a különbség, hogy Blake elvárta a megbocsátást és elfogadást, miután többször hazudott, mint ahányszor igazat mondott. És számomra ez túlment minden határon.

– Azt hiszed, igazolni tudod, amit tettél? Hát, tévedsz! Nem tudod! Szörnyeteg vagy, Blake! Egy igazi, élő, lélegző szörnyeteg! Ezen semmi nem változtat, sem az, hogy mi volt a szándékom, sem az, hogy mi az igazság!

A pillantásába egy szikrányi nyugtalanság költözött. Minden erőmet össze kellett szednem, hogy ne tépjem le a falról a törülközőtartót, és ne döfjem a szemébe. Félrehajítottam a törülközőt; remegtem, de sokkal inkább a dühtől, mint a ruháimon átszivárgó nyirkos hidegtől.

Blake ellökte magát az ajtótól. Riadtan hátráltam egy lépést.

– A Daedalus nem a rossz oldal – jelentette ki homlokráncolva, majd kinyitotta az ajtót, és kilépett. – Ez az igazság.

– Hogy bírod ezt ép arcbőrrel bizonygatni?

– Tudom, mit gondolsz – huppant le az ágyamra. – Harcolni akarsz ellenük. Felfogtam. Tényleg. És tisztában vagyok vele, hogy csaknem mindenről hazudtam neked, de amíg nem látod, úgysem hitted volna el az igazat. Ha pedig elhiszed, a dolgok megváltoznak.

Ezen a világon semmi sem győzhetett meg arról, hogy meggondoljam magam, de ráébredtem, hogy felesleges Blake-kel erről vitatkoznom.

– Száraz ruhákra van szükségem.

– Megvárom.

Rábámultam.

– Nem maradsz itt bent, amíg öltözöm.

Bosszús pillantást vetett rám.

– Menj, és öltözz át a fürdőben! Csukd be az ajtót! Nem török az erényeidre. – Aztán kacsintott. – Hacsak te nem vágysz változatosságra.

Abban az esetben készen állok. Errefelé unalmas az élet.

Viszketett a tenyerem, hogy minden illetet félretéve ott ragadjam meg, ahova célozgatott, és nagyot csavarjak rajta. A szavak, amik válaszul kiszakadtak belőlem, a sajátjaim voltak: éreztem, elhittem őket.

– Egy nap megöllek – ígértem.

Állta a pillantásomat, szárazon elmosolyodott.

– Már öltél embert, Katy. Tudod, milyen érzés elvenni egy életet, de ettől még nem vagy gyilkos. Nem vagy hidegvérű. – Mindentudón nézett rám, amikor levegőért kaptam. – Egyelőre.

Elfordultam, a kezem ökölbe szorult.

– Mint már mondtam, nem mi vagyunk a rossz fiúk. A luxenek azok. Rá fogsz jönni, hogy nem hazudok. A mi a feladatunk megakadályozni, hogy átvegyék az irányítást.

ÖTÖDIK FEJEZET

Katy

AMINT BLAKE TÁRSASÁGÁBAN KILÉPTEM A CELLÁMBÓL, két katona csatlakozott hozzánk. Az egyik Archer volt, de az ismerős arc látványa nem töltött el jó érzéssel. Ő is, és a másik férfi is, tetőtől talpig fel volt fegyverezve.

A lift felé tereltek minket. A nyakamat nyújtogatva próbáltam ellátni mellettük, hogy képet kapjak a környezetemről. A folyosón több, az enyémhez hasonló ajtó volt; az egész úgy nézett ki, mint az a folyosó Mount Weatherben. Ekkor azonban egy nehéz kezet éreztem a tarkómon, és megriadtam.

Archer volt az.

Kifürkészhetetlen pillantást vetett rám, és már bent is voltunk a liftben, ahol közé és Blake közé szorultam. Még a kezemet sem tudtam felemelni, hogy félresöpörjem a tarkómra tapadt nedves, hideg hajtincset anélkül, hogy hozzájuk érnék.

Archer előrehajolt, és megnyomott egy gombot, amit nem láttam, mert hatalmas testével eltakarta. Rájöttem, hogy azt se tudom, hány emelet van itt egyáltalán; a homlokom ráncba szaladt.

Mintha a gondolataimat olvasná, Blake lenézett rám.

– Pillanatnyilag a föld alatt vagyunk. A bázis csaknem teljesen oda épült, a két felső szintet leszámítva. Te a hetediken laksz; az, meg a hatodik, a... nos, a vendégek számára van fenntartva.

Átfutott az agyamon, miért is mondja ezt el nekem. Az alaprajz biztosan bizalmas információ. Olyan volt, mintha... mintha megbízott volna bennem, hogy átadhatja a tudást. Mintha már én is egy lennék közülük.

Megráztam a fejemet, hogy kikergessem belőle a nevetséges feltételezést.

– Úgy érted, a raboknak?

Archer megmerevedett. Blake nem törődött a megjegyzésemmel.

– Az ötödiken olyan luxenek vannak, akik éppen asszimilálódnak.

Minthogy az utolsó luxenek akkor érkeztek, amikor Daemon és a családja, vagyis több mint tizennyolc éve, nem tudtam elképzelni, miképpen lehetséges, hogy bárkit is asszimilálni kelljen. Ha találgatnom kellett volna, azt mondom, ezek voltak azok, akik ilyen vagy olyan okból nem illeszkedtek be az emberi társadalomba. Megborzongtam.

Ráadásul a föld alatt? Még gondolni is rémes volt arra, hogy a föld alatt vagyok. Túlságosan hasonlított ahhoz, mintha meghaltam és eltemettek volna.

Kiszuszakoltam magam közülük, hátraleptem, és mélyet lélegeztem. Blake kíváncsian méregetett, de Archer a vállamra tette a kezét, hogy előretoljon, nehogy lemaradjak mögöttük. Mintha a láthatatlan késsel hátba döfhettem volna őket!

A lift megállt, kinyílt az ajtaja. Azonnal megéreztem az étel illatát – friss kenyér, főtt hús. A gyomrom akkorát kordult, mint egy troli gyomra.

Archer felvonta a szemöldökét. Blake nevetett.

Égett az arcom. Jó volt tudni, hogy a büszkeségemen nem esett csorba, és képes voltam zavarba esni.

– Mikor ettél utoljára? – kérdezte Archer. Most először szólalt meg azóta, hogy dr. Roth és az ő társaságában voltam.

Tétováztam.

– Nem tudom – ismertem be. Értetlenül nézett rám.

Kiléptünk a széles, ragyogóan megvilágított folyosóra. Tényleg fogalmam sem volt arról, milyen nap van, és meddig hevertem eszméletlenül. Amíg meg nem éreztem az illatokat, az éhség sem tűnt fel.

– Most dr. Rothhoz méysz – jelentette ki Blake, és balra indult. Archer keze megszorult a vállamon, és bár először szerettem volna lerázni, nem ellenkeztem. A férfi olyannak tűnt, mint aki hat másodperc alatt eltöri valakinek a nyakát.

Blake is Archer kezére, majd az arcára pillantott.

– Először eszik valamit – jelentette ki Archer.

– A doktor vár – ellenkezett Blake. – Azonkívül...

– Várhatnak néhány perccel tovább, amíg a lány eszik valamit.

– Érdekel is engem! – intett Blake, és a mozdulata azt mondta: a te bajod, nem az enyém.

– Szólok neki.

Archer jobbra irányított: csak akkor ébredtem rá, hogy a másik katona Blake mellett maradt. Egy pillanatra teljesen elsédültem, ahogy nekiindultunk. Úgy gyalogolt, mint Daemon, hosszú, sebes léptekkel. Nehezen tartottam vele a lépést; közben minden apró részletet megfigyeltem. Nem láttam sokat. Minden fehér volt, és fürdött a mennyezeti sínre szerelt lámpák ragyogásában. A végtelen folyosó mindkét oldalán egyforma ajtók sorakoztak. Beszélgetés alig hallható hangjai szűrődtek ki mögülük.

Az étel illata egyre erősebbé vált. Egy kétszárnyú üvegajtóhoz értünk, Archer fél kézzel lökte be. Az az érzésem támadt, hogy az igazgató irodájába kísérnek, nem pedig egy meglehetősen hétköznapi menzára.

Három sorban helyezkedtek el a tiszta, négyszögű asztalok: az elsők legtöbbszörénél ültek. Archer az első üres asztalhoz vezetett, és lenyomott egy székre. Minthogy nem kedvelem, ha erőszakoskodnak velem, dühös pillantást vetettem rá.

– Maradj itt! – felelte, azzal sarkon fordult.

Mégis, mit gondolt, hova a fenébe mehetnék? Néztam, ahogy elindul a terem elejébe, az ott várakozók felé.

Elrohanhattam volna, vállalva a kockázatot, hogy fogalmam sincs, hova is tartok, de a gyomrom már a gondolatra is felfordult. Tudtam, hány emelet van felettünk. Körülnéztem, és a szívem összeszorult. Mindenhol kicsi fekete pöttyöket láttam, és a kamerákat sem rejtették el túlságosan. Valaki biztosan abban a pillanatban is figyelt.

Fehér köpenyes és terepruhás nők és férfiak siettek a dolgukra, egyikük sem méltatott egy gyors pillantásnál többre. Kényelmetlenül kihúzott derékka ültem, és eszembe jutott, vajon mennyire hétköznapi látvány a számukra egy elrabolt, halálra rémült tizenéves.

Valószínűleg sokkal inkább, mint azt én tudni akartam volna.

Azért vagyunk itt, hogy megállítsuk őket.

Blake szavai visszhangoztak a fejemben. Levegőért kaptam. Megállítani? Kiket? Hogy lehetnének a luxenek a rosszak? A gondolataim száguldottak, szerettem volna megfejteni a kijelentését, ugyanakkor egy szavát sem hittem.

Archer egy tányérra való sült szalonnával és tojással tért vissza, a másik kezében egy kis doboz tejet hozott. Szó nélkül tette le elém őket, majd elővarázsolt egy műanyag villát.

A tányérra néztem; Archer leült velem szemben. Gombóc dagadt a torkomban, ahogy lassan kinyújtottam a kezemet a villa felé. Eszembe jutott, amit Blake mondott az itt töltött idejéről, arról, hogy mindent ónix borított. Igazat beszélt? A villa láthatóan ártalmatlan volt, én pedig már végképp nem tudtam, mit higgyek.

– Minden rendben – szólalt meg Archer.

Ráfontam az ujjaimat a műanyag villára. Nem éreztem fájdalmat:

megkönnyebbülten felsóhajtottam.

– Köszönöm!

Rám nézett, az arcáról leolvashattam, hogy fogalma sincs, mit köszönök meg neki. Én is elgondolkodtam. Meglepett a kedvessége – vagy amit kedvességnek éreztem. Lehetett volna Blake-hez és a másik férfihoz hasonló, akiket kicsit sem érdekelt, hogy éhen halok.

Gyorsan ettem. Az egész helyzet fájdalmasan kínos volt. Archer meg sem szólalt, de nem is vette le rólam a szemét, mintha arra ügyelne, nehogy elkövessek valamit. Elképzelni sem tudtam, mit várt, mit tehetnék egy műanyag tányérral és villával. A tekintete egyszer a bal orcámra vándorolt, és elképzelni nem tudtam, mit lát ott. Amikor készülődtem, nem néztem tükörbe.

Az ételt fűrészpornak éreztem, az állkapcsom fájt a rágástól, de eltakarítottam mindent, arra gondolva, hogy szükségem lesz az energiára. Amikor végeztem, a tányért és a villát az asztalon hagytam. Archer újra a vállamra tette a kezét. Csendben mentünk vissza a kissé zsúfoltabb folyosón, majd megálltunk egy csukott ajtó előtt. Archer kopogás nélkül nyitott be.

Újabb orvosi szoba tárult elém. Fehér falak, szekrények, orvosi eszközökkel megrakott tálcák. Egy asztal... kengyelekkel.

A fejemet rázva hátráltam. A szívem hangos dobolásba kezdett, a tekintetem dr. Rothra és Blake-re villant, akik műanyag székeken ülve vártak. A Blake-et korábban kísérő másik férfi időközben eltűnt.

Archer keze megszorult; mielőtt teljesen kitolathattam volna a helyiségből, megállított.

– Ne csináld! – figyelmeztetett halkán, hogy csak én halljam. – Senki nem akarja megismételni a tegnapit.

Felé kaptam a fejemet, a tekintetem kék szemébe mélyedt. – Nem akarom – feleltem.

– Nincs választásod – felelte rezzenetlenül.

Amikor megértettem a szavait, elfutotta a szememet a könny. Az orvosra néztem, aztán Blake-re; ő félrepillantott, az állán megrándult egy izom. Szíven ütött a helyzetem reménytelensége. Addig a pillanatig nem is tudom, mit gondoltam valójában – hogy még mindig van valami beleszólásom abba, mi történik körülöttem és velem.

Dr. Roth megköszörülte a torkát.

– Hogy érzi magát ma, Katy?

A legszívesebben felnevettem volna, de teljesen berekedtem.

– Mit gondol?

– Idővel könnyebb lesz. – Oldalra lépett, és invitálón intett az asztal felé. – Különösen, ha ezen túlesünk.

Mintha hatalmas súly nehezedett volna a mellkasomra, tehetetlenségemben ökölbe szorítottam a kezem. Korábban még sosem kaptam pánikrohamot, most azonban biztos voltam benne, hogy csak pillanatok választanak el tőle.

– Nem akarom, hogy itt legyenek! – hadartam reszelősen.

Blake körbepillantott, aztán szemfogatva felállt.

– Majd várok odakint.

Szerettem volna belerúgni, amikor elhaladt mellettem, de Archer még ott volt. Felé fordultam, úgy éreztem, a szemem mindjárt kiugrik a helyéből.

– Nem – jelentette ki, majd az ajtó elé lépett, és összekulcsolta a kezeit. – Én maradok.

Sírni szerettem volna. Nem ellenkezhettem. A szobának, mint a folyosónak és a menzának is, fényesek voltak a falai, kétségkívül az ónix-gyémánt keveréktől.

Az orvos átadott egy rettenetes kórházi köpenyt, aztán egy függöny felé mutatott.

– Ott átöltözhetsz.

Fásultan léptem be a függöny mögé, ügyetlenül matattam a ruhámmal, aztán a köpennyel. Ahogy kiléptem, egyszerre tört rám a borzongás és a forróság, alig álltam a lábamon. Túl erős volt a fény, és remegett a karom, amikor felhúzódkodtam a párnázott asztalra. A köpeny övszalagjait markolásztam, képtelen voltam felnézni.

– Először leveszek egy kis vért – kezdte a doktor.

Ami ezután történt, vagy fájdalmas részletességgel rajzolódott ki előttem, vagy teljesen hidegen hagyott. A tű hegyének szúrása, amikor a vénámba hatolt, a lábujjaimig sugárzott; még az apró rándulást is éreztem, amikor az orvos a fecskendő végére erősítette a tubust. Beszélt hozzám, de nem igazán hallottam.

Amikor vége lett, és visszavettem a saját ruháimat, csak ültem az asztal szélén, és bámultam a fehér sportcipőt, amit átadott nekem.

Tökéletesen illett a lábamra. Lassan, mélyeket lélegeztem.

Érzéketlenné váltam.

Dr. Roth elmagyarázta, hogy a véretem meg kell vizsgálni – valami olyasmit mondott, hogy megnézik a mutáció mértékét, feltérképezik a DNS-emet, hogy tanulmányozhassák. Elárulta, hogy nem vagyok terhes, amit nélküle is tudtam; ezen majdnem felnevettem, de a rosszullét miatt valójában csak a lélegzésre voltam képes.

Miután mindent megcsinált és elmondott, Archer lépett előre, hogy kivezessen a szobából. Mindvégig hallgatott. Amikor a vállamra tette a kezét, leráztam, mert nem akartam, hogy bárki is megérintsen. Nem ismételte meg a mozdulatot.

Blake a falnak támaszkodva várt az ajtón kívül. Arra kapta fel a fejét, hogy kiléptünk.

– Végre! Késésben vagyunk.

Csukva tartottam a számat, mert tudtam, ha kinyitom, beszéd helyett sírni fogok. Azt pedig nem akartam. Blake vagy Archer előtt semmiképpen sem.

– Jól van – folytatta Blake, amikor elindultunk a folyosón. – Ez buli lesz.

– Ne szövegelj! – szólt rá Archer. Blake elhúzta a száját, de csendben maradt, amíg el nem értünk egy olyan kétszárnyú ajtóhoz, mint amelynek a kórházakban szoktak lenni. Ott rávágott egy fekete gombra a falon, mire az ajtó feltárult. Mögötte Dasher őrmester állt, ugyanolyan, teljes katonai öltözetben, ahogy korábban láttam.

– Örülök, hogy végre csatlakozott hozzánk.

Idegem, félőrvült nevetés kíváncsított ki belőlem: halkan felkuncogtam.

– Elnézést.

Mind a hárman rám néztek; Blake volt a leginkább kíváncsi, de csak a fejemet ráztam, és mélyet lélegeztem. Tudtam, hogy össze kell szednem magam, figyelmem kell, és ésnél kell maradnom. Az ellenséges vonalak mögé kerültem. Ha kiakadok és ónixfürdőt kapok, azzal nem segítek magamon. Ahogy azzal sem, ha összeomlók, és behúzódok egy sarokba sírni.

Nehezemre esett – talán ez volt eddig a legnehezebb dolog az életemben – de összeszedtem magam.

Dasher őrmester sarkon fordult.

– Van itt valami, amit szeretnék megmutatni magának, Miss Swartz. Remélem, ez könnyebbé teszi a dolgot.

Kételkedtem, de elindultam utána. A folyosó kettéágazott, mi jobb felé indultunk. A hely hatalmasnak tűnt – folyosók és termek kiterjedt labirintusa.

Az őrmester megállt az egyik ajtónál, amely mellett, szemmagasságban, egy kis beléptető panelen villogott a vörös lámpa. Odahajolt elé; a fény zöldre váltott, halk, szívó hangot hallottam, aztán az ajtó kinyílt. Mögötte óriási termet láttam, tele orvosokkal. Laboratórium volt és váróterem egyben.

Beléptem, és megérezve a fertőtlenítő szagát, összerezzentem. A látvány és a szag visszahozta az emlékeimet.

Ismertem az efféle helyiségeket – én is jártam ilyenekben. Apu sokáig feküdt egy hasonlóban, amikor beteg volt, a rákját kezelték. Kővé dermedtem.

A terem közepét kényelmes fotelek foglalták el; tízesével rakták össze őket egy-egy U alakú csoportba. Sokban emberek ültek, akiken látszott, hogy a betegség különböző fázisaival küzdenek. Volt köztük frissen diagnosztizált, csillogó szemű, optimista és legyengült, magatehetetlen alak is, aki már azt se igazán tudta, miért van itt – de mindannyian infúzióra voltak kötve. A folyadék azonban cseppet sem emlékeztetett a kemoterápiára: átlátszó volt, mégis úgy csillámlott a fényben, mint Dee, ha át-átvillant valódi alakjába.

Az orvosok fel-alá járkáltak, ellenőrizték az infúziós zacskókat, és néhány szót váltottak a betegekkel. Hátrább hosszú asztalokat láttam, ahol a mikroszkópok mellett ülők orvosságot mértek ki. Mások számítógépeknél ültek, fehér köpenyűk lelógott a szék ülőkéjéről.

Dasher őrmester megállt mellettem.

– Ismerős, nem igaz?

Éles pillantást vetettem rá; szinte észre se vettem, hogy Archer szorosan a másik oldalamon követ, Blake viszont eltűnt valahol. A jelek szerint az őrmester jelenléte elvette a beszélgetős kedvét. – Igen. Honnan tudja?

Dasher halványan elmosolyodott.

– Kutattunk egy kicsit. Milyen rákja is volt az édesapjának?

Megrezzentem. Az apa és a rák szavak még mindig nagyot ütöttek rajtam.

– Agytumorja.

Dasher őrmester pillantása a legközelebbi fotelcsoport felé vándorolt.

– Szeretném bemutatni valakinek.

Mielőtt felelhettem volna, előrelépett, és egy nekünk háttal álló fotel mellett állt meg. Archer bólintott. Vonakodva odébb léptem, hogy lássam, mit néz Dasher.

Egy gyerek ült a karosszékekben, talán kilenc- vagy tízéves. Beteges színű bőre és a kopaszsága miatt nem tudtam megmondani, lány vagy fiú, de a szeme ragyogó kéken csillogott.

– Ő itt Lori. A mi betegünk. – Dasher a kislányra kacsintott. – Lori, ez itt Katy.

Lori felém fordította nagy, barátságos szemét, és kinyújtotta apró, rettenetesen fehér kezét.

– Szia, Katy!

Fogalmam sem volt, mit tegyek, úgyhogy megfogtam és megráztam hideg kezét. – Szia!

– Te is beteg vagy? – kérdezte a lány még szélesebb mosollyal.

– Nem – böktem ki egy pillanatnyi tanácstalanság után.

– Katy azért van itt, hogy segítsen nekünk – felelt Dasher őrmester. A kislány visszadugta a kezét halványszürke takarója alá.

– Lorinak negyedik stádiumú, primer, központi idegrendszeri limfómája van.

Félre akartam pillantani: gyáva voltam, és ezt tudtam is. Ugyanaz, amiben apám is szenvedett. Csaknem biztosan halálos. Nem éreztem tisztességesnek. Lori túl fiatal volt az ilyesmihez.

Az őrmester a lányra mosolygott.

– Agresszív betegség, de Lori nagyon erős.

A kislány hevesen bólogatott.

– Erősebb vagyok, mint a legtöbb korombéli lány!

Kierőltettem magamból egy mosolyt, aztán odébb léptem, hogy az orvos megnézhesse az infúziót. Lori csillogó tekintete egyikünkéről a másikunkra vándorolt.

– Gyógyszert kapok, amitől jobban leszek – jelentette ki, és beharapta az ajkát. – És nem is olyan rosszak a mellékhatások.

Fogalmam sem volt, mit mondhatnék. Meg sem bírtam szólalni, amíg odébb nem mentünk, egy sarokba, ahol nem álltunk senki útjában. – Miért mutatja ezt meg nekem? – tudakoltam.

– Maga megérti, milyen súlyos a betegsége – felelte Dasher, és a padlóra nézett. – Tudja, hogyan képes a rák, az autoimmun kórképek, az antibiotikum-rezisztens baktériumok és még egy csomó minden elvenni valakitől az életét, néha még azelőtt, hogy egyáltalán élt volna. Évtizedekig kerestük az Alzheimer-kór ellenszerét, hiába. Minden évben felbukkan egy új, halálos betegség. Ez mind igaz volt.

– Itt azonban – intett körbe – a maguk segítségével felvehetjük a harcot a betegségek ellen. A DNS-e értéke felbecsülhetetlen, ahogy a luxenek testének kémiai felépítéséé is. Beinjekciózhatnánk magát HIVvírussal, és nem betegedne meg. Kipróbáltuk. Akármi van a

luxen DNS-ben, őket és a hibrideket is ellenállóvá teszi minden ismert emberi betegséggel szemben. Ugyanez áll az arumokra is.

Végigfutott a hátamon a hideg.

– Tényleg luxeneket és hibrideket injekciónak be betegségekkel?

Dasher bólintott.

– Megtettük. Így lehetőséget kaptunk, hogy tanulmányozzuk, miképpen küzdi le a luxen vagy a hibrid szervezete a betegséget. Azt reméljük, hogy képesek leszünk lemásolni, és néhány esetben, különösen az LH-11-nél, sikereket is értünk el.

– LH-11? – kérdeztem vissza. Blake-et néztem, aki egy másik, szintén infúzióra kötött kisfiúval beszélgetett. Nevetgált. Teljesen... hétköznapinak tűnt.

– Génreplikáció – felelte Dasher. – Lassítja az inoperábilis tumorok növekedését. Lori jól reagált az LH-11 kezelésre. Évek munkájának eredménye. Reménykedünk, hogy ez lesz a válasz.

Összezavarodva néztem végig a termen.

– A rák gyógymódja?

– És sok-sok más betegségé, Miss Swartz. Erről szól a Daedalus, és maga is segíthet a megvalósításában.

Nekidőltem a falnak, neki feszítettem a tenyeremet. Egy részem szeretne volna elhinni, amit láttam és hallottam, hogy a Daedalus mindössze gyógymódok után kutat, de ennél több eszem volt. Akkor már akár a Mikulás létezését is elhihettem volna.

– Ennyi az egész? Csak szebbé akarják tenni a világot?

– Igen. De más módok is vannak, nem csak az orvoslás, amikkel ezt elérhetjük. Olyasmik, amikben maga is segíthet... szebbé tenni a világot.

Úgy éreztem magam, mint egy termékbemutatón, de még keserves helyzetemben is megértettem, hogy micsoda hatalmat jelent a halálos betegségek gyógymódja – és mennyit javíthatna a világ helyzetén.

Lehunytam a szememet, mélyet lélegeztem.

– És hogyan?

– Jöjjön! – Dasher megfogta a könyökömet, és nem is hagyva más választást, a labor másik végébe vezetett. Ott láttam, hogy a fal egy része tulajdonképpen redőnnyel fedett ablak. Az őrmester bekopogott, mire a redőny kattogva felhúzódott. – Mit lát?

– Luxeneket – suttogtam halálra váltan.

Semmi kétség: az ablak túloldalán hasonló fotelekben ücsörgő alakok, akiktől az orvosok éppen vért vettek, nem e földről valók voltak. A szépségük azonnal elárulta őket, na meg az is, hogy sokan valódi alakjukban voltak. Lágy ragyogásuk megtöltötte a termet.

– Úgy néz ki bármelyikük is, mint aki nem akar itt lenni? – kérdezte Dasher csendesen.

Az ablakra támaszkodva közelebb hajoltam. Akik nem tűntek ember alakú villanykörteinek, mosolyogtak, nevettek. Néhányan eszegettek, mások beszélgettek. A legtöbben idősebbek voltak nálam, a húszas, harmincas éveikben járhattak. És egyik sem tűnt túsznak.

– Nos, Miss Swartz? – erőltette Dasher.

Megráztam a fejemet. Teljesen összezavarodtam. Saját akaratukból tartózkodtak itt? Fel nem foghattam, miért.

– Segíteni akarnak. Senki nem kényszeríti őket.

– Engem viszont igen – vágtam rá; akkor vettem észre, hogy Archer most mögöttünk van.
– Ahogy Bethanyt és Dawsont is.

Dasher őrmester oldalra biccentette a fejét.

– Nem muszáj így lennie.

Nem is tagadja?

– Miss Swartz, háromféle luxen van. Az olyanok, mint ők itt, a túloldalon, akik megértik, hogy a biológiájuk nagyban hozzájárulhat az életünk javításához. És az olyanok, akik beolvadtak a társadalomba, és nem jelentenek kockázatot.

– És a harmadik csoport? Egy pillanatig hallgatott.

– A harmadik csoportot azok alkotják, akikről az előttünk járó generációk féltek, amikor az érkezésüket látták. Akik meg akarják szerezni az uralmat a Föld felett, és alávetni az embereket a hatalmuknak.

– Mi a... micsoda? – néztem rá döbbenten. Állta a pillantásomat.

– Mit gondol, Miss Swartz, hány luxen létezik?

– Nem tudom – ráztam a fejemet. Daemon egyszer megemlítette, szerinte mennyien vannak, de nem tudtam felidézni a számot. – Ezrek?

– Nagyjából negyvenötezer él a Földön – jelentette ki határozottan Dasher.

Nahát. Ez sok volt.

– Ennek a negyvenötezernek mintegy hetven százaléka asszimilálódott – folytatta. – További tíz százalékukban tökéletesen megbízunk, mint bennük, odaát. A fennmaradó húsz? Kilencezer luxen, akik az emberiséget elnyomva szeretnék látni, kilencezer lény, akik egyenként akkora pusztítást vihetnek véghez, mint egy-egy rakéta. Jelenleg is alig tudjuk őket kontrollálni, és nem kell más, csak hogy még több luxent állítsanak a maguk oldalára, és a mi társadalmunknak vége. De akar hallani még egy riasztó számot?

Némán meredtem rá.

Hadd kérdezzek valamit! Mit gondol, pontosan melyik csoportba tartozik Daemon Black és a családja?

- Egy legyet sem akarnak elnyomni! – vágtam rá nyersen, nevetve.
- Erre még csak célozni is nevetséges.
- Valóban? – Dasher elhallgatott. – Soha nem lehet igazán, teljesen megismerni valakit. És feltételezem, amikor először találkoztak, nem gondolta volna, miféleképpen, igaz?

Ezzel megfogott.

- Be kell ismernie, hogy ha ennyire jól titkolják csupán azt, hogy nem emberek, még sokkal jobban titkolhatják a rejtett kapcsolataikat – folytatta Dasher. – Elfelejtí, hogy nem emberek, arról pedig biztosíthatom, hogy nem tartoznak a tíz százalékba, akikben megbízunk.

Kinyitottam a számat, de nem jöttek a szavak. Nem hittem el – nem hihettem el –, amit hallottam, de az őrmester tökéletesen érzelemmentesen beszélt. Mintha csak tényeket sorolna, vagy mint az orvos, amikor megmondja a páciensnek, hogy előrehaladott rákja van.

Visszafordult az ablak felé, felszegte az állát.

- Azt feltételezzük, hogy az univerzumban több százezer olyan luxen él, akik máshol kötöttek ki. Mit gondol, mi lenne, ha megjelennének itt? Ne feledje, olyan luxenekről beszélünk, akiknek semmi vagy szinte semmi kapcsolata nem volt még az emberekkel.
- Én... – Kényelmetlen érzés telepedett rám. Az ablak felé fordultam, és néztem, ahogy egy luxen valódi alakjába vált. – Nem tudom – feleltem végül, és nem ismertem fel a saját hangomat.
- Kipusztítanak minket.

Levegőért kaptam; még mindig nem akartam elhinni, amit mond.

- Ez kissé túlzásnak tűnik.

Valóban? – Kíváncsian elhallgatott. – Nézze csak meg a saját történelmünket! Az erősebb nemzet meghódítja a gyengébbet. A luxenek, de még az arumok gondolkodása sem különbözik ettől. Alapvető darwinizmus.

- A legerősebb éli túl – mormoltam. Egy pillanatig szinte láttam is magam előtt a hollywoodi mértékű invázió képeit. Annyit már tudtam a luxenekről, hogy belássam: ha sokan jelennek meg azzal a szándékkal, hogy meghódítsák a Földet, meg is teszik.

Lehunytam a szememet, és megráztam a fejem. Dasher játszik az elmémmel. Nincs itt semmiféle inváziós luxensereg. – Mi közöm van nekem mindehhez?

- Leszámítva, hogy erős, mint a magát átváltoztató luxen is, és a vére jó eséllyel segít majd, hogy kinyerjünk egy alkalmazható LH-11 változatot? Szeretnénk tanulmányozni a maga és a magát átváltoztató luxen között fennálló kapcsolatot. Nagyon kevesen képesek sikeresen véghezvinni, és nagy előrelépés volna egy újabb luxen, aki képes más embereket is átváltoztatni, stabil hibrideket létrehozni.

Azok az emberek jutottak az eszembe, akiket Dawsonnak kellett volna átváltoztatnia, de végül csak a halálukat láthatta. Nem lettem volna képes elviselni, ha Daemonnek is keresztül kell mennie ezen, hogy embereket gyártson, akik mindössze... Mélyet lélegeztem. – Carissával is ez történt?

– Kivel?

– Jól tudja, kivel – feleltem fáradtan. – Őt is átváltoztatták, de instabil maradt. Eljött hozzám, de... megsemmisült. Ő...

Jó ember volt, akartam mondani, de elharaptam, mert rájöttem, hogy ha az őrmester tud is róla, vagy nem fog válaszolni, vagy nem is érdekli.

Néhány másodpercig mindketten hallgattunk.

– De a Daedalus nem csak ezzel foglalkozik – folytatta végül

Dasher. – Remek lenne, ha megszerezhetnénk a magát átváltoztató luxent, de nem ez a fő célunk.

Rápillantottam, a szívverésem felgyorsult a meglepetéstől. Nem Daemon becsalogatása volt a cél?

– Magát akartuk – fejezte be az őrmester.

– Micsoda? – Úgy éreztem, a padló kibillen a talpam alól. Dasher arca nem árult el semmit az érzéseiből.

– Nézze, Miss Swartz, itt az a kilencezer luxen, akivel kezdenünk kell valamit. És ha a többiek megjelennek a Földön, mert meg fognak, minden fegyverünkre szükségünk lesz, hogy megvédjük az emberiséget. Ez pedig a magához hasonló hibrideket jelenti, remélhetőleg többeket, akik képesek harcolni.

Mi a... Biztosra vettem, hogy egy alternatív világba csöppentem. Az agyam mintha felrobbant volna.

Dasher figyelmesen vizsgálta az arcomat.

– A kérdés tehát így szól: mellénk áll, vagy a saját fajtája ellen fordul? Mert választania kell majd, Miss Swartz. A fajtája és azok között, akik közé az önt átváltoztató luxen tartozik.

HATODIK FEJEZET

Daemon

MIUTÁN ELBÚCSÚZTAM DAWSONTÓL ÉS BETHANYTÓL, hajnalban elhagytam a házat. Minden lépésemet kísértette, ami Bethszel történt. Úgy tűnt, egy kicsit jobban van, de nem tudtam megítélni. Mindazonáltal semmi kétségem nem volt afelől, hogy Dawson a gondját viseli majd.

Visszanéztem – egy hűvös, távolságtartó részem tudomásul vette, hogy talán sosem látom újra ezt a helyet, sem az öcsémet és a húgomat. Ez a tudat azonban nem csökkentette az elszántságomat.

Hátat fordítottam a kolóniának, és gyors tempóban indultam el. Ember alakomban maradtam, de sebesebben haladtam annál, hogy a nyomomat követni lehessen. Dawson korábban elárulta, hogy a kocsimat Mathew házánál rejtették el; ez segített eltéríteni a helyi rendőrség azon tagjait, akiket még nem vásárolt meg a Védelmi

Minisztérium, és akik valóban aggódtak egy újabb eltűnt tinédzserpár miatt.

Nem telt öt percbe sem, hogy elérjek Matthew házához, a semmi közepére. A behajtójához közeledve lelassítottam, kerestem az ő terepjáróját.

Aztán elvigyorodtam.

Ki kellett jutnom az államból, legalábbis Virginiáig. Haladhattam volna mindvégig a valódi alakomban – a fenébe, sokkal gyorsabb lett volna –, de kifáradtam volna, és biztosra vettem, hogy Mount Weatherben kimerítő találkozások várnak majd rám.

Amilyen dühös voltam Matthew-ra, tudtam: élvezni fogom, ha „kölcönvehetem” a kocsiját. Az enyém különben is feltűnt volna azoknak, akikkel most nem volt időm foglalkozni.

Becsusszantam a kormány mögé, lenyúltam, és megrántottam a kábeleket rejtő panelt. Amikor kicsik voltunk, a cumberlandi plázáknál Dawsonnal pusztá kézzel zártuk rövidre a kocsik áramköreit, csak hogy legyen min vihogni. Beletelt néhány próbálkozásunkba, mire rájöttünk, mekkora szikra kell, hogy beindítsuk a motort, de ne főzzük meg a fedélzeti számítógépet, vagy ne olvassuk meg a kábeleket. Amikor sikerült, máshova parkoltunk velük, és figyeltük, ahogy a visszaérkező tulajdonosok értetlenül nézik, vajon hogyan költözhetett odébb az autójuk.

Hamar eluntuk magunkat.

Az ujjaimra tekertem a kábeleket, és apró energiahullámot küldtem beléjük. A motor felköhögött, aztán felpörgött. Még emlékeztem a varázslatos érintésre.

Nem húztam az időt: kiszáguldottam Matthew felhajtójáról, egyenesen az autópálya felé. Sejtettem, hogy nem számíthatnék tőle olyan megértésre, mint Dawsontól, legalábbis ebben a percben nem.

A bátyám elhatározta, hogy néhány dolgot elrendez nekem, például átutal majd annyi pénzt, ami elegendő ahhoz, hogy Kattal néhány évig kihúzzuk kettesben. Már régóta megvolt a titkos bankszámlám arra az esetre, ha egy nap megindulna a szarlavina.

Most aztán határozottan megindult.

Dawsonnak és Dee-nek is volt hasonló, gondosan elrejtett számlája, Thompsonéknak szintén. Matthew beszélt rá minket. Akkor azt hittem, csak paranoid, de a fenébe is, okos volt. Semmiképpen nem jöhetek vissza, de Kat sem. Valahogy meg kell találnunk a módját, hogy találkozzon az anyjával, azonban itt egyikünk sem maradhat, miután kijuttattam. Túl veszélyes.

Csakhogymielőtt elindultam volna Mount Weatherbe, még várt rám egy látogatás.

Nem Blake volt az egyetlen, aki erről az elcsesztett helyzetről tehetett. Egy bizonyos tini hibridnek is volt mit megmagyaráznia.

Kicsivel déli tizenkettő után áhítottam le Matthew kocsiját a Luc bárja felé vezető úton, a lepusztult benzinkút rejtekében. Persze azt a poros kátyúgyűjteményt kár is volt útnak nevezni – de azért semmiképpen nem akartam a tudukra adni, hogy jövök. Luckel valami nem volt rendjén, nagyon nem. Már az is, hogy tizenéves fejjel egy klubot vezet, erre utalt. És itt élt, más luxenekkel körülvéve, az arumok ellen szolgáló bármiféle védelem nélkül?

Hát igen, valami nem volt rendjén.

Emberi alakban indultam a gazzal benőtt területen át a benzinkút mögötti facsoport felé. Ragyogó napfény szűrődött be az ágak között, simogatott a meleg, májusi levegő, miközben az egyenetlen talaj fölött suhantam. Néhány másodperccel később a kis erdőből kiértem egy elvadult mezőre.

Amikor utoljára itt jártam Kattal, nem volt itt más, csak fagyott fű. Most a térdemig értek a növények, pitypangok pettyezték a zöldet. Kat imádta a pitypangokat; amíg az ónixszal gyakoroltunk, folyton azokat babrálta. Amint meglátott egyet, máris lecsapott rá, és letépte a fejét.

Keserű mosolyra húzódott az ajkam, amikor megálltam a tömörfa ajtó előtt. Bolond cica.

Rátettem a tenyeremet az acél ajtólapra, végighúztam a közepe felé, hogy érezzem, hol van rajta repedés vagy egy zár, amit manipulálhatnék. Úgy tűnt, semmi esélyem arra, hogy ez az ajtó egyhamar kinyíljon előttem.

Végül elháráltam, és szemügyre vettem az épületet. Ablaktalan kocka, inkább raktár, mint klub. Elindultam az oldala mentén, félrerugdalva az üres kartondobozokat. Hátról megtaláltam a szállítók kapuját.

Bingó.

Az alig látható ajtóréshez feszítettem az ujjamat. Csodás hanggal pattantak fel a zárok. Könnyedén kitértam az ajtót, és beléptem a sötét raktárba. Átsuhantam az árnyak között, végig a fal mellett maradtam – fehér dobozokat láttam, és több kupac papírt. A levegőben alkohol szaga érződött. Megláttam magam előtt egy újabb ajtót, és azt is kinyitottam.

Egy folyosóra jutottam; a falakon fehér táblák lógtak, pálcikaemberekkel telerajzolva. Mi a franc? De abban a pillanatban éreztem, hogy égnek áll a szőr a tarkómon, és hideg borzongás fut végig a gerincemen. Arum.

Kirontottam a folyosóról, és csak pillanatok választottak el attól, hogy valódi alakomba váltsak. Akkor azonban megtorpantam, mert szembetaláltam magam egy lefűrészelt fegyvercsővel.

Ez csípne.

A gyilkos fegyver büszke tulajdonosa egy nagydarab kidobó volt, talpig overallban.

– Kezeket fel, és eszedbe ne jusson, hogy csillámpónivá változz nekem, szépfiú!

Összeszorítottam a fogamat, és engedelmeskedtem. – Odabent egy arum van – jegyeztem meg.

– Ne mondd! Igazán?

– Szóval Luc most már az arumokkal is összeállt? – vontam fel a szemöldökömet.

– Luc nem állt össze senkivel. – A kidobó előrelépett, gyanakodva nézett rám. – Hol az a csaj, aki veled szokott lógni? Itt szaglászik valahol?

A hátam mögé pillantott. Kihasználtam, hogy egy másodpercre elterelőddött a figyelme; gyorsabban kaptam a fegyveréhez, mint hogy reagálhatott volna. Kitéptem a kezéből, és megfordítottam. – Milyen érzés, ha a fejedhez tartják? – tudakoltam.

– Nem igazán jó – válaszolta; félelmében kitágult az orrcimpája.

– Gondoltam – vágtam rá. Viszketett az ujjam a ravaszon. – Szeretném megtartani az arcomat olyannak, amilyen.

– Szép is az! – nevetett horkantva a kidobó.

Már szinte hallani véltem a bendzsókat.

– Nézzenek oda! – szólalt meg egy újabb hang. – Csak nem szerelem szövődik?

– Nem igazán – vágtam rá, és szabad kezemmel megmarkoltam a fegyver csövét.

– Gondolod, hogy nem vettem észre, amikor ideértél?

A szememet továbbra is rajta tartottam a nagyfiún.

– Számít ez valamit? – kérdeztem gonosz mosollyal.

– Nos, ha én vagyok az, akire rá akartál törni, akkor igen, azt hiszem, számít. – Luc kilépett az árnyékból, hogy láthassam. Fekete futónadrágot viselt, és egy feliratos pólót: A ZOMBIKNAK IS SZÜKSÉGÜK VAN SZERETETRE. Szép. – Leteheted a fegyvert, Daemon.

Még mindig mosolyogva engedtem, hogy a hó előtörjön a kezemből. Fellobbant a forróság, égő fém szaga terjengett. Amikor a puska használhatatlanná vált, visszaadtam a kidobónak. Az lenézett a fegyverre, és sóhajtott.

– De utálom, amikor ez történik!

Figyeltem, ahogy Luc felugrik a pultra, és úgy lóbálja a lábát, mint egy dacos gyerek. A tompa fényben különös színű szeme körül mintha elmosódtak volna a karikák.

– Beszélünk ke...

Megpördültem, felüvöltöttem, és ledobtam az emberi alakomat. Átszánguldottam az üres táncparketten, egyenesen a ketrecek alatt kirajzolódó árnyalak felé.

Az arum is megfordult. Egy pillanattal azelőtt, hogy gördülő sziklákként egymásnak vágódtunk volna, megláttam valódi alakját: olajszerű volt, sötét, mint az éjszaka, és csillogó, mint az üveg.

A becsapódás megreszkettette a falat, megzörgette a mennyezetről lógó ketrecek.

– Jesszusom – jegyezte meg Luc. – Nem akarjuk inkább megbeszélni?

Az arum a derekam köré fonta a karjait. Nekilöktem a falnak. Megrepedt, porzott a vakolat, de az arum nem eresztett el. Erős volt a mocsok. Megfordult, eltaszított magától, és füstszerű karjával a mellkasom felé nyúlt. Oldalra vetődtem, és a magasba lendítettem a karomat, hogy átküldjem ezt az idegesítő pacákat a jövő évbe.

– Fiúk! Fiúk! Az én klubomban nincs verekedés! – szólt ránk újra Luc. Bosszúsnak tűnt.

Egyikünk sem törődött vele.

A tenyeremben pattogva gyűlt az energia, szikrák reppentek a levegőbe.

Nem tudod, kivel kezzzdtél, sziszegte az arum egyenesen a fejembe.

Ezzel csak még jobban feldühített. Eleresztettem az energiagömböt, ami a vállába csapódott.

Megtántorodott, majd visszafordult felém; oldalra billentette a fejét, az alakja kissé megszilárdult. Statikus elektromosság pattogott a bőrömön, a teremben lüktetett a fény. A fickó most már igazán az idegeimre ment.

– A helyedben nem tenném meg – közölte Luc. – Hunter nagyon, nagyon éhes.

Már majdnem megmutattam Lucnek, mit gondolok a tanácsáról, amikor valaki kilépett az irodájába vezető folyosóról. Egy nő volt, csinos, szőke, és rendkívül emberi. Tágra nyílt szemmel nézett ránk. – Hunter?

MI A FENE?

Az arum összezavarodva pillantott a nőre – a Forrás ereje eloszlott körülöttem. Biztosan válaszolt valamit a nőnek, mert az összevonta a szemöldökét.

– De hát közülük való.

Hunter újra felém fordult. Hátralepett, teleszívta a tüdejét, és egy pillanattal később egy férfi állt előttem. Nagyjából olyan magas volt, mint én, a haja sötétbarna, a szeme halvány, mint az összes átkozott arumnak – és nem is vette le rólam.

– Serena – szólalt meg –, menj vissza Luc irodájába!

A nő arcára kiülő grimasz annyira emlékeztetett Katre, hogy elfacsarodott a szívem.

– Tessék?

Az arum újra felé kapta a fejét, a szeme összeszűkülte. A következő percben a kidobó, karját a nő vállára téve, átszelte a táncparkettet.

- Most tényleg nem itt lenne a helyed.
- De...
- Gyere, mutatok neked valamit! – folytatta a kidobó.
- Micsodát? – vágott közbe Hunter.
- Valamit – szólt vissza a kidobó, és a váll felett hátrakacsintott. Elűntek a folyosón. Az arum elhúzta a száját. – Nekem ez nem tetszik.
- Nem az ő típusa – nevetett halkan Luc.

Várjunk csak?! Mi a fene folyik itt? Egy arum és egy ember?

- Nem akarsz lejjebb csavarni a villanyt? – kérdezte a seggfej. –

Megvakítasz.

Felkavarodott bennem az erő; szerettem volna az arcába öklözni. Ő azonban különös módon nem támadt rám. És egy emberi nővel volt.

Úgy értem, tényleg. Ez egyre bizarrabb.

- Nem tetszik ez a hangnem – válaszoltam, de azért visszavettem az emberi alakomat.

Hunter rám nevetett. Gyanakodva figyeltem.

- Szépen játsszatok! – szólt közbe Luc, és tapsolt. – Sosem tudhatjátok, mikor jön jól egy szokatlan szövetség.

Mi ketten egymásra néztünk, és egyszerre horkantunk fel kételkedve.

- Hát, jó – vont vállat Luc. – Szóval, ez egy nagyon izgalmas nap a számomra. Itt van nekem Hunter, akinek nem kell vezetéknév, és csak akkor jelenik meg, ha enni kér valamit vagy valakit... és itt van Daemon Black is, aki nagyon úgy néz ki, mintha bántalmazni akarna.

- Jól látod – mordultam rá.

- Van kedved elmondani, miért? – nézett rám.

Ökölbe szorult a kezem.

- Mintha nem tudnád.

- Tényleg nem tudom – rázta a fejét –, de megkockáztatom a találgatást. Nem látom Katyt, és nem érzem a jelenlétét, úgyhogy feltételezem, hogy a kis betörések Mount Weatherbe nem alakultak jól.

Előreléptem; kavargott bennem a düh. Hunter fuldokolva felnevetett.

- Ti betörtetek Mount Weatherbe? Hülyék vagytok?

– Kuss! – csattantam fel, a szememet le sem véve Lucról.

Hunter valami mély hangot hallatott.

– Ha ezt még egyszer kimondod, a fegyverszünetünk kis fehér zászlója csúnya véget fog érni. – Kuss! – pillantottam rá.

Sötét árnyékok kezdtek terjengeni az arum válla felett. Felé fordultam.

– Most mi van? – vetettem az égnek a kezemet. – Rengeteg erőszak halmozódott fel bennem. Imádnám, ha kiélhetném valakin!

– Fiúk! – Luc sóhajtott, és lecsússzam a pultról. – Komolyan nem tudtok megbékélni?

Hunter nem törődött vele.

– Azt gondolod, hogy elbírsz velem? – lépett előre.

– Gondolom? – vágtam vissza, és én is előreléptem, hogy az orrunk csaknem összeért. – Tudom.

Az arum nevetett, és az egyik hosszú ujjával mellbe bökött. Mellbe bökött!

– Hát, győződjünk meg róla!

Elkaptam a csuklóját, az ujjaim rákulcsolódtak hideg bőrére.

– Hát te aztán tényleg...

– Elég! – kiáltott Luc; a következő pillanatban a terem egyik végében, a falnak szorítva találtam magam, Hunter pedig a szemközti sarokban lebegett a föld felett. Az arum arcán azt láttam, ami valószínűleg az enyémmre is kiülhetett: mindketten hiába vergődtünk a láthatatlan erő szorításában, átkozottul semmire sem jutottunk.

Luc közénk lépett.

– Nem érek rá egész nap, fiúk. Dolgom van. Szundikálni akarok délután. A Netflixre felkerült egy új film, azt is megnézném. Van egy kuponom is, és az ingyenhamburger az én nevemet kiabálja.

– Uhh – nyögtem ki.

– Nézd – fordult felém Luc elsötétülő arccal; abban a percben idősebbnek tűnt, mint amennyinek én tudtam. – Gondolom, azt hiszed, valamiképpen részem volt Katy elfogásában. Tévedsz. – Hinnem kellene neked? – vicsorítottam.

– Úgy nézek én ki, mint akit kicsit is érdekel, hogy hiszel-e nekem? Betörtetek Mount Weatherbe, a kormányzat egyik erődjébe. Nem kell túl sok képzelőerő ahhoz, hogy feltételezzem, valami gajra ment. Én megtettem, amit ígértem.

– Blake elárult minket. A Daedalus elkapta Katet.

– Én pedig figyelmeztettelek, hogy ne bízzatok senkiben, aki bármit nyerhet vagy veszíthet az ügyön – fújta nagyot Luc. – Blake... hát, ő Blake. De mielőtt ítélnél, magadnak tedd fel a kérdést: hány embert áldoznál fel, hogy visszakapd Katyt?

A láthatatlan szorítás engedett. Lecsúsztam a fal mellett, megütöttem a talpamat. Lucre néztem, és hittem neki. – Vissza kell szereznem.

– Ha a csajod a Daedalus markában van, megvolt a búcsúcsókotok – kiáltott át Hunter a terem másik végéből. – Ők kicsesze...

– És te? – vágott közbe Luc. – Megmondtam, hogy maradj az irodámban! Ha nem engedelmeskedsz, sosem szerzed meg, amit akarsz.

Hunter esetenül vállat vont. A következő pillanatban ő is a saját lábán állt, és nagyjából annyira tűnt barátságosnak, mint egy pitbull.

Luc sötéten méregetett hol engem, hol az arumot.

– Értem, hogy nektek gondjaitok vannak, még hozzá nagyok, de tudjátok, mit? Nem ti vagytok az egyetlen idegenek erre felé, akiknek megpörkölt a nadrágja. Sőt, még nagyobb gondok is vannak, mint a tiétek. Tudom, nehéz elhinni.

Hunterre néztem; ő újra vállat vont.

– Valaki nem kapott reggel meleg tejet.

Felröhögtem. Luc Hunter felé fordult. A francba, alig hittem, hogy egy helyiségben állok egy arummal, és nem próbálom megölni – de hát ő sem próbált megölni engem.

– Örülj, hogy bírlak! – jelentette ki Luc halkán. – Figyelj már, nekem beszélnem kell Daemonnel. Nincs valami dolgod? Ha nincs, akkor ki tudnál segíteni?

Hunter a szemét forgatta.

– Aha, megvan a magam baja – felelte, és visszafordult a folyosó felé. – Találkozunk a sötét oldalon! – szólt még vissza, mire bemutattam neki a középső ujjamat. Amikor eltűnt az ajtó mögött, Luc felém fordult, és karba tette a kezét.

– Mi történt?

Látván, hogy nincs vesztenivalóm, elmondtam neki, ami Mount Weatherben a nyakunkba szakadt. Végül halkán füttyentett, és megrázta a fejét.

– Ember, sajnálom. Igazán. Ha a Daedalus tette rá a kezét, akkor én nem...

– Ki ne mondd! – mordultam rá. – Nem veszett el. Kijuttattuk

Bethanyt. És te is kijutottál.

Luc pislantott.

– Igen, kijuttattátok Bethanyt, de közben elvesztettétek Katet. Én pedig... én nem olyan vagyok, mint Katy.

Fogalmam sem volt, mi a fenére célzott ezzel. Elfordultam, a hajamba túrtam.

– Tudtad, hogy Blake el fog árulni minket?

Szünet.

– És ha tudtam volna, mit tennél?

– Megölnélek – nevettem keserűen.

– Érthető – felelte nyugodtan. – Hadd kérdezzek valamit! Akkor is segítettél volna a testvérednek megmenteni Bethanyt, ha tudod, hogy Blake elárul majd?

A szemébe néztem. Lassan ingattam a fejemet, mert akkor értettem meg a teljes igazságot, és a súlya szíven ütött. Ha tudom, hogy Kat nem tér haza, aligha lettem volna képes igent mondani. Hogyan önthettem volna szavakba, hogy őt választottam volna a bátyámmal szemben? Luc oldalra hajtotta a fejét.

– Nem tudtam. Ez nem jelenti azt, hogy megbíztam benne.

Senkiben sem bízom. – Senkiben?

Eleresztette a kérdést a füle mellett.

– Mit akarsz tőlem most, hogy már nyilván nem akarsz megölni? Azt kéred, hogy megint kapcsoljam ki a biztonsági rendszert? Megtehetem. Neked ingyen. De öngyilkos küldetés lesz. Számítanak rád.

– Nem akarom, hogy bármit kikapcsolj.

Zavartan nézett rám. – De attól még utánamész? – Igen.

– Elkapnak. – Tudom.

Luc olyan sokáig bámult rám, hogy azt hittem, görcsöt kapott.

– Szóval tényleg csak azért jöttél ide, hogy szétrúgd a seggemet? – kérdezte végül.

– Aha, igen – fintorodtam el.

– Van fogalmad róla, mibe kevered magad? – kérdezte, és a fejét ingatta.

– Van – tettem karba a kezemet. – És tudom, hogy amint a markukban leszek, rá akarnak majd venni, hogy gyártsak nekik hibrideket.

– Kényszerítettek már arra, hogy újra és újra végignézd, ahogy emberek halnak meg? Nem? Kérdezd a testvéredet!

– Katy mindent megér, amin át kell mennem – vágtam rá tétovázás nélkül.

– Vannak rosszabb dolgok – folytatta csendesen. – Ha te és Hunter félre tudnátok tenni az ellenségeskedést két másodpercre, ő maga mondaná el. Olyan dolgokat is tesznek ott, amiktől megtévelyedsz.

– Csak még egy ok, hogy kihozzam onnan Katet.

– És mi a terved? Hogyan hoznád ki? – kérdezte Luc kíváncsian.

Jó kérdés volt.

– Idáig még nem jutottam el.

Egy másodpercig csak nézett rám, aztán hangosan felnevetett.

– Jó terv, tetszik. Csak néhány apróság sikerülhet félre.

– Te hogyan jutottál ki, Luc?

Oldalra biccentette a fejét.

– Nem akarod tudni, mit tettem. És nem tennéd meg.

Hideg borzongás kúszott végig a bőrömön. Hittem a gyerekek.

Luc hátralépett.

– El kell rendeznem ezt a másik dolgot, szóval... A folyosó felé pillantottam.

– Arumokkal szűröd össze a leveit, hm?

Luc szája megrándult.

– Az arumok és a luxenek nem különböznek ám annyira egymástól.

Ők is épp olyan elcseszettek, mint ti.

Vicces, de én nem osztottam a véleményét.

Luc leszegte a fejét, és káromkodott, végül felnézett rám.

– A Daedalus legnagyobb gyengesége az arroganciája. Az, hogy muszáj megteremteniük, amit sosem volna szabad megteremteni. Hogy muszáj irányítaniuk, amit soha nem lehet irányítani. Az evolúcióval játszadoznak, barátom. A filmekben ennek sosincs jó vége, nem igaz?

– Nem, valóban. – Elfordultam.

– Várj! – szólt utánam. – Segíthetek neked.

Visszafordultam, és kérdőn pillantottam rá. – Mire gondolsz?

Luc ametisztisztínű szeme, amely zavaróan emlékeztetett Ethané-re, fogva tartotta a pillantásomat. Valami fura volt az íriszében, talán a pupilla körül kirajzolódó vonal.

– A legerősebb pajzsuk, hogy a világ nem tud a létezésükről. A mi létezésünkről.

Nem bírtam félrenézni. Eldöntöttem magamban, hogy ez a Luc gyerek igenis ijesztő.

Végre elmosolyodott.

– Van valamijük, ami nekem kell, és fogadok, hogy ugyanott van, ahol Katy.

Összeszűkül a szemem. Az adok-kapok játszmát sosem szerettem igazán.

– Mit akarsz?

- Van egy LH-11-nek nevezett cuccuk. Azt akarom.
- LH-11? – néztem vissza értetlenül. – Mi a franc az?
- Mindennek a kezdete, és a kezdet vége – válaszolta titokzatosan, és lila szemébe különös csillogás költözött. – Ha látod, megérted.

Szerezd meg nekem, és én biztosítom, hogy kijuss vele, akárhol is legyen.

Rámeredtem.

- Nem kételkedem a nagyszerűségedben, de hogy juttathatsz ki engem és Katet egy olyan helyről, amiről azt se tudod, hol van?
- Pedig kételkedsz, ha ilyesmiket kérdezel, amikor nem kéne – felelte felvonva a szemöldökét. – Nekem mindenhol vannak embereim,

Daemon. Felveszem velük a kapcsolatot, és szólnak, ha megjelentél. Halkan felnevettem.

- Miért kellene megbíznom benned?
- Nem kértem, hogy bízz meg bennem. Ugyanakkor nincs más választásod. – Elhallgatott; be kellett látnom, hogy a fenébe is, igaza van. – Szerezd meg nekem az LH-11-et, és elintézem, hogy te meg a cicád kijussatok vele, a pokol akárhányadik bugyrában is őrzik.

Megígérem.

HETEDIK FEJEZET

Katy

ÚGY ÉREZTEM, egy örökkévalóság telt el azóta, hogy megettem a tört krumpliból és Salisbury steakből álló ebédemet. Ahhoz túlságosan felpörögtem, hogy tévét nézzek, de a cellám csendjében várakozva kínomban végül fel-alá kezdtem járkálni. Az idegeim annyira megfeszültek, hogy valahányszor lépteket hallottam a folyosóról, a torkomba ugrott a szívem, és elhátráltam az ajtótól.

Minden neszre megriadtam. Fogalmam sem volt, mennyi idő telt el, vagy hogy egyáltalán milyen nap van, úgy éreztem magam, mintha csapdába estem volna egy levegőtlen buborékban.

Századszorra fordultam el az ágyam mellett, azon rágódva, amit eddig megtudtam. Voltak, akik saját akaratukból jöttek ide – emberek, luxenek, talán még néhány hibrid is. Rákos betegeken tesztelik az LH-

11-et, és hogy valójában mi az az LH-11, csak a jóisten tudja. Egy részem képes lett volna ezen túllépni, ha a luxenek valóban azért jöttek, hogy segítsenek. A halálos betegségek gyógy módját megtalálni fontos. Ha a Daedalus egyszerűen megkért volna, és nem zár egy szobába, boldogan adtam volna vért.

Dasher őrmester szavait nem bírtam kiverni a fejemből. Valóban létezik kilencezer, az emberek ellen áskálódó luxen? És az a több százezer, aki bármikor a Földre jöhet? Daemon említette korábban a többieket, de soha nem említett olyasmit a fajtájáról, még egy elszigetelt csoportról sem, hogy hatalomátvételre készüljenek. Mi van, ha igaz?

Nem lehetséges.

Nem a luxenek itt a rossz fiúk, hanem az arumok és a Daedalus. A szervezet talán szépen van csomagolva, de belül rothad.

Lépéseket hallottam az ajtó előtt. Ijedtemben nagyot ugrottam. Az ajtó ezúttal ki is nyílt: Archer érkezett.

– Mi van? – kérdeztem azonnal gyanakodva.

A sapka, amit állandóan viselt, eltakarta a szemét, ám a száját keményen összeszorította.

– A gyakorlóterembe viszlek.

Megint a vállamra tette a kezét. Átfutott a fejemben, hogy vajon komolyan attól fél-e, hogy meglépek. Szerettem volna, de nem voltam annyira ostoba. Egyelőre.

– Mi folyik a gyakorlóteremben? – tudakoltam, amikor beléptünk a liftbe.

Nem válaszolt, amivel egyáltalán nem nyugtatott meg, viszont felbosszantott. Legalább annyit megmondhatnának, mi fog következni.

Megpróbáltam lerázni a kezét, csakhogy ezúttal mintha a vállamra ragasztotta volna.

Archer szűkszavúsága csak tetézte az idegességemet, azonban ennél többről volt szó. Volt benne valami, amitől más volt, mint a többiek. Nem tudtam volna megmondani, mi, de biztosan benne rejlett.

Mire elértük a gyakorlószintet, a gyomrom kavargott. Ugyanolyan folyósóra léptünk ki, mint az orvoshoz menet, leszámítva, hogy több volt a kétszárnyú ajtó. Az egyik ilyenél megálltunk, Archer beütött egy kódot, az ajtószárnyak pedig feltárltak.

Blake és Dasher őrmester már bent vártak. Dasher feszes mosollyal az arcán fordult felénk. Valami különöset láttam az arcán; sötétbarna szemében halvány kétségbeesés ült, ami megijesztett. Nem tudtam másra gondolni, csak a vérvizsgálat eredményére.

– Üdv, Miss Swartz! – kezdte. – Remélem, kihasználta az időt, és pihent! Hát, ez nem hangzott biztatóan.

Két fehér köpenyes férfi állt egy sor monitor előtt – a képernyőkön látható szobák kipárnázottnak tűntek. Olyan erővel szorongattam a saját ujjaimat, hogy szinte elszibbadtak.

– Készen vagyunk – jegyezte meg az egyik.

– Mi folyik itt? – kérdeztem, és utáltam, hogy a hangom a kérdés felénél megbicsaklott.

Blake arca nem árult el érzelmeket, Archer pedig elfoglalta az őrhelyét az ajtóban.

– Látnunk kell a képességei terjedelmét – magyarázta Dasher őrmester, és a két férfi mögé lépett. Az ellenőrzött szobában képes lesz hozzáférti a Forráshoz. A korábbi vizsgálódásainkból tudjuk, hogy van némi uralma felette, de nem ismerjük a lehetőségei határait. A sikeresen átváltoztatott hibridek éppen olyan sebesen képesek reagálni, mint a luxenek, és a Forrást is ugyanannyira uralhatják.

Kihagyott a szívem.

– Ennek mi a célja? Miért kell tudniuk? Nyilvánvalóan sikeresen átváltoztatott hibrid vagyok.

– Ezt nem tudhatjuk biztosan, Katy.

– Nem értem – válaszoltam homlokráncolva. – Korábban azt mondta, erős vagyok...

– Valóban, azonban korábban még sosem alkalmazta folyamatosan a képességeit, vagy nem a magát átváltoztató luxen távollétében.

Meglehet, hogy az ő képességei táplálták a magáéit. Előfordulhat, hogy egy hibrid stabilnak tűnik... de rájöttünk, hogy minél többször nyúl a Forráshoz, annál nyilvánvalóbbá válik, ha mégis instabil. El kell végeznünk a tesztet, hogy kizárhassuk a mutációt érintő megjósolhatatlan tényezőket.

Lassan felfogtam a szavait; még értelmük is volt. Szerettem volna elszaladni, de a lábam földbe gyökerezett.

– Vagyis azt akarják látni, hogy megsemmisítem-e magamat, mint...

Mint Carissa, gondoltam, de nem mondtam ki a nevét hangosan. Amikor Dasher nem állított és nem tagadott semmit, hátraléptem.

Valami egészen új rémület vett erőt rajtam.

- Mi lesz, ha igen? Úgy értem, azt tudom, velem mi történik, de...
- Azzal, aki átváltoztatta? – kérdezte. Bólintottam. – Kimondhatja.

Tudjuk, hogy Daemon Black volt az. Szükségtelenül próbálja védeni.

Ennek ellenére nem mondtam ki a nevét.

- Mi történik?
- Azt tudjuk, hogy a luxen és az általa átváltoztatott ember között sejtszintű kapcsolat jön létre, ha a mutáció tartósnak bizonyul... bár a hátterét nem értjük teljesen. – Elhallgatott, megköszörülte a torkát. – Azonban azok esetében, akik instabilnak bizonyulnak, a kapcsolat eltörlődik.
- Eltörlődik?
- A biológiai összeköttetés megtörik – bólintott. – Valószínűleg azért, mert a mutáció mégsem olyan erős, mint elsőre vélhető volt. De erről tényleg nem tudunk még mindent.

Végighullámozott rajtam a megkönnyebbülés. Persze a létfenntartási ösztönöm ettől nem kapcsolt ki, de legalább tudtam, hogy ha felrobbanok, Daemon életben marad.

Ettől függetlenül tétováztam, nem akartam belépni abba a szobába.

- Ez az egyetlen dolog, ami megszakítja a kapcsolatot? Az őrmester nem felelt. Összehúztam a szememet. – Nem gondolja, hogy jogom van tudni?
- Majd a maga idejében – válaszolta. – Most nem alkalmas.
- Szerintem átkozottul alkalmas.

Dasher felvonta a szemöldökét, amivel csak még jobban felbosszantott.

- Mi az? – emeltem magasba a kezemet. Archer lépett mellém, de nem törődtem vele.
- Véleményem szerint jogom van hozzá, hogy mindent megtudjak.
- Most nem alkalmas – ismételte Dasher, és meglepettségét hűvös nyugalom váltotta fel.

Ökölbe szorítottam a kezemet.

- Nem hiszem, hogy akadna ennél alkalmasabb helyzet.
- Katy... – szólt közbe halkan Archer, de rá se néztem; akkor közelebb lépett, hogy a mellkasa csaknem a hátamhoz simul.
- Nem. Tudni akarom, mi más törheti meg a kapcsolatot. Biztos, hogy van még valami. Azt is tudni akarom, mit gondolnak, mégis meddig tarthatnak itt. – Amint kinyílt a szám, nem

bírtam többé visszazárni. – Mi van az iskolával? Egy tanulatlan hibrid rohangáljon itt? Mi van az anyámmal? A barátaimmal? Az életemmel? A blogommal? – Na, jó, a blogom tényleg a legkisebb bajom volt, de a fenébe, akkor is fontosnak éreztem. – Ellopták az életemet, és azt hiszik, egyszerűen hagyom, hogy azt tegyenek velem, amit akarnak? Hogy nem fogok kérdéseket feltenni? Hát tudja mit? Kinyalhatja.

Dasher őrmesterből minden emberi érzés elszivárgott. Visszabámult rám, és abban a pillanatban megértettem, hogy talán jobb lett volna befogni a számat.

Muszáj volt kiadnom, ami belülről feszített, de az őrmester pillantása rémisztő volt.

– Nem tűröm a káromkodást – közölte. – És nem tűröm, ha az olyan kislányok, akik semmit sem tudnak, nagyobbra nyitják a szájukat a kelleténél. Megpróbáltunk minden kényelmet biztosítani az ön számára, de megvannak a határaink. Nem tehet fel kérdéseket sem nekem, sem a személyzetnek. Majd akkor adjuk a tudtára a dolgokat, amikor úgy véljük, hogy eljött az ideje, és nem előbb. Megértette?

Eddig Archer minden lélegzetvételét éreztem a nyakamon; most megállt, mintha rám várna.

– Igen – köptem ki. – Megértettem. Archer újra lélegezni kezdett.

– Helyes – biccentett az őrmester. – Most, hogy ezt elrendeztük, lépünk tovább!

A monitorok előtt álló egyik férfi megnyomott egy gombot. A falban egy apró ajtó nyílt a gyakorlószoba felé. Archer nem is engedett el, amíg be nem léptem.

Megperdültem; akkor már az ajtó felé hátrált. Kerekre nyílt szemmel néztem utána, kértem volna, hogy ne hagyjon itt, ő azonban sietve félrepillantott, aztán kilépett, és visszacsukta maga mögött az ajtót.

Zakatoló szívvel néztem körül. A helyiség nagyjából hatszor hat méteres volt, a padlóját betonból öntötték ki. A szemközti falon nyílt egy másik ajtó, de a falak nem voltak kipárnázva. Ez az én formám.

Fehérre meszelték őket, de elmázolódott piros foltokat is láttam.

Megszáradt vér?

Jóságos ég!

A félelmem azonban elpárolgott, mert megéreztem valami mást. Az erő először csak alig csordogált, mintha ujjheggyel cirógatná a karomat, de hamar megerősödött, és mindenestől eltöltött.

Olyan volt, mint hosszú idő után mélyet lélegezni a friss levegőből. A tompa kimerültség eltűnt, az energia zsongása váltotta fel, zümmögött a tarkómon, lüktetett a vénáimban, felforrósította dermedt lelkemet.

Lecsukódott a szemem. Daemont láttam magam előtt. Nem igazából, de az érzés órá emlékeztetett. Ahogy a Forrás ereje körülvelt, elképzeltem, hogy Daemon karjában vagyok.

A fejem felett kattant egy hangszóró. Dasher őrmester hangja töltötte be a helyiséget. Riadtan kaptam fel a fejemet.

– Tesztelnünk kell a képességeit, Miss Swartz.

Nem akartam szóba állni a seggfejjel, de a dacomnál erősebb volt a vágy, hogy túlessek ezen is.

– Rendben. Akkor most szólítsam a Forrást, vagy mit akarnak?

– Az is meglesz, de a tesztet stresszhatás alatt folytatjuk.

– Stresszhatás alatt? – suttogtam, és körülnéztem. Kényelmetlen érzés telepedett rám, úgy növekedett, mint egy mérgező kúszónövény, azzal fenyegetett, hogy megfojt. – Már éppen eléggé stresszes vagyok.

Újabb kattánás.

– Nem erről a stresszről beszélünk.

Még fel sem foghattam a szavait, hangos puffanás hallatszott, visszhangot vert a kis helyiségben. Megpördültem.

A szemközti oldalon centiről centire nyílt ki az ajtó. Elsőként a fekete futónadrágot láttam meg, ugyanolyan volt, mint az enyém, aztán a keskeny csípőre hulló fehér pólót. Feljebb pillantottam, és egy meglepett hang szakadt ki belőlem.

Egy lány állt előttem, akivel már találkoztam korábban. Talán egy élet is eltelt azóta, de azonnal felismertem. Szőke haját csinos lófarokba fogta, az arcán sorakozó horzsolásokat és zúzódásokat nem takarta semmi.

– Mo – szólítottam meg előrelépve.

A lány, aki a szomszéd ketrecben ült, amikor Will elkapott, visszabámult rám. Azóta sokszor gondolkodtam, mi történt vele; most már azt hittem, tudom.

Egy másodperc múlva újra a nevére szólítottam, de akkor ijesztő erővel hasított belém a felismerés. Ugyanazt a végtelen ürességet látom benne, mint Carissában, amikor a szobámban járt.

Elkeseredtem. Semmire sem tudtam gondolni, amivel visszahozhattam volna a lány emlékeit rólam.

Mo belépett a helyiségbe, és várt. A következő pillanatban megreccsent a hangszóró, és Dasher hangját hallottam.

– Mo lesz a segítségünkre a stresszteszt első fordulójában. Első forduló? Több is lesz? – Mi a...

Mo előrelendítette a karját. Az ökle körül sistergett a Forrás ereje. A legutolsó lehetséges pillanatban szakadtam ki a döbbenetből, hogy oldalra vetődjek, a kékesfehér fénysugár így is

eltalálta a vállamat. A kín végigszárguldott a karomon, a becsapódás ereje megpördített; alig bírtam megtartani az egyensúlyomat.

Értetlenkedve kaptam a vállamhoz. Nem lepett meg, hogy a ruhám megperzselődött.

– Mi a franc ez? – kiáltottam. – Miért...

A következő villám elől térdre estem; ha nem teszem, telibe talált volna, így csak a falba csapódott, és sisteregve kialudt. Mo ugyanabban a szempillantásban már előttem is állt.

Megpróbáltam felállni, azonban térdrel állon rúgott. Hátracsapódott a fejem, csillagokat láttam; félig bénán estem fenékre.

Mo lenyúlt, megmarkolta a hajamat, és meglepő könnyedséggel emelt talpra. Meglendült a keze, a csapás a járomcsontomon talált el.

Belecsendült a fülem, de történt még valami.

Kiütött a kábulatból.

Hirtelen megértettem, mi a stresszteszt lényege, és egyszerre tört rám az undor és a rémület. El kellett hinnem, hogy a Daedalus mindenről tud, márpedig akkor tudják azt is, hogy már találkoztam Móval – és ha itt látom viszont, jobb állapotban, mint a ketrecben volt, az nemcsak készületlenül ér, hanem azt is beláttatja velem, hogy ellenük felesleges küzdeni. Ugyanakkor azt akarták, hogy küzdjek – küzdjek meg Móval, a Forrást hívva segítségül. Mert mi más okozna komoly stresszt, mint ha szétszednek darabokra?

Újabb pofont kaptam, ugyanoda. Mo nyögve, minden erejét beleadva ütött. Fémes íz áradt szét a számban. Az őrmester kívánsága szerint szólítottam a Forrás erejét.

Mo viszont... sokkal gyorsabb, sokkal jobb volt nálam.

Belevetettem magam az évszázad verekedésébe, és közben az egyetlen megmaradt szilánknyi reménybe kapaszkodtam: Daemont nem vetik alá ennek az egésznek.

Daemon

MATTHEW TEREJÁRÓJÁT kilométerekre rejtettem el a Mount Weatherbe vezető úttól. Reméltem, hogy akárki találja meg, visszajuttatja neki. Kellemesen utaztam, nem olyan jól, mint Dollyval, de hát vele nagyon kevés autó ért fel.

Az utolsó néhány kilométeren a valódi alakomban szárguldottam át a sűrű aljnövényzeten. Percek alatt elértem az utat, további néhány másodperc múlva az erdő szélén álltam, és a létesítményt körülvéő, túlságosan is ismerős kerítést néztem.

Határozottan több ór állt most szolgálatban: a kapuknál mindjárt három, és lefogadtam volna, hogy bent továbbiak várakoznak. A kamerák és a biztonsági rendszerek is működtek. Én akartam így. Azt akartam, hogy elkapjanak.

Dawson valószínűleg úgy vélte, nem gondoltam át rendesen a dolgot. Nagyon nagy volt a tét: nem csak az én jövőm, de a családomé és Katé is. Amint a védelmisek rájönnek, hogy itt

vagyok, a játszma élesbe fordul. Nem a bejutás lesz a gond, és ha megszerzem, amit Luc akar, akármilyen is legyen az, a srác kijuttat – hacsak nem hazudik. Ha pedig igen, hát találok más utat.

Egy részem remélte, hogy Kat még itt van, nem költöztették át máshová. Ostoba reménység volt, magam is éreztem, hogy jókora csalódás vár rám. Úgyhogy bár tényleg azt akartam, hogy elkapjanak, mégsem állt szándékomban megkönnyíteni a dolgukat.

Kiléptem a fák alól, a napfény egy erős pászmájában visszavettem emberi alakomat. Az öröknek eleinte nem tűnt fel a jelenlétem. Lépkedtem előre, és eszembe jutott a beszélgetésem Katyval, amikor végre beismerte, mit érez irántam.

Nem mondtam meg neki, hogy mi ketten a jó irányba bolondítjuk meg egymást, hiszen eddig a percig magam sem tudtam, mennyire igaz. Amire most készültem, az igazi, teljes, százszázalékos örültség volt.

Az első őr éppen előhúzott valamit a zsebéből – talán egy mobiltelefont? A tekintete végigfutott a fák vonalán, elsiklott felettem, aztán visszavillant. Kiejtette a kezéből a telefont, felkiáltott, fél kezével a combjára szíjazott fegyveréhez kapott, a másikkal a vállára erősített adóvevőhöz. A két másik őr is megpördült, és pisztolyt rántott.

Ideje beizzítani a show-t.

Szólítottam a Forrás erejét. Emberi formámban maradtam, de felismertem a pillanatot, amikor megbizonyosodtak róla, mi vagyok.

Valószínűleg a szemem tette; a világ előtttem ragyogó vörös árnyalatot öltött.

Egy sorozatra való tompított pukkanás hallatszott, jelezve, hogy az örök nem tréfálnak.

Felemeltem a kezemet. A golyók mintha egy láthatatlan falba ütköztek volna, holott a valóságban a saját energiájukat állítottam szembe velük. Visszaküldhettem volna a lövedékeket az örökig, de mindössze megállítottam őket. Ártalmatlanul potyogtak a földre.

– Nem ajánlom, hogy újra próbálkozzatok – eresztettem le a kezemet.

Természetesen nem hallgattak rám. Miért is tették volna? Az túl kézenfekvő.

A legelől álló kilőtte a teljes tárat. Megakasztottam a golyókat, de máris elegem lett ebből. Megfordultam, a karomat a fák felé nyújtottam, és azok remegni kezdtek. A rázkódó ágakról esőként zuhogtak le a tűlevelek, kavarogtak a levegőben. Az akaratommal megragadtam őket, és visszafordultam.

Ezer apró tű röppent el a döbbszerű örök irányába; szétváltak körülöttem, és tovább száguldottak feléjük. Egy pillanat alatt emberi tűpárnává változtatták őket. Egyikük sem halt bele, de meglepett, fájdalmas nyögéseik elárulták, hogy rohadtul szúrhatta őket. Térdre estek, a fegyvereik elfelejtve heverték mellettük. Egyetlen legyintéssel beröptettem a pisztolyokat az erdőbe, hogy soha senki ne találja meg őket többé.

Fensőbbrendű mosollyal léptem el mellettük. Összegyűjtöttem a Forrás erejét, hagytam, hogy az energia pattogva végigfolyjon a karomon. Villám csapott az elektromos kerítésbe, fehér

fény robbant, végigszaladt a láncszemeken, kisütötte az elektromosságot, és egy szép, kényelmes lyukat égetett előttem, amin átléphettem.

Átsétáltam az elegánsan nyírott fűvön, ahol korábban végigrohantunk. Mélyet lélegeztem, amikor az épület ajtóit kitarultak.

Egy nyavalyás hadseregbe való tiszt rontott ki, úgy felszerelve, mintha készen állnának az armageddonra, vagy egy üresedésre a különleges osztag kötelékében. Az arcukat is pajzs védte, mintha használt volna valamit. Fél térdre ereszkedtek, és máris vagy egy tucatnyi félautomata fegyver csöve meredt rám. Ennyi golyót megállítani már nehézkes lehet.

Itt emberhalál lesz.

Szívás, de ez nem fog visszatartani.

Akkor azonban megláttam egy magas, vékony alakot, amint éppen kilépett a félhomályba burkolózó folyosóról. A fekete egyenruhások szétváltak, azonban nem eresztették le a fegyvereiket, mindössze átengedték a csinosan öltözött hölgyet maguk között.

– Nancy Husher – mordultam fel. A kezem ökölbe szorult. Évek óta ismertem, és sosem kedveltem. Erre csak rátett egy lapáttal, hogy a

Daedalusnak dolgozott, és mindvégig tudta, mi történt valójában Dawsonnal.

A nő ajka feszes mosolyra húzódott, erről volt híres; az arckifejezése elárulta, hogy miközben homlokon csókol, kész hátba döfni egy görbe törrel. Éppen őt kerestem.

– Daemon Black – válaszolt, és összekulcsolta az ujjait maga előtt. – Már vártunk.

NYOLCADIK FEJEZET

Katy

A KATASZTROFÁLIS GYAKORLÓ EPIZÓD UTÁN MÁR TUDTAM, milyen az igazi félelem: éreztem az ízét, valahányszor valaki az ajtóhoz közelített. A szívem fájdalmasan kalapált, amíg el nem haltak a lépések, és amikor kinyílt az ajtó – Archer érkezett a vacsorámmal –, csaknem elhánytam magam.

Nem volt étvágyam.

Aznap éjjel egy szemhunyasnyit sem aludtam.

Valahányszor behunytam a szememet, csak Mót láttam, ahogy előttem áll, készen arra, hogy annyiféleképpen bántson, ahányféleképpen csak tud. A szemében ülő üresség eltökéltséggé változott. Ha ellenkezek, talán nem ver meg annyira, de nem tettem. Az helytelen lett volna.

Másnap reggel, mire az ajtó ismét kinyílt, már teljesen kimerültem. Archer volt az, és a maga csendes módján csak intett, hogy kövessem.

Háborgott a gyomrom, de nem volt más választásom, mint hogy vele menjek, bárhová vezessen is. A rosszullétem fokozódott, amíg a lifttel a gyakorlóterem emeletére értünk. Minden erőmre szükségem volt, hogy kilépjek a fülkéből, és ne markoljam meg valamelyik fém kapaszkodórudat, mint valami mentőövet.

Archer azonban elkísért a már ismerős helyiség mellett, átvitt egy kétszárnyú ajtón, végig egy újabb folyosón, át egy újabb kétszárnyú ajtón.

– Hová megyünk?

Nem felelt, amíg meg nem álltunk egy ónixtól és gyémánttól fénylő acélajtó előtt.

– Dasher őrmester szeretne mutatni neked valamit.

A legvadabb képek jelentek meg lelki szemeim előtt arról, ami az ajtón túl vár.

Archer a leolvasóra helyezte a mutatóujját, és a piros fény zöldre váltott. Mechanikus kattanások hangzottak fel. Lélegzet-visszafojtva vártam, hogy kinyissa az ajtót.

A helyiséget mindössze egyetlen, a plafonról lelógó, gyenge fényű körte világította meg. Sem asztalt, sem széket nem láttam, mindössze egy, az egész falat beborító tükröt a jobb oldalon.

– Ez micsoda? – kérdeztem.

– Valami, amit látnia kell – válaszolta Dasher a hátam mögött. Összerezcentem és megfordultam. Honnan a poklból került elő? – Valami, ami remélhetőleg meggyőzi majd arról, hogy szükségtelen megismételni a legutóbbi edzést.

Karba tettem a kezemet, és felszegtem a fejemet.

– Semmi olyasmit nem tud mutatni, ami erről meggyőzne. Nem fogok más hibridekkel harcolni.

Az őrmester arckifejezése változatlan maradt.

– Mint már elmagyaráztam, meg kell bizonyosodnunk arról, hogy maga stabil. Ez a tesztek célja. És az ok, ami miatt meg kívánjuk erősíteni, és azt akarjuk, hogy képes legyen kihasználni a Forrás erejét, a tükör mögött rejlik.

Zavartan visszafordultam Archer felé; az ajtónál állt, az arcát beárnyékolta sapkája szemellenzője.

– Mi van a másik oldalon?

– Az igazság – felelte Dasher.

Nevetésem köhögésbe fulladt, amitől összekarmolt arcomba belehasított a fájdalom.

– Vagyis egy teremre való megtévesztett katonatiszt?

Az őrmester lesújtó pillantást vetett rám, és felkattintott egy kapcsolót a falon.

Váratlanul fény villant, méghozzá a tükör háta mögött. Fél-tükör volt, mint a rendőrségen, és a másik oldalon a helyiség nem volt üres. A szívem majdnem kiütötte a bordáimat. Közelebb léptem. – Mi a...

A túloldalon egy férfi ült egy székben, és nem saját akaratából. Ónixpántok fogták át a bokáját és a csuklóját, leszorították. Sűrű, fehérszőke haja az arcába hullott, de lassan felemelte a fejét.

Luxen volt.

Elárulta szögletes arcának szépsége, és ragyogó zöld szeme, amely annyira emlékeztetett Daemonre, hogy megsajdult tőle a szívem, és az érzelmeim gombócba gyűltek a torkomban.

– Ő... ő nem lát minket? – Úgy tűnt, lát. A luxen pillantása éppen rám szegeződött.

– Nem. – Dasher előrelépett, és a tükörnek dőlt. A keze ügyében akkor vettem észre egy kis hangszórót.

A férfi szép vonásait eltorzította a fájdalom, a nyakán kidagadtak az erek, ahogy erőlködve mély lélegzetet vett. – Tudom, hogy ott vagytok. Dasherre pillantottam.

– Biztosan nem lát?

Az őrmester nemet intett. Vonakodva újra a tükörre néztem. A luxen izzadt, remegett.

– Hiszen... fájdalmai vannak. Ez nem helyes! Ez teljesen...

– Miss Swartz, magának fogalma sincs arról, ki ül a túloldalon – vágott közbe Dasher, és megnyomott egy gombot az interkomon.

– Helló, Shawn!

A luxen elhúzta a száját. – A nevem nem Shawn.

– Sok éve kaptad már ezt a nevet – rázta a fejét Dasher. – Jobban szereti, ha a valódi nevén nevezik. Amit, mint tudja, mi nem vagyunk képesek kimondani.

– Kihez beszélsz? – tudakolta Shawn, és a tekintete ijesztő pontossággal talált oda, ahol álltam. – Egy másik ember? Vagy még jobb? Egy szörnyeteg? Egy kicseszett hibrid?

Önkéntelenül levegőért kaptam – nem a szavai, hanem az azokból kicsendülő undor és utálat miatt.

– Shawn az, akit terroristának nevezhetünk – folytatta az őrmester. A luxen felröhögött.
– Egy olyan sejtnek volt a tagja, amelyet már évek óta megfigyelés alatt tartottunk. Azt tervezték, hogyan robbantsák fel a

Golden Gate hidat csúcsforgalom idején. Emberéletek százai...

– Ezrei! – szakította félbe Shawn, és zöld szeme felragyogott. –

Ezreket öltünk volna meg. És aztán...

– De nem tettétek – mosolygott Dasher. Összeszorult a gyomrom.

Most először láttam mosolyogni az őrmestert. – Megállítottunk benneteket. – Rám sandított.
– Ő volt az egyetlen, akit élve be tudtunk hozni.

Shawn élesen felnevetett.

– Lehet, hogy engem megállítottatok, de semmit sem értetek el, ti ostoba majmok! Mi vagyunk a felsőbbrendűek! Az emberiség semmi hozzánk képest! Majd meglátjátok. Megástátok a saját sírokat, és nem állíthatjátok meg, ami következik. Mindannyian...

Dasher elhallgattatta az interkomot, félbeszakítva a szónoklatot.

– Már sokszor végighallgattam – jegyezte meg, felém fordult, és oldalra biccentette a fejét. – Ez a helyzet. Az a luxen abban a szobában embereket akar ölni. Sokan vannak hozzá hasonlók. Ezért tesszük, amit teszünk.

Szótlanul bámultam a luxent, az agyam alig forgott, szinte fel se fogtam, minek lettem a tanúja az imént. A mikrofon már nem közvetítette, de a férfi szája még mindig mozgott, nyers gyűlölet fröcskölt az ajkai közül. Ugyanaz a vak ellenségesség ült ki az arcára, amely minden terrorista sajátja, mindegy, kifélék vagy mifélék.

– Érti? – kérdezte az őrmester, magára vonva a figyelmemet.

Átkaroltam saját magamat, és lassan ingattam a fejemet.

– Egy teljes fajt nem ítélni meg néhány egyed alapján. – Azonban a szavak még számomra is üresnek tűntek.

– Igaz – bólintott csendesen Dasher. – Ez azonban csak az emberekre lehet igaz. Ezeket a lényeket nem mérhetjük ugyanazzal az erkölcsi mércével. És higgye el nekem, ha én mondom: ők sem a sajátjukkal mérnek minket.

AZ ÓRÁK NAPOKKÁ OLVADTAK, a napok alighanem hetekké, de egyáltalán nem voltam benne biztos. Most már megértettem, miért nem tudta követni az idő folyását Dawson. Itt minden összemosódott, és vissza sem bírtam emlékezni, mikor láttam utoljára a napot vagy az éjszakai

eget. Reggelit már nem kaptam ébredési időben, mint első nap, és ez eleve összezavarta az időérzékeimet; csak akkor tudtam, hogy ismét eltelt negyvennyolc óra, amikor elvittek dr. Rothhoz vérvételre.

Ötször találkoztam vele, de lehet, hogy többször.

Elvesztettem a fonalat.

Sok mindent elvesztettem, vagy úgy éreztem. Veszítettem a súlyomból, eltűnt az a képességem, hogy mosolyogjak vagy nevessek. A könnyeim is elapadtak. Mindössze a harag maradt meg bennem, és valahányszor szembekerültem Móval vagy egy másik, ismeretlen hibriddel – nem is akartam megismerni őket, hiszen mindig ugyanaz volt a találkozásunk célja –, a dühöm és a frusztrációm még növekedett is. Már az is meglepett, hogy ennyi érzés maradt bennem.

Azonban még nem adtam fel. A stressztesztek alatt egyszer sem ütöttem vissza. Ez volt az egyetlen lehetőségem a dolgok kézben tartására.

Megtagadtam, hogy harcoljak, hogy megverjem, esetleg megöljem őket, ha a dolgok túlnőnek rajtunk. Úgy éreztem magam, mint az

Éhezők viadala valós, bár elcseszett változatában.

Hibridek viadala.

Ezen majdnem elmosolyodtam, de összerándultam, mert az apró mozdulat is meghúzta felrepedt számat. Lehet, hogy én nem vállaltam be a Terminátor-üzemmódot, a többi hibrid azonban nagyon is. Olyannyira, hogy némelyik még beszélt is hozzám, mialatt rugdosott. Azt magyarázták, hogy küzdenem kell, fel kell készülnöm a napra, amikor megjelenik a többi luxen, és az itt élők is kimutatják a foguk fehérjét. Egyértelmű volt, hogy őszintén hiszik: a luxenek képviselik az igazi gonoszt. Ők bevehették az agymosást, én nem – és mégsem tudtam kivenni a fejemből a kérdést, hogy miként győzhetett meg a Daedalus ennyi hibridet, ha nem volt a szavaik mögött semmi igazság?

És ott volt még Shawn is, a luxen, aki emberek ezreit akarta megölni. Ha hihettem Dashernek, pokoli sok hozzá hasonló mászkált még szabadon, akik csak arra vártak, hogy átvegyék az uralmat a Föld felett. Másfelől még csak komolyan sem bírtam venni a feltételezést, hogy Daemon, Dee vagy akár Ash a része legyen valami effélének.

Kényszerítettem magam, hogy felnézzek. Ugyanazt láttam, mint mindig, amikor kivonszoltak a gyakorlóteremből, és leraktak – általában eszméletlenül – a cellámban. A fehér mennyezetet, az apró fekete pöttyökkel. Ónix és gyémánt keverékét.

Istenem, de gyűlöltem azokat a pöttyöket...!

Mély lélegzetet vettem, és azonnal fel is jajdultam, azt kívánva, bárcsak ne tettem volna. Éles fájdalom szúrt az oldalamba: egy Moméretű rúgás emléke. Az egész testem lüktetett, nem volt olyan porcikám, ami ne sajgott volna.

A cellám távolabbi sarkában, az ajtó mellett valami megmozdult. Lassan, fájdalmasan arra fordítottam a fejemet. Archer állt ott, a kezében egy összetekert ruha.

– Már kezdtem aggódni.

Megköszörültem a torkomat, összerándultam, de kinyitottam a számat.

– Miért?

Előrelépett, a sapkája még mindig elrejtette a szemét.

– Jó darabig eszméletlen voltál. Eddig a leghosszabb ideig.

Visszafordítottam a fejemet a mennyezet felé. Fogalmam sem volt, hogy számon tartja, hányszor vertek össze. Máskor, amikor magamhoz tértem, nem volt itt sem ő, sem Blake. Azt a seggfejet egy ideje nem is láttam, még abban sem lehettem biztos, hogy itt tartózkodik egyáltalán.

Lassabban, mélyebben lélegeztem. Szomorú, de amint magamhoz tértem, hiányolni kezdtem az ájultan töltött pillanatokat. Nem mindig fekete üresség fogadott odaát – néha Daemonról álmodtam, és ébren is ezekbe a halvány képekbe kapaszkodtam, amelyek azonban elmosódtak és megfakultak, amint kinyitottam a szememet.

Archer az ágy szélére telepedett. Felpattant a szemem, megkínzott izmaim megfeszültek. Hiába, hogy ő eddig nem tett velem rosszat, azok után, amit tapasztaltam, senkiben sem bíztam.

Felemelte a ruhát.

– Csak jég. Úgy látom, jól jönne. Gyanakodva néztem rá.

– Nem is... nem is tudom, milyen.

– Mármint az arcod? – kérdezte, és a tenyerébe vette a jegestömlőt. – Nem szép.

Nem is éreztem szépnek. A vállam lüktetésével nem törődve megpróbáltam kihúzni a kezemet a takaró alól.

– Majd én.

– Nem hiszem, hogy akár egy ujjadat is meg tudnád mozdítani. Csak feküdj nyugton, és ne beszélj!

Még azt sem tudtam eldönteni, megsértődjek-e a ne beszélj félmondaton, de Archer akkor az arcomra tette a tömlőt, és felszisszentem.

– Megkérhették volna az egyik luxent, hogy gyógyítson meg. De mivel nem ütsz vissza, nem könnyítik meg a dolgodat. – A bőrömre nyomta a jeget; megpróbáltam elhúzódní. – Ezt igyekezz észben tartani, amikor legközelebb a gyakorlóterembe mész.

Még a grimaszolás is fáj.

– Ó! Mintha az egész az én hibám volna.

- Nem ezt mondtam – rázta a fejét Archer.
- Nem helyes verekedni velük – folytattam néhány pillanat múlva. – Nem fogok önmegsemmisítésre kapcsolni. – Legalábbis reméltem, hogy így van. – Erre kényszeríteni minket... embertelen. Én nem fogok...
- De igen – szakított félbe egyszerűen. – Nem vagy más, mint ők.
- Nem más... – Felültem volna, de Archer tekintetét látva visszadőltem. – Mo már nem is tűnik embernek. Sőt, egyikük sem. Olyanok, mint a robotok. – Ki vannak képezve.
- Ki... kiképezve? – dadogtam, mert közben az államra mozdította a jeget. – Agyatlan...
- Mindegy, mifélek. Ezt akarod folytatni? Nem ütsz vissza, nem adod meg Dasher őrmesternek, amit akar? Emberi bokszsák leszel? És mit oldasz meg vele? Az egyik alkalommal valamelyik hibrid meg fog ölni. – Lehalkította a hangját, olyannyira, hogy talán a mikrofonokig sem hatolt el. – És akkor mi lesz azzal, aki átváltoztatott? Ő is meghal, Katy.

Elakadt a lélegzetem, újfajta fájdalom kerített hatalmába. Daemon képe jelent meg előttem, beszédes arcán letörölhetetlen, magabiztos mosolyával – annyira hiányzott, hogy égni kezdett a torkom. A kezem ökölbe szorult a takaró alatt, a szívem helyén felszakadt a seb.

Percekig hallgattunk. Csak feküdtem ott, néztem Archer barnafehér terepruhás vállát, és kerestem valamit, ami kimondható, ami kiúzná belőlem az ürességet.

- Kérdezhetek valamit? – szólaltam meg végül.
- Az lenne a legjobb, ha nem is beszélnél többet – felelte, és áttette a jeget a másik kezébe.

Félresöpörtem a tanácsát, mert biztos voltam benne, hogy megtévelyedek, ha hallgatnom kell.

- Tényleg vannak olyan luxenek, akik világuralomra törnek? Olyanok, mint Shawn? Archer nem felelt.

Lehunytam a szememet, és fáradtan sóhajtottam.

- Belehalnál, ha válaszolnod kellene?
- Már csak a tény, hogy ezt megkérdezted, elegendő válasz – mondta egy másodperccel később.

Valóban?

- Vannak jó emberek és rossz emberek, Katy?

Feltűnt, milyen különösen hangsúlyozza az emberek szót.

- Igen, de az más.
- Tényleg?

Újra az arcomra helyezte a jeges tömlőt, de ezúttal nem esett annyira rosszul.

- Szerintem igen.
- Mert az emberek gyengébbek? Ne feledd, hogy nekik is megvannak a tömegpusztító módszereik, mint a luxeneknek. És szerinted a luxenek tényleg nem tudják, mi folyik itt? – kérdezte csendesén. Megdermedtem. – Hogy vannak, akik a saját céljaik érdekében segítik a Daedalust, miközben mások féltik a nehezen felépített életüket? Igazán választ akarsz kapni erre a kérdésre?
- Igen – suttogtam, de hazudtam. Egy részem egyáltalán nem akarta tudni.

Archer odébb csúsztotta a jeget.

- Vannak luxenek, akik át akarják venni a hatalmat. A fenyegetés valós, és ha eljön a napja, hogy a luxeneknek választaniuk kell, melyik oldalon állnak, hogyan fognak dönteni? És te hogyan fogsz dönteni?

Daemon

NAGYJÁBÓL TÍZ MÁSODPERCRE VOLTAM ATTÓL, hogy eltörjem valaki nyakát.

Már nem tudtam, hány nap telt el, mióta Nancy fogadott Mount Weather kapujában. Egykettő? Egy hét? Több? A fene se bírta követni. A napszakokkal sem voltam többé tisztában.

Miután bekísértek, Nancy eltűnt, és egy hosszadalmas hülyeségözön vette kezdetét. Vizsgálat, vérvétel, testi erőfelmérés, és a legbénább kihallgatás, amit a Blue Ridge-hegység valaha látott.

Mindenben együttműködtem, hogy gyorsabban haladjunk, de aztán rohadtul semmi, de semmi nem haladt.

Beraktak egy szobába – alighanem ugyanolyanba, mint ahol

Dawsont őrizték régebben – ott aztán dühönghettem. Nem értem hozzá a Forráshoz. A valódi alakomat képes voltam felvenni, de mindössze a szobát világíthattam ki a sötétben. Nem túl hasznos.

Fel-alá járkáltam a cellámban, és ezredszerre is ugyanoda tértek vissza a gondolataim: vajon Kat is ugyanezt teszi, itt vagy máshol?

Nem éreztem a jelenlétét, de hát a köztünk fennálló különös kapcsolat egyébként is csak akkor működött, ha közel voltunk egymáshoz. Mégis volt valamicske esély, egy halvány reménysugár, hogy ő is Mount Weatherben van.

Ki tudja, mennyivel később aztán nyílt a cellám ajtaja, és három G. I. Joe-utánczat integetett, hogy lépjek ki. Elsöpörtem mellettük, és vigyorogtam, amikor az egyik, akit a vállammal meglöktem, halkan elkáromkodta magát.

- Mi az? – fordultam szembe vele harcra készen. – Valami bajod van?
- Indulj tovább! – vicsorította ki a fogait.

Egyikük, egy nagyon bátor lélek, megbökött. Rámeredtem, mire hátrahőkölt.

– Igen, szerintem sem – nyugtáztam.

A három kommandós végigkísért egy folyosón, amely csaknem ugyanúgy nézett ki, mint ahol Betht megtaláltuk. Liftbe szálltunk, leereszkedtünk néhány szintet, aztán egy újabb folyosóra léptünk ki; itt azonban már több, katonai egyenruhás vagy öltönyös ember járkált. Mindannyian kitértek a vidám négyesfogatunk elől.

Amúgy sem sok maradék türelmem szinte teljesen elpárolgott már, mire megálltunk egy sötéten csillogó kétszárnyú ajtó előtt. A pókösztönöm azt mondta, ónixszal van bevonva.

A kommandósok eljártak valami varázstáncot a beléptető panel előtt, mire az ajtó feltárult. A helyiség mögötte nem volt üres: egy hosszú, téglalap alakú asztalt láttam benne, mega kedvenc barátomat.

Nancy Husher az asztalfőnél ült, a kezét elegánsan összefonva maga előtt; a haját most szoros copfba kötötte.

– Helló, Daemon!

Nem volt kedvem a zabhegyezéshez.

– Ó, te még mindig itt vagy? Már azt hittem, ejtettél.

– Sosem ejtenélek, Daemon. Ahhoz túl értékes vagy.

– Ezzel tisztában vagyok. – Leültem, meg sem várva, hogy hellyel kínáljon, és hátradőlve karba tettem a kezemet. A katonák becsukták az ajtót, és rögtön oda is álltak elé, hogy őrizzék. Lesajnáló pillantást vetettem rájuk, aztán visszafordultam Nancyhez.

– Mi van? Ma nincs vérvétel vagy vizsga? Nem kapok végtelenített hülye kérdéseket?

Nancy láthatóan küzdött, hogy megtartsa hűvös nyugalma látszatát. Fohászkodtam az akármilyen istenhez, ha van, hogy eltaláljam minden érzékeny pontját.

– Nem. Arra már semmi szükség. Megkaptuk, amire szükségünk volt.

– Mégpedig...?

Felemelte az egyik ujját.

– Azt hiszed, rájöttél, mit akar csinálni a Daedalus. Vagy legalábbis feltételezésekkel élsz.

– Őszintén, kicsit sem érdekel, mi a szarral tölti az idejét az idétlen kis csoportod.

– Nem? – vont a fel az egyik vékony szemöldökét.

– De nem ám – vágtam rá.

– Tudod, mit gondolok én, Daemon? – Nancy szélesen elmosolyodott. – Hang vagy. Nagy a szád, és megvannak az izmaid is, hogy alátámaszd a véleményedet, de valójában nem te uralod a helyzetet, és ezzel mélyen legbelül te is tisztában vagy. Szóval beszélj csak! Szórakoztat.

– Azért élek, hogy téged szórakoztassalak – szűrtem összeszorított fogaimon át.

– Hát, ezt jó tudni, és most, hogy tisztáztuk, továbbléphetünk? – Bólintottam, mire még a korábbinál is élesebb pillantást vetett rám. – Először is hadd adjam a tudtadra, hogy arra az esetre, ha fenyegetően lépnél fel velem vagy bárki mással szemben, hoztunk fegyvereket.

Utálnám használni őket, de megteszem.

– Biztos vagyok benne, hogy utálnád.

– Tényleg. PEP fegyverekről beszélünk, Daemon. Tudod, mik azok? Pulzáló energia-projekció. Katasztrofálisan összezavarja az elektromosság és a fény hullámain. Egyetlen lövés is halálos rád nézve.

Utálnám, ha el kellene veszítenem téged. Vagy Katyt. Érted, mire akarok kilyukadni?

Ökölbe szorult a kezem.

– Értem.

– Tudom, megvannak a magad feltételezései a Daedalust illetően, de reméljük, hogy amíg nálunk tartózkodsz, ezek majd megváltoznak.

– Nos, a feltételezéseim? Ó, arra az időszakra célzol, amikor te meg az alattvalóid elhitették velem, hogy a testvérem meghalt?

Nancynek a szeme sem rebbent.

– A testvéredet és a barátnőjét amiatt tartottuk a Daedalusnál, amit Dawson tett Bethanyvel. A saját biztonságuk érdekében. Tudom, ezt nem hiszed, de nem érdekel. Megvan az oka, amiért a luxeneknek tilos meggyógyítaniuk az embereket. Az ilyen cselekedetek következményei széles körűek, és a legtöbbször instabil DNS-mutációhoz vezetnek az ember testében, különösen, ha a dolog nem kontrollált környezetben történik.

Oldalra billentettem a fejemet: eszembe jutott, mi történt Carissával.

– Ez mit akar jelenteni?

– Még ha az emberek a segítségünkkel túl is élik a mutálódás folyamatát, akkor is fennáll a lehetősége, hogy a változás instabilnak bizonyul.

– A segítségetekkel? – nevettem fel hűvösen. – Beoltjátok az embereket a jó ég tudja, mivel, és ezt segítségnek nevezitek?

– Vagy ez, vagy Katy meghal – biccentett. – Így történt volna.

Nem mozdultam, de a szívverésem felgyorsult.

– Néha a mutáció visszafejlődik. Néha megöli az alanyokat. Néha maradandó lesz, de a hibridek stressz hatására megsemmisítik magukat. Néha viszont minden tökéletesen összeáll. Ellenőriznünk kell ezt, mert nem hagyhatjuk, hogy instabil hibridek éljenek az emberek között.

A düh úgy száguldott végig rajtam, mint egy gyorsvonat.

– Úgy tudod előadni, mintha ti tennétek a világnak szívességet.

– Mert úgy is van. – Hátradőlt, levette a kezét az asztalról. –

Tanulmányozzuk a luxeneket és a hibrideket, betegségek gyógy módját keressük. És megakadályozzuk, hogy a potenciálisan veszélyes hibridek ártatlanokat veszélyeztessenek.

– Kat nem veszélyes – mordultam fel.

Nancy rám pillantott.

– Azt még meglátjuk. Az igazság az, hogy még sosem vizsgálták. Jelenleg ez folyik.

Nagyon lassan előrehajoltam. A helyiség fehér fényfüggönyt kapott előttem.

– És ez mit jelent?

Nancy felemelte a kezét, hogy leintse az ajtónál álló három játék katonát.

– Kat extrém dühöt mutatott, ami egy hibrid esetében az instabilitás egyik ismertetőjegye.

– Komolyan? Kat dühös? Nem lehet, hogy azért, mert fogva tartjátok? – A szavak égettek, mint a sav.

– A csapatom több tagját megtámadta. Az én csajom. Lassan elmosolyodtam.

– Rettenetesen sajnálom.

– Hát még én. Annyi sok reményt fűztünk hozzátok! Ahogy együttműködtetek, az a tökéletes szimbiotikus kapcsolat. Nagyon kevés luxen és ember érte el ezt a szintet. A legtöbb esetben a mutáció az ember számára felér egy parazitával. – Karba tette a kezét, szürkésbarna blézere megfeszült rajta. – Olyan sokat segíthetnétek a céljaink elérésében.

– Betegségek gyógyítása és ártatlanok megmentése? – horkantam fel. – Ez volna a cél? Komolyan ostobának nézel?

– Nem. Véleményem szerint nagyon is messze állsz az ostobaságtól – fújta Nancy, aztán előrehajolt, és a tenyerét a sötétszürke asztallapra fektette. – A Daedalus célja, hogy megváltoztassa az emberi evolúció menetét. Ez időnként drasztikus módszereket igényel, de a végeredmény megéri a vért, verítéket és könnyeket.

– Feltéve, ha nem te hullatod őket?

– Ó, Daemon, én mindent az ügynek szenteltem – sugárzott. – Mi lenne, ha azt mondhatnám, hogy nemcsak a legvirulensebb betegségeket törölhetnénk el, de még a háborúk kitörését is megakadályozhatnánk?

Akkor értettem meg, mi a fő kérdés.

– Hogyan csinálnátok?

– Mit gondolsz, melyik ország szállna szembe egy hibridekből álló sereggel? – nézett rám kérdően. – Tudva, mire képes egy stabil példány?

Egy részem elborzadt az elém festett képtől, a másik egyszerűen csak feldühödött.

– Hibrideket gyártotok, hogy idióta háborúba küldhessétek őket, meghalni? Ezért kínoztátok meg a testvéreimet?

– Szerinted kínoztuk, szerintem motiváltuk.

Nos, igen: ez volt az életem egyik olyan pillanata, amikor nagyon szerettem volna valakit keresztülvinni egy falon. Szerintem Nancy is tudta ezt.

– Térjünk a lényegre, Daemon! Szükségünk van a segítségedre. Az önkéntes segítségedre. Ha a mi dolgaink jól alakulnak, jól alakulnak a tieid is. Mibe kerülne megállapodni?

Ezen a világon semmi sem vehetett volna rá, hogy akár csak megfontoljam a szavait. A természet ellen való volt, tökéletesen helytelen. De alkuképes voltam, és ha már alkura került a sor, mindegy, mit akart a Daedalus vagy Luc, csak egy dolog számított. – Egyetlen dolgot akarok – jelentettem ki.

– Éspedig?

– Találkozni Kattal.

Nancy mosolya meg se rezzent. – És mit vagy hajlandó megtenni ezért?

– Bármit – vágtam rá tétovázás nélkül, őszintén. – Bármit megteszek, de először találkozni akarok vele, még hozzá most. Nancy sötét szemébe számító csillogás költözött.

– Akkor biztos vagyok benne, hogy ki tudunk találni valamit.

KILENCEDIK FEJEZET

Katy

FÁJÓ LÁBAKKAL, BICEGVE GYALOGOLTAM Archer nyomában a gyakorlóterem felé. Ma kivel kerülök szembe? Móval? A mohikánfrizurás sráccal? A lánnyal, akinek igazán szép, vörös haja van? Nem számít. Meg fognak verni. Csak abban voltam biztos, hogy nem hagyják, hogy valamelyik másik hibrid megöljön. Ahhoz túl értékes voltam.

Archer lassított, hogy kínlódva beérhessem. Mióta előző nap kilépett a cellámból, egy szót sem szólt, de már hozzászoktam a hallgatásához. Persze ettől még nem tudtam eligazodni rajta. Úgy éreztem, nem ért egyet a történetekkel, mégsem szólt soha semmit ellene.

Talán az egész csak munka volt a számára.

Megálltunk az – immár gyűlölt – ajtó előtt. Mély lélegzetet vettem, és amikor kinyílt, beléptem. Semmi értelme halasztgatni az elkerülhetetlent.

Dasher őrmester várt rám odabent; ma is ugyanaz az egyenruha volt rajta, mint mindennap, amióta először láttam. Átfutott az agyamon, hogy vajon végtelen készlettel rendelkezik-e. Ha nem, az egeket verheti a tisztítószámlája.

Ilyen butaságokon szoktam gondolkozni, mielőtt pépessé vernek.

Dasher végigmért. A párás fürdőben én is vettem egy futó pillantást a tükörbe, úgyhogy tudtam: katasztrofálisan nézek ki. Az arcom jobb fele és a szemem egyetlen lila, duzzadt véraláfutás volt, az alsó ajkam felhasadt. A testem többi része szivárványszínű zúzódások gyűjteménye. Megrázta a fejét, és oldalra lépett, hogy dr. Roth is megvizsgálhasson. Az orvos megmérte a vérnyomásomat, meghallgatta a légzésemet, és a szemembe világított.

– Kicsit ütött-kopott – állapította meg, a köpenye alá rejtve a sztetoszkópját –, de képes részt venni a stressztesztben.

– Jó lenne, ha tényleg részt venne – jegyezte meg az egyik férfi a monitorok előtt –, és nem csak ácsorogna ott.

Rávillantottam a szememet, de nem tudtam felelni, mert Dasher őrmester megelőzött.

– Ma máshogy lesz – közölte.

Karba tettem a kezemet, és ránéztem.

– Nem, nem lesz – feleltem. – Nem verekszem velük.

Alig észrevehetően felszegte az állát.

– Lehetséges, hogy nem jó módszerrel ismertettük meg veled a tesztet.

– Nahát – vágtam vissza; csak magamban mosolyogtam, látva, hogy a szeme összeszűkül.

– Ebben az egészben mi lehet a nem jó?

– Nem pusztán a verekedés kedvéért akarjuk, hogy verekedj, Katy. Arról akarunk megbizonyosodni, hogy a mutációd életképes. Azt látom, hogy nem akarsz fájdalmat okozni egy másik hibridnek.

Apró reménysugár lobbant fel bennem; gyenge csíra a talajban. Talán mégis számított, hogy kiálltam a döntésem mellett, és eltértem az összes zúzódot. Apró dolog, nekik aligha jelentett sokat, nekem azonban felért a világgal.

– Ugyanakkor látnunk kell, hogy nagymértékű stresszhatás alatt is képes vagy-e alkalmazni a képességeidet. – A monitoroknál állók felé intett, és egyszerre az összes reményem semmivé lett. Kinyílt az ajtó. – Úgy vélem, ezt a tesztet szívesebben teljesíted majd.

Krisztusom... nem akartam átlépni a küszöböt, de erőt vettem magamon, és mentem, egyik lábamat a másik elé rakva, vigyázva, nehogy gyengeséget mutassak.

Bezárult mögöttem az ajtó. A másikra néztem, és vártam, a gyomrom görcsbe rándult az idegességtől. Mit tudnak kitalálni, amivel elfogadhatóvá tehetik ezt a számomra? Semmivel sem...

Abban a pillanatban kinyílt az ajtó, és Blake lépett át rajta.

Fuldokolva, szárazon felnevettem. Blake észre se vette, hogy bezárul mögötte az ajtó, botladozva lépett előre. Máris jobban megértettem Dasher szavait.

– Szarul nézel ki – meredt rám Blake homlokráncolva.

Vibráló düh lobbant bennem.

– Meglepődtél? Tudod, mit csinálnak itt velem.

Beletúrt a hajába, a pillantását végigjártatta az arcomon.

– Katy, mindössze a Forráshoz kellett volna nyúlnod. A saját dolgodat nehezíted meg.

– Én nehezítem meg? – Elharaptam a mondat végét, a haragom még magasabbra szökött. A Forrás ereje kavargott bennem, a testemen égnek álltak az apró szőrszálak. – Te megbolondultál.

– Csak nézz végig magadon! – intett. – Annyi lett volna a dolgod, hogy megtedd, amit kérnek, és mindezt elkerülhetted volna.

Villámló szemmel léptem előre.

– Ha nem árultál volna el minket, eleve keresztül sem kellett volna mennem ezen az egészen!

– Nem igaz – felelte, és mintha elszomorodott volna. –

Mindenképpen itt kötöttél volna ki.

– Nem hiszem.

– Mert nem akarod elhinni.

Mélyet lélegeztem, de a harag felülkerekedett. Blake megpróbálta megérinteni a vállamat; félreütöttem a kezét.

– Ne nyúlj hozzám!

Egy pillanatig értetlenül nézett vissza, aztán elfintorodott.

– Már mondtam, ha valakire haragudni akarsz, haragudj Daemonre!

Ő tette ezt veled, nem én.

Ez megtette a hatását.

Minden elfojtott düh és frusztráció elszabadult, és végigvágott rajtam, mint egy ötös fokozatú hurrikán. Az agyam kikapcsolt, gondolkodás nélkül ütöttem. Az öklöm csak érintette az állát, a feje mégis hátravágódott; a Forrás eltalálta. Villám csapott ki a kezemből, és megpördítette Blake-et. A falnak esett, meglepve felnevetett.

– A fenébe, Katy! Ez fáj!

Az energia zümmögve cikázott a gerincemen, a csontjaimban.

– Hogy merészeled őt hibáztatni? Nem ő tehet róla!

Blake megfordult, a falnak támaszkodott. Vér csordult az ajkáról, a kézfejevel törölte le. Különös csillogás költözött a szemébe, amikor ellökte magát a faltól.

– Csakis ő tehet róla.

Felé csaptam; újabb energialöket lövellt ki a kezemből, ám Blake ezúttal nevetve kitért az útjából. Csúfolódva emelte fel a karjait.

– Csak ennyi? – cukkolt. – Gyerünk! Ígérem, nem leszek kemény veled... cica.

Amikor meghallottam a becenevemet, ahogy Daemon szokott szólítani, végleg elvesztettem a türelmemet. Blake még ugyanabban a pillanatban rám támadt; izmaim fájdalmas tiltakozásával nem törődve oldalra ugrottam előle. Széles ívben felém csapott; fehérös vörös fény lobbant fel. Az utolsó pillanatban fordultam oldalra, hogy elkerüljem a közvetlen találatot.

Az energia átcsapott rajtam. Újabb villámot indítottam útjára. Átcikázott a helyiségen, a vállán találta el Blake-et. Hátratántorodott, a térdére támaszkodva meghajolt.

– Szerintem ennél többet is tudsz, cica.

A tüzesen forró dühtől elfátyolosodott a tekintetem. Előrevetődtem, és úgy tepertem a földre, mint egy betépett profi rögbijátékos. Összegabalyodott karokkal-lábakkal zuhantunk el. Én voltam felül, újra és újra lesújtottam az öklömmel. Nem is néztem, hova ütök, csak a bütykeim fájdalmából éreztem, hogy eltaláltam Blake-et. Ő azonban a saját karjával akasztotta meg az enyémet, majd lökött rajtam egyet, amitől elvesztettem az egyensúlyomat. Egy pillanatig imbolyogtam; akkor megemelte a csípőjét, és kifordult alólam. Hanyatt estem, a levegő kiszaladt belőlem, de akkor is az arca felé kapkodtam, hogy kikaparjam a szemét.

Elkapta a csuklóimat, összefogta őket a fejem felett, és fölém hajolt. A bal szeme alatt felhasadt a bőr, az arca máris megduzzadt. Gonosz elégedettség töltött el a látványtól.

– Kérdezhetek valamit? – vigyorgott, és a szeme zöld pöttyöcskéi felcsillantak. – Elmondtad Daemonnek, hogy megcsókoltál? Fogadok, hogy nem.

A lélegzetvételeimet minden egyes sejtemben éreztem, a bőröm bizsergett a súlyától, a közelségétől. Egyre sűrűsödött bennem az erő, a helyiséget fehér ragyogáson át láttam. A düh felzabált, minden porcikámat felgyújtotta.

Blake még szélesebben nevetett rám.

– Biztosan azt se mondtad el neki, milyen jó volt éjszakánként összebújni...

A Forrás ereje ekkor kitört belőlem. Váratlanul elemelkedtem a padlóról – mindketten elemelkedtünk, több mint egy méter magasan lebegtünk. A hajam kiterült alattam, Blake-é a szemébe hullott.

– A francba... – suttogta.

Felfelé mozdultam, kitéptem a csuklómat a kezéből, és mellkason taszítottam. Sápadt arcára kiült a sokk, amikor hátravágódott és a falnak csapódott. A beton megroppant, pókháló alakban berepedt, és mintha az egész helyiség beleremegett volna, amikor Blake feje a falnak ütközött, majd elernyed, és előrezuhant. Arra számítottam, hogy talpra esik, ám nem ez történt: émelyítő csattanással terült el, ami azonnal ki is ölte belőlem a dühöt.

Mintha valaki elvágta volna a láthatatlan fonalakat, amelyek eddig fenntartottak, a padlóra huppantam, és előreléptem, hogy orra ne essek.

– Blake? – kérdeztem rekedten. Nem mozdult.

Jaj, ne...

Remegett a karom. Le akartam térdelni, de akkor megláttam, hogy valami sűrű, sötét folyadék szivárog elő a teste alól. A falra villant a tekintetem – ott tisztán kivehetően megmaradt Blake testének lenyomata a legalább egy méter vastag betonban.

Jaj, istenem, ne...

Lassan lenéztem. Blake mozdulatlan teste alatt tócsába gyűlt a vér, és a cipőm orra felé csordogált a szürke betonpadlón.

Hátratántorodtam, kinyitottam a számat, de hang nem jött ki a torkomon. Blake nem mozdult. Nem nyöszörgött, nem fordult hanyatt. Egyáltalán nem mocorgott, és láttam, hogy a kezén és a karján máris világosodik a bőr; szellemszerű fehérré fakul, amely a vére sötét vörösével rémisztően éles ellentétben állt.

Blake meghalt.

Istenem...

Az idő lelassult, aztán felpörgött. Ha Blake halott, akkor az őt átváltoztató luxen is meghalt, mert ebben állt a kapcsolat lényege. Összekapcsolódtak, mint Daemon és én, és ha az egyik élete véget ért, véget ért a másiké is.

Blake rászolgált, nem is csak egyféleképpen. Még meg is ígértem neki, hogy megölöm, de más volt csak mondani, és egészen más valóban meg is tenni. Ráadásul akármilyen szörnyű dolgokat is követett el, Blake a következmények áldozata volt. Csak hergelni akart.

Akaratlanul ölt. Mást mentve árult el minket.

Mint ahogy én tettem – és tenném.

Remegő kezemet a szám elé szorítottam. Minden, amit korábban az arcába vágtam, újra lepergett a fejemben. Tudtam, abban a röpké pillanatban, amikor megadtam magamat a haragnak – az életem hosszához képest elenyésző semmiség –, megváltoztam, olyasmivé lettem, amit talán vissza sem lehet többé alakítani.

Ziháltam, de mégsem tudtam elegendő levegőt szívni a tüdőmbe.

Bekapcsolt a hangszóró; a halott csendbe hasító zúgás megijesztett. Dasher őrmester hangja szólalt meg, én azonban nem tudtam levenni a szememet Blake mozdulatlan alakjáról.

– Tökéletes – mondta. – Átment ezen a stresszteszten.

Ez már túl sok volt. Bekerülni ide, távol anyutól és Daemontól, és mindentől, ami a világot jelentette a számomra, a vizsgálatok, az egymást követő verések a hibridektől... és most ez? Ez már túl sok volt. Hátraejtettem a fejemet, sikoltani akartam, de nem jött ki hang a torkomon – még akkor sem, amikor Archer belépett, és gyengéden megfogta a vállamat, hogy kivezessen. Dasher mondott még valamit, ami nagyon úgy hangzott, mint valami atyai elismerés, de aztán kivittek onnan, át egy helyiségbe, ahol dr. Roth várt, hogy újra levegye a véretem. Egy női luxent hívtak, hogy gyógyítson meg. Percek múltak, aztán órák, és még mindig nem indultak meg a szavaim – sem az érzéseim.

Daemon

NEM ÚGY KÉPZELTEM A JÓ SZÓRAKOZÁST, hogy ónixbevonatú fémbilincsekbe vernek, öt órára bekötik a szememet, aztán felraknak valami repülőgépre. Azt hiszem, attól tartottak, hogy összetöröm a gépet, ami ostobaság volt. Oda vitt, ahová menni akartam. A pontos helyet nem tudtam, de azt igen, hogy Katet ott tartják fogva.

Ha pedig mégsem találom ott – majd akkor fogok őrjöngeni.

Amikor a gép leszállt, áttereltek egy várakozó autóba. A szememet fedő kendőn át is láttam az éles fényeket, az orromat pedig száraz, savas, valamiképpen ismerős szag facsarta. A sivatag?

A kétórás autóúton értettem meg, hogy ugyanoda visznek vissza, ahol utoljára csaknem tizenhárom éve jártam.

Az 51-es körzetbe.

Csak mosolyogtam. Semmi értelme nem volt bekötni a szememet. Tudtam, hol vagyunk. Miután felfedezik őket, minden luxent elvisznek az isten háta mögötti Edwards Légibázisra. Fiatal voltam, de sosem fogom elfelejteni a Groom Lake száraz, kopár medencéjének poros szagát.

Amikor megállt az autó, sóhajtottam, és csak vártam, hogy kinyíljon mellettem az ajtó. Kezek ragadták meg a vállamat, és kirángattak az ülésből – átfutott az agyamon, hogy akárki is az, szerencsés, hogy meg vagyok bilincselve, különben törött állkapoccsal menne haza a munkából.

Néhány métert gyalogoltunk a nevadai sivatag hőségében, aztán hideg levegő csapott meg, hátrasöpörte a homlokomba hulló tincseket.

Beléptünk egy liftbe – és végre levették a szememről a kendőt is.

Nancy Husher mosolygott fel rám.

– Sajnálom, de elővigyázatosnak kell lennünk.

Álltam a pillantását.

– Tudom, hol vagyunk. Már jártam itt.

– Sok minden megváltozott a gyerekkorod óta, Daemon – vont a fel egyik keskeny szemöldökét.

– Akkor most már levehetjük ezt? – mozgattam meg az ujjaimat.

Nancy az egyik terepruhába öltözött katonára nézett. Fiatal srác volt, amennyire láttam, de a khakisapka eltakarta az arca nagy részét.

– Nyissa ki a bilincset! – utasította. – Nem lesz vele gond. – Rám pillantott. – Feltételezem, Daemon tisztában van vele, hogy a helyet ónix védelemmel láttuk el.

Az őr előrelépett, és előszedte a kulcsot. Láttam összeszorított állkapcsán, hogy egyáltalán nem biztos benne, hihet-e Nancynek, de azért kikattintotta a zárat. A bilincsek égették felmart bőrömet, ahogy lecsúsztak a csuklómról; vörös csíkok maradtak utánuk, de semmi komoly. Megmozgattam a vállamat, hogy kilazítsam elmerevedett izmaimat.

– Jól fogok viselkedni – válaszoltam, és megfeszítettem a nyakamat is, hogy megreccsent a csigolyám. – De látni akarom Katet. Most.

A lift megállt, kitárultak az ajtók. Nancy kilépett, a katona intett nekem, hogy kövessem.

– Van valami, amit előbb meg kell nézned. Megtorpantam.

– Ez nem volt benne az alkuban, Nancy. Ha azt akarod, hogy együttműködjek, vigyél Kathez. Most.

A válla felett nézett hátra.

– Amit mutatni akarok neked, az is Katyvel kapcsolatos. Utána láthatod.

– Én viszont... – Megpördültem, hogy a nyakamba lihegő őrcsók arcába nézhessek. – Komolyan, öreg, maradj már le a francba!

Fél fejjel alacsonyabb volt nálam, és az égvilágon semmiféle különleges fenékszétrugási adottságokkal nem bírt, de azért nem hátrált meg.

– Menj tovább!

– És ha nem? – húztam ki magam.

– Daemon – szólt hátra Nancy, és a hangjában türelmetlenség csendült. – Semmi mást nem érsz el, csak késlelteted, amit szeretnél.

Nem szívesen ismertem be, de igaza volt. Még egy utolsó sokatmondó pillantást vetettem a punkra, azzal visszafordultam, és követtem Nancyt a folyosón.

Minden fehér volt, a mennyezeten és a falakon díszelgő fekete pöttyöket leszámítva. Gyerekkoromból nem sokra emlékeztem az épület belsejéből, de arra igen, hogy csak nagyon kevés helyre léphettünk be. A legtöbbször a luxeknek fenntartott szinten kellett maradnunk, amíg asszimilálódtunk, aztán elmehettünk.

Több okból sem élveztem a visszatérést.

Nancy megállt egy ajtó előtt, és kissé lehajolt. Valami kattant, és egy piros fénysugár villant a szemébe. Az ajtó melletti panelen zöldre váltott a fény, és a zár kinyílt. Ez trükkösnek ígérkezett; már azon járt az eszem, hogy a rendszerek fel vannak-e készítve a csalásra, ha felveszem Nancy alakját. Ugyanakkor akármivel bélelték is ezt az épületet, máris olyan szárazra szívott, mint a sivatagi homokot, úgyhogy azt se tudtam, tényleg képes lennék-e megcsinálni.

Egy apró, kör alakú szobába léptünk, ahol egyenruhás emberek ültek monitorok előtt; mindegyik képernyőn egy-egy folyosó, szint vagy szoba volt látható.

– Hagyjanak magunkra! – szólalt meg Nancy. A férfiak engedelmesen felpattantak, és kisérték, kivéve azt a tuskót, aki minket kísért.

– Mit akartál megmutatni? Az Európa-bajnokságot?

Nancy haragos arcot vágott.

– Ez az épületben található számtalan biztonsági ellenőrző helyiség egyike. Innen mindent láthatunk, ami a Mennysors Ranchon történik.

– Mennysors Ranch? – nevettem fel keserűen. – Most így nevezitek?

Csak vállat vont, és visszafordult az egyik munkaállomáshoz; az ujjai szinte repkedtek a billentyűk felett.

– Minden helyiségről felvétel készül. Ez segít, hogy különböző szempontok alapján figyeljük meg a tevékenységeket.

– Értem. – Végigfuttattam a kezemet borostás arcomon.

– Valahányszor új hibrid kerül be, az egyik fontos szempont, hogy ne jelentsenek veszélyt se magukra, se másokra – folytatta, és karba tette a kezét. – Ezt egy szigorúan ellenőrzött folyamat során teszteljük. Számos tesztkörbe kerülhet, mire megbizonyosodunk róla, hogy az alany életképes.

Ha ennek bármi köze is volt Kathez, hát egyre kevésbé tetszett.

– Katyról már bebizonyosodott, hogy akadnak problémái, és igen veszedelmes tud lenni.

Olyan erősen haraptam össze a fogaimat, hogy szinte összeroppantak.

– Ha csinált is bármit, biztos, hogy azért, mert provokálták.

– Valóban? – Nancy megnyomott egy gombot, és a bal felső képernyő életre kelt. Kat.

Kirázott a hideg, a szívem először megállt, aztán örült zakatolásba kezdett.

Valóban őt láttam a monitoron; a hátát egy falnak vetve ült. A kép szemcsés volt, de biztosan Katet láttam, ő volt az. Azokat a ruhákat viselte, mint akkor este, amikor elfogták Mount Weatherben, márpedig az hetekkel ezelőtt lehetett. Összezavarodtam. Mikori felvétel ez? Biztosan nem élő.

A haja oldalt előreesett, eltakarta szép arcát. Majdnem megszólaltam, hogy nézzen fel, de az utolsó pillanatban rájöttem, mennyire ostobának néznék ki utána.

– Mint láthatod, nincs a közelében senki – mondta Nancy. – Dasher őrmester van még a helyiségben, az első kérdéssoron mennek éppen végig.

Kat váratlanul felkapta a fejét, és felugrott, hogy elfusson egy magas, egyenruhás ember mellett. A következő pillanatban a földre zuhant. Leplezetlen rémülettel néztem, ahogy vonaglik, majd az egyik férfi leakasztott a falról egy gumislagot.

Nancy megpöccintett egy gombot. Újabb kép jelent meg. Beletelt egy másodpercbe, hogy magamhoz térjek az előző jelenetből, és felfogjam, mit látok, de amikor sikerült, elemi erővel öntött el a düh. A képen Katet láttam, és az átkozott Blake-et; éppen veszekedtek. Kat megpördült, a lámpáért kapott, de Blake eléugrott, hogy megakadályozza. Kat válaszul felé csapott. Büszkeség töltött el. Az én cicám, karmostól, mindenestől.

A következő pillanatban azonban a legszívesebben kitörtem volna a helyiségből. Blake elkapta Kat kezét, kicsavarta a karját, és megpördítette. Egy pillanatra láttam Kat arcán a fájdalmat, aztán Blake hanyatt az ágyra lökte, és rávetődött.

Vörösbe borult előttem a világ.

– Ez nem élő – figyelmeztetett Nancy. – Régebbi felvétel, akkor készült, amikor Katy idekerült. Hang nincs hozzá.

Zihálva visszafordultam a képernyő felé. Azok ketten küzdöttek, Blake egyértelműen nyeresre állt. Kat mindenesetre nem adta fel, a hátát ívbe feszítve dobálta magát alatta. A düh és a sosem tapasztalt tehetetlenség erőszakos érzéseket szült bennem, olyan íze volt, mint Blake

vérenek. Ökölbe szorult a kezem, szerettem volna bezúzni a monitort, ha már Blake arcát nem zúzhattam be.

Amikor lerántotta Katet az ágyról, és kivonszolta a kamera látóteréből, Nancy felé fordultam.

– Mi történt? Hová vitte?

– A fürdőbe, ahol nincs kamera. Bizonyos mértékig tiszteletben tartjuk a magánéletet. – Megnyomott egy gombot, a felvétel gyorsítva előrepörgött néhány percet. Blake jelent meg jobbról. Leült az ágyra – Kat ágyára! –, aztán Kat maga is követte, teljesen elázva.

Előreléptem, nagyot fújtam. Néhány szót váltottak, aztán Kat a fiókos szekrényhez lépett, ruhákat szedett elő, és visszament a fürdőbe.

Blake a tenyerébe ejtette a fejét.

– Rohadtul megölöm – ígértem meg csak úgy, magamnak, de tudtam, megtartom a szavamat. Blake így vagy úgy, de megfizet ezért, mindenért.

A katona megköszörülte a torkát.

– Blake már nem jelent problémát.

Odafordultam, nehezen kaptam levegőt.

– Elárulod azt is, miért?

– Meghalt – felelte, és összeszorította a száját.

– Micsoda?

– Meghalt – ismételte. – Katy két napja megölte.

Úgy éreztem, kicsúszik a talaj a lábam alól. Az első gondolatom az volt, hogy tagadtam, mert nem hittem, hogy Kat kénytelen lett volna ilyesmit tenni, elmenni a végsőikig.

Nancy lekapcsolta a képernyőt, és engem figyelt.

– Nem azért mutattam meg ezt neked, hogy felzaklassalak vagy felbosszantsalak. A saját szemeddel kell látnod, hogy Katy veszélyes.

– Semmi kétségem, hogy ha Kat valóban megtette, megvolt rá az oka. – A torkomban dobogott a szívem. Muszáj volt látnom őt. Ha megtette... el sem mertem képzelni, min mehetett keresztül. – És a helyében én is ugyanúgy cselekedtem volna.

Nancy halkan ciccegett. Magamban őt is felírtam a „Fájdalmas halálra ítélve” című listámra.

– Nem szívesen gondolok arra, hogy te is instabil lehetsz – jegyezte meg.

– Kat nem instabil. Ezek a felvételek csak azt mutatják, hogy védekezik, vagy hogy fél.

Nancy egyet nem értő hangot hallatott.

– A hibridek olyan kiszámíthatatlanok tudnak lenni! A szemébe néztem, és álltam a pillantását.

– A luxenek is.

TIZEDIK FEJEZET

Daemon

EGY ÜRES KÖZÖSSÉGI RÉSZLEGBEN TISZTÁLKODHATTAM MEG. Először nem akartam húzni az időt – nagyon szerettem volna már találkozni Kattal de nem volt más választásom. Persze igazuk volt, mert úgy néztem ki, mint valami, ami most jött le a hegyekből. A borostám teljesen elszabadult. Borotválkozás és egy gyors zuhany után felvettem a fekete melegítőnadrágot és fehér pólót, amit odakészítettek nekem. Ugyanaz az összeállítás, mint évekkel ezelőtt. Semmi más nem éri el hatékonyabban, hogy névtelen arccá válj a többi névtelen arc között, mint ha egyformán öltöztetnek benneteket.

Gyerekkoromban minden a kontrollról és a szabályok betartatásáról szólt. Úgy láttam, a Daedalus sem különbözik.

Csaknem felnevettem, amikor rájöttem: valószínűleg mindig is a Daedalus mozgatta a szálakat, már akkor is, amikor annyi évvel ezelőtt engem asszimiláltak.

Ugyanaz a tuskó katona tért vissza, aki korábban kísérgetett; legelőször azt nézte meg, hogy a műanyag borotvában benne hagytam-e a pengét.

– Ennyire nem vagyok hülye – néztem rá lesajnálón.

– Jó tudni – jött a válasz. – Készen vagy?

– Már egy ideje.

Félreállt, hogy kiléphessek a folyosóra. A másik lift felé indultunk, és a fickó szinte az oldalamhoz tapadt.

– Ha továbbra is ilyen szoros kapcsolatban maradunk, haver, úgy érzem, lassan el kellene hogy vigyelek vacsorázni, vagy valami.

Legalább a nevedet áruld el!

Megnyomta az emelet gombját.

– Archernek neveznek.

Gyanakodva néztem rá. Volt benne valami, ami Lucre emlékeztetett, márpedig az ilyesmi nem jó előjel. – Ez a neved?

– Ezzel jöttem világra.

Pont olyan elbűvölő volt, mint... hát, mint én magam egy rossz napon. Inkább a kijelzőn lefelé pörgő vörös számokat figyeltem. Idegesség telepedett rám. Ha Nancy átvert, és Kat nincs itt, nemsokára rájövök.

Nem tudtam, mi lesz akkor. Alighanem megőrülök.

– Láttad? Mármint Katet – kérdeztem, mielőtt meggondolhattam volna magam.

Archer állán megrándult egy izom. Sokára válaszolt, amíg a feleletre vártam, mindenfélét elképzeltem.

– Igen. Engem osztottak be mellé. Gondolom, téged ez végtelenül boldoggá tesz.

Nem törődtem az élcélődésével.

– Jól van?

Felém fordult, meglepetés suhant át az arcán. Most már nem akartam sértegetős-piszkálódóst játszani.

– Mint... mint várható volt.

Ez nem hangzott jól. Mélyet lélegeztem, átfuttattam az ujjaimat nyirkos hajamon.

A kiborult Beth képe jelent meg előttem, megremegett a karom. Nem kételkedtem abban, hogy akármilyen állapotban találom is Katet, képes leszek kezelni. Segíthetek neki, hogy helyrejöjjön. Ebben nem akadályozhattak meg, de már eleve nem akartam, hogy olyasmit éljen át, ami kárt tehet benne.

Mert Blake megölése biztosan ilyesmi volt.

– Amikor utoljára ellenőriztem, aludt – mondta Archer, amikor a lift megállt. – Nem aludt jól egészen azóta, hogy behozták, de úgy tűnik, ma bepótolja.

Lassan bólintottam, és kiléptem a nyomában a folyosóra. Átvillant az agyamon, hogy bátorságra vall egyetlen őrt adni mellém – másfelől, tudták, mi kell nekem, és én is tudtam, mit kockáztatok, ha ostobaságot csinálok.

A szívem csaknem kiszakadt, a kezem magától zárult ökölbe és nyílt ki. Feszült energia hullámozott végig rajtam. Amikor elértünk a széles folyosó feléig, olyasmit éreztem, amiben túl régóta nem volt részem.

Meleg bizsergés futott fel a tarkómon. – Itt van – jegyeztem meg rekedten.

– Igen – pillantott rám Archer. – Itt van.

Szükségtelen volt kimondanom, hogy egészen eddig a pillanatig kételkedtem; hogy egy részem végig ragaszkodott ahhoz a borzongató lehetőséghez, hogy csak kijátszották ellenem a gyengeségemet.

Bizonyára az arcomra volt írva, de azzal sem törődtem, hogy elrejtsem. Kat itt van.

Archer megállt egy ajtónál, belenézett a retinaszkennerbe, és beütött egy kódot. Halk kattánásokkal oldottak ki a zárok. Az ajtógombra tette a kezét, aztán rám pillantott.

– Nem tudom, mennyi időt adnak nektek.

Azzal benyitott.

Előreléptem, de nem is éreztem a lábam alatt a padlót; olyan volt, mintha futóhomokban gázolnék előre egy álomban. Még a levegő is összesűrűsödött, hogy lelassítson – a valóságban rohantam befelé, és még az sem volt elég.

Minden érzékem kiélesedett, amikor beléptem, de alig érzékeltem, hogy mögöttem becsukódik az ajtó. A pillantásom rögtön a fal mellé tolt ágyra szegeződött.

A szívem megállt, a világ kizökkent a helyéről.

Előreléptem, de a lábam megbicsaklott, csaknem térdre estem. Égett a torkom, a szemem.

Kat az oldalán feküdt, felhúzott térdekkel, és nagyon kicsinek tűnt. Csokoládészín haja az arcába hullott, elfedte kitakart karját. Aludt, de az arcvonásai álmában is megfeszültek, mintha nem találna nyugtot az öntudatlanságban sem. Apró kezeit kerek álla alá szorította, az ajka enyhén elnyílt.

A szépsége szíven ütött, mintha villám csapott volna belém. Megdermedtem, magam sem tudom, meddig álltam ott, és csak néztem, képtelen voltam levenni róla a szememet, de végül két nagy lépéssel átszeltem a szobát.

Lenéztem rá, kinyitottam a számat, hogy mondjak valamit, de nem tudtam szavakba önteni az érzéseimet – esküszöm, Kat volt az egyetlen, aki ezt képes volt elérni nálam.

Leültem mellé. Megrezzent, de nem ébredt fel. A szívem örülten vert, egy részem nem is akarta felkelteni. Közelről már láttam a lehunytt pillái alatt halvány, elkenődött tintaként kirajzolódó karikákat. És, őszintén, örültem – nem: boldoggá tett már az a tény is, hogy mellette lehetek, akkor is, ha az összes időnket azzal töltöm, hogy magamba szívom a lényét.

De nem bírtam megállítani a kezemet.

Lassan odanyúltam, óvatosan kisimítottam az arcából selymes tincseit, és kiterítettem őket a bántóan fehér párnán. Ekkor pillantottam meg a járomcsontján a véraláfutások fakósárga nyomait, az ajkán a vékony vágást. Újra fellobbant bennem a düh. Mélyet lélegeztem, hagytam, hadd terjedjen el bennem minél mélyebbre. Fél kézzel megtámaszkodtam a másik oldalán, lehajoltam, és lágyan megcsókoltam a kicsiny sebet az ajkán. Némán megígértem, hogy akárki tette, akárki felelős a nyomokért és a fájdalomért, amit el kellett viselnie, drágán megfizet. Ösztönösen hagytam, hogy a gyógyító melegség átfolyjon belé, és eltörölje a véraláfutások nyomait.

Lágy sóhajt éreztem. Felpillantottam, de nem akartam túl messzire elhúzódni. Kat pillái megrebbentek, a válla felhúzódott, ahogy mély lélegzetet vett. A torkomban dobogó szívvel vártam.

Lassan felnézett, szürke szeme először ködös volt, de aztán rám talált a pillantása, és végigfutott az arcomon. – Daemon?

Álmos-rekedtes hangját hallani olyan volt, mint hazaérni. Az égő érzés gombóccá nőtt a torkomban. Felegyenesedtem, és az állára tettem az ujjaimat.

– Szia, cica! – feleltem ugyanolyan rekedten.

Lassan feltisztult a szeme, de még mindig csak pislogott rám.

– Most álmodok?

Elgyötörten felnevettem.

– Nem, cica, nem álmodsz. Tényleg itt vagyok.

Egy pillanatig csak nézett rám, aztán feltámaszkodott a könyökére. Egy hajszál az arcába hullott. Kiegyenesedtem, hogy helyet adjak neki, a szívverésem – ahogy az övé is – elérte az őrsebességet. Kat felült, a kezét az arcomra tapasztotta. Lehunytam a szememet: a gyengéd érintés a lelkemig hatolt.

Végigsimította az arcomat, mintha meg akarná győzni magát, hogy igazi vagyok. Rátettem a kezemet a kezére, felnéztem. Tágra nyílt szemében könnyek csillogtak.

– Minden rendben – suttogtam. – Minden rendben lesz, cica.

– Hogyan... hogyhogy itt vagy? – Nagyot nyelt. – Nem értem.

– Nagyon dühös leszel. – Belecsókoltam a tenyerébe, és élveztem, hogy beleborzong. – Feladtam magam.

Kat összerezte, de nem eresztettem el a kezét. Igen, önző voltam. Nem álltam készen arra, hogy megfosszon az érintésétől.

– Daemon... micsoda? Hogy gondoltad ezt? Nem lett volna szabad...

– Nem hagyhattam, hogy egyedül csináld végig. – Végigsimítottam a karjait, a tenyerembe fogtam a könyökét. – Képtelen lettem volna rá. Tudom, hogy nem ezt akartad, de azt meg én nem akartam. Alig láthatóan ingatta a fejét, szinte némán suttogott.

– De a családot, Daemon? A...

– Te fontosabb vagy. – Amint kimondtam, éreztem, mennyire igaz.

A család mindig az első volt a számomra, és Kat is a családom része lett, méghozzá nagy része. A jövőm.

– De amire majd rávesznek, hogy csináld... – A szeme egyre jobban csillogott, és ki is csordult egy könnycsepp, majd legördült az arcán. – Nem akarom, hogy keresztül...

Az ajkammal kaptam el a könnycseppet.

– Én pedig nem fogom hagyni, hogy egyedül csináld végig. Te vagy... te vagy mindenem, Kat. – Hallva, hogy elakad a lélegzete, újra elmosolyodtam. – Ugyan már, cica, kevesebbre számítottál tőlem? Szeretlek.

A keze a vállamra hullott, az ujjai a póló anyagán át a húsomba vájtak, és addig nézett rám egy szó nélkül, hogy már aggódni kezdtem. Aztán előrevetette magát, átölelte a nyakamat, és gyakorlatilag letepert.

Belenevettem a hajába, de éppen csak megtartottam az egyensúlyomat. A következő pillanatban az ölemben ült, karját-lábát körém fonva. Ez, ez volt az igazi Kat, akit ismertem.

– Örült vagy – suttogta a nyakamba. – Tökéletesen örült vagy, de szeretlek. Olyan nagyon. Nem akarom, hogy itt legyél, de szeretlek.

Végigsimítottam a gerince ívén, az ujjaimmal követtem a teste hajlatait.

– Sosem fogom megunni, ha ezt hallhatom. Hozzám simult, beletúrt a hajamba a tarkómon.

– Annyira hiányoztál, Daemon...

– Nem is tudod... – Nem bírtam befejezni. A közelsége ilyen hosszú idő után a legédesebb kínzás volt. Minden lélegzetvételt minden testrészemben éreztem, némelyikben jobban, mint máshol. Igazán nem helyénvaló, de mindig is hatalma volt felettem. A józan eszem eltűnt a semmiben.

Katy elhúzódott, kérdően a szemembe nézett, majd újra hozzám simult. Egek, a csókja félig ártatlan volt, félig kétségbeesett, és mindenestől tökéletes. Még erősebben szorítottam a kezemet a hátára. Katy oldalra hajtotta a fejét, és az édesnek induló csókból valami sokkal több lett. Beleöntöttem minden félelmemet, minden külön töltött percet, és mindent, amit iránta éreztem.

Halkan felnyögött, és fészkelődni kezdett az ölemben; csaknem elvesztettem az önuralmam. A csípőjére csúsztatam a kezemet, és eltoltam magamtól, bár mit sem szerettem volna kevésbé.

– Be vagyunk kamerázva, ne felejtse el!

Elvörösödött: a nyakán kezdődött, majd áterjedt az arcára.

Aha, igen. Mindenhol, csak a...

– A fürdőben nem – segítettem ki. Meglepetés villant át az arcán. – Elmondták.

– Mindent elmondtak?

Bólintottam. A pír eltűnt az arcáról, és sietve odébb csúszott az ölemből. Mellettem ült le, maga elé nézett. Hosszú másodpercekig hallgatott, aztán mély lélegzetet vett.

– Örülök, hogy itt vagy, de azt kívánom, bárcsak ne lennél.

– Megértem. – Nem sértődtem meg a kijelentésén. Katy a füle mögé tűrte a haját.

– Daemon...

Két ujjal az álla alá nyúltam, és magam felé fordítottam az arcát.

– Tudom – közöltem a szemébe nézve. – Láttam a felvételek egy részét, és elmondták, hogy...

– Arról nem akarok beszélni – vágott közbe sietve, és a térdére csúsztotta a kezeit.

Feltámadt bennem az aggodalom, de az arcomra erőltettem egy mosolyt.

– Rendben. Rendben van.

Újra átkaroltam a vállát, és magamhoz húztam. Nem állt ellen. Beleolvadt a karomba, a pólómba kapaszkodott. Homlokon csókoltam, és halkan folytattam.

– Mindkettőnket kijuttatom innen. Ökölbe szorult a keze, felnézett. – Hogyan? – súgta.

– Bízz bennem! – hajoltam a füléhez. – Biztosra veszem, hogy figyelnek, és nem akarok okot szolgáltatni nekik arra, hogy rögtön el is válasszanak minket egymástól.

Biccentett, jelezve, hogy megértette, de a szája megfeszült.

Láttad, mit művelnek itt?

Nemet intettem. Újra sóhajtott, és halkan mesélni kezdett az itt kezelt beteg emberekről, akiket látott, a luxenokról és a hibridekről. Beszélgetés közben egymással szembefordulva elfeküdtünk az ágyon. Éreztem, hogy sok mindent kihagy; például arról sem szólt egy szót sem, mit csinált ő maga, vagy hogyan szerezte a véraláfutásait. Gyanítottam, hogy Blake-nek lehetett hozzá köze, és ezért hallgat róla, de mesélt például egy Lori nevű kislányról, aki végstádiumú rákos beteg volt. Az arca aggodalmas kifejezést öltött, amikor róla beszélt, de egyetlenegyszer sem mosolyodott el. Amit megtudtam, felzaklatott, és csaknem elrontotta a vizionlátás örömet.

– Azt mondták, vannak rossz luxenek – folytatta. – Hogy ezért hoztak ide... hogy megtanuljak küzdeni ellenük. – Micsoda?

Katy megfeszült.

– Azt mondták, ezerszámra vannak olyan luxenek, akik ártani akarnak az embereknek, és még többen jönnek majd. Gondolom, veled efféléket nem közöltek.

– Nem. – Majdnem felnevettem, de aztán eszembe villantak Ethan szavai. Kizárt, hogy a mondanivalójának köze legyen Katéhez... vagy mégsem?

– Nekem azt mondták, több hibridet akarnak. – Kat arcán átfutott az aggodalom; máris azt kívántam, bárcsak ne mondtam volna ki. – Milyen rákja van Lorinak? – kérdeztem, végigsimítva a karján.

Egy pillanatra sem vettem le róla a kezemet, amióta beléptem a szobába.

Ujjai hegyét az államhoz érintette. Olyan közel húzódtunk egymáshoz, ami még illendő volt, tekintetbe véve, hogy figyeltek minket.

Ugyanaz, mint apunak volt.

– Sajnálom. – Megszorítottam a kezét; ő végigcirógatta az államot.

– Csak egyszer láttam, de nincs túl jól. Valami olyan kezelést kap, amit a luxenek és a hibridek segítségével állítanak elő. Úgy hívják, LH11.

– LH-11?

Kat biccentett, aztán összevonta a szemöldökét.

– Miért?

Szent szar! Hiszen ez volt az, amit Luc akart. És azonnal fel is vetődött a kérdés: mi a fenét akar Luc egy szérummal, amit a Daedalus beteg embereken alkalmaz?

Kat homlokán elmélyültek a ráncok. Még közelebb húzódtam hozzá.

– Később elmondom – súgtam oda.

Éreztem, hogy megérti. Felhúzta a lábát, hogy az enyémhez simíthassa. Elakadt a lélegzetem, és Kat szemében valami egészen más fény csillant meg. Az ajkába harapott, én pedig visszafojtottam egy nyögést.

Kat arcára visszatért a csinos pír, kicsit sem segítve a helyzetemen. Végigfuttattam a tenyeremet a karján. Beleborzongott, engem pedig előntött a tűz.

– Tudod, mit nem adnék most egy kis egyedüllétért?

– Rémes vagy – felelte, és lehunyta a szemét. – Igaz.

– Úgy érzem – folytatta, és az arca elfelhősödött –, hogy egy hatalmas óra ketyeg a fejünk felett, mintha bármikor kifuthatnánk az időből.

Magamban úgy gondoltam, valószínűleg így is van.

– Ne gondolj rá!

Eléggé nehéz – jegyezte meg.

Csend lett. A két tenyerem közé vettem az arcát, a hüvelykujjammal simítottam végig a járomcsontja finom vonalán.

– Találkoztál anyuval? – kérdezte Kat egy kis hallgatás után.

– Nem. – El akartam mondani neki, miért, és a többit is, de kockázatos lett volna kiadni az információt. Eszembe jutott ugyan, hogy felvegyem a valódi alakomat, és úgy adjam a tudtára, de alig hittem, hogy a főnökségnek tetszene. Abban a percben nem akartam kockáztatni a haragjukat. – Dee vigyáz rá.

Kat nem nézett fel.

– Hiányzik anyu – suttogta. A szívem megrepedt. – Nagyon hiányzik.

Fogalmam sem volt, mit felelhetnék – mit mondhattam volna? A sajnálom nem tűnt elégségesnek. Tovább kutattam hát a figyelmét elterelő téma után, és közben ismét megismerkedtem Kat arcvonásaival, a nyaka kecses ívével, a vállai domborulatával.

– Mondj nekem valami olyasmit, amit eddig nem tudtam!

Néhány pillanatig hallgatott.

– Mindig szerettem volna egy mogwait.

– Micsodát?

Még mindig nem nézett fel, de végre elmosolyodott. A szívemet szorongató pántok kissé meglazultak.

– Láttad a Szörnyecskét, nem? Emlékszel Gizmóra? –

Bólintottam, mire felnevetett, rekedten, mintha már régóta nem nevetett volna. Arra a következtetésre jutottam, hogy tényleg nem nevetett. – Anyu hagyta, hogy megnézzem, pedig még kicsi voltam. Gizmó megszállottja lettem. Jobban szerettem volna egy Gizmót, mint bármi mást a világon. Még meg is ígértem anyunak, hogy nem adnék neki enni éjfél után, és nem vizezném össze.

A feje búbjára tettem az államat, és elvigyorodtam, mert magam előtt láttam a barna-fehér, szőrös csomókat köpködő figurát.

– Nem is tudom.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Katy

EGY RÉSZEM MÉG MINDIG AZT HITTE, HOGY ÁLMODIK – hogy felébredek, és Daemon nem lesz sehol. Egyedül maradok a gondolataimmal, a tetteim kísértő emlékével. Félelmemben és szégyenemben nem mondtam el neki, mi lett Blake-kel. Willt megölni egy dolog volt; önvédelemből tettem, és a strici ráadásul meg is lőtt. De Blake? Dühből tettem, semmi másért.

Hogyan nézhetne Daemon ugyanúgy rám, ha tudja, hogy gyilkossá váltam? Mert ez volt az igazság: meggyilkoltam Blake-et. – Figyelsz? – kérdezte.

– Igen – vágtam rá, és félretoltam zavaró gondolataimat. Újra megérintettem – tulajdonképpen folyton hozzá-hozzáértem –, hogy emlékeztessem magam: valóban itt van. Úgy gondoltam, ő is hasonlóképpen érez, de hát egyébként is szívesen érintett meg. Ezt is szerettem benne. És többet akartam. Kétségbeesett vágy hajtott, hogy elveszek, feloldódjak benne, úgy, ahogy eddig csak benne tudtam.

Az ujjammal végigrajzoltam az alsó ajka vonalát. Egy izom megrándult az állában, felcsillant a szeme. A szívem vicces, apró cigánykereket vetett. Daemon lehunyta szépséges szemét, az arca megfeszült. Elhúztam a kezemet. – Ne. – Elkapta a csuklómat.

– Ne haragudj! Csak... – Elhallgattam, nem tudtam, hogyan magyarázzam meg.

– Én bírom – felelte széles, féloldalas mosollyal. – Hát te?

– Én is. – Nem igazán, ismertem be. Azt szerettem volna, ha egyesülünk, ha semmi sem választ el minket. Őt akartam. Azonban ebben a helyzetben az ilyesféle vidám játszadozások nem voltak helyénvalók, ráadásul sosem vonzott a magamutogatás. Úgyhogy megmaradtam a második legjobb dolognál, és összefűztem az ujjaimat az övéivel. – Furdal a lelkiismeret, amiért boldog vagyok, hogy itt vagy.

– Ne furdaljon! – Felnézett, a pupillája gyémántként ragyogott. – Őszintén nem szeretnék most sehol máshol lenni. – Komolyan? – horkantam fel.

– Komolyan. – Röviden megcsókolt, de vissza is húzódott. – Örülten hangzik, de igaz.

Meg akartam kérdezni, hogyan tervezte a kijuttatásunkat. Bizonyára volt egy terve. Remélhetőleg. Nem tudtam elképzelni, hogy betört a Daedalusba anélkül, hogy kigondolja a visszavezető utat. Nem mintha én nem gondolkodtam volna rajta. Egyszerűen nem volt ötletem. Megnyaltam az ajkamat. Daemon szeme felizzott.

– Mi van... – Nagyot nyeltem, halkan folytattam. – Mi van, ha ez a jövőnk?

– Nem. – Karját a derekamra szorította, magához húzott; egy pillanat múlva teljesen összesimultunk. Az ajka a fülem melletti érzékeny pontot cirógatta, miközben beszélt. – Nem ez a jövőnk, cica.

Ígérem neked.

Levegőért kaptam. Az emlékek – amikor utoljára ilyen közel voltam hozzá – meg sem közelítették az igazi érzést. Testemhez simuló feszes izmai összezavarták a gondolataimat, mégis a szavai hallatán öntött el a melegség. Daemon sosem ígért olyasmit, amit nem tartott meg.

A nyaka és a válla közé fészkeltem a fejemet, belélegeztem a tusfürdője illatát, mely Daemon saját, az érintetlen természetre emlékeztető illatával keveredett. – Mondd ki! – suttogtam.

A keze felsiklott a gerincemen, beleborzongtam.

– Mit mondjak, cica? – Tudod te azt.

Daemon a hajamba temette az állát. – Szeret...em a kocsimat, Dollyt.

– Ez nem az volt – mosolyodtam el.

– Ó – felelte eltűzött ártatlansággal. – Szeretem a Szellemvizsgálókat.

– Mekkora seggfej vagy!

Daemon halkán felnevetett.

– De azért szeretsz.

– Igen. – Csókot nyomtam a vállára. Hallgatott, de éreztem, hogy felgyorsul a szívverése. Az enyém követte.

– Szeretlek – jelentette ki rekedtesen. – Jobban, mint bármi mást.

Hozzásimultam, és elengedtem magam, talán most először, ami óta ide kerültem. Nem arról volt szó, hogy a társaságában erősebbnek éreztem magam, bár ez is igaz volt. Inkább arról, hogy végre volt mellettem valaki, aki támogasson. Nem voltam egyedül, és fordított esetben én is hasonlóképpen cselekedtem volna, mint ő. Azt kérdeztem magamtól...

A cellaajtó váratlanul kinyílt. Mindketten megdermedtünk. Daemon válla felett láttam, hogy Dasher őrmester és Nancy Husher lép be, a hihetetlenül seggfej párost pedig Archer követi egy másik őrral.

– Zavarunk? – kérdezte Nancy.

– Nem – horkant fel Daemon. – Éppen arról beszélgettünk, milyen szomorú, hogy be se néztek hozzánk.

Nancy összefonta maga előtt az ujjait. Fekete nadrágkosztümjében úgy nézett ki, mint egy eleven hirdetés színgyűlölő nőknek.

– Valami okból ezt kétlem.

A pillantásom az őrmesterre villant, és erősebben kapaszkodtam Daemon pólójába.

Dasher szemében nem láttam kifejezett ellenségességet, de persze ez még nem is jelentett semmit.

Dasher megköszöri a torkát.

– Dolgunk van – jelentette ki.

Daemon hihetetlen gyorsasággal felült, és valamiképp úgy fordult, hogy mögé kerüljek.

– Miféle dolog? – kérdezte, és a térdei közé zárta összekulcsolt kezeit. – Amellett nem hiszem, hogy részem lett volna a megtiszteltetésben, hogy megismerjelek.

– Ő Dasher őrmester – magyaráztam, és megpróbáltam odébb mozdulni, hogy ne takarjon el. Nem hagyta.

– Igazán? – tudakolta Daemon halk, veszedelmes hangon. Félelem telepedett rám. – Akkor szerintem már láttalak.

– Alig hiszem – válaszolta Dasher nyugodtan.

– Ó, dehogynem – intett felém Nancy. – Megmutattam neki a videót az első napról, amikor Katy ideért és találkoztatok.

Lehunytam a szememet, és elmormoltam egy káromkodást. Daemon nagyon meg fogja ölni.

– Igen, azt láttam. – Minden szó mellé, jól tudtam, halálosan fenyegető pillantás járt.

Fél szemmel felnéztem. Dasher korántsem maradt rezzenetlen: a szája körüli ráncok megfeszültek. – Azokat a képeket nagyon gondosan megjegyeztem – fejezte be Daemon.

A hátára tettem a kezemet. – Milyen dolgunk van?

– El kell végeznünk néhány közös tesztet, majd abból indulhatunk ki – vágta rá Dasher.

Minden izmom megfeszült, és ezt Daemon azonnal észrevette. Újabb stresszteszt? Nem tudtam elképzelni, hogy jó vége legyen az ilyesminek, ha Daemon is részt vesz bennük.

– Semmi, ami túlságosan bonyolult vagy intenzív lenne. – Nancy oldalra lépett, és az ajtó felé intett. – Kérlek. Minél előbb kezdjük, annál hamarabb esünk túl rajta. Daemon nem mozdult.

Nancy nyugodtan mért végig minket.

– Daemon, tényleg emlékeztetnem kell téged, mit ígértél?

– Mit ígértél? – csaptam le a mondatra, és éles pillantást vetettem Daemonre. Mielőtt felelhetett volna, Nancy megtette helyette.

– Azt, hogy megtesz mindent, amit kérünk, bajkeverés nélkül, ha elhozzuk hozzád.

– Micsoda? – néztem Daemonre. Amikor nem felelt, majdnem megütöttem. Csak a jó ég tudja, mire fogják kényszeríteni.

Mély lélegzetet vettem, kimásztam mögüle, és felálltam. Egy pillanat múlva már ő is állt, méghozzá előttem. A fülem mögé tűrtem a hajamat, és felhúztam a cipőmet.

Némán léptünk ki a folyosóra. Archerre pillantottam, aki viszont

Daemont figyelte. Úgy tűnt, már nem én vagyok a védelmisek legnagyobb gondja.

Megálltunk a lift előtt. Éreztem, hogy Daemon ujjai az enyém köré kulcsolódnak. Egy kicsit ellazultam. Hányszor léptem már be ezekbe a fülkébe? Már nem is számoltam, most azonban más volt. Velem volt Daemon.

Az orvosi emeletre vittek, egy olyan helyiségbe, ahol egyszerre két embert tudtak megvizsgálni. Dr. Roth már várt ránk, az arcáról lerítt az izgalom, amíg mindkettőnkre rátette a vérnyomásmérőt.

– Hosszú ideje várom, hogy egy magához hasonló luxent vizsgálhassak meg – magyarázta Daemonnek magas, izgatott hangon.

– Egy újabb rajongó! – vont fel a szemöldökét Daemon. – Mindenhol ott vannak.

– Csak te tarthatod ezt is jó dolognak – mormoltam, mire rám nevetett.

Az orvos arca kipirult.

– Nem sokszor kerül a kezünk közé egy ilyen erős luxen, Daemon. Azt gondoltuk, Dawson ilyen lesz, de...

Daemon arca elsötétült.

– Maga dolgozott a testvéremmel? Ajjaj!

Dr. Roth elkerekedő szemmel Nancy és Dasher őrmester felé pislogott, majd krárogott, és leszedte rólunk a mérőpárnákat. – Azonos a vérnyomásuk – jelentette ki. – Tökéletes. Százhusz per nyolcvan.

Nancy feljegyezte az eredményt egy csiptetős táblára, ami – erre megesküdtem volna – csak úgy megjelent a kezében. Elfordultam a székben, Daemonre emeltem a tekintetemet, aki a doktort leste, mintha ki akarná verni belőle az információt.

Dr. Roth a pulzusunkat mérte meg következőnek. A nyugalmi eredmény ötven-valamennyi volt, ami jót jelenthetett, mert Roth szinte énekelt.

Katy értéke eddig mindig a hetvenhez közelített, és a vérnyomása is magas volt. Úgy tűnik, hogy Daemon jelenlétével az értékek optimalizálódnak, Daemonéhoz igazodnak. Ez jó.

– Miért jó? – kérdeztem.

Az orvos előszedett egy sztetoszkópot.

– Azt indikálja, hogy a mutáció sejtszinten tökéletesen végbement.

– Vagy azt, hogy én ilyen átkozottul jó vagyok – tette hozzá lazán Daemon.

Az orvos halványan elmosolyodott, az én szorongásom viszont rosszabbodott egy kicsit. Akárki hihette, hogy Daemon rendes arroganciája jó jel, én azonban már tudtam, hogy a hetyke visszavágásai azt is jelenthetik: pillanatok választják el a robbanástól.

– A szívük tökéletes szinkronban ver. Nagyon jó – mormolta dr. Roth, és Dasherhez fordult. – Katy átment a stresszteszten, igaz? A destabilizálódás semmi külső jelét nem mutatta?

– Tökéletes teljesítményt nyújtott, ahogy reméltük.

Levegőért kaptam, a kezemet a hasamra szorítottam. Ahogy remélték? Azt remélték, hogy megölöm Blake-et? Ezt még végiggondolni sem bírtam.

Daemon rám pillantott, a szeme gyanakvóan összeszűkül.

– Egészen pontosan mi is ez a stresszteszt?

Kinyitottam a számat, de nem tudtam, mit mondhatnék. Nem akartam, hogy Daemon megtudja, mi történt – hogy mit tettem. Dasherhez fordultam, ám az ő arcáról nem tudtam leolvasni semmit.

Bíztam benne, hogy van némi esze. Ha elmondja Daemonnek, hogy Blake-kel verekedtem, Daemon alighanem felrobban.

– Hétköznapi gyakorlatok – válaszolta. – Biztos vagyok benne, hogy Katy is megerősíti ezt.

Persze, teljesen hétköznapi, ha a hétköznapi azt jelenti, hogy összerugdálnak és gyilkolsz; de azért valami torz hálát éreztem a hazugságáért.

– Persze, teljesen hétköznapi.

Daemon arcán kétely jelent meg. Újra az orvosra nézett.

– Ugyanolyan tesztekéről beszélünk, mint aminek Dawsont is alávetették?

Senki sem felelt, ami már önmagában elegendő válasz volt. Daemon elhallgatott, de a száját erősen összepréselte, és vészjóslóan nézett maga elé. Aztán felém nyúlt, és megfogta a kezemet: a gyengéd érintés teljesen ellentétben állt a viselkedésével.

– Vagyis ma áttérhetünk a munkánk fontosabbik szakaszára – folytatta dr. Roth, és egy mindenféle eszközökkel megpakolt kerek kocsizhoz lépett. – Földönkívüli barátaink egyik leginkább figyelemre méltó tulajdonsága, hogy nem csak magukat, hanem másokat is képesek meggyógyítani. Úgy véljük, ha megtaláljuk ennek a képességnek a kulcsát, azzal megkaphatjuk a szükséges információt ahhoz, hogy ezt a gyógyító funkciót lemásolhassuk.

Az orvos felvett valamit, de rögtön el is rejtette a tenyerébe, mire visszafordult felénk.

– Daemon, a következő gyakorlat kizárólagos célja az, hogy lássuk, milyen gyorsan tud gyógyítani. Ezt látnunk kell, mielőtt továbbléphetnénk.

A szorongás, amit eddig képes voltam ellenőrzésem alatt tartani, most ágyúgolyóként robbant ki belőlem. Ez csak egyvalamit jelenthetett.

– Mit is? – kérdezte Daemon halkán.

Roth láthatóan nagyot nyelt, amikor közelebb lépett hozzánk, és észrevettem, hogy Archer meg a másik őr is zárja a sorokat.

Ki kell gyógyítania Katyt.

Daemon megszorította a kezemet, és előrehajolt.

– Pontosan miből is? – tudakolta. – Egy kicsit most összezavarodtam. A véraláfutásait már elrendeztem ugyanis... egyébként rendkívül szeretném tudni, hogyan szerezte őket.

Felszökött a pulzusom, körülnéztem. Minden tele volt fekete pöttyökkel, és az volt az érzésem, hamarosan újra megismerkedhetünk az ónix gyengéd érintésével.

– Semmi komoly – magyarázta az orvos kedvesen. – Mindössze egy felszínes karcolás, Katynek alig fog feltűnni. Aztán vért veszek, és újra megmérem az értékeiket, ennyi az egész.

Hirtelen nem tudtam másra gondolni csak Dawsonra és Bethanyre – mindarra, amit Bethanyvel tettem, hogy Dawson mások meggyógyítására kényszerítsék. Elszédültem, felkavarodott a gyomrom. Dasher nem tett úgy, mintha fontos lett volna, hogy Daemont is megszerezzék, de ha már egyszer itt van, a Daedalus minden oldalát megmutatják nekünk. És hogyan hozhatnák elé a gyógyítandó embereket, ha nincsenek tisztában a képességei valódi terjedelmével?

– Nem – jelentette ki Daemon mély gyűlölettel a hangjában. – Nem fogja megsebezni.

– Megígérted – figyelmeztette Nancy. – Folyvást emlékeztetnem kell erre?

– Abba nem egyeztem bele, hogy Katyt bántsák – vágta rá Daemon, és a pupillái felragyogtak.

Archer közelebb lépett, a másik őr a falhoz hátrált, közel a barátságtalan kinézetű gombhoz. A trágyadomb robbanni készült. Amikor pedig dr. Roth megmutatta, mit tart a kezében, Daemon talpra ugrott, és elém állt.

– Szó sem lehet róla, haver – közölte ökölbe szorított kézzel.

Az orvos kezében szorongatott szikén megcsillant a fény; Roth bölcsen hátralépett.

– Megígérem, hogy alig fogja érezni. Orvos vagyok, tudom, hogyan kell megejteni egy tiszta metszést.

– Nem – ismételte Daemon, a hátában minden izom megfeszült.

Nancy türelmetlenül ciccegett, és leeresztette az írótaqlát.

– Csinálhatjuk egyszerően vagy nagyon bonyolult módon is.

– Neked vagy nekem lesz bonyolult? – nézett rá Daemon.

– Neked és Katynek. – Nancy előrelépett; vagy nagyon bátor volt, vagy nagyon ostoba. – Még mindig megbilincselhetünk. Vagy megcsináljuk és túlesünk rajta. Te döntöd el.

Daemon egy pillanatra olyan arcot vágott, mintha a szavukon akarná fogni őket, de én tudtam, hogy nem blöffölnek. Ha bármelyikünk ellenáll, elárasztják a helyiséget ónixszal, őt lekötözik, amíg megteszik velem, amit akarnak, és akkor eresztik el. Akárhogy is, meg fog történni. Mi eldönthetjük, hogy tisztán vagy zúrösen. Felálltam: gyengének éreztem a lábamat. – Daemon...

A válla felett hátrapillantott rám. – Nem.

Kierőszakoltam egy mosolyt; rendellenes érzés volt. Vállat vontam.

– Mindenképpen véghezviszik. Hidd el nekem! – Az utolsó szavakra fájdalmat láttam átvillanni az arcán. – Ha megcsináljuk, vége, kész. Beleegyeztél.

– Ebbe nem.

– Tudom, de most itt vagy, és... – És éppen ezért nem akartam, hogy itt legyen.

Az orvoshoz fordultam.

Nem fogja hagyni, hogy bárki más megtegye. Nekem magamnak kell.

Daemon hitetlenkedve bámult rám. Az orvos Nancyre nézett, aki bólintott; nyilvánvaló volt, hogy akármilyen is a pozíciója, magasabb, mint az őrmesteré.

– Csinálja! – mondta Nancy. – Bízom benne, hogy Katy tudja, mi történik, ha nem a megfelelő módon akarja használni a kést.

Utálkozó pillantást vetettem rá. A hideg szike a tenyerembe simult. Összeszedtem a bátorságomat, és Daemonre néztem, aki még mindig úgy figyelt engem, mintha teljesen megbolondultam volna.

– Készen állsz?

– Nem! – Mély lélegzetet vett, és olyasmit láttam rajta, amit csak nagyon ritkán: a tehetetlenség mohos zölddé sötétítette a szeme színét. – Kat... – Muszáj.

Összeakadt a pillantásunk, aztán Daemon kinyújtotta a kezét.

– Majd én.

– Szó sem lehet róla! – vágtam rá megfeszülve.

– Add ide, Kat!

Több okom is volt, hogy ne adjam át neki a kést. Nagyrészt, hogy ne ruházzam rá a bűntudatot, de attól is féltem, hogy lövedéket csinál belőle. Megvettem a lábamat, kinyújtottam a bal karomat. Még sosem vágtam meg magamat korábban; a szívem összevissza vert, a gyomrom kavargott. A szike veszedelmesen éles volt, úgyhogy feltételeztem, nem kell majd erősen rányomnom.

A tenyerem fölé emeltem, és lehunytam a szememet.

– Várj! – kiáltott fel Daemon. Összerezcentem. Felnéztem; a pupillája már teljesen fehérbe fordult. – A valódi alakomban kell lennem.

Most én néztem rá úgy, ahogy az előbb ő énrám. Már sok alkalommal fordult elő, hogy apróbb simításokat ember alakban végzett el, csak akkor változott fénylénnyé, ha a dolgok komolyra fordultak. Fogalmam sem volt, mit tervez.

Nancyhez és az őrmesterhez fordult, akik hasonló gyanakvással figyelték.

– Biztosra akarok menni, hogy gyors lesz. Nem akarom, hogy fájdalmai legyenek, vagy hogy hegesen gyógyuljon a seb.

Úgy tűnt, elhiszik, mert Nancy rábólintott. Daemon mélyet lélegzett, és a teste körvonalai elmosódtak, amikor elindította az átváltozást. Az emberi alakja ruhástól, mindenestől eltűnt. Egy pillanatra elfeledkeztem róla, hogy az orvosi szobában vagyunk, egy szikét szorongatok, amivel a saját húsomba készülök belevágni, és gyakorlatilag mindketten a Daedalus foglyai vagyunk. A látvány minden részletében lenyűgöző volt.

Mielőtt mindenestől fénné vált volna, újra megformálódott az alakja. Karok. Lábak. Felsőtest. Fej. Egy röpké pillanatra láttam őt, igazán láttam. A bőre átlátszott, akár egy medúzáé, az erei hálózata gyöngyházas ragyogással telt meg. A vonásai hasonlóak maradtak, ám élesebben, erősebben rajzolódtak ki – és aztán felragyogott, mint a nap. Egy emberforma, vörösesfehér fényalak volt, a szépségétől könnyek szöktek a szemembe.

Tényleg nem akarom, hogy megtedd.

Mint mindig, most is meglepett, amikor a fejemben megszólalt a hangja. Nem hittem, hogy valaha is hozzászokok. Szóval akartam válaszolni, de észbe kaptam.

Nem kellett volna idejőnnöd, Daemon. Éppen ezt akarják.

Félrebillentette fénylő fejét.

Nem tehettem mást, muszáj volt idejőnnöm érted. Ettől még nem kell mindennel egyetértenem. Most viszont csináld, mielőtt meggondolom magam, és kipróbálom, elérem-e a Forrást, hogy megöljek vele valakit.

A tekintetem a szikére esett, megborzongtam. Fogást váltottam a markolaton, közben éreztem, hogy mindenki engem néz. Gyávaságom teljes tudatában lecsaptam, és meghúztam a pengét.

Felszisszentem, amikor a fájdalom belém hasított, leejtettem a kést. A vékony metszés azonnal megtelt vérrel. Mint amikor a könyvlap széle vág meg, csak ezerszeresen.

Jesszusmária, mega mankós Szent József! – szisszent fel Daemon.

Szerintem nem egészen így van, feleltem, és összeszorítottam a kezemet az égő fájdalom ellen.

Amikor felnéztem, tompán láttam, hogy a doktor lehajol a szikéért. Daemon fénye körbevett, felém nyújtotta a kezét. Az ujjai élesebben rajzolódtak ki, ahogy megfogta sérült kezemet.

Nyisd ki! – kérte. Megráztam a fejemet: fantomsóhajtás visszhangzott a koponyámban. Daemon finoman kihajtogatta az ujjaimat. Meleg volt az érintése, mint a szárítóból frissen kieszedett ruháké.

A francba! Ez jobban fáj, mint gondoltam.

A sóhajt halk mordulás váltotta fel.

Cica, tényleg azt hitted, hogy nem fog fájni?

Hagyjál már!

Engedtem, hogy a székhez kísérjen, és leültem. Daemon elém térdelt, lehajtotta a fejét. Forróság áradt a tenyerembe, amikor nekikezdett a gyógyításnak.

– Csodálatos – suttogta dr. Roth.

Nem vettem le a tekintetemet Daemonról. A belőle áradó meleg betöltötte a helyiséget. Kinyújtottam ép kezemet, és a vállára tettem; a fénye fellobbant, és a szélén ragyogó vörös árnyalat centikkel mélyebbre hatolt. Érdekes.

Tudod, mennyire élvezem, ha ebben az alakomban megérintesz.

A hangjától megborzongtam.

Miért kell mindent ilyen kétértelműen megfogalmaznod? – róttam meg, de nem vettem el a kezemet. A kuncogását minden porcikámban éreztem; addigra már a kezem sem fáj.

Cica, nem én kezdtem.

Erre csak a szememet forgattam. Daemon mindkét kezét az enyém köré fonta, bár biztos voltam benne, hogy addigra a sebem tökéletesen meggyógyult.

Ne vond el a figyelmemet! – folytatta.

ÉN? – horkantottam. Akkora seggfej vagy...

– Lenyűgöző – mormolta dr. Roth. – Kommunikálnak.

Akárhányszor látom, mindig csodálattal tölt el. Daemon nem is foglalkozott vele.

Azért vettem fel ezt az alakot, hogy elmondhassam: beszéltem Luckel, mielőtt Mount Weatherbe mentem volna.

Kihúztam magam, minden figyelmemmel rá összpontosítottam.

Volt ehhez az egészhez valami köze?

Nem. És elhiszem neki. Segíteni fog kijutni. Muszáj...

– Mutasd a kezed, Katy! – szakította félbe Nancy hangja. A legszívesebben figyelmen kívül hagytam volna, de amikor felnéztem, megpillantottam, hogy a másik űr közelebb lépett Daemonhoz, és egy kábítófegyverre emlékeztető tárgyat markol. Kikaptam a kezemet Daemonéból, és felmutattam.

- Most boldogok?
- Daemon, változz vissza emberré! – parancsolta Nancy. Daemon egy pillanattal később felegyenesedett; valódi alakjában magasabb volt, és sokkal inkább tekintélyt parancsoló. A fénye még egyszer felvillant, inkább vörösen, mint fehérén, aztán kihunyt. Ugyanúgy állt ott, de a ragyogás a szemébe húzódott vissza.
- Nem tudom, rájöttél-e már, de nem kedvelem, ha utasítgatnak. Nancy csodálkozva nézett vissza.
- Nem tudom, rájöttél-e már, de hozzászoktam, hogy engedelmeskednek az utasításaimnak.
- Hallottad már a mondást, hogy mézzel több méhet fogsz, mint ecettel?
- Szerintem legyet, nem méhet – motyogtam.
- Tök mindegy.

Dr. Roth a kezemet vizsgálgatta.

- Lenyűgöző. Csak egy halvány rózsaszín vonal maradt. Valószínűleg az is eltűnik egy órán belül. – Izgalommal telve fordult Nancy és Dasher felé. – Más luxenek is véghezvittek már gyógyítást ennyi idő alatt, de a seb sosem zárult be teljesen.

Mintha Daemon egóját még turbózni kellene.

- Igazán csodálatos! – fejezte be az orvos a fejét ingatva. Már az járt a fejemben, vajon megcsókolja-e Daemont, de mielőtt elcsöppenhetett volna a nyála, kivágódott az ajtó, és egy kifulladt tiszt rontott be, az arca ugyanolyan vörös, mint tüsire nyírt haja.
- Van egy kis gondunk – jelentette be, miután lélegzethez jutott.

Nancy szigorú pillantást vetett rá. Valami azt súgta, a pasas komoly letolás alanya lesz később, amiért berontott.

Dasher megköszöri a torkát.

- Miféle gondunk, Collins?

A tiszt végigpásztázta a helyiséget, tekintete megakadt Daemonön és rajtam, mielőtt megtalálta volna az őrmestert.

- A B épületben, uram, a kilencedik emeleten. Azonnal jöjjön, kérem!

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Katy

B ÉPÜLET? Halványan emlékeztem, hogy valaki említi, hogy a föld alatt egy másik épület csatlakozik ehhez, de fogalmam sem volt, kiket vagy miket tartottak ott. Mindazonáltal nagyon is szerettem volna megtudni. Akármilyen is volt a válasz, komoly lehetett, mert Dasher őrmester szó nélkül kisietett, Nancy pedig nyomban követte.

– Vigyétek őket vissza a szobáikba! – Elhallgatott. – Doktor, jó lenne, ha csatlakozna hozzánk – tette hozzá, majd kisiettek. – Mi történik? – fordultam Archerhez.

Csak egy pillantással felelt, de megértettem belőle, hogy már faggatózni is ostobaság volt.

– Mi van a B épületben? – folytattam dacosan. A másik katona lépett előre.

– Túl sokat kérdezel, meg kellene tanulnod befogni a szád!

Pislantottam. Több idő nem is kellett; Daemon már el is kapta a zömök katona nyakát, és a falhoz szorította. Kikerekedett a szemem.

– Neked pedig azt kellene megtanulnod, hogy a hölgyekhez kicsit több tisztelettel szólj! – morogta.

– Daemon! – sikoltottam, és felkészültem az ónixzáporra.

Csak hogy semmi sem történt.

Daemon egyenként lefeszítette az ujjait a tátogó katona nyakáról, és hátralepett. Az őrnakitántorodott a falnak. Archer semmit nem tett.

– Te ezt hagyod? – bökött felé vádlón a másik katona. – Ember, mi a franc?

Archer vállat vont.

– Igaza volt. Jó modort kellene tanulnod.

Visszanyeltem a nevetést, mert Daemon még mindig úgy méregette az őrt, mintha össze akarná roppantani a nyakát. Odasiettem mellé, megfogtam a kezét, és megszorítottam.

Lepillantott, talán észre sem vett elsőre, de aztán hozzám hajolt, és futólag homlokon csókolt. Megkönnyebbülten leengedtem a vállamat.

Kételkedtem benne, hogy Archer a második menetet is elnézte volna.

– Leszaram – vágta oda az őrnagy, majd megfordult és kiment, egyedül hagyva Archert velünk.

Archer nem tűnt aggodalmasnak.

Visszamentünk a cellákhoz – egészen addig nem volt gond, amíg Archer meg nem szólalt.

– Szó sem lehet róla. Nem maradhattok együtt.

– Miért nem? – pördültem felé.

- Az utasítás úgy szólt, hogy vigyelek vissza benneteket a szobáitokba. Többes számban.
- Begépelte a kódot. – Ne nehezítsétek meg a dolgom! Azzal csak azt éritek el, hogy tovább tartanak majd elzárva titeket egymástól.

Tiltakoztam volna, de az ajka feszes vonalán láttam, hogy nem fog engedni.

- Annyit legalább elárulsz, mi van a B épületben?

Archer Daemonre, majd rám pillantott, végül káromkodva leszegte a fejét, és előrelépett.

Daemon minden izma megfeszült. Archer figyelmeztető pillantást vetett rá, és halkán megszólalt.

- Biztos, hogy egyszer megmutatják nektek, és biztos, hogy azt fogjátok kívánni, bár sose láttátok volna. Abban az épületben vannak az originek.

- Originek? – ismételte Daemon homlokráncolva. – Az mi a fene?

- Csak ennyit mondhatok – vont vállat Archer. – Most pedig, Katy, kérlek, menj a szobádba!

Daemon megszorította a kezemet, aztán a másik kezével hirtelen megfogta az államot, és hátrahajtott a fejemet. Az ajkát az enyémre szorította, és a csók... vad volt, szenvedélyes, perzselő, elakasztotta a lélegzetemet, és még a lábujjaim is behajlottak a cipőmben. Szabad kezem Daemon mellkasára simult, a csókja teljesen felkavart. Hiába volt közönségünk, forrón támadt fel bennem a vágy, amikor Daemon oldalra biccentette a fejét, szorosan magához húzva engem.

Archer nagyot fűjt.

Daemon felemelte a fejét, és rám kacsintott.

- Minden rendben lesz.

Bólintottam. Félig öntudatlanul sétáltam be a szobámba, csak azt vettem észre, hogy az ágyat nézem, ahol Daemon ült korábban, az ajtó pedig becsukódik és bezárul mögöttem.

Megcsapkodtam az arcomat, és dermedten álltam ott egy-két percre. Amikor előző este álomba ajultam, legyűrt a Forrás használatából eredő testi kimerültség és a tetteim érzelmi terhe. Hevertem az ágyon, rám telepedett a reménytelenség, és a fenébe is, még mindig ott volt bennem.

De a dolgok megváltoztak. Ezt ismételtettem magamban, nehogy a tompaság ismét erőt vegyen rajtam. Az országban egyetlen terapeuta sem javasolta volna, hogy nyomjam el a tettem emlékét és a hozzá kapcsolódó érzéseimet, de muszáj volt. Az elalvás előtti órák... Megráztam a fejemet. A dolgok valóban megváltoztak. Daemon megérkezett. Ami azt illeti, még mindig éreztem, hogy a közelemben van. A bizsergés már nem ért el hozzám, de ennek ellenére tudtam, hogy közel van; sejt szinten éreztem.

A fal felé fordultam. Aztán eszembe jutott a másik ajtó a fürdőben. Megfordultam, besiettem, és elfordítottam a gombot. A zár nem engedett. Remélve, hogy a sejtésem beigazolódik, átkopogtam. – Daemon? Semmi.

A hűvös ajtóhoz nyomtam az arcomat és a tenyeremet, lehunytam a szememet. Tényleg azt hittem, hogy közös fürdőszobás cellákba tesznek minket? Ugyanakkor az elején Dawsont és Bethanyt is együtt tartották fogva, nem ezt mondta Dawson? De nekem nincs ilyen szeren...

Kinyílt az ajtó. Előreestem, de két erős kar és egy izmos mellkas megállított, mielőtt orra bukhattam volna.

– Húha, cica...

Zakatoló szívvel néztem fel.

– Közös a fürdőszobánk!

– Veszem észre. – Halvány mosoly jelent meg a szája sarkában.

– El se hiszem! A szomszédos cellában vagy! Minden...

Belemarkoltam a pólójába, és lábujjhegyre álltam. Daemon keze csípőmre simult, szorosan, erősen, és az ajkával fojtotta belém a szót. Folytatta a lélekig hatoló csókot, amit a folyosón abba kellett hagynunk, és közben hátralepett velem. Valahogy – fogalmam sincs, miféle varázslattal – becsukta az ajtót is, anélkül, hogy a kezét levette volna rólam.

Az ajka... gyötrelmesen lassan és mélyen csókolt, mintha most találkozna először a szánk. A keze a hátamra kúszott, amikor pedig a fenekem a mosdóhoz ért, felemelt a szélére, végül benyomult a lábaim közé. A perzselő forróság visszatért, a lassú, mély csók ragyogó lángként égetett.

Zihálva megkapaszkodtam a vállában – csaknem teljesen elolvadtam benne. Elegendő romantikus regényt olvastam már ahhoz, hogy tudjam, egy fürdőszoba Daemonnel maga a megvalósult álom, de...

Elszakadtam tőle, bár éppen csak egy pillanatra. Az ajkunk még mindig összeért, amikor megszólaltam.

– Várj! Muszáj lenne... – Tudom – vágott közbe.

– Jó. – Remegő kezemet a mellkasára fektettem. – Akkor képbem vagy.

Újra megcsókolt, és a világ elveszett a számomra. Ráérősen fedezte fel az ajkamat, visszavisszahúzódott, majszolgatta a szám szélét, amíg fel nem nyögtem; ez a hang bármikor máskor zavarba hozott volna.

– Daemon...

Újra az ajkával akasztotta meg a szavaimat. A keze a derekamra siklott, az ujjai hegye a melleim alját érintette. Összerándultam, és tudtam, ha most nem vetek véget ennek, elpocsékoljuk a nagyon is értékes időt.

Hátrahúzódtam, a Daemon-illatú levegőt kapkodva.

- Tényleg beszélünk kellene.

– Tudom – vigyorodott el. – Ezt igyekszem a tudtadra adni.

Leesett az állam.

– Micsoda? Nem is beszéltél, hanem...

– Eszméletlenre csókoltalak? – kérdezte ártatlanul. – Sajnálom, de ha velem vagy, csakis ehhez van kedvem. Na, jó, nem kizárólag, de eléggé közel áll...

– Felfogtam! – mordultam rá. Szerettem volna meglegyezni az arcomat. A műanyag tükörnek dőltem, és az ölembe ejtettem a kezemet – az sem segített a helyzeten, ha megérintettem. De a magabiztos félmosolya sem.

– Hűha!

Nem vette el a kezét, csak előrehajolt, és a homlokomnak támasztotta a sajátját.

– Meg akarom nézni, helyrejött-e a kezed.

– Igen – válaszoltam értetlenül.

– Azért mégis meg kellene néznem. – Kissé hátrahajolt, és jelentőségteljesen a szemembe nézett, amitől végre megértettem. Leolvasta az arcomról, és elmosolyodott. Egy pillanattal később a valódi alakjában állt előttem: a fénye vakított az apró helyiségben, be kellett csuknom a szememet.

Azt mondják, itt nincsenek kamerák, de poloskákat biztosan telepítettek, kezdte. Amellett az is gyanús, hogy egymás közelébe férközhetünk. Tudniuk kell, hogy ez lesz a vége, szóval valószínűleg okuk van rá.

Megborzongtam.

Igazad van, de hát Dawson és Bethanyt is egymás közelébe engedték, amíg... Elhessegettem a gondolatot. Időpocsékolás. Mit mondott neked Luc?

Azt, hogy ki tud juttatni minket innen, de nem igazán részletezte.

Úgy tűnik, vannak, akik neki dolgoznak itt. Luc szerint megtalálnak majd, ha megszereztem neki valamit. Valamit, amit már te is említettél. Az LH-11-et.

Összereztemem.

Miért kell az neki?

Nem tudom. Daemon keze ismét a csípőmre vándorolt, majd leemelt a mosdóról. Olyan gyorsan mozdult, hogy fel se fogtam: máris a vécé lecsukott fedelén ültem, az ölében. Végigsimította a hátamat, a tarkómat gyengéden lenyomva a vállára fektette a fejemet. Most nem éreztem a testéből áradó hőséget olyan elviselhetetlennek, mint először.

Nem is számít, vagy igen?

Kiélveztem az ölelését.

Talán igen. Azt az akármit beteg embereknek adják. Miért akarja Luc?

Őszintén, úgy gondolom, nem lehet rosszabb a dolog, mint amit a Daedalus tesz, mindegy, mit hazudnak a felhasználásáról.

Nagyon igaz. Sóhajtottam; nem mertem reménykedni. Még ha Luc valóban a mi oldalunkon is áll, és tud segíteni, akkor is nagyon sok akadály van előttünk. Jóformán legyőzhetetlenek.

Már láttam. Talán újra a közelébe kerülünk.

Muszáj lesz. Néhány másodperc múlva folytatta. Nem maradhatunk itt örökre. Van egy olyan érzésem, hogy ezt most megengedik nekünk, de ha visszaélünk vele, elválasztanak egymástól.

Bólintottam. Már azt sem értettem, miért engedik, hogy felügyelet nélkül találkozzunk akkor, amikor csak akarunk? Meg akarják mutatni, hogy nem szakítanak el minket egymástól? Végül is azt állították, nem ők a rossz fiúk, de hát annyi minden volt a Daedalus szál kapcsolatban, amit nem értettem, például Blake...

Megremegtem, Daemon vállába fúrtam az arcomat, és mély lélegzetet vettem. Ki akartam kergetni a fejemből Blake emlékét, mintha soha nem is létezett volna.

– Kat?

Felemeltem a fejemet, felnéztem, és csak akkor vettem észre, hogy Daemon ismét emberre változott.

– Daemon?

A tekintete az arcomra vándorolt.

– Mit tettek veled itt?

Megdermedtem, összeakadt a pillantásunk, aztán ellöktem magamat tőle, és néhány lépést hátráltam.

– Nem sok mindent, igazán. Csak teszteltek.

A térdai közé ejtette a kezét, és halkán válaszolt.

– Tudom, hogy nem csak ennyi történt, Kat. Hogyan kerültek az arcodra a véraláfutások?

A tükörbe néztem. Sápadt voltam, de a harcoknak semmi nyoma nem volt már.

– Nem kellene erről beszélgetnünk.

– Nem hiszem, hogy érdekli őket, ha megbeszéljük. A nyomok eltűntek, amikor meggyógyítottalak, de itt voltak. Halványan, de láthatóan. – Felállt, de nem lépett közelebb. – Nekem elmondhatod. Ezt mostanra tudnod kellene.

Visszanéztem rá. Jó ég, de mennyire tudtam! A múlt télen nagy árat fizettem ezért a tudásért. Ha Daemonre bízom a titkaimat, Adam még élne, és valószínűleg egyikünk sem került volna ebbe a helyzetbe.

Bűntudat égette a gyomromat, de ez most más helyzet volt. Ha elmondom neki a vizsgálatokat és a stressztesztet, azzal csak felzaklatom, és elhamarkodottan cselekedne. Ráadásul a gondolat, hogy beismerjem: én öltem meg Blake-et, még hozzá nem is teljesen önvédelemből, túlságosan rémes volt. Még csak gondolni sem bírtam rá, nemhogy kimondani.

- Nem bízol bennem? – sóhajtott Daemon.
- Dehogynem! – néztem rá tágra nyílt szemmel. – Az életemet is rád bízom. Csak éppen... nincs mit mondani arról, ami itt folyik.
- Szerintem meg nagyon is van.
- Nem akarok erről vitázni – ráztam a fejemet.
- Nem is vitázunk. – Átszelte a köztünk lévő távolságot, és a vállamra tette a kezét. – Csak megint pokolian makacs vagy, mint általában.
- Nicsak, ki beszél?
- Az egy jó film volt – vágta rá. – A szabadidőmben egy csomó régi filmet megnéztem.

A szememet forgattam, de azért elmosolyodtam. Daemon a tenyerébe vette az arcomat, és sűrű pilláin át rám nézett.

- Aggódok miattad, cica.

Összeszorult a szívem. Nagyon ritkán ismerte be, ha aggódott valamiért, én pedig nagyon szerettem volna, ha nem kell így éreznie.

- Minden rendben. Becsszó.

Nem vette le rólam a tekintetét, mintha keresztüllátna rajtam – és a hazugságaimon.

Daemon

ÓRÁK TELTEK EL AZÓTA, hogy elváltam Kattól, és valami szánalmas vacsorautánzatot hoztak a szobámba. Megpróbálkoztam a televízióval, még az alvással is, de rohadt nehéz volt, tudva, hogy Katy a szomszédban van, pláne, amikor hallottam, hogy a fürdőben motoszkál. Egyszer, az éjszaka közepe táján, megneszeltem a lépéseit az ajtónál, és tudtam, ott áll, és ugyanazzal a vággyal küzd, mint én. De óvatosnak kellett lennünk. Akármilyen okból tettek is minket egy blokkba, az nem lehetett jó, és nem akartam megkockáztatni, hogy távolabb költöztessenek minket egymástól.

De azért aggódtam miatta. Tudtam, hogy rejteget valamit, titkolja, akármilyen is történt, mielőtt idekerültem. Úgyhogy, mint a hülye, akinek szemernyi önkontrollja sincsen, felkeltem és kinyitottam a fürdőszobaaajtót.

Sötétség volt és csend, de jól sejtettem: Kat állt az ajtóban mozdulatlanul, leeresztett karral. A látványától megszakadt a szívem.

Általában fél percig sem bírt nyugton állni vagy ülni... Gyengéden megcsókoltam.

- Menj aludni, cica, hogy mindketten pihenhessünk!

Bólintott, aztán kimondta azt a rövid szót, amitől mindig megsemmisültem. – Szeretlek.

Azzal visszament a szobájába, én pedig az enyémbé. Végre el is tudtam aludni.

A hajnallal együtt Nancy is megérkezett. Mi sem indíthatta jobban a napot, mint az ő gőgös arckifejezése és műanyag mosolya.

Azt vártam, hogy Kattal együtt visznek valahová, de egyedül kísérték át az orvosiba, hogy levegyenek még egy adag vért, aztán megmutatták a kórháztermet, amiről Kat is beszélt.

– Hol van a kislány? – kérdeztem körülnézve; kerestem a gyereket, akit Katy említett, de nem láttam senkit. – Ha jól emlékszem, a neve Lori volt, vagy ilyesmi.

Nancy rezzenéstelen arccal felelt.

– Sajnálatos módon nem reagált a kezelésre a reményeinknek megfelelően. Néhány napja hunyt el.

A francba! Reméltem, hogy Katy ezt nem tudja meg.

– LH-11-gyel kezeltétek? – Igen.

– És nem vált be?

– Nagyon sokat kérdezősködsz, Daemon – tért ki Nancy a válasz elől egy éles pillantás kíséretében.

– Hé, itt vagyok, és valószínűleg az én DNS-em is benne van már a kotyvalékban. Nem gondolod, hogy érdekelni fog, mire is megy ki a játék?

Egy pillanatig a szemembe nézett, aztán visszafordult az egyik beteghez, akinek épp kicserélték az infúzióját.

– Túl sokat gondolkozol. Ismered a mondást a kíváncsiakról.

– Igen, a lehető legostobább és legértelmetlenebb mondás, amit valaha kitaláltak.

Nancy szája sarka mosolyra húzódott.

– Kedvellek, Daemon. Nagy a szád, és tenyérbemászó vagy, de azért kedvellek.

– Senki nem tagadhatja, hogy elbájoló vagyok – feleltem, és összezárt szájjal visszamosolyogtam.

– Ezt biztosra veszem. – Elhallgatott, mert Dasher lépett be a helyiségbe egy orvossal; halkán beszélgettek. – Lori LH-11-et kapott, de nem reagált jól.

– Mi történt? Nem gyógyította meg a rákot?

Nancy nem felelt, és ezzel vége is volt a társalgásnak. Valami meg is azt súgta, hogy a kedvezőtlen reakció oka nem csak a gyógyíthatatlan rák volt.

– Tudod, mit gondolok? – vetettem fel.

– Csak találgathatok – billentette oldalra a fejét.

– Ha az emberek, hibridek és luxenek DNS-ével szórakoztok, bolygóméreteken csúszhatnak félre a dolgok. Tényleg fogalmatok sincs, mi van a kezetekben. – De tanulunk.

– A hibáitokból? – kérdeztem vissza.

Nancy elmosolyodott.

– Nincs olyan, hogy hiba, Daemon.

Ebben én nem voltam olyan biztos, de ekkor a figyelmem a terem végében lévő ablakra villant. Összehúztam a szememet. Ott bent más luxeneket is láttam, többen olyan boldogok voltak, mint a gyerekek Disneylandben.

– Ó! – biccentett Nancy mosolyogva az ablak felé. – Látom, észrevetted. Azért vannak itt, mert segíteni akarnak. Bárcsak te is ilyen elfogadó lennél!

Felhorkantam. Ki tudja, miért vannak itt azok a bolondul boldog luxenek; engem nem is érdekelt. Felfogtam, hogy a Daedalus egyes részlegeiben tényleg valami jóra tettek kísérletet, de azt sem felejtettem el, mindeközben mit műveltek a testvéremmel.

Körülöttem orvosok és laboránsok sürgölődtek. Néhány infúziós zsák különös, csillámló anyagot tartalmazott, ami távolról emlékeztetett a valódi alakunkban bennünk keringő vére.

– Az az LH-11? – intettem az egyik ilyen zacskó felé.

– Az egyik változata – bólintott Nancy. – A legújabb. De ez igazán nem a te dolgod. Nekünk...

Fülsiketítő sziréna hangja szakította félbe. A mennyezeten vörös lámpák kezdtek villogni. A páciensek és az orvosok riadtan néztek körbe, Dasher őrmester pedig kiviharzott.

Nancy magában átkozódva az ajtó felé pördült.

– Washington, azonnal vigye vissza a szobájába Mr. Blacket! – Egy másik ór felé bökött.

– Williamson, zárja le a helyiséget! Senkinek se ki, se be!

– Mi történik? – tudakoltam. Nancy csak rám pillantott, aztán elsietett.

A francokat akartam visszamenni a szobámba épp most, amikor a dolgok érdekessé váltak. A folyosón elhalványultak a lámpák, és a villogó vörös fény zavaró stroboszkóphatást keltett.

A kijelölt ór egyet léphetett csak, mielőtt a káosz úrrá lett volna a folyosón.

A helyiségekből katonák özönlöttek ki, lezárták az ajtókat maguk mögött, és őrségbe helyezkedtek előttük. Egy másik egyenruhás a folyosón száguldott végig, úgy szorította az adóvevőjét, hogy elfehéredtek az ujjai.

– Aktivitás a tízes felvonónál, a B épületből. Lezárni!

Nahát, a hírhedt B épület újra lecsap...

A folyosó távolabbi felén ismét nyílt egy ajtó. Először Kat lépett ki, aztán Archer; Kat a kezével a másik karját fogta, a könyöke felett. Őt dr. Roth követte, és elkomorodtam, amikor

megláttam a kezében a gonosz kinézetű fecskendő. Az orvos elsietett Kat és Archer mellett, egyenesen az adóvevős katona felé.

Kat megfordult, rám pillantott. Nekiindultam. Nincs az az isten, hogy ne legyek mellette, ha elszabadul a pokol, márpedig a jelek szerint éppen ez volt folyamatban.

– Hé, mit gondolsz, hova mész? – csattant fel Washington, és keze már indult is a fegyvere felé. – Azt az utasítást kaptam, hogy vigyelek vissza a szobádba.

Lassan felé fordultam, aztán a velünk szemben nyíló három liftajtó irányába. Mindegyik lift valamelyik másik szinten állt, a lámpáik pirosan világítottak. – És pontosan hogyan kellene oda eljutnunk?

– Talán a lépcsőn? – kérdezte gúnyosan. Volt némi igaza, de kicsit sem érdekelt. Visszafordultam Kat felé. Washington megmarkolta a vállamat.

– Ha megpróbálsz megállítani, véged – figyelmeztettem. Akármit látott az arcomon, meggyőzhette, hogy nem hülyéskedek, mert hagyta, hogy lerázzam a kezét, és Kathez lépve átkaroljam a lány vállát. Feszült volt.

– Minden rendben? – kérdeztem Archert figyelve. Ő is a fegyverén tartotta a kezét, de nem velünk volt elfoglalva. A középső liftre meredt; valamit mondhattak neki a fülhallgatóján át, aminek nem örült.

Katy biccentett, és kisimította az arcából a copfjából elszabadult tincset. – Nem sejtet, mi folyik itt?

– Valami a B épületben. – Az ösztöneim azt súgták, jó volna visszamenni a szobánkba. – Még nem volt ilyen korábban?

– Nem – rázta a fejét Kat. – Talán gyakorlat.

Ebben a pillanatban azonban kivágódott a folyosó végén a kékszárnyú ajtó, és egy hadseregnyi állig felfegyverzett különleges osztagos zúdult be rajta. Gondolkodás nélkül átkaroltam Katyt, és háttal a falnak löktem, majd eleven pajzsként elé álltam. – Szerintem nem gyakorlat.

– Nem az – hagyta helyben Archer, és maga is elővette a fegyverét.

A középső lift felett a szám hetesről hatosra, majd ötösre váltott.

– Nem zárták le a lifteket? – kiáltott valaki.

A fekete ruhások felsorakoztak és térdre ereszkedtek a lift előtt.

– Hiába zárják le őket, semmit sem ér, te is tudod! – kiáltotta másvalaki.

– Nem érdekel! – rikoltotta az első a rádiójába. – Állítsátok le azt az átkozott liftet, mielőtt felér a felső szintre! Öntetek betont az aknába, ha kell, de állítsátok meg azt a rohadt liftet!

– Mit állítsanak meg? – pislantottam Archerre.

A piros szám a negyedik emeletre váltott.

– Az origineket – felelte, és az állán megrándult egy izom. – Jobbra, a folyosó végén van egy lépcsőház. Javasolnám, hogy vegyétek igénybe. Most.

A tekintetem visszasiklott a liftre. Egy részem szeretett volna maradni, hogy lássam, mi a fene is az az origin, és miért okoznak akkora felfordulást, mintha a Cloverfield szörnye készülné kilépni az aknából, de Kat is ott volt, és annyit sejtettem, hogy akárki is érkezik látogatóba, nem lesz barátságos.

– Mi a franc esett beléjük? – morogta az egyik fekete ruhás. –

Folyamatosan hóbörögnek.

Meg akartam fordulni, de Kat rám csapott.

– Nem! – szólalt meg kikerekedett szemmel. – Látni akarom!

– Szó sem lehet róla – vágtam rá, és minden tagom megfeszült.

Csendülés jelezte, hogy megérkezett a lift. Pillanatok választottak el attól, hogy egyszerűen a vállamra dobjam Katyt, amit persze ő is észrevett. Kihívóan nézett rám; aztán a pillantása a vállam fölé siklott. Hátrafordítottam a fejemet.

A liftajtó lassan kitárult. Kattanások sora hallatszott, ahogy a katonák kibiztosították a fegyvereiket.

– Ne lőjenek! – parancsolta dr. Roth, és úgy lóbálta a fecskendőjét, mint egy fehér zászlót. – Képes vagyok kezelni a helyzetet. Semmiképpen ne lőjenek! Ne...

Apró árnyék vetült a folyosóra. Egy fekete melegítőnadrágba bújtatott láb jelent meg az ajtóban – aztán megláttam a hozzá tartozó felsőtestet, a keskeny vállakat is.

Leesett az állam.

Egy gyerek volt – egy kölyök. Aligha lehetett ötévesnél idősebb, amikor azonban kilépett a fülkéből, az összes felnőtt rászzegezte az összes hatalmas fegyverét.

A gyerek elmosolyodott.

És akkor elszabadult a közmondásos pokol.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Daemon

– Hű... – nyögtem ki.

A gyerek szeme lila volt, mint két ametisztkő, a pupillája körül ugyanazokkal a fura vonalakkal, mint Lucé. És hidegen, számítón mérte fel az előtte térdelő tiszteket.

– Micah, mit csinálsz? – lépett előre dr. Roth. – Tudod, hogy nem volna szabad ebbe az épületbe lépned. Hol van a...

Ekkor több dolog történt egyszerre, de olyan sebesen, hogy ha nem a saját szememmel látom, el se hiszem.

A gyerek felemelte a kezét. Pukkanások hallatszottak, amikor elsültek a fegyverek. Kat rémülten kapott levegőért, és tudtam, ugyanazt gondolja, amit én: tényleg lelövik a gyereket?

A golyók azonban megálltak a levegőben, mintha Micah luxen lenne, vagy hibrid. Luxen azonban nem volt, azt éreztem volna. Talán hibrid lehetett, mert a lövedékeket csillámló kék energiafállal akasztotta meg. Azok kék szitakötőkként csillantak fel, egy pillanatig függtek a levegőben, aztán eltűntek. A gyerek hívogatón intett az ujjával, mintha játszani hívná őket, és mintha Magnetót láttam volna, a fegyverek kiröppentek a katonák kezéből, egyenesen felé. Azok is megálltak a levegőben, kéken fellobbantak, majd porrá váltak. Katy ujjai a hátamba mélyedtek.

– Szent... – suttogta.

...szar – fejeztem be.

Dr. Roth a katonák során igyekezett átférkőzni.

– Micah, nem szabad...

– Nem akarok visszamenni abba az épületbe – közölte a gyerek különös, magas, mégis színtelen hangon.

A bunkó Washington lépett a képbe, és felemelte a pisztolyát. Dr. Roth felkiáltott. Micah odakapta a fejét. Az ór elsápadt. Micah összezárta az öklét. Washington térdre esett a padlón, a fejéhez kapva meggörnyedt, némán sikoltott. A szemüregeiből ömlött a vér.

– Micah! – süvöltötte dr. Roth, és félrelökött egy tisztet. – Ez rosszság! Rossz Micah!

Rossz? Ez rossz? Ha engem kérdeznek, több tucat más szót tudtam volna ajánlani, ami jobban illik a helyzetre.

– Jó ég! – suttogta Kat. – A kölyök olyan, mint Damien az Ómenből.

Szívesen nevettem volna, mert Micah a maga bili alatt nyírt barna hajával és halvány, csínytevő mosolyával valóban hasonlított a kicsi Antikrisztusra. Csak éppen nem volt vicces, mert Washington arccal lefelé hevert a padlón, a riasztó kölyök lila szeme pedig most rám szegeződött.

Krisztusom, de utáltam a riasztó kölyköket!

– Bántani akart – felelte Micah, még mindig engem nézve. – Ti meg mind azt akarjátok, hogy menjek vissza a szobámba. Nem akarok visszamenni a szobámba.

Előrelépett; erre jó néhány katona hátrább mászott. Dr. Roth tartotta a pozícióját, a fecskendő a háta mögött rejtegetve.

– Miért nem akarsz visszamenni, Micah?

– Jobb kérdés, hogy miért téged néz? – súgta Kat, és igaza volt.

Micah válasz helyett elsétált a tisztek mellett, akik kitértek az útjából. Könnyedén, macskaszerűen lépdelt.

– A többiek nem akarnak játszani velem.

Többen vannak? Szent isten...

– Nem azért, mert nem osztod meg velük a játékaidat? – érdeklődött a doktor.

Kat visszanyelte a csaknem hisztérikus nevetést. Micah az orvosra pillantott.

– A dominancia kialakításának nem a dolgok megosztása a módja.

Mi a mélységes pokol...?!

– Ha megosztasz valamit, azzal nem feltétlenül adod fel az irányítást, Micah. Ezt már elmagyaráztuk.

A kissrác vállat vont, és újra rám pillantott.

– Játsszol velem?

– Hát... – Fogalmam sem volt, mit felelhetnék.

Micah oldalra hajtotta a fejét, és elmosolyodott. Kerek arcán két gödröcske jelent meg.

– Játshat velem, dr. Roth?

Ha a doki igent mond, komoly bajban leszek...

– Biztosan játszhat, később, de most muszáj lenne visszamenned a szobádba – biccentett dr. Roth.

– Nem akarok visszamenni! – duzzogott Micah. Félig-meddig azt vártam, hogy a feje elkezd pörögni a nyakán, és talán így is történt volna, de ekkor az orvos, kinyújtott kezében a fecskendővel, előre vetette magát.

Micah megpördült, kiáltott valamit, és ökölbe szorította a kezét Dr. Roth elejtette a tűt, és térdre esett.

– Micah – nyögte ki fuldokolva, a kezét a halántékára szorítva. – Hagyd abba!

Nem akarok...! – toppantott a gyerek. Ebben a pillanatban a semmiből egy apró nyíl találta nyakon. A szeme kitágult, aztán megcsuklottak a lábai. Mielőtt azonban arcra esett volna, odarontottam és elkaptam. Rohadtul ijesztő gyerek volt, de attól még csak egy gyerek.

Felnéztem. Dasher őrmester állt jobbra tőlem.

– Szép találat, Archer – jegyezte meg elismerően.

Archer egy rövid biccentéssel eltette a fegyvert. Micah arcába néztem. A szeme nyitva volt, a pillantása az enyémbé mélyedt. Nem mozdult, de teljesen tudatánál volt.

– Mi a fene? – suttogtam.

– Valaki vigye Washingtont az orvosiba, nézzék meg, mi maradt az agyából! – rendelkezett Dasher. – Roth, azonnal vigye a gyereket egy vizsgálóba, és tudja meg, hogy volt képes kijutni a B épületből, és hol a francban van a nyomkövetője?!

Roth a halántékát dörzsölgetve talpra kecmergett. – Igen... igen, uram.

Dasher odalépett hozzám, a szeme szikrát szórt.

– Ha a fiú újra megteszi – mondta halkan –, megsemmisítjük.

Megértette?

Megsemmisítik? Jézus!

Valaki mellém lépett, és a gyerekért nyúlt. Nem igazán akartam átadni, de nem is rajtam múlt, mert Micah belemarkolt a pólómba, és el se eresztette, miközben a tiszt felemelte.

A különös szempár közelről még furcsábbnak hatott. A pupillákat övező gyűrű szabálytalan volt, mintha a feketeség kifutott volna a vonalból.

Nem tudják, hogy létezőnk.

Döbbsen hátrahőköltem, kiszakítva a pólómat Micah kezéből. A hangja a fejemben szólalt meg. Lehetetlen, mégis megtörtént.

Hitetlenkedve néztem, ahogy a katona a karjába emeli, és elfordul vele. A legfurcsább az volt, hogy éppen azt mondta, mint Luc. Az a gyerek nem olyan volt, mint Kat vagy én.

Hanem valami egészen más.

Katy

SZENTSÉGES ZSÚRKENYÉR...

Egy kisgyerek most fegyverezett le vagy tizenöt embert, és valószínűleg még sokkal több mindent is elérhetett volna, ha Archer nem kábítja el. Őszintén, azt se értettem, mit láttam, miféle a gyerek, de Daemon sokkal riadtabbnak tűnt, mint ahogy én éreztem magam. Ettől én is megrémültem. Bántotta a kölyök?

Ellöktem magam a faltól, és odaléptem hozzám.

– Jól vagy?

Beletúrt a hajába, és bólintott.

– Valaki vigye vissza őket a szobáikba! – mondta Dasher őrmester, majd mély lélegzetet vett, és mással folytatta a parancsolgatást. Archer lépett felénk.

– Várj! – Daemon karjára kulcsoltam a kezemet, és nem mozdultam. – Ez mi volt?

– Nekem erre nincs időm! – csattant fel dühösen Dasher. – Archer, vidd vissza őket!

Elkeseredett harag tört fel belőlem.

– Akkor szakítson időt!

Dasher felém kapta a fejét. Álltam fenyegető pillantását. Daemon ekkor kapcsolódott be a beszélgetésbe, és ő is az őrmesterre meredt.

Éreztem, hogy az izmai megfeszülnek a kezem alatt.

Az a gyerek nem volt sem luxen, sem hibrid – jelentette ki. –

Szerintem jöttök nekünk egy rendes válasszal.

– A hozzá hasonlóakat nevezzük origineknek – felelte az őrmester mögé lépő Nancy. – „Újrakezdés” értelemben. A tökéletes faj kezdete.

Kinyitottam, aztán bezártam a számat. A tökéletes faj kezdete? Úgy éreztem magam, mint aki fejjel előre beleesett egy bűn rossz sci-fi filmbe, csak éppen ez a valóság volt.

– Csak menjen, őrmester! Nekem van időm – szegte fel a fejét Nancy, állva Dasher hitetlenkedő tekintetét. – És részletes jelentést akarok arról, miért is fordulhatott elő két incidens az originekkel huszonnégyszáz óra leforgása alatt. Dasher nagyot fúj.

– Igenis, asszonyom.

Kissé meglepődtem, amikor összecsapta a sarkát, és távozott, de ez megerősítette a gyanúmat, miszerint Nancy kezében futnak össze a szálak.

– Ülünk le! – intett Nancy egy csukott ajtó felé. Még mindig Daemonbe karolva követtem. Egy kis helyiségbe jutottunk, ahol mindössze egy kerek asztal állt, öt székkal. Archer, örök árnyékunk, csatlakozott hozzánk, de az ajtó mellett megállt, mi pedig letelepedtünk.

Daemon az asztalra könyökölt, a másik kezét a térdemre ejtette.

– Rendben – jelentette ki, csillogó szemét Nancyre szegezve. – A gyerek egy origin, vagy micsoda. Mit jelent ez pontosan?

Nancy hátradőlt, keresztbe tette a lábát.

– Még nem álltunk készen, hogy megosszuk veletek ezt az információt, de figyelembe véve, hogy minek voltatok a tanúi, nem igazán van más választásunk. A dolgok néha nem a terv szerint alakulnak, tehát alkalmazkodnunk kell.

Persze – szúrtam közbe, és Daemon kezére tettem az enyémet. Erre megfordította az övét, az ujjaink egymásba fonódtak a térdén.

– Az Origin-projekt a Daedalus legnagyobb eredménye – kezdte

Nancy szemrebbenés nélkül. – Ironikus módon egy balesetből született, több mint negyven éve. Egyetlen példánnyal kezdődött, mára több mint százan vannak. Mint mondtam, néha nem az történik, amit tervezünk, úgyhogy alkalmazkodunk.

Daemonre pillantottam: ugyanolyan kíváncsinak és türelmetlennek nézett ki, mint ahogy én is éreztem magam, de bennem addigra már gyökeret vert valami beteg, bizonytalan érzés. Valahol mélyen tudtam, akármit hallunk most, az tébolyító lesz.

– Négy évtizeddel ezelőtt élt egy luxen és egy hibrid lány, akit ő változtatott át. Ők ketten, hozzátok nagyon hasonlóan, fiatalok voltak és szerelmesek. – Utálkozva felhúzta a felső ajkát. – Megengedtük, hogy találkozzanak, amíg nálunk laktak, és a lány egyszer csak teherbe esett.

Ó, Jézus...

– Eleinte nem jöttünk rá, amíg nem látszott rajta. Tudjátok, akkoriban még nem végeztünk terhességi hormonteszteket. Úgy tudjuk, a luxenek még egymással is igen nehezen nemzenek utódot, és fogannak meg, ezért eszünkbe sem jutott, hogy egy emberrel egyáltalán lehetséges volna a dolog, akár hibridről beszélünk, akár nem.

– Ez igaz? – kérdeztem Daemon; a gyerekcsinálásról eddig nem igazán társalogtunk. – Hogy nehezen lesz gyereketek.

Daemon összeszorította a fogait.

– Igen, de én úgy tudtam, emberekkel egyáltalán nem lehetséges, ahogy egy kutyanak és egy macskának sem lesz utódja. Nahát.

– Szép hasonlat – grimaszoltam. Daemon elvigyorodott.

Igazad van – felelte Nancy. – A luxenek valóban nem képesek utódot nemzeni az embereknek, és legtöbbször a hibrideknek sem, de ha a mutáció sejtszinten teljesen, tökéletesen végbement, és ha valóban akarják, lehetséges.

Valami okból elvörösödtem. Nancyvel a terhességről beszélgetni rosszabb volt, mint anyuval, márpedig már attól is szívesen hasba szúrtam volna magam.

– Amikor kiderült, hogy a hibrid terhes, a csoport véleménye megoszlott azt illetően, hogy megtartsuk-e, vagy véget vessünk neki. Lehet, hogy ez keményen hangzik – tette hozzá sietve, amikor Daemon megmerevedett mellettem –, de meg kell értenetek, hogy fogalmunk sem volt, hova vezethet ez a terhesség, vagy miféle gyermeke lehet egy luxennek és egy hibridnek. Nem tudtuk, mivel van dolgunk, de szerencsére az abortuszt megvétózták, így tanulmányozhattuk az esetet.

– Vagyis... megszületett a gyerek? – kérdeztem.

Nancy bólintott.

– A teresség emberi mércével normális idő alatt folyt le, nyolc és kilenc hónap között. A hibrid kissé korábban érkezett.

– A luxenek nagyjából egy évig várandósak – tette hozzá Daemon.

Összerezcentem, mert eszembe jutott, hogy egy év pokoli hosszú, ha hármasikreket hord ki valaki. – De ahogy mondtam, nem egyszerű.

– Amikor a gyerek világra jött, semmi rendkívülit nem láttunk rajta, a szemét leszámítva. Lilás színezete volt, ami az embereknél rendkívül ritka, és az írisz körül hullámos, fekete rajzolat jelent meg.

A vérvizsgálat kimutatta, hogy a gyerek luxen és emberi DNS-sel született, ami azonban eltért a hibridek megváltoztatott DNS-étől. Csak amikor fejlődésnek indult, akkor jöttünk rá, mit jelent ez.

Nekem még mindig fogalmam sem volt.

Mosoly jelent meg Nancy arcán – igazi mosoly, mint egy gyerekén karácsonyeste.

– A fejlődés üteme megfelelt az embergyerekekének, ez a példány azonban már a kezdetektől fogva kiemelkedő intelligenciáról tett tanúbizonyságot. Sokkal hamarabb megtanult beszélni, a korai tesztek kétszáz pont feletti IQ-értéket mutattak nála, ami igen ritka. A népességnek csak fél százaléka rendelkezik száznegyven pontot meghaladó IQ-val. De ez még nem minden.

Emlékeztem, hogy Daemon említette: a luxenek gyorsabban érnek az embereknél, nem testben, hanem intellektusban és társas készségekben – amiben néha a viselkedése alapján igencsak kételkedtem.

Daemon rám nézett. Tudtam, mire gondol. Megszorítottam a kezét.

– Hogy érted ezt? – fordult vissza Nancy felé.

– Hát, valójában határtalanok a képességeik, és még mindig igyekszünk kitapasztalni őket. Minden gyerek, minden új generáció láthatólag új tudással érkezik. – Csillogott a szeme, miközben beszélt. – Az első olyasmire volt képes, amire egyetlen hibrid sem. Tudott gyógyítani.

– De hát... én azt hittem, arra egyedül a luxenek képesek – pislogtam rá hátradőlve.

– Mi is azt hittük, amíg ki nem ismertük Rót. A feljegyzésekben szereplő első egyiptomi fáraó után neveztük el, akit mítosznak hittek.

– Várjon! – szakítottam félbe. – Maguk nevezték el? És mi lett a szüleivel?

Nancy csak megvonta fél vállát, és ennél több választ nem is kaptunk.

– Ro képes volt meggyógyítani magát és másokat, a luxenekhez hasonlóan. Egyértelműen az apjától örökölte. Gyerekkorában rájöttünk,

hogy nemcsak a luxenekkel és a hibridekkel, de az emberekkel is képes telepatikusan kommunikálni. Az ónix-gyémánt keverék semmiféle hatással nem volt rá. Egy luxen sebességével és erejével bírt, sőt, még annál is többel, és ugyanolyan könnyen fért hozzá a Forráshoz, mint egy luxen. A problémamegoldási és stratégiai készségét már fiatal korában sem tudtuk mérni. Az egyetlen, amire sem ő, sem a többi origin nem volt képes, a külsejének megváltoztatása volt. Ro volt a tökéletes példány.

Néhány pillanatba beletelt, hogy feldolgozzam, amikor azonban sikerült, feltűnt egy apróság. Egy kicsi, mégis erős szó: volt. – Hol van most Ro?

Nancy szemében megfakult a fény.

– Már nincs velünk.

Szóval ezért a múlt idő.

– Mi lett vele?

– Hogy egyszerűen fogalmazzak: meghalt. De nem ő volt az utolsó. Még jó néhány született, és arra is rájöttünk, mi teszi lehetővé a fogamzást. – Izgatottságában szinte már hadart. – A legérdekesebb, hogy bármelyik férfi luxen teherbe tudja ejteni bármelyik sikerrel átváltoztatott emberi nőt.

Daemon kihúzta a kezét a kezemből, és ő is hátradőlt, a homlokát ráncolva töprengett.

– Vagyis a Daedalus véletlenül vendégül lát egy csoportnyi felizgult luxent és hibridet, akik fogságban is hajlandók párosodni? Mert ez nekem igen furának tűnik. A hely nem éppen romantikus. Nem csinál hangulatot.

A gyomrom felfordult, mert megértettem, hova vezet ez a kérdés. Mintha a levegő is elfogyott volna a szobában. Annak is megvolt az oka, hogy Nancy ilyen nyíltan beszélt velünk – végül is, dr. Roth szerint Daemon meg én „tökéletes példányok” voltunk, sejtszintű mutációt követően.

Nancy pillantása kihűlt.

– Meglepődnél, mi mindent meg nem tesznek a szerelmesek, ha kapnak néhány lopott percet. És igazán, alig pár másodperc az egész.

Egyszerre értelmet nyert a tény, hogy ugyanazon a fürdőszobán osztozunk. Nancy abban bízott, hogy előbb-utóbb megadjuk magunkat az állati ösztöneinknek, és apró Daemon-bébiket csinálunk?

Amikor rábólintott, csaknem elhánytam magam.

– Végül is nem akadályoztuk meg, hogy időnként néhány pillanatot kettesben töltsetek, vagy igen? – A mosolya igazán megrémített. – Ti pedig fiatalok vagytok, és olyan nagyon szeretitek egymást. Biztosra veszem, hogy előbb vagy utóbb kihasználjátok majd a szabadidőtöket.

Dasher őrmester ezt nem említette, amikor termékbemutatót tartott a világ megvédéséről az idegen invázióval szemben, meg a betegségek eltörléséről. Másfelől, azt igenis mondta, hogy a Daedalus tevékenységei szerteágazóak.

Daemon kinyitotta a száját. Biztosra vettem, hogy olyasmit mondana, amiért fel szeretném majd rúgni, úgyhogy megelőztem.

- Nehezemre esik elhinni, hogy ennyi alanyuk volt, akik csak úgy... hát, tudja.
- Nos, némely esetben a terhesség véletlenül következett be.

Máskor rásegítettünk a folyamatra.

Elakadt a lélegzetem.

- Rásegítettetek?
- Nem úgy, ahogy gondolod – nevetett élesen, idegesítőn. – Az évek során voltak jelentkezők, luxenek és emberek egyaránt, akik megértették, mi a Daedalus lényege. Más esetben mesterséges megtermékenyítést alkalmaztunk.

A gombócok elkezdtek felfelé mászni a torkomban, márpedig a szám nyitva volt: ha eléri, kibuknak rajta, mint az epe. Daemon állán is erősen rángatózott egy izom.

- Micsoda? A Daedalus folyamatos társkereső szolgáltatást nyújt luxenek és hibrdek számára?

Nancy barátságtalan pillantást vetett rá. Undorodva megborzongtam. A mesterséges megtermékenyítés esetén is szükség volt egy női hibridre, aki kihordja a gyereket. Akármilyen is mondott Nancy, nem hittem, hogy mind önkéntes volt.

- Hányan vannak? – kérdezte Daemon, és a pupillája felfénylett.
- Több százan – felelte Nancy. – A fiatalokat itt neveljük, ha idősebbek lesznek, más helyekre küldjük őket.
- És hogyan tartjátok őket kontroll alatt? Abból, amit láttam, úgy tűnt, Micah-val is alig bírtok el.

Nancy összepréselte az ajkát.

- Nyomkövetőket alkalmazunk, amelyek általában ott tartják őket, ahol kell. Mindazonáltal időről időre rájönnek, hogyan játszhatják ki őket. Az irányíthatatlanokat elintézzük.
- Elintézik? – suttogtam, mert a képzeletemben megjelenő kép megrémített.
- Az originek minden tekintetben felsőbbrendűek. Bár lenyűgözőek, igen veszélyessé is válhatnak. Ha nem asszimilálódnak, ennek megfelelően bánunk velük. A képzeletem nem csalt.
- Istenem...

Daemon az asztalra csapott; Archer a fegyveréhez kapott, és előrelépett.

– Tulajdonképpen kémcső-gyerekekből új fajt gyártotok, de ha nem viselkednek elfogadhatóan, megölitek őket?

– Nem várom el, hogy megértsétek – válaszolta Nancy kimérten, majd felállt, megkerülte a székét, és megmarkolta annak támláját. – Az originek a tökéletes faj, de mint minden faj, lény vagy teremtmény esetében, itt is előfordulnak... selejtes példányok. Ez csak megtörténik. A pozitívumok és a lehetőségek jóval nagyobb arányt képviselnek, mint a sötétebb oldal.

Megráztam a fejemet.

– Ebben egészen pontosan mi is annyira pozitív?

– Az originek közül sokan már felnőttek, és beilleszkedtek a társadalomba. Úgy képeztük ki őket, hogy nagy sikereket érjenek el. Mindegyiküket születésüktől fogva egy bizonyos szerepre készítettük fel. Lesznek elérhetetlenül eszes orvosok, kutatók, akik megismerik a megismerhetetlent, szenátorok és politikusok, akik átlátják a bonyolultabb összefüggéseket, és véghezviszik a társadalmi változásokat. – Elhallgatott, Archer felé fordult. – Mások kivételesen tehetséges katonákká válnak, és az emberekkel meg a hibridekkel egyesítve erőiket, legyőzhetetlen sereget alkotnak.

A tarkómon felálltak az apró hajszálak. Lassan megfordultam a székemben, és Archer szemébe néztem. Az arca semmit sem árult el. – Te is...?

– Archer? – Nancy rámosolygott.

Archer eleresztette a fegyvere markolatát, a bal szeméhez nyúlt, két ujjal csippentő mozdulatot tett – kivette színezett kontaktlencséjét, feltárva ametiszt színben csillogó íriszét.

– Szentséges szarság! – nyögtem ki.

Daemon halkán káromkodott. Így már megértettem, miért egyedül ő őriz minket. Ha csak kicsit is hasonlít Micah-ra, bármit képes kezelni, amivel ellene támadhatunk.

– Nahát, micsoda különleges mintadarab vagy! – mormolta Daemon.

– Igaz. – Archer ajka féloldalas mosolyra húzódott. – Titok. Nem lenne jó, ha a többi katona kényelmetlenül érezné magát a társaságomban.

Ez megmagyarázta, miért nem birkózta le Micah-t, miért lőtte meg inkább a kábító nyíllal. Ezer kérdés tolult a nyelvemre, de megbénított a felfedezés, hogy kicsoda-micsoda valójában Archer.

Daemon karba tette a kezét, és újra Nancyre nézett.

– Ez érdekes bemutató, meg minden, de azért nekem van egy nagyobb kérdésem.

– Mondd csak! – tárta szét a karját Nancy. – Hogyan döntitek el, ki hozza világra a gyerekeket?

Jézus... a gyomrom szabályos görcsbe rándult. Elkaptam az asztal szélét, előrehajoltam.

– Ami azt illeti, ez egyszerű. Az in vitro módszer mellett hozzátok hasonló luxeneket és hibrideket keresünk.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Daemon

KI KELL JUTNUNK. Még hozzá előbb, nem utóbb. Csakis erre tudtam gondolni.

Amikor Archer visszakísért a szobánkba, kicsit másként, és sokkal alaposabban vettem szemügyre, mint eddig. Mindig is különbözött a többiektől, de eszembe se jutott volna, hogy nem ember. Semmi szokatlant sem éreztem körülötte, az apró különbözöségét leszámítva, de azt észrevettem, hogy Kat kényelmesebben érzi magát a társaságában. Néhány beszéláson kívül – amit éppen én aztán tényleg nem róhatok fel neki – teljesen rendben volt.

És – őszintén szólva – kicsit sem érdekelt, ki a fene Archer. Az, hogy most már tudtuk, hogy másféle, csak annyit jelentett, hogy alaposabban oda kell rá figyelni. Ami számított, az az volt, hogy itt gyerekeket gyártanak.

Ami rohadtul felzaklatott, és fel is dühített.

Amint becsukódott mögöttem az ajtó, a fürdőbe indultam, Kat ugyanúgy. Egy pillanattal később kinyílt az ő ajtaja is, belépett, és csendben becsukta maga mögött.

– Hánynom kell – jelentette ki sápadtan.

– Akkor hadd menjek odébb!

– Daemon, ezek... – Ráncba szaladt a homloka, kikerekedett a szeme. – Erre nincsenek szavak. Ez rosszabb, mint bármi, amit el tudtam volna képzelni.

– Szerintem is. – A mosdónak dőltem, Kat pedig leült a lecsukott vécétetőre. – Dawson sosem említett hasonlót neked, igaz?

A fejét rázta. Dawson csak ritkán beszélt a Daedalusnál töltött idejéről, és többnyire akkor is Katnek.

– Nem, de azt mondta, hogy hallott örültségeket. Alighanem erre gondolt.

Mielőtt feleltem volna, figyelmeztetés nélkül váltottam a valódi alakomba.

Bocs, szabadkoztam, amikor összerendeztem. Luc figyelmeztetett, hogy tébolyító dolgokkal találkozhatok. Jut is eszembe, láttad Micah meg Archer szemét? Na, kinek van még olyan szép, cakkos vonala? Hát

Lucnek. A fenébe, tudnom kellett volna, hogy a kölyök nem egy egyszerű hibrid. Ő is egy origin.

Kat végigfuttatta a tenyerét a combján. Idegességében mindig mocorgott. Általában ezt édesnek találtam, most azonban gyűlöltem az okát.

Ez túl sok nekünk, felelte. Mit gondolsz, hány gyereket tartanak itt?

És hányan vannak már kint a világban, egyszerű embereknek maszkírozva?

Hát, ez nem különbözik attól, ahogy mi tettetjük magunkat embernek.

Mi nem vagyunk szuperlények, akik néhány ujjmozdulattal a földre tudunk vinni valakit.

Egy kicsit irigyeltem is ezt a képességet.

Aha, hát ez kár; mert jól jönne, ha valaki éppen az idegeidre mászik.

Kat a lábamra csapott.

De mi a fene volt ez? Ő... mármint a gonosz nadrágkosztümös nő, nem mondott erről semmit.

Nagyjából minden nadrágkosztümös nő gonosz.

Kat oldalra billentette a fejét.

Na, jó, ezzel egyet kell értenem, de nem szorítkozhatnánk a lényegre?

Most, hogy egyetértesz, természetesen, nyúltam felé, hogy megfricskázzam az orrát. Rosszalló pillantással felelt. Ki kell jutnunk a francba innen, méghozzá gyorsan.

Ezzel is egyetérték. Félrecsapta a kezemet, amikor újra megpróbálkoztam az orrával. Ne vedd sértésnek, de most épp nincs kedvem furcsa kisbabákat csinálni veled.

Majdnem megfulladtam a visszafojtott nevetéstől.

Ismerd be, áldás volna, ha gyereket csinálnék neked.

Kat a szemét forgatta.

Az egód komolyan határtalan, akármilyen témáról van szó.

Na, csak szeretek következetesen viselkedni.

Sikerült, vágta rá szárazon.

Akármennyire is tetszik a gyerekcsinálással összefüggő folyamatok gondolata, a jelen körülmények között semmiképpen nem fordulhat elő.

Örülök, hogy egyetértünk, haver, felelte, és elpirult. Felnevettem.

Muszáj megszerezelnünk az LH-11-et, és felvenni a kapcsolatot Luckel.

Lehetetlenségnek tűnik, pillantott a zárt ajtóra. Azt se tudjuk, hol tárolják.

Semmi sem igazán lehetetlen, emlékeztettem. De azt aláírom, hogy kell egy új terv.

Van ötleted? Kirántotta a hajgumiját, és kirázta a hullámos fürtök tömegét. Talán elszabadíthatnánk az origineket a bázison. Fogadok, hogy az elégséges figyelemelterelés volna. Vagy te is felvehetnéd a személyzet egyik tagjának az alakját...

Ezek jól hangzottak, de akadtak fenntartásaim. Gyanítottam, hogy a Daedalus felkészült arra az esetre, ha egy luxen valaki mássá változik. És hogyan jutnánk át a másik épületbe, hogy kiereszük a seregnyi apró szuperkatonát?

Kat felém fordult és az alsó ajkába harapva kinyújtotta a kezét. Az ujjai áthatoltak a fényen, és a karomhoz értek. Egész testemben összerándultam – a valódi alakomban nagyon is érzékeny voltam.

Nem valami ragyogó ötletek, igaz?

Remek ötletek, csak...

Nehezen megvalósíthatók. Felcsúsztatva a kezét a karomon, félrebillentett fejjel nézett végig rajtam. A fényem rózsás csillogást kölcsönzött az arcának. Szépséges volt, én pedig olyan nagyon, kétségbeesetten szerelmes...

Felkapta a fejét, kikerekedő szemmel kapott levegőért. Nos, lehet, hogy ezt az utolsó részt hangosan gondoltam...

Így van, felelte halvány mosollyal. Jólesett hallani. Nagyon is.

Letérdeltem, hogy az arcunk egy magasságba kerüljön, és a kezembe fogtam az arcát.

Megígérem, hogy nem ez lesz a jövőnk, cica. Biztosítani fogom számodra a jövőt. Egy normális életet.

Nem akarok normális életet, válaszolta gyanúsan csillogó szemmel. Csak egy életet, veled.

Hát igen, a szívem ettől összevissza kezdett verni, egy pillanatra teljesen meg is állt. Abban a másodpercben meghaltam Kat szeme láttára.

Néha nem hiszem, hogy én... Tessék?

Megráztam a fejemet. Mindegy. Leeresztettem a kezemet, és elhúzódtam.

Luc azt mondta, tudni fogja, ha sikerült megszereznem az LH-11-et. Nyilván van itt valakije, aki közel áll hozzánk is. Meg tudsz nevezni bárkit, aki szerinted barátságos lehet?

Nem tudom. Azok, akikkel eddig találkoztam, a doki, az őrmester és Archer. Elhallgatott, elgondolkodva ráncolta az orrát, mint mindig, ha koncentrált. Tudod, mindig úgy gondoltam, hogy Archer talán a nem örültek csapatában játszik, de tudva, hogy ő is egy közülük, egy origin, már nem tudom, mit higgyek.

Én is átgondoltam a felvetést.

Jó volt hozzád, nem?

Kat arca kissé elsápadt.

De igen, jó volt.

Tízíg számoltam, mielőtt folytattam volna.

És a többiek, ők nem?

Az, hogy erről tárgyalunk, még nem fog kijuttatni minket innen, felelte rövid hallgatás után.

Valószínűleg nem, de...

– Daemon – mondta ki hangosan. Tervet kell kitalálnunk, arra van szükségem, nem terápiás kezelésre.

Nem is tudom, álltam fel. A terápia segíthetne a vérmérsékleteden, cica.

Nem érdekel. Dacos grimaszt vágott, és karba tette a kezét. Tehát, a többi lehetőség? Mindenképpen ugrás lesz a semmibe. És akármivel próbálkozunk, ha elcsesszük, nekünk egyszer és mindenkorra, visszavonhatatlanul lőttek.

Lélegzet-visszafojtva visszavettem ember alakomat, és kilazítottam a vállamat.

– Jól hangzik – bólintottam.

Katy

NAPOK TELTEK EL. Bár a folyosókon nem futottak többé ámokot az originek, és a gyerekcsinálásra sem akart senki rábeszélni minket, mintha másnap eljönne a világvége, mégis valami általános nyugtalanság vett erőt rajtam.

A stressztesztjeim folytatódtak, ám ezúttal más hibridek nélkül. Valami oknál fogva távol tartottak a többiektől, bár tudtam: itt vannak. Most valami rémesen elcseszett lögyakorlat formájában kellett használnom a Forrás erejét.

Fegyverek és golyók nélkül.

Még mindig nem bírtam napirendre térni afelett, hogy engem tulajdonképpen kiképeznek, mintha besoroztak volna a seregbe. Az előző napok egyikén, amikor a fürdőben találkoztunk, rákérdeztem Daemonnál a többi luxenre.

– Micsoda? – kérdezte, és az arcára kiült a meglepetés.

Nehéz volt úgy beszélgetni, hogy tudtuk: alighanem lehallgatnak.

Sebesen és halkán továbbadtam neki, amit Shawntól és Dashertől hallottam.

– Ez őrületség – rázta a fejét. – Úgy értem, biztosan vannak luxenek, akik utálják az embereket, de invázió? Luxenek ezrei az emberiség ellen? Ezt nem hiszem.

Láttam rajta, hogy valóban nem hiszi. Én is szerettem volna osztozni vele ebben. Nem gondoltam, hogy Daemonnak oka lenne hazudni nekem, ugyanakkor a Daedalus annyiféle oldala közül az egyiknek megalapozottnak kellett lennie.

Ez az egész annyival túlnőtt rajtam és Daemonön! Ki akartunk jutni innen, egy olyan életbe, ahol nem leszünk szörnyű tudományos kísérlet alanyai vagy egy kormányzati szerv bábjai. Amit azonban a Daedalus tett az originekkel, az túlmutatott mindenben, amit bármelyikünk is megérthetett.

Egyre a Terminátor-filmek jártak a fejemben, az, hogy a számítógépes rendszerek öntudatra ébredtek, aztán megszórták az egész világot atombombákkal. Cseréljük ki a számítógépeket az originekre... a fenébe, akár a luxenekre, arumokra vagy a hibridekre is kicserélhetjük őket, és máris kész az apokalipszis receptje. A filmekben vagy a könyvekben az ilyesminek sosincs jó vége. Miért volna az élet más?

A szökési terveinkkel sem jutottunk előrébb. Szívás volt az egész, és szerettem volna kitölteni a dühömet Daemonön, amiért kidolgozott terv nélkül ugrott bele ebbe, de nem tudtam, mert értem tette.

Nem sokkal azután, hogy behozták az ebédet, Archer jelent meg, és átkísért a vizsgálóba. Azt vártam, hogy Daemon is ott lesz, de őt már korábban megvizsgálták. Utáltam, ha nem tudhattam, mi van vele.

– Ma mit fogunk csinálni? – kérdeztem, felülve az asztalra.

Kettesben voltunk a helyiségben.

– Az orvosra várunk.

– Ennyit magamtól is kitaláltam. – Archerre sandítottam, és mélyet lélegeztem. – Milyen érzés originnek lenni?

Karba fonta a kezét.

– Milyen érzés hibridnek lenni?

– Nem is tudom – vontam vállat. – Szerintem ugyanolyan, mint ahogy mindig éreztem magam.

– Pontosan – felelte. – Nem vagyunk annyira mások.

Pedig teljesen más volt, mit bármi, amit addig láttam.

– Ismered a szüleidet? – Nem.

– És ez nem zaklat fel?

Szünet.

– Nos, ezzel nem sokat foglalkoztam. A múlton nem változtathatok. Sőt, nagyon kevés dolgon változtathatok egyáltalán.

Utáltam a semmitmondó feleleteiért, mintha ez az egész nem is érintené meg.

– Szóval az vagy, aki vagy, és ennyi az egész?

– Igen. Ennyi az egész, Katy.

Törökülésbe húztam a lábamat a vizsgálóasztalon.

– Itt nevelkedtél?

– Igen, itt nőttem fel.

– Soha nem is éltél máshol?

– De, egy rövid ideig igen. Amikor idősebb lettem, máshova vittek, továbbképezni. – Egy pillanatra elhallgatott. – Rengeteget kérdezel.

– Na és? – Az öklömre támasztottam az államot. – Kíváncsi vagyok. Éltél már valaha egyedül, a kinti világban?

Archer összeszorította a fogait, aztán fejrázással felelt.

– Nem is szeretnél volna?

Kinyitotta, aztán becsukta a száját, de nem mondott semmit – fennhangon legalábbis nem.

– Dehogynem – állapítottam meg. A sapkája alatt nem láttam a szemét, az arckifejezése nem változott, de tudtam, hogy igazam van.

– De nem hagyják, igaz? Vagyis sosem jártál rendes iskolába? Nem voltál vendéglőben?

– Voltam vendéglőben – válaszolta szárazon. – Többféleképpen is.

– Hát akkor mindent láttál, gratulálok.

Archer szája megrándult.

– Feleslegesen gúnyolódsz.

– Sétáltál már egy bevásárlóközpontban? Nézelődtél egy könyvtárban? Voltál szerelmes? – Mindenfelét kérdezgettem, tudva, hogy biztosan az idegeire megyek. – Beöltöztél halloween estéjén, hogy elmenj csokit gyűjteni? Megünnepled a karácsonyt? Ettél már túlsütött pulykát, és megjátszottad, hogy jó ízű?

– Feltételezem, te mindezt végigcsináltad.

Amikor bólintottam, Archer előrelépett, aztán már ott is állt előttem, behajolt az arcomba, hogy a sapkája ellenzője az arcomat érte.

Megriasztott, mert nem is láttam a mozdulatot, de nem hőköltem hátra. Archer ajkán halvány mosoly jelent meg.

– Azt is feltételezem, hogy ezekkel a kérdésekkel valamiféle célod van. Valamiképpen bizonyítani akarod nekem, hogy nem éltem, nem tapasztaltam meg az életet, azokat a mondán dolgokat, amik egy ember életének alapot adnak. Ezzel próbálsz?

Képtelen voltam félrepillantani. Nagyot nyeltem. – Igen.

– Nem kell sem bebizonyítanod, sem az orrom alá dörgölnöd – mondta, aztán kiegyenesedett. Anélkül is tudom, hogy valójában egy napot sem éltem, Katy. Mindannyian tudjuk.

Akaratlanul eltátottam a számat, amikor meghallottam váratlan – és reményvesztett – szavait a fejemben. – Mindannyian? – suttoztam.

Biccentett, és hátralépett.

– Mindannyian.

Ekkor kinyílt az ajtó, és megszakadt a beszélgetésünk. Dr. Roth lépett be, a nyomában Nancyvel, az őrmesterrel és még egy őrral.

Azonnal elfelejtettem Archer sorsát – Nancy és Dasher együtt sosem ígértek jót.

Roth azonnal a tálcához ment, és turkálni kezdett az eszközök között. Kilelt a hideg, amikor a kezébe vett egy szikét. – Mi lesz most?

Nancy leült egy székre a sarokban, hűséges íróasztalját szorongatva.

– További tesztek kell elvégeznünk. Muszáj haladni.

Eszembe jutott a legutóbbi olyan teszt, amelyhez szike kellett, és elsápadtam.

– Mik a részletek?

– Mivel bebizonyosodott, hogy a mutáció stabil, most már megtehetjük, hogy a luxen képességek fontosabb aspektusaira összpontosítunk – magyarázta Nancy, de nem őt néztem: a szememet nem vettem le dr. Rothról. – Daemon, ahogy azt vártuk, kiválóan kontrollálta a Forrás erejét. Minden tesztjét teljesítette, és az utolsó gyógyítás, amit rajtad végzett el, szintén sikeresnek bizonyult, de meg kell bizonyosodnunk arról, hogy komolyabb sebesüléseket is képes kezelni, mielőtt más alanyokat vonunk be.

A gyomrom felkavarodott. Megmarkoltam a vizsgálóasztal szélét:

remegett a kezem.

– Ezt hogy érti?

– Mielőtt bevonjuk az embereket, tudnunk kell, képes-e meggyógyítani egy komoly sérülést. Nincs értelme egy embert alávetni a folyamatnak, ha nem képes rá.

Szent ég...

– Képes rá – böktem ki. Az orvos megállt előttem, én pedig hátrahőköltem. – Mit gondolnak, hogyan változtatott át egyáltalán?

– Néha csak a szerencsén múlik, Katy. – Dasher őrmester az asztal másik végéhez lépett.

Levegőért kaptam, de elfogyott körülöttem az oxigén. A Daedalus csak nagyon nehezen tudja reprodukálni a mutációt, és Dawson meg Betht rettenetes dolgoknak vetették alá azért, hogy rávegyék Dawson: gyógyítson meg más embereket. Amivel nem voltak tisztában, az az volt, hogy a gyógyítás mögött őszinte akaratnak, vágynak kell állnia. Akaratnak, vágynak, mint a szerelem esetében. Ezért volt olyan nehéz utánózni.

Csaknem elárultam az egészet, hogy mentsem az irhám, de aztán rájöttem, hogy nem változtatnék semmin. Will sem hitte el, amikor megmondtam neki. Semmiféle tudomány nem képes az ilyesmit alátámasztani – az egész gyógyítást szinte mágikussá teszi.

– Arra már a legutóbbi tapasztalatból rájöttünk, hogy Daemon jelenléte a folyamat során nem ajánlott. Majd akkor hozzuk be, ha végeztünk. Feküdj hasra, Katy.

Némileg megkönnyebbültem, amikor rájöttem, hogy hason fekve nehezen tudják elvágni a torkomat, de azért még próbáltam húzni az időt.

– Mi van, ha nem sikerül? Ha az egész mégis csak egy szerencsés véletlen volt?

– Akkor a teljes projektet lefűjjük – vágta rá Nancy a sarokból. – De szerintem mindketten tudjuk, hogy nem ez a helyzet.

– Ha tudjuk, miért kell megcsinálni? – Nem egyszerűen a fájdalmat akartam elkerülni. Nem akartam, hogy behozzák Daemont, és végigcsináltassák vele ezt. Láttam, mit tett a dolog Dawsonnal, és tudtam, mit tenne bárkivel.

– Akkor is tesztelnünk kell – válaszolta együttérzőn dr. Roth. – Elaltathatnánk, de nem tudjuk, milyen hatással lenne ez a folyamatra.

Archerre pillantottam, ő azonban félrenézett. Nincs segítség. A helyiségben sehol nem volt a számomra segítség. Ez most megtörténik velem, és én csak fekszem majd, és szenvedek.

– Feküdj hasra, Katy! Minél gyorsabban engedelmessz, annál hamarabb túlesel rajta.
– Dasher az asztalra tenyereit. – Vagy majd mi fektetünk le.

Felnéztem, összeakadt a tekintetünk. Kihúztam magam. Tényleg azt hitte, hogy majd önként engedelmessz, és megkönnyítem a dolgukat? Hát majd meglátja.

– Akkor le kell fektetnie – jelentettem ki.

Váratlanul hamar megcsinálta: elszégyelltem magam a gyorsaságtól, amivel a másik őr segítségével hasra fordított. Dasher a lábamat ragadta meg, az ő a kezemet markolta a fejem mellett. Néhány másodpercig még vergődtem, mint a partra vetett hal, de rájöttem, hogy semmit sem érek el vele. Csak a fejemet tudtam felemelni: éppen az őr mellkasát láttam.

– A pokolban külön bugyrot tartanak fenn a magukfajtnak – nyögtem.

Senki nem felelt – legalábbis nem hangosan. Archer hangja töltötte be a fejemet.

Hunyd be a szemedet, és ha szólok, vegyél egy mély lélegzetet!

Túlságosan rettegtem ahhoz, hogy oda tudjak figyelni, vagy hogy egyáltalán felfogjam, hogy segíteni akar. Levegőért kaptam.

Valaki felhúzta a pólómat. Hideg levegő csapta meg a bőrömet, kivert a libabőr.

Jézusom! Jézusom! Jézusom! Az agyam leállt, a félelem borotvaéles karmai téptek belém.

Katy!

A szike hideg pengéje a bőrömhöz ért, éppen a lapockám alatt.

Katy, lélegezz mélyet!

Kinyitottam a számat.

A doktor tett egy gyors kézmozdulatot, és a hátamon tűz gyulladt:

mély, forró fájdalom mart a bőrömben, a húsomba.

Nem vettem mély lélegzetet. Nem bírtam.

Csak sikoltottam.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Daemon

NEM ÉREZTEM MAGAM VALAMI FÉNYESEN.

Nagyjából négy perce örülden zakatolni kezdett a szívem, hányingerem támadt, és még arra is oda kellett figyelnem, hogy fel ne bukjak a saját lábamban.

Távolról ismerős volt az érzés, mint ahogy a vele járó légszomj is.

Ezt a saját kis poklot akkor tapasztaltam meg, amikor Katet lelőtték – de ennek nem volt értelme. A szó viszonylagos értelmében biztonságban volt itt, legalábbis nem fenyegették pisztolyos pszichopáták. És arra sem láttam okot, miért bántaná bárki. Pillanatnyilag nem... csak hogy tudtam, hogy Bethszel megtettek bizonyos dolgokat azért, hogy Dawsont emberek átváltoztatására kényszerítsék.

Az értem küldött örrel végimentünk az orvosi szobák folyosóján. Meleg bizsergést éreztem a tarkómon. Kat a közelben van. Jó.

Csak hogy a beteges érzés, a rám nehezedő nyomás és szorongás egyre rosszabbodott, ahogy közeledtem hozzá.

Ez nem jó. Kicsit sem jó.

Megbotlottam, majdnem elveszítettem az egyensúlyomat, és ettől alaposan kitört a frász. Sosem szoktam megbotlani. Kiváló a tartásom.

Vagy az egyensúlyérzésem. Vagy mit tudom én.

A játék Rambo megállt az egyik tömörfa ajtó előtt, és végigcsinálta a retinavizsgálatot. Kattanás hallatszott, kinyílt az ajtó. Megállt bennem az ütés, amint sikerült felmérnem a terepet.

A legrosszabb rémálmom vált valóra, rettenetesen tisztán, élesen, részletesen.

Senki nem állt a közelében, de voltak mások is a szobában, igaz, alig vettem észre őket. Csak Katet láttam. Hason feküdt, az arca halottsápadt volt, elgyötört; oldalra fordította a fejét, de a szemét csak résnyire nyitotta ki. A homloka verejtéktől csillogott.

Uramisten, mindenhol vér volt – Kat hátából folyt le a kerek vizsgálóágyra, ahol feküdt, lecsöpögött az alsó tálcára. A háta... a háta rémséges állapotban volt. Az izmokat felhasították, kilátszottak a csontjai. Mintha Freddy Krüger tette volna rá a kezét. Majdnem biztos voltam benne, hogy a gerince... nem is bírtam befejezni a gondolatot.

Talán egy másodperc telhetett el; beléptem, és már rohantam is az ágyhoz, félrelökve az ostoba katonát. Ismét megbotlottam az utolsó lépésnél, és kinyújtottam a kezem, hogy megtartsam az egyensúlyomat.

A kezem vérbe ért – Kat vérébe.

– Jézus – suttogtam. – Kat... istenem, Kat...

A pillája se rebbent. Semmi. Egy hajszál tapadt izzadt, fehér arcán.

A szívem összevissza vert, igyekezett tartani a ritmust, és tudtam, nem az enyém akadozik, hanem az övé. Nem tudtam, hogy történt. Persze tudni akartam – de abban a pillanatban nem ez volt a fontos.

– Itt vagyok – jelentettem ki, senkivel sem törődve a szobában. – Mindjárt helyrehozom. Semmi válasz. Átkozódva odébb léptem, felkészültem, hogy ledobjam emberi alakomat, mert ez... ez minden erőmet igénybe fogja venni.

A tekintetem összeakadt Nancyével.

– Te ribanc.

Megkoccantotta a tollával az írotábláját, és halk, ciccegő hangot adott.

– Biztosra kell mennünk, hogy újra fel tudod gyógyítani egy katasztrofálisnak minősíthető sebesülésből. Azok a sebek halálosak, de nem azonnal hal bele, mint például egy hasi vagy egyéb jellegű traumába. Meg kell gyógyítanod.

Ezt a nőt egy napon megölöm.

Az égig lobbant a dühöm. Amikor igazi alakomba váltottam, az üvöltésem a lelkem mélyéről szakadt fel. Megremegett az asztal, az orvosi eszközök összezörrentek és leestek a tálcáról, a szekrényajtók kivágódtak.

– Jóságos ég! – motyogta valaki.

Kat hátára helyeztem a kezemet.

Itt vagyok, cica. Itt vagyok, kicsim. Mindjárt véget vetek ennek. Az egésznek.

Nem kaptam választ. A félelem átható ízét éreztem a számban. Meleg sugárzott a kezemből, a vörös fehér fény körbeölelte Katet.

Távolról hallottam Nancy szavait.

– Ideje áttérni a mutációs fázisra...

KAT MEGGYÓGYÍTÁSA KIMERÍTETT. Ez volt abban a szobában mindenki szerencséje, mert azt biztosra vettem, hogy mielőtt elkapnak, legalább kettejüket ki tudom készíteni. Mármint, ha egyetlen lépést is meg bírok tenni.

Megpróbáltak kivezetni, miután befejeztem a gyógyítást. Mintha egyedül hagynám velük. Nancy és Dasher ugyan valamivel korábban elmentek, de a doki ott maradt, hogy figyelje Kat életjeleit. Rendben vannak, mondta. Tökéletesen meggyógyult.

Őt is felírtam a halállistámra.

És azt hiszem, észre is vette, mert tisztas távolban maradt tőlem.

Végül az orvos is kiment, csak Archer maradt a helyiségben. Hallgatott, ami nekem rohadtul meg is felelt. Ami minimális tisztelet volt bennem dr. Roth iránt, elszállt abban a pillanatban, amikor ráébredtem, hogy mindvégig itt volt, amíg ezt tették Kattal. Csak azért, hogy bebizonyítsák: elég erős vagyok, hogy akár a halál széléről is visszahozzam.

Tudtam, mi vár rám: félholt emberek véget nem érő áradata.

Kizártam ezt a gondolatot, és Katre összpontosítottam. Az ágy mellett ültem, azon az idétlen görgős széken, amelyről Nancy állt fel az imént. Fogtam Kat ernyedt kezét, a hüvelykujjammal köröket írtam rá, és reméltem, hogy mindez eljut hozzá valahogyan. Meg nem tért magához. Csak remélni tudtam, hogy végig eszméletlen volt.

Egyszer bejött egy nővér, hogy lemosdassa. Nem akartam, hogy bárki a közelében legyen, de azt sem, hogy a saját vérében úszva ébredjen. Azt szerettem volna, ha úgy tér magához, hogy semmi emléke nem marad a történetekről.

- Majd én – álltam fel. A nővér a fejét rázta.
- De nekem...
- Majd én megcsinálom – ismételtem, és tettem felé egy lépést
- Hagyja, hadd csinálja! – szólalt meg a merev testtartásban várakozó Archer. – Menjen!

A nővér láthatóan szeretett volna vitatkozni vele, de végül engedelmeskedett. Archer félrefordította a fejét, amíg lehúztam Kat véráztatta ruháját, és nekiálltam letörölni a hátát. A bőrén hegek formálódtak, gonosz, vörös színű vonalak a lapockája alatt... az egyik könyvére emlékeztettek, amit a polcán láttam. Egy bukott angyalról szólt, akinek kitépték a szárnyait.

Fogalmam sem volt, ezúttal miért maradtak meg a hegek. A golyó is hagyott egy halvány nyomot a mellkasán, de ehhez képest semmit. Talán mert ezúttal olyan sok időbe telt, hogy meggyógyítsam. Talán mert a golyó ütötte seb olyan kicsi volt, ez pedig... nem.

Halk, különös hang tört fel a torkomból. Archer megriadt. Összeszedtem a maradék erőmet, és befejeztem Kat mosdatását, majd visszatelepedtem mellé, és újra a kezembe vettem a kezét. Sűrű csend telepedett a helyiségre, amit végül Archer tört meg.

- Visszavihetjük a szobájába.
- Nem hagyom magára – vágtam rá, és az ujjaihoz szorítottam az ajkamat.
- Nem is mondtam ilyesmit. – Elhallgatott. – Az utasításaim erre nem terjednek ki. Vele maradhatsz.

Egyet kellett értenem vele abban, hogy egy ágy jobb volna Katy számára. Feltápáskodtam, és összeszorított fogakkal a teste alá csúsztattam a karomat.

- Várj! – lépett mellénk Archer. Ráviczorogtam, mire hátralépett, és felemelte a kezét. – Csak azt akartam javasolni, hogy majd én megemelem. Te úgy nézel ki, mint aki járni se tud.
- Nem nyúlsz hozzá!

– Én csak...

– Nem! – mordultam rá, és felemeltem Kat könnyű testét. – Szó sem lehet róla.

Archer a fejét ingatta, de megfordult, és az ajtóhoz ment, hogy kinyissa. Elégedetten bólintottam, és olyan óvatosan fordítottam meg Katet a karomban, ahogy csak bírtam; féltem, hogy a sebei még fájnak.

Amikor megbizonyosodtam róla, hogy kényelmesen fekszik a karomon, megtettem az első lépést, majd a többi.

A visszaút olyan volt, mintha mezítláb gyalogoltam volna végig egy pengékkel kirakott úton. Szinte semmi energiám sem maradt; mire lefektettem Katet az ágyára, és én is odatelepedtem mellé, gyakorlatilag mind elfogyott. Szerettem volna betakarni, hogy ne fázzon, de a karom kőként hevert mellettem, nem bírtam megmozdítani.

Bármikor máskor inkább meghívtam volna Nancyt egy gyertyafényes vacsorára, mint hogy elfogadjam Archer segítségét, ám most egy szót se szóltam, amikor fogta a takarót, és ránk igazította.

Végül kiment, és kettesben maradtam Kattal.

Addig néztem, amíg le nem csukódott a szemem: akkor a lélegzetvételeit számoltam, amíg bele nem zavarodtam. Azután a nevét ismételtettem, újra meg újra, és ezzel csusszantam át az öntudatlanságba.

Katy

LEVEGŐÉRT KAPKODVA RIADTAM FEL. Azt vártam, hogy megérezem a bennem lángoló, minden porcikámat végigperzselő tüzet – de jól voltam. Kicsit zsibbadtan, kicsit sajgón, de figyelembe véve a történeteket, egészen rendben.

Különös módon távol kerültem attól, amit az orvos tett, ám fektemben még mindig éreztem a csuklómat és bokámat leszorító kezeket. Kellemetlen érzések öntöttek el – a haragtól a tehetetlenségtől. A határ, ameddig képesek voltak elmenni, hogy bebizonyítsák: Daemon képes meggyógyítani a halálos sebeket is, rettenetes volt, de még ez a szó is kevésnek érződött hozzá.

Mocoroghatnékom támadt, nem éreztem magam jól a bőrömben. Rávettem magam, hogy felnézzek.

Daemon mély álomba merülve feküdt mellettem. Sötét pillái sápadt arcát érték, a szemei alatti lila karikák szinte ütésnyomnak tündek. Elnyílt a szája, fürtjei a homlokába hullottak. Még sosem láttam ennyire kimerültnek. A mellkasa egyenletesen emelkedett és süllyedt, mégis belém mart a félelem. Feltámaszkodtam a könyökömre, és odahajoltam, hogy a szívére fektessem a tenyeremet. Éreztem a lüktetést a kezem alatt: kissé felgyorsult az én riadalmam miatt.

Amíg néztem, ahogy alszik, az érzéseim masszája új formát öltött. Gyűlölet vont be, kristályos, kemény kérget képezett rajta a keserűséggel és a dühvel. Ökölbe szorult a kezem Daemon mellkasán.

Amit velem tettek, önmagában is visszataszító volt, de amire Daemont kényszerítették, az még ezen is túlment. És ettől kezdve csak rosszabb lesz. Most majd embereket adnak a keze alá, hogy változtassa át őket, és ha nem jár sikerrel, engem kínoznak majd, hogy őt bántsák.

Belőlem Bethany lesz, belőle Dawson.

Összeszorítottam a szememet, hosszan sóhajtottam. Nem. Nem hagyhatom, hogy ez megtörténjen! Nem hagyhatjuk, hogy ez megtörténjen... csakhogya valójában már benne is voltunk. A lelkem egy része sötétbe fordult amiatt, amit tettem, és amit rám kényszerítettek. És ha ezek a dolgok csak jönnek és jönnek ezután is – márpedig így lesz –, miként maradhatnánk mi mások? Hogyan kerülhetnénk el, hogy Bethanyvé és Dawsonná váljunk?

Abban a pillanatban rájöttem.

Felpillantottam, végigjártattam a pillantásomat Daemon széles járomcsontján. Nem arról volt szó, hogy erősebbnek kell lennem Bethnél, hiszen biztosan tudtam, hogy erős volt, és most is az. Nem arról volt szó, hogy Daemonnak kell jobbnak lennie Dawsonnál. Nekünk kell erősebbnek és jobbnak lenni náluk – a Daedalusnál.

Lehajoltam, lágy csókot leheltem Daemon ajkára. Abban a pillanatban fogadtam meg, hogy kijutunk innen. Nemcsak Daemon ígérte ezt meg nekem. Nem csak az ő feladata, hogy helyrehozzon mindent.

Kettőnké, együtt.

A karja váratlanul a derekam köré fonódott, és magához húzott. Az egyik meglepően zöld szemével felpillantott. – Szia! – mormolta.

– Nem akartalak felébreszteni.

– Nem is tetted – mosolyodott el.

– Már ébren voltál? – Amikor egyre szélesebben mosolygott, megráztam a fejemet. – Szóval csak feküdtél, és hagyta, hogy nézzelek, mint valami kukkoló?

– Pontosan, cica. Úgy gondoltam, hagyom, hogy kiélvezd, de akkor megcsókoltál, és hát tudod, szeretem kivenni a dolgokból a részemet.

Felnézett: a pillantása, mint mindig, gyönyörűséggel töltött el. – Hogy vagy?

– Jól. Ami azt illeti, remekül. – Befészkeltem magam mellé, a karja hajlatába tettem a fejemet, ő pedig felemelte a kezét, és a hajamba fúrta az ujjait. – És te? Tudom, hogy sokat kivett belőled.

– Miattam nem kell aggódnod. Amit ők...

– Tudom, mit tettek. Azt is tudom, miért. – Felszegtem a fejemet, lejjebb csúsztattam a kezemet. Daemon megfeszült, amikor megsimítottam a hasát. – Nem fogok hazudni, pokolian

fájt. Amikor csinálták, szerettem volna... nem is akarod te azt tudni, mit szerettem volna, de jól vagyok, és ezt neked köszönhetem. Ugyanakkor gyűlölök arra gondolni, amit veled tettem.

A lélegzete a homlokomat érte. Sokáig hallgatott.

– Csodálatos vagy – mondta végül.

– Tessék? – néztem fel. – Daemon, én nem vagyok csodálatos. Te vagy az. Amikre képes vagy, amit értem tettél... Te... Az ujját a számra tette, hogy elhallgattasson.

– Mindazok után, amin keresztülmentél, még miattam aggódsz? Cica, én téged csodállak, de igazán.

Az ajkam mosolyra akart húzódni. Fura volt mindezek után nevetni.

– És ha mindketten csodálatosak vagyunk? Az hogy tetszik?

– Tetszik. – A számra simította a száját. Gyengéden csókolt, édesen, az érzés mégis elsöpört, mert ígéret volt benne – valami többről, a jövőről szóló ígéret. – Figyelj csak, még nem mondtam elégszer, és ki kell használnom minden alkalmat. Szeretlek.

Levegőért kaptam. Ez a szó tőle mindig a lelkem mélyéig hatolt.

– Tudom, hogy így van, akkor is, ha nem ismételtetted. –

Felnyúltam, az arca ívére simítottam a kezemet. – Én is szeretlek.

Daemon szeme lecsukódott, a teste megfeszült. Úgy tűnt, magába szívja a szavaimat.

Néhány pillanatig csak bámultam, aztán megszólaltam.

– Mennyire vagy fáradt?

– Eléggé – felelte, és átkarolt.

– Nem segítene, ha a valódi alakodba váltanál?

– Lehetséges – vont a vállát.

– Akkor csináld!

– Most már parancsolgatsz is?

– Fogd be, és változz át, hogy jobban érezd magadat! Ez hogy tetszik, ha már parancsolgatás?

– Imádom – nevette el magát.

Meg akartam jegyezni, hogy egészen hozzászokott ehhez a szókészlethez, de akkor parányit odébb mozdult, és újra összeért az ajkunk. Ezúttal mélyebben, kiéhezve, sürgetően csókolt – még lehunytt szemhéjamon át is láttam a fényt, amikor elkezdődött a változása. Meglepődtem, de hagytam, hogy a pillanat meghitt melegsége körbeöleljen. Amikor elhúzódott, a ragyogástól csak résnyire tudtam nyitni a szememet.

– Jobb? – kérdeztem hangosan, az érzelmektől rekedten.

Abban a pillanatban rendbe jöttem, amikor felébredtél.

TIZENHATODIK FEJEZET

Daemon

MOST, HOGY MEGGYŐZŐDTEK RÓLA, hogy eszméletlenül jó gyógyító vagyok, a Daedalus nem vesztegette az időt. Amint úgy vélték, hogy kipihentem magamat, már vissza is vittek egy orvosi vizsgálóba. A fehérre meszelt falú szobában nem is volt más, csak két, egymással szembefordított műanyag szék.

Kérdőn Nancyhez fordultam.

– Szép a berendezés – jegyeztem meg. Nem vette fel a gúnyolódást. – Ül le! – parancsolt rám.

– Mi van, ha inkább állnék?

– Egyáltalán nem érdekel. – A sarokba szerelt kamerába pillantott, bólintott, aztán visszafordult hozzám. – Tudod, mit várunk tőled. Az egyik új jelentkezőnkkel kezdjük. Huszonegy éves, és egyébként jó egészségnek örvend.

– Leszámítva a halálos sebet, amit most akartok ejteni rajta?

Nancy sötét pillantással jutalmazott.

– És önként vállalta?

– Bizony. Meglepődnél, milyen sokan hajlandóak kockáztatni az életüket, hogy valami felsőbbrendűvé váljanak.

Valóban meglepődtem, de inkább néhány ember ostobaságán. Önként jelentkezni egy mutáció alanyának, ahol a siker aránya egy százalék alatt maradt, nekem nem tűnt okos ötletnek. De hát, mit tudok én?

Nancy átnyújtott egy széles karperecet.

– Ez egy opálkő. Biztosra veszem, hogy pontosan tudod, milyen a hatása. Segít majd a gyógyításban, és biztosítja, hogy ne merülj ki.

Elvettem az ezüstpántot, és a fekete-vörös kőre meredtem.

– Szó szerint a kezembe adod az ónix ellenszerét? Hűvösen pillantott rám.

– Biztosra veszem, hogy azt is pontosan tudod, hogy a katonáinknál ott van az a csúnya fegyver, amiről beszéltem. Az még az opálnál is erősebb.

A csuklómra tettem az ékszert. Azonnal éreztem, hogy eláraszt az energia. Nancyre néztem: úgy figyelt, mintha a díjnyertes bikája lennék. Volt egy olyan érzésem, hogy még akkor se hívná a fegyvereseket, ha kirontanék innen, és lelődöznék néhány embert. Addig, nem, amíg meg nem haladok egy bizonyos őrülségi határt.

Túl értékes voltam.

Amellett dühös is – átadhatta volna az opált akkor is, amikor Katyt kellett meggyógyítanom. Egyszer komoly kárt fogok tenni ebben a nőben.

Egy lelkes, csillogó szemű katona lépett be, és lehuppant az egyik székre. Huszonegynek is alig nézett ki, és hiába igyekeztem nem érezni semmit, mégiscsak feltámadt bennem a bűntudat. Nem mintha azt terveztem volna, hogy szabotálom a gyógyítást, vagy valami. Miért tettem volna ilyet? Ha nem sikerül létrehoznom egy hibridet, a szadista gonoszságuk előbb-utóbb Kat ellen fordul.

Vagyis igen, megvolt bennem az őszinte akarat a gyógyításra, mégsem voltam benne biztos, hogy beválik. Ha nem, a srác vagy unalmas, hétköznapi emberként éli le a hátralévő életét, vagy néhány napon belül megsemmisíti magát.

Mind az ő, mind Kat érdekében reméltem, hogy a hibridek boldog világa befogadja.

– Hogyan csináljuk? – kérdeztem Nancytól.

Intett az egyik katonának azok közül, akik korábban bekísérték a srácot, mire az előrelépett, és kivont egy ijesztő kést; olyasfélét, mint amivel Michael Myers rohagált körbe a Halloweenben.

– Ó, jesszusom! – mormoltam, és karba tettem a kezemet. Ez ronda lesz.

Az Alany, Aki Még az Élethez is Túl Ostoba volt, magabiztosan vette át a kést. Mielőtt azonban bármit is tehetett volna vele, kinyílt az ajtó, és Kat lépett be, Archerrel a nyomában.

Leengedtem a karomat, miközben a kényelmetlen érzés helyét aggodalom vette át.

– Mit keres ő itt?

Nancy feszesen elmosolyodott.

– Úgy gondoltuk, rád fér némi motiváció.

Mintha egy kisebb bomba robbant volna bennem, amikor

megértettem. Az ő motivációjuk figyelmeztetés formájában érkezik. Pontosan tisztában voltak vele, hogy tudjuk, mi történt Bethanyvel, amikor Dawson kudarcot vallott.

Kat lerázta magáról Archer karját, dühösen a sarokba vonult, és ott is maradt.

Addig néztem Nancyt, amíg végül – hosszas erőpróba után – félrepillantott.

– Hát akkor kezdjük! – mondtam.

Nancy a Valószínűleg Hamarosan Elhalálozó Alanyra nézett, aki anélkül, hogy egy átkozott szót szólt volna, mélyet lélegzett, megmarkolta a sorozatgyilkoskést, és egy sóhajjal kevert nyögés kíséretében hasba döfte saját magát. Aztán kirántotta a pengét, ami kifordult az ujjai közül. Egy őr ugrott oda, hogy elkapja.

– Szent szar! – böktem ki elkerekedő szemmel. A Nulladik Alany igazán tökök volt.

Kat összerezett és félrenézett, amikor a friss sebből ömleni kezdett a vér.

– Ez... ez felkavaró.

Úgy ítélem meg, hogy az alanyak kevesebb mint két perce lehet hátra, ha rohamosan sápadó testéből továbbra is ilyen ütemben folyik el a vér. A tenyerét a hasára szorította, előregörnyedt. Fémes szag töltötte meg a levegőt.

– Csináld! – szólalt meg Nancy; fészkelődött, a tekintetébe izgalom költözött.

Morbid elragadtatással ingattam a fejemet. Letérdeltem a srác mellé, és a hasára nyomtam a tenyeremet. A vére azonnal elöntött. Jól bírom az ilyesmit, de a fenébe: kilátszottak a belei. Miféle dumát adtak be neki, hogy önként megtegye ezt saját magával? Jézus!

Hagytam, hogy a valódi alakom visszatérjen. A srácot – és a szoba nagy részét – vöröses fehér fény árasztotta el. A sebre összpontosítottam, elképzeltem, hogy a feltépett szövetek összezárulnak, a vérzés eláll. Őszintén, fogalmam sem volt a gyógyítás mikéntjéről. Ez csak úgy, magától megtörtént. Elképzeltem a sebet, néha pedig akaratlanul felvillantak előttem az energiák mint képek.

Arra koncentráltam, hogy megtöltsen az ereit fénnel... és Katre.

Mélyet lélegeztem, felnéztem. Nancy arcán ragyogó elragadtatást láttam, mint az anyáén, aki először látja meg a gyermekét. Katet kerestem: szép arcán csodálat tükröződött, ahogy visszanézett rám.

Megugrott a szívverésem. Visszafordultam a megsebzett sráchoz. Érte csinálom, közöltem vele. Bízz benne, hogy ennyi elég lesz. A saját érdekében.

A srác felkapta a fejét; az arcába máris kezdett visszatérni a szín. Az opállal a karomon nem merültem ki egyáltalán, ahogy pedig egy ilyen mérvű gyógyítás után várható lett volna.

Eleresztettem, felálltam és hátraléptem. Megtartottam a valódi alakomat, amíg a srác reszketeg lábaira nem állt, és közben újra Katre néztem. A kezét a szája elé emelte; a mellette álló Archer, úgy tűnt, kissé kényelmetlenül érzi magát. Akkor jutott eszembe valami.

Visszaalakultam emberré, és Nancy felé fordultam. A nő olyan reményteli áhítattal nézte a Nulladik Alanyt, hogy felfordult a gyomrom.

– Ők miért nem képesek a hibridteremtésre? – tudakoltam. – Az originek tudnak gyógyítani. Akkor miért nem?

Nancy szinte rám se nézett, csak a kamera felé intett.

– Ők jóformán bármilyen sebet képesek beforrasztani, de a betegségeket kezelni vagy mutációt létrehozni képtelenek. Nem tudjuk, miért van így. – Meglepő gyengédséggel visszatámogatta a srácot a székéhez. – Hogy érzi magát, Largent?

Largent vett néhány mély lélegzetet, majd megköszörülte a torkát.

– Kicsit még fáj, de egyébként jól. Remekül. – Elmosolyodott, a pillantása Nancyról rám villant, majd vissza. – Működött?

– Hát, életben maradt – jegyeztem meg szárazon. – Kezdetnek nem rossz.

Kinyílt az ajtó: dr. Roth sietett be, a sztetoszkópja ugrált a nyakában. Futó pillantást vetett rám.

– Csodálatos! A monitorokon követtem a történéseket. Igazán figyelemreméltó.

– Persze, persze – Kat felé indultam, Nancy hangja azonban úgy csikordult, mint a táblán a köröm. – Maradj ott, Daemon!

Lassan felé fordultam; közben a többi őr is közém és Katy közé állt. – Miért? Megkaptad, amit akartál.

– Még semmit sem láttunk, csak azt, hogy meggyógyítottad. – Nancy megkerülte a széket, közben az orvost nézte, aki Largentet vizsgálta. – Milyenek az életfunkciói?

– Tökéletesek – egyenesedett fel a doktor, és a nyakába vetette a hallgatót, majd benyúlt a köpenye belső zsebébe, és kivett egy kis fekete tokot. – Megkaphatja a Prometheust.

– Az micsoda? – tudakoltam, miközben dr. Roth elővett a tokból egy derengő, kék folyadékkal megtöltött fecskendőt. A szemem sarkából láttam, hogy Archer, amikor megpillantja, oldalra billen ti a fejét.

– Prometheus görög volt – felelte Kat. – Vagyis egy titán. A mitológia szerint ő teremtette az embert.

Éreztem, hogy az ajkam halvány mosolyra húzódik. Kat vállat vont.

– Jól van, na. Egy paranormális könyvemben olvastam.

Erre már tényleg elvigyorodtam. Ő és a könyvbolondságai. Nagyon szerettem volna megcsókolni, meg mindenféle mást is csinálni vele; ő is megérezte, mert elvörösödött. Hát, a fenébe, erre nem kerül itt sor.

Dr. Roth felhajtotta Largent ruhaujját.

– A Prometheus hatása gyorsabb, így nem szükséges megvárunk, hogy fellépjen a láz – magyarázta. – Felgyorsítja a mutációs folyamatot.

A pokolba. Átfutott a fejemben, hogy Largent vajon tényleg egyetért-e azzal, hogy ő legyen az első kísérleti nyúl, de nem számított. Belenyomták a kék lötytyöt, erre előregörnyedt – ami sosem jó jel –, dr. Roth pedig azonnal orvos-üzemmódba váltott. Largent életfunkciói teljesen összezavarodtak. Az emberek kicsit mintha elkezdtek volna aggodalmaskodni. Rám senki sem figyelt igazán, úgyhogy Kat felé kezdtem oldalazni. Félúton voltam, amikor Largent felpattant ültéből, fellökve az orvost, aki a fenekére esett.

Gyorsan Kat és Largent közé ugrottam. A srác előrebotlott, újra meggörnyedt, és megragadta a térdét. Folyt róla az izzadság, a padlóra csepegett. A vér fémes szagát beteges, édes kipárolgás bűze váltotta fel. – Mi történik? – csattant fel Nancy.

Az orvos Largent mellé lépett, megfogta a vállát, és a sztetoszkópjáért nyúlt.

– Mit érez, Largent?

– Görcsöket – nyögte a srác; remegett a karja. – Mindenem görcsöl. Mintha a belső részeim...

Összerándult, hátravetette a fejét, kitátotta a száját. Az ádámcsutkája fel-alá járt, végül felsikoltott. A szájából kékes-feketés folyadék tört ki, összefröcskölte a doktor köpenyét. Largent oldalra tántorodott, a hangja gurgulázásba fulladt. Most már a füléből és a szeme sarkából is folyt ugyanaz az anyag, és lecsorgott az orra mentén.

– Ajjaj – jegyeztem meg elhátrálva –, akármit is adott be neki, szerintem nem vált be.

Nancy hervasztó pillantást vetett rám.

– Largent, meg tudná mondani, mit...

A katona megfordult, és nekirontott – úgy értem, teljes fénysebességgel nekirontott – az ajtónak. Kat felsikoltott, és a szájához kapta a kezét. Hiába mozdultam, hogy eltakarjam előle a rémes látványt, már késő volt. Largent gusztustalan hang kíséretében csapódott a zárt ajtóba, akkora erővel, mintha az ötvenedikről ugrott volna ki.

Csend lett, aztán Nancy szólalt meg.

– Nos, ez elkésérítő volt.

Katy

AMÍG ÉLEK, SOSEM FOGOM ELFELEJTENI A LÁTVÁNYT, ahogy a katona hétköznapi emberből első stádiumú zombivá vált, majd szétkenődött az ajtón.

Addig kellett ott várnunk, amíg meg nem érkezett a személyzet, hogy legalább annyira feltakarítsa a maradványokat, hogy ne kelljen beelépnünk. Minket Daemonnel nem engedtek egymás közelébe, mintha valamiképpen a mi hibánk lett volna a dolog. Ő meg tette, ami tőle tellett: meggyógyította a srácot. Akármi is volt a Prometheus, a bajt az okozta. A srác vére nem Daemon kezéhez tapadt.

A folyosóra lépve az őrk Daemont az egyik épületszárny felé terelték, engem Archer másfelé irányított. Félúton jártunk a liftek felé, amikor a jobb oldali ajtaja kinyílt, és két katona lépett ki, köztük egy gyerek.

Azonnal megtorpantam.

Nem akármilyen gyerek volt, hanem közülük való. Egy origin. A látványától felállt a hátamon a szőr. Nem Micah volt, de ugyanolyan sötét haja nagyon hasonlóan volt lenyírva. Talán kicsit fiatalabb lehetett, bár az életkort sosem tudtam jól megítélni.

– Menj tovább! – mondta Archer, és a hátamra tette a kezét.

Rákényszerítettem a lábaimat, hogy megmozduljanak. Fogalmam se volt, mi volt olyan riasztó azokban a gyerekekben. Na, jó, elég sok minden riasztó volt, főleg a fura színű szemükben csillámló természetellenes intelligencia, és az apró, ártatlan mosoly az ajkukon, amellyel mintha az őket körülvevő felnőtteket gúnyolták volna.

Istenem, számtalan okunk volt rá Daemonnek és nekem, hogy kijussunk innen...

Amikor egymás mellé értünk, a kisfiú felemelte a fejét, és egyenesen rám nézett. Amint összeakadt a pillantásunk, éles, tisztánlátó bizsergés hasított belém, felszaladt a gerincemen, és kitört a tarkómon. Megszédültem, megint megtorpantam, és azon töprengtem, hogy a gyerek vajon valamiféle különös Jedi-trükköt hajt-e végre rajtam éppen.

A fiú szeme kitágult.

Az ujjaim bizseregni kezdtek.

Segítsetek nekünk, és mi is segítünk nektek!

Leesett az állam. Nem tehettem, nem lehet... Az agyam leállt, szóismétlő üzemmódba kapcsolt. A gyerek megszakította a kapcsolatot, és máris a hátunk mögött volt – én meg álltam ugyanott, adrenalinban úszva, zavarodottan.

Archer gyanakvó arcára esett a pillantásom. – Mondott neked valamit – jelentette ki.

Kiszakadtam a kábulatból, és azonnal védekezni kezdtem.

– Miből gondolod?

– Látszik az arcodon, hogy kiakadtál. – A vállamra ejtette a kezét, megfordított, és finoman a liftek felé taszított. Amikor becsukódtak az ajtók, megnyomta a megállító gombot.

– Katy, a liftekben nincsenek kamerák. A fürdőkön kívül ezek azok a helyek, ahol a kíváncsi szemek elől el lehet bújni.

Nem értettem, hova akar kilyukadni, és különben sem tértem még magamhoz. Nekihátráltam a fémfalnak.

– Értem.

– Az originek képesek olvasni a gondolataidban. Ez az egyik dolog, amit Nancy nem mondott el neked. Tehát nagyon figyelj arra, mi jár a fejedben, ha van a közeledben egy origin.

Tátott szájjal bámultam rá.

– A gondolataimban? Várj, eszerint te is?!

Semmitmondó vállrándítással felelt.

– Igyekszem kizárni. Az emberek gondolatait hallani sokkal inkább bosszantó, mint élvezetes, de kiskorunkban még nem igazán gondoljuk át. Csak csináljuk. Ők is egyfolytában csinálják.

– Ez... ez örület. Szóval gondolatolvasás... És még mit tudnak?

Úgy éreztem magam, mint aki átkerült Alice csodaországába, vagy egy X-Men képregénybe. És az a rengeteg minden, amire Archer társaságában gondoltam? Biztos, hogy volt alkalom, amikor a szökési terveken töprengtem, és...

– Soha nem mondtam el senkinek, amit kiolvastam a gondolataidból – jelentette ki.

– Jesszusom, megint csinálod! – A szívem vadul kalapált. – És miért kellene ezt elhinnem?

– Talán mert sosem kértem, hogy hidd el.

Pislantottam. Luc nem éppen valami ilyesmit mondott?

– Miért nem adod tovább Nancynek?

Ismét vállat vont.

– Nem számít.

– De igen, nagyon is szá...

– Nem, nem számít, most nem. Figyelj! Nincs sok időnk. Vigyázz az originek társaságában! Azt is meghallottam, amit neked mondott. Láttad a Jurassic Parkot?

– Izé, igen. – Micsoda kérdés...?

Archer arcán kesernyés mosoly jelent meg.

– Emlékszel a raptorokra? Az origineket kiereszteni éppen olyan lenne, mint kinyitni a raptorketrecek ajtaját. Érted, amit mondok? Ezek az originek, a legújabbak, nem hasonlítanak ahhoz, amit a Daedalus korábban produkált. Fejlődnek, és olyan adaptációs módokat találnak, amiket senki nem képes az ellenőrzése alatt tartani. Olyasmikre képesek, amiket én kigondolni se tudnék. A Daedalus már most sem képes kontrollálni őket.

Küszködve próbáltam mindezt feldolgozni. A józan eszem egyre tagadott mindent, holott tudtam, valójában minden lehetséges. Végül is én magam is egy idegen-emberi hibrid vagyok.

– Mitől olyan mások ezek az originek?

– Prometheust adtak be nekik, hogy javítsanak a tanulási képességükön. – Archer horkantott. – Mintha szükségük lett volna rá!

De szerencsétlen Largenttől eltérően, náluk bevált.

Largent eltorzult teste villant fel lelki szemeim előtt. Összerezcentem.

– Mi az a Prometheus-szérum?

Kétkedve nézett rám.

– Tudod, ki volt a mitológiai alak, nem hiszem, hogy még nem jöttél rá magadtól.

Na, szép, most még sokkal ostobábbnak éreztem magam. Archer felnevetett.

Haragosan meredtem rá.

– Most is olvasod a gondolataimat, nem?

– Sajnálom. – Egyáltalán nem úgy tűnt, mint aki sajnálja. – Magad mondtad, Prometheusnak tulajdonítják az ember megteremtését.

Gondold végig! Mit csinál a Daedalus?

– Megpróbálja kifejleszteni a tökéletes fajt, de ez nekem igazán nem sokat mond.

Archer a fejét rázta, aztán egy ujjával megérintette a karomat a könyököm felett.

– Amikor megtörtént az átváltoztatásod, kaptál egy szérumot. Az volt az első, amit a Daedalus kifejlesztett, de annál jobbat, gyorsabbat akarnak. A Prometheus tesztelése folyik most, és nem csak a luxenek által meggyógyított embereken.

– Én... – Elsőre még mindig nem értettem, aztán az eszembe jutottak azok az infúziós zacskók a teremben, ahol a betegek a Daedalus saját fejlesztésű kezelésében részesültek. – Beteg embereknek adják,

– Van egy közös barátunk, Katy.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Katy

ALIG BÍRTAM MAGAMMAL, amíg végre néhány percig kettesben maradhattam Daemonnel. Nem éltünk vissza a fürdőszobai szabadidővel, mert pontosan tudtuk, hogy éppen ezt akarják elérni. Végtelenségnek éreztem, mire jelentkezett a tarkómon az ismerős bizsergés. Vártam még néhány percet, aztán besiettem a fürdőbe, és halkán átkopogtam hozzá.

Egy szempillantás alatt ott termett.

– Hiányoztam?

– Csináld azt a világítós játék-trükköt! – álltam egyik lábamról a másikra. – Gyorsan!

Furán nézett rám, de egy pillanattal később már a valódi alakjában állt előttem.

Mi történt?

Sietve elsoroltam neki mindent: a riasztó kisserőcsöt a folyosón, azt, amit Archertől hallottam, hogy mi a Prometheus lényege, és hogy van egy közös barátunk. Nem hiszek benne, de Archer vagy tényleg nem mondta el senkinek, amit tőlem vagy tőled felszedett, vagy igen, és valamiért mégsem vontak minket érte felelősségre.

Daemon fénye lüktetett.

Jézusom, ez napról napra bizarrabb!

Nekem mondd? Nekidőltem a mosdónak. Ha megint kitalálják, hogy beadják valakinek... Megborzongtam. Talán legközelebb megvárják, hogy a mutáció maradandónak bizonyuljon.

Hát igen, különben tényleg az égig fog érni a takarítási számlájuk.

Au. Ez igazán...

Fénybe burkolt karját kinyújtotta felém; meleg ujjak simították meg az arcomat.

Sajnálom, hogy végig kellett nézned.

Sajnálom, hogy részt kellett benne vened. Mélyet lélegeztem. De azt tudod, hogy ami Largenttel történt, az nem a te lelkiismeretedet terheli, igaz?

Tudom. Bízz bennem, cica! Nem veszek magamra felesleges bűntudatot. A sóhajába beleremegtem. Viszont, ami Archert illeti...

Még néhány percig beszélgettünk róla. Mindketten úgy gondoltuk, jó esély van rá, hogy ő Luc belső embere, a kép azonban nem állt össze. Archer nyilvánvalóan hozzáfért a LH-11-hez, akár ő is megszerezte volna Luc számára. Nem bízhattunk meg benne: még egyszer nem követhettük el azt a hibát, hogy megbízunk valakiben.

Nekem azonban támadt egy ötletem. Még hozzá olyan, ami Daemon érdeklődését is felkeltette. Ha megszereztük az LH-11-et, csak egy esélyünk lesz a szökésre. És ha az originek

valóban a raptorokhoz hasonlóak, ők jelenthetik a tökéletes elterelést, ezzel biztosítva számunkra a kicsiny lehetőséget a meglépésre.

Akármit teszünk, tudtuk, kockázatos lesz, a bukás valószínűsége nagyjából 99%. De Daemon is és én is jobban bíztunk egymásban, mint Lucben, és adott esetben Archerben. Korábban már túl sokszor megégettük a kezünket.

Daemon visszavette emberi alakját, és gyors csókkal búcsúzott, mielőtt visszatértünk volna a szobáinkba. Mindig ez volt a legnehezebb – rákényszeríteni magunkat, hogy a saját ágyunkba feküdjünk le – de nem kockáztattuk, hogy a pillanatnyi vágy magával sodorjon bennünket. Mert valahogy mindig ez lett a vége, ha együtt voltunk. És abban sem lehattunk biztosak, hogy hagynák, hogy egymás szobáiba is átjárjunk – az egésznek erősen vizsgáíze volt.

Az ágyamhoz léptem, ráültem, felhúztam és átkaroltam a térdemet. Ezek a néma, üres pillanatok voltak a legrosszabbak. Azonnal visszatértek azok a dolgok, amikre nem akartam gondolni, és félresöpörték azokat, amelyeken muszáj lett volna gondolkodnom.

Igazán szerettem volna, ha Daemon látja, hogy bírom a strapát, hogy nem zavarodok össze semmitől. Nem akartam, hogy aggódjon miattam.

Lehunytam a szememet, és a homlokomat a térdemre támasztottam. Akkor elismételtem magamban a lehető legnyálasabb dolgot: hogy az alagút végén mindig ott a fény. És borúra derű, tettem még hozzá.

De közben már azon töprengtem, meddig mondogathatom magamnak ezeket.

Daemon

A DAEDALUS CSODÁLATOS CSAPATA legközelebb tényleg kívárta, hogy a mutáció maradandónak bizonyuljon. Ez az alany is önkéntes volt, tele őrült lelkesedéssel. Ő mellkason döfte magát a hasa helyett, éppen a szíve alatt. Ugyanolyan mocskos meló volt, és Katnek ugyanúgy végig kellett néznie. Meggyógyítottam a hülyéjét, mindent összevetve viszonylagos siker volt a dolog, leszámítva, hogy nem jutottam az LH11 közelébe. Átkozottul kár, mert láttam, hogy abban a fecskendőben még maradt anyag.

Kat és én nem számítottunk Lucre, de ha úgy alakul, hogy megszerezzük a szérumot, és utána valaki – Archer vagy Luc – kisegít minket innen, én kaptam volna az alkalmon. Kat ötleténél, hogy szabadítsuk el a gyerekeket, nem találtunk ki jobbat, azonban a technikai részleteket, például, hogy hogyan vigyük mindezt véghez, még ki kellett találnunk. Amellett azt se tudtuk, valójában mit készülünk elszabadítani. Bármennyire is utáltam beismerni, az épületkomplexumban ártatlanok is tartózkodtak.

Három napot vártunk, hogy a második kísérleti nyúlön jelentkezzenek a mutáció jelei. Ezalatt három másik katonát kellett meggyógyítanom, és egy nőt, aki biztosan civil volt – túlságosan félt, biztosan erőszakkal kényszerítették. Ő nem is szúrta meg magát, hanem beinjekciózták valami halálos szerrel.

És nem tudtam meggyógyítani. Egyáltalán. Fogalmam sem volt, mi a baja, csak azt éreztem, hogy szörnyű. Habzott a szája, görcsrohamot kapott, és én hiába próbálkoztam: nem láttam magam előtt a sérülést, így nem is tudtam segíteni.

A nő ott halt meg Kat szeme láttára.

Nancy nem volt boldog, amikor kigurították a holttestet. A negyedik napon a kedve csak tovább romlott, amikor a második meggyógyított katona megkapta a Prometheust, vagyis az LH-11-et. Még aznap, valamivel később, arccal nekirohant egy falnak. Én nem tudom, mi vonzotta őket a falakban, de ez már a második volt.

Az ötödik napon a harmadik alany kapta meg az LH-11-et. Még huszonnégy órát élt, mielőtt minden testnyílásából, de még a köldökéből is, megindult a vérzés, és belehalt. Nekem legalábbis ezt mondták.

A halálesetek, nos, egyre szaporodtak. Elég nehéz volt nem a szívemre venni őket. Hogy hibáztattam-e magamat? A pokolba, dehogyis. Hogy feldühített-e? Talán azt kívántam, bárcsak fellocsolhatnám gázolajjal az egész helyet, aztán bedobhatnék néhány égő gyufát? A pokolba, igen.

A legtöbb napon távol tartottak Kattól. Akkor lehattunk egy helyiségben, amikor gyógyítottam, és néhány percet lophattunk a titkos fürdőben. Nem volt elég. Kat éppen olyan kimerültnek nézett ki, mint ahogy én is éreztem magamat, és úgy gondoltam, a hormonjaim ettől talán megnyugodnak kissé, de nem voltak rá hajlandóak. Valahányszor meghallottam, hogy megindul a víz a zuhanyban, minden önuralmamot össze kellett szednem. A fürdőben nem voltak kamerák, és képes lettem volna csendben maradni – tökéletes egy kis unga-bungához –, de semmi pénzért nem kockáztattam volna, hogy kis Daemonok jöjjenek erre az elcseszett világra.

Kérdés: mindenestől elleneztem, hogy egyszer közös gyerekeink legyenek Kattal? A gondolatra ugyan tele lettem pörsenésekkel, de azért annyira mégsem volt rémes. Persze nekem is tetszett a szép ház, szép család reklámszövege... ha jó tíz év múlva lesz esedékes, és a gyerekek nem viselnek bili alatt nyírt haját, és nem képesek Jedik módjára összeturmixolni az emberek elméjét.

Úgy gondoltam, ez igazán nem túl nagy kérdés.

A hatodik napon a harmadik katona kapta meg az LH-11-et. Túlélte a naplementét, sőt, a következő nap nagy részét is. Azonnal megmutatkoztak rajta a sikeres mutáció jelei, ragyogó eredménnyel vette a tesztek. Nancy annyira örült, hogy azt hittem, megcsókol – én pedig kénytelen leszek megütni egy nőt.

– Jutalmat érdemelsz – jelentette ki, bár személyes véleményem szerint azt érdemeltem volna meg, hogy szétrúgjam a seggét. – Kattal töltheted az éjszakát. Senki sem fogja megakadályozni.

Semmit sem feleltem. Eszem ágában sem volt visszautasítani, ugyanakkor ijesztő volt Nancytól hallani az engedélyt, tudva, hogy videóra vesznek minket. Az alsóbb szinteken őrzött gyerekekre gondoltam. Hát, köszönöm, de nem.

Kat tervezett valamit; egyre közelebb araszolt a műszeres tálcához, de megállt, amikor Nancy megtette a bejelentését. Felhúzta az orrát, amitől egy kicsit megsértődtem, bár valószínűleg ugyanazt gondolta, amit én.

Behoztak még egy alanyt, egy újabb katonát, az én figyelmemet azonban elterelte az, amit Kat csinált. Túl közel volt az állványhoz, gyakorlatilag előtte állt.

Valamivel később egy döfés következett, az én kezem véres lett, Nancy pedig nagyon boldog.

Dr. Roth letette a félig üres fecskendő a tálcára, a használatlanok mellé. Láttam, hogy Kat markoló mozdulatokat tesz, de eszembe jutott valami.

– Ez azt jelenti, hogy össze vagyok velük kötve? – kérdeztem, és megtöröltem a kezem a törülközőben, amit éppen csak nem vágak hozzám. – Azokkal, akik nem szaladtak bele egy falba? Ha ők meghalnak, én is meghalok?

Nancy felnevetett. Felvontam a szemöldökömet.

– Nem értem, mi ebben a kérdésben a vicces.

– Nagyon is jó, önérdékű kérdés – Összefonta az ujjait maga előtt, sötét szeme csillogott.

– Nem. A Prometheus szérum, amit az átváltoztatottak kapnak, elszakítja a kötést.

Megkönnyebbültem: nem tetszett a gondolat, hogy egy csomó sebezhető pontom legyen mindenfelé.

– Az hogy lehetséges?

Egy ór nyitott be. Nancy megindult felé.

– Sok évünk volt rá, hogy megfejtjük a mutáció következményeit, Daemon. Ahogy azt is tudjuk, hogy a sikeres átváltoztatáshoz valódi akarat kell. – Felém fordult és oldalra hajtotta a fejét. – Igen, ezt is tudjuk. Nem mágia vagy spiritizmus, hanem képesség, erő és elhatározás kérdése.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Katy

TÉGED MEGTARTUNK, DAEMON.

Istenemre, majdnem kiszúrtam a tűvel Nancy szemét. Jó, hogy megálltam, mert azzal hazavágtam volna az egész tervemet.

Karba tettem a kezemet, hogy elrejtsem az ujjaim között szorongatott fecskendőt. Engedelmesen követtem Daemont és Archert kifelé menet, közben vártam, hogy valaki hátulról rám támadjon és leteperjen. Semmi sem történt.

A lehetséges sikeres mutáció feletti általános izgalom közepette senki sem figyelt rám. Nem szoktak, leszámítva Daemont meg Archert, de ha ő bele is esett a gondolataimba, hát egy rezzenéssel sem árulta el.

Nem gondoltam igazán végig, amikor felmarkoltam a szérumot, de amint a kezemben volt, biztosra vettem, hogy ha kiderül, nagyon megbánom. Ahogy Daemon is. Ha Archer valóban belenéz a gondolataimba, és mégse Lucnek dolgozik, aláírtam a halálos ítéletünkéi

A lifthez mentünk; Nancy a másik irányba kísérte a frissen átváltoztatott hibridet. Egyedül maradtunk, vagyis hármasban, és amikor a liftajtó ránk csukódott, alig hittem el a szerencsémeket. A szívem zakatolt izgatottságomban és félelmemben, mintha egy őrült dobos szólózott volna benne.

Megböktem Daemon karját, hogy figyeljen rám; amikor felém pillantott, lenéztem a kezemre, és óvatosan kinyitottam az ujjaimat.

Csak a fecskendő legvége villant ki. Daemon szeme elkerekedett.

Fepillantott.

Abban a pillanatban mindketten megértettük, mit jelent ez. Az LH-

11-gyel a kezünkben már nem várhattunk. Valakinek előbb-utóbb fel fog tűnni a hiánya, de az is lehet, hogy a kamerák felvették az ügyeskedésemet. Akárhogy is, most már csak két lehetőségünk volt: megcsinálni vagy meghalni.

Archer felénk fordult. Daemon előrelépett volna, de Archer kinyújtott karjával megállította. Elakadt a lélegzetem; Archer az irányítópanelre csapott, és a fülke megállt.

Archer a kezemre nézett. Félrehajtottam a fejemet.

– Megszerezted a LH-11-et? Jézusom, ti ketten aztán... Nem hittem, hogy megcsináljátok. Bár Luc előre megmondta. – Daemonre pillantott. – De én őszintén kételkedtem, hogy bármelyikőtöknek is sikerülni fog.

A szívem úgy vert, hogy már az ujjaim is zsibbadni kezdtek a fecskendő körül.

– Mit fogsz most csinálni?

– Tudom, mire gondolsz. – Archer Daemonre szegezte a tekintetét.

– Miért nem én szereztem meg a szérumot Luc-nek? Én nem ezért kerültem ide, és most időnk sincs, hogy elmagyarázzam. Nagyon hamar rá fognak jönni, hogy eltűnt. – Egy pillanatra elhallgatott, aztán rám nézett. – A terv pedig, amit dédelgetsz, örültség.

Eddig az originekről gondolkodtam, de most átváltottam Szivárványocska meséjére. Akármit, csak Archer maradjon távol a gondolataimtól.

– Komolyan – fintorodott el, majd levette a sapkáját, és a farzsebébe hajtogatta. – Pontosan mit reméltek elérni? Az a terv százszázalékos bukás.

– Nagyokos – vágta rá Daemon, és a válla megfeszült. – Nem bírom a fejedet.

– Engem meg nem érdekel – felelte Archer, és hozzám fordult. – Add ide a szérumot!

– A francokat! – vágtam vissza, és még szorosabban markoltam a fecskendőt.

Archer szeme összeszűkült.

– Hát, jó. Tudom, mit terveztek. Hiába figyelmeztettelek benneteket, szabadjára akarjátok engedni a szörnyecskéket. És aztán? Futtok, amerre láttok? Azt leszámítva, hogy nem is tudjátok, hogyan jussatok el abba az épületbe, a kezetekre is szükségetek lesz, és nem akarjátok magatokba állítani azt a tűt. Higgyetek nekem!

Elbizonytalanodtam.

– Nem érted. Ahányszor csak megbíztunk valakiben, mindig rossz vége lett. Ha ezt átadom...

– Luc nem árult el titeket, vagy igen? – A fejemet ráztam; Archer grimaszt vágott. – És én sem árulnám el őt. Valamennyire még én is tartok attól a kis fattyútól.

Daemonre pillantottam.

– Mit gondolsz?

Egy pillanatig hallgatott.

– Ha átversz minket, Isten és ember színe előtt nem fogom kétszer meggondolni, hogy megöljelek-e. Érted?

– Ki kell juttatnunk az LH-11-et innen – jegyeztem meg.

– Ha tetszik, ha nem, veletek megyek – kacsintott Archer. – Azt hallottam, az Olive Garden egy jó vendéglő, érdemes kipróbálni.

Visszaemlékeztem, hogy egyszer a hétköznapi életről beszélgettem vele. Valami oknál fogva ez megkönnyítette, amit tenni készültünk. Még mindig nem értettem, miért segít nekünk vagy Lucnek, de ahogy mondta, már nem fordulhattunk vissza.

Nagyot nyeltem, és átadtam a fecskendőt. Úgy éreztem, mintha az életemet adnám a kezébe, és bizonyos értelemben úgy is volt. Archer becsavarta a sapkájába, amit aztán a nadrágja első zsebébe rakott.

– Akkor induljunk! – mondta Daemon, a szemét le nem véve Archerről, de közben a kezemért nyúlt, és röviden megszorította.

– Van rajtad opál? – kérdezte Archer.

– Igen – vigyorodott el Daemon. – Jó dolog, hogy Nancy belém esett, nem? – Meglengette a csuklóját, mire a karkötő kövében felvillant a vörösség, mintha láng volna. – Ideje, hogy megmutassuk a nagyszerűségünket!

– Vedd fel Nancy alakját! – utasította Archer, és megnyomott egy gombot. – Gyorsan!

Daemon elmosódott, és átalakult. Jó pár centivel összehúzódtak, a fürtjei lófarokba fogott, vékonyzárlú, sötét hajjá változtak. Az arcvonásai teljesen eltorzultak; mellei nőttek. Akkor jöttem rá, mi a célja. Egy szürkésbarna nadrágkosztümmel később Nancy Husher állt mellettem.

Csak hogy nem Nancy volt.

– Ez elég ijesztő – mormoltam, az alakot méregetve, keresve valami jelét, hogy valójában tényleg Daemon az.

Elvigyorodott. Oké. Tényleg Daemon.

– Gondolod, hogy beválik? – kérdeztem.

– Azt mondanám, a pohár, amit erre emelek, félig tele van.

A fülem mögé túrtem elszabadult hajszálaimat.

– Ez megnyugtató.

– Kiengedjük a gyerekeket, aztán visszatérünk ehhez a lifthez, és felmegyünk a földszintre – folytatta, és Nancy felsőbbrendű pillantását vetette Archerre. – Ha kiértünk, átadom Katynek az opált. – Rám sandított. – Ne is ellenkezz! Szükséged lesz rá, mert futni fogunk, még hozzá gyorsabban, mint valaha. Képes leszel rá?

Ez a terv nem tűnt jónak. Kint nem várt semmi, csak a pusztaság, vagy másfél száz kilométernyire minden irányban. Mégis bólintottam.

– Hát, legalább azt tudjuk, hogy téged nem fognak megölni.

Túlságosan nagyszerű vagy.

– Abban biztos lehetsz. Készen állsz?

Nem akartam mondani, de a számon igen jött ki. Archer megnyomta a kilencedik emelet gombját. A lift megrándult. A szívem is megrándult.

Az ötödiken megállt a fülke.

A fenébe! Ezt nem vettük számításba.

– Semmi gond – nyugtatgatott Archer. – Így kell bejutni a B épületbe.

A gyomrom összeszorult a rettegéstől, amikor kiléptünk a széles folyosóra. Mindez lehet egy újabb csapda vagy átverés is – akkor sem fordulhatunk vissza.

Archer a vállamra tette a kezét, mint egyébként, amikor kíséretetett. Ha Daemont ez zavarta, nem látszott rajta: arcára a Nancyre olyannyira jellemző hűvös utálkozás ült ki.

Mások is jártak a folyosón, de nem foglalkoztak velünk. Eljutottunk a folyosó végéig, ott beléptünk egy szélesebb liftbe. Archer megnyomta a „B” jelzésű gombot, a lift pedig elindult. Megállt, kiszálltunk, újabb folyosó, újabb lift. Archer a kilences gombot nyomta meg.

Kilenc emelet a föld alatt. Uhh.

Hosszú útnak tűnt ahhoz, hogy a kis originek kijussanak, ugyanakkor csupa bedrogozott mini-Einsteinről beszéltünk.

Kiszáradt a szám, minden igyekezetemmel próbáltam leküzdeni a félelmemet. A lift másodpercek múlva megállt, az ajtók kitárultak. Archer hagyta, hogy Daemon lépjen ki elsőnek, utána én. A szemem sarkából láttam, hogy megnyomta az „állj” gombot is.

Egy kis, ablaktalan előtérbe jutottunk. A kétszárnyú ajtó előtt két tiszt állt. Amikor megláttak minket, azonnal kihúzták magukat.

– Ms. Husher, Archer, uram – biccentett a jobb oldali. –

Megkérdezhetem, miért hozták le ide a lányt?

Daemon előrelépett, és úgy kulcsolta össze az ujjait maga előtt, ahogy Nancy szokta.

– Úgy véltem, előnyös lenne, ha a saját környezetükben láthatná a legnagyobb tudományos eredményeinket. Akkor talán jobban megérti az itt folyó dolgok lényegét.

Szorosan össze kellett harapnom a számat, mert a szavak annyira Nancy-szerűek voltak, hogy majdnem felnevettem, de nem normális hangon, hanem hisztérikusan vihogva.

Az örök összenéztek, majd a beszédesebb előrelépett.

– Nem vagyok benne biztos, hogy jó ötlet.

– Megkérdőjelezi a döntésemet? – kérdezte Daemon olyan leereszkedően, ahogy arra csak Nancy lett volna képes.

Az ajkamba haraptam.

– Nem, asszonyom, de ez a részleg le van zárva mindazok elől, akik nem rendelkeznek engedéllyel, vagy... vendégek. – A beszédés rám, majd Archerre pillantott. – Ön adta ki ezt az utasítást.

– Akkor én ugye azt hozok le ide, akit akarok, vagy nem így gondolja?

Tudtam, minden másodperccel fogy az időnk. A vállamon nyugvó kéz szorítása erősödött; Archer is ugyanerre gondolt.

– I... Igen, de a szabályzat nem így rendelkezik – dadogta a beszédés. – Nem lehet...

– Tudod mit? – Daemon előrelépett, és felnézett; én nem láttam kamerákat, de attól még bárhol lehetnek. – Szabályozd ezt.

Előrelendítette a karját, a tenyeréből villám csapott ki, amely villásan kettéágazott, és a beszédes meg a csendes őrr mellkasába csapódott. Összeestek, a testük felett füst kanyargott. Perzselt ruha és hús szaga csapta meg az orromat.

– Nos, ez is egy megoldás – jegyezte meg Archer szárazon. – Innen nincs visszaút.

Daemon/Nancy sötét pillantást vetett rá.

– Ki tudod nyitni ezt az ajtót?

Archer előrelépett és lehajolt; a panelen a piros fény zöldre váltott. Pisszent a légmentes zár, az ajtók széthúzódtak.

Belépve a kilencedik szint tágas, nyitott terébe félig-meddig azt vártam, hogy valaki elénk ugrik, és fegyvert szegez ránk.

Visszafojtottam a lélegzetemet.

Senki sem állított meg minket, de a személyezettől kaptunk néhány furcsálló pillantást. Ennek a szintnek a beosztása más volt, mint amiket eddig láttam. Kör alakban terült el, sok ajtó, és köztük hosszú ablakok tagolták, középen pedig valami olyasmit láttam, ami leginkább üveggel védett nővérpultnak tűnt.

Archer leeresztette a kezét. A következő pillanatban valami hűvös nyomódott a tenyerembe. Lenéztem: meglepve láttam, hogy egy fegyver az.

– Nem szükséges kibiztosítani, Katy – mondta halkan Archer, aztán

Daemon mellé lépett. – Muszáj gyorsan cselekednünk – hadarta halkan. – Látod azt a kétszárnyú ajtót? A napnak ebben a szakában ott kell lenniük. – Elhallgatott. – Már tudják, hogy itt vagyunk.

Végigfutott a hideg a hátamon, a fegyvert egyszerre túl nehéznek éreztem.

– Hát, ha ez nem ijesztő... – pillantott rám Daemon. – Maradj a közelemben!

Bólintottam. A pultot megkerülve elindultunk az ajtó felé, amelyen két apró kémlelőablak volt. Archer szorosan a nyomunkban maradt.

Egy férfi lépett előre.

– Ms. Husher...

Daemon előrelendítette a karját, mellkason taszította a férfit, aki felrepült a levegőbe – fehér köpenye kitárult, mint a galamb szárnya – és becsapódott a pult üvegébe, amely megrepedt, de nem tört be. A férfi a földre csúszott.

Valaki felsikoltott: a hang fülsértő volt. Egy másik köpenyes jelent meg, a pult felé futott. Archer megpördült, és elkapta a nyakát; egy pillanat múlva egy fehér energialöket száguldott el az arcom előtt, bele a másik falba.

Elszabadult a pokol.

Archer elállta a pultrész bejáratát – biztosan olyasmit tartottak ott, amit nem akartunk, hogy megszerezzenek –, és az egyik embert a másik után taszította el, amíg az összes megmaradt alkalmazott össze nem gyűlt annál az ajtónál, ahol át kellett jutnunk.

Daemon eléjük lépett, a szeme fehéren izzott.

– A helyetekben én félreállnék.

A legtöbbet elfutottak, mint a patkányok. Ketten maradtak.

– Nem hagyhatjuk, hogy megtegyétek. Fogalmatok sincs, mire képesek...

– Mozgás! – emeltem fel a fegyvert. Mozogtak.

Szerencsére, mert korábban sosem lőttem még fegyverrel. Persze tudtam, hogy kell használni, de a ravaszt meghúzni mégsem csak annyi volt, mint megmozdítani egy ujjamat.

– Köszönöm! – mondtam, de máris ostobán éreztem magam miatta.

Daemon, még mindig Nancy alakjában, az ajtóhoz sietett. Megpillantottam a beléptető panelt, és rájöttem, hogy szükségünk lesz Archerre. Felé akartam fordulni, akkor azonban meghallottam, hogy a zárok hangos dörrenéssel elfordulnak. Visszafojtott lélegzettel néztem, ahogy az ajtószárnyak széthúzódnak, vissza a falba.

Daemon hátrált egy lépést. Én úgyszintén. Egyikünk sem állt készen a minket fogadó látványra.

Micah állt a tanterem ajtajában. Minden széken egy kisfiú ült, különböző korúak, de ugyanolyan volt a frizurájuk, a fekete nadrágjuk és a fehér pólójuk, és mindegyikük arcán ugyanaz a felkavaróan sóvár intelligencia tükröződött, ahogy felénk fordultak. A terem elejében egy nő feküdt a földön, arccal a padlón.

– Köszönjük! – mosolyodott el Micah, és kilépett. Megállt Archer előtt, és felemelte a karját, felmutatva a csuklójára erősített vékony, fekete karkötőt.

Archer némán áthúzta felette az ujjait. Halk kattanás hallatszott, a karperec lecsusszant Micah kezéről, és a földre hullott. Fogalmam sem volt, mi lehetett az, de annyit kitaláltam, hogy fontos.

Micah a többi, összekuporodott alkalmazotthoz fordult, és oldalra billentette a fejét.

– Csak játszani akarunk. De ti nem hagytok.

Akkor kezdődött a sikoltozás.

Az alkalmazottak hullottak, mint a legyek, térdre zuhantak a földön, a fejüket szorongatták. Micah csak mosolygott.

– Gyerünk! – szólt ránk Archer, és egy görgős széket taszított az ajtónyílásba, hogy megakadályozza az ajtószárnyak bezárulását. Még bepillantottam a terembe; a gyerekek már felkeltek az asztaloktól, és elindultak az ajtó felé. Hát igen, valóban ideje volt indulni.

A folyosón az őrk még mindig ájultan heverték. A jobb oldali liftbe léptünk be. Archer a földszint gombját nyomta meg. Daemon lepillantott a kezemre.

– Biztos, hogy nem gond a fegyver?

Kipréseltem egy mosolyt.

– Amíg ki nem jutok ebből a hülye épületből, ez mindenem. Daemon biccentett.

– Hát jó, csak le ne lódd magad... vagy engem.

– Vagy engem – tette hozzá Archer.

– Ti egyáltalán nem bízok bennem? – forgattam a szememet. Daemon hozzám hajolt.

– Ó, bízom én. És más...

– Még csak eszedbe se jusson, hogy valami piszkos dolgot mondj, netán megpróbálj megcsókolni, amíg Nancy alakjában vagy! – A mellkasára tettem a kezemet, hogy visszatartsam.

– Elrontod a játékot – nevetett Daemon.

– Jobban tennétek, ha az előttünk álló feladatra koncentrálnátok...

Ebben a pillanatban valahol az épületben megszólalt egy sziréna. A lift megrándult, és megállt a harmadikon. A fények elhomályosultak, aztán a fejünk fölött egy vörös lámpa kezdett villogni.

– Na, most lehet játszani – jegyezte meg Archer, amikor az ajtó kinyílt.

A folyosón katonák és civilek rohángáltak utasításokat kiabálva. Az elsőt, aki felénk nézett és felkiáltott, Archer lőtte le. A másodikat

Daemon. A harmadik fegyvert rántott, mire én is felemeltem az enyémet, és elsütöttem. Meglepett az erő, amivel visszarúgott; a golyó a lábán találta el a katonát.

Daemon elhagyta Nancy alakját, visszaváltozott a sajátjába. Elkerekedő szemmel nézett rám.

– Mi az? – kérdeztem. – Azt hitted, nem teszem meg?

– Lépcsőház! – kiáltotta Archer.

– Nem sejtettem, hogy ilyen szexi vagy, amikor lövöldözöl – vágta rá Daemon, és elkapta a szabad kezemet. – Menjünk!

Néhány lépéssel Archer mögött vágtattunk végig a folyosón. Felettünk kialudtak a fények, sárga-vörös, villódzó lámpák kapcsoltak be. Archer és Daemon úgy szórták az energiagömböket, mintha lejárna a szavatosságuk; a legtöbb katona visszahúzódott előlük. Amikor elfutottunk a liftek előtt, kettőnek éppen kinyílt az ajtaja, és néhány origin lépett ki. Nem álltunk meg, de muszáj volt visszanézni, muszáj volt látnom, mit tesznek most.

Ők jelentették a tökéletes elterelést.

Mindenki figyelme azonnal rájuk terelődött. Az egyik kissrác megállt, felemelt egy elhagyott kézfegyvert – láttam, hogy a kezéről hiányzik a karkötő. A pisztoly füstölögni kezdett, aztán egy golyóvá olvadt össze.

A kissrác kuncogott.

Aztán megpördült, és a fegyver maradványát egy felé lopózó katona felé hajította. Az egyenesen átrepült a férfi hasán.

Megbotlottam. Szent ég!

Helyesen cselekedtünk, amikor elszabadítottuk őket? Mi történne, ha kijutnának, a kívülágba? Mérhetetlen kárt okozhatnának.

Daemon erősebben szorította meg a kezemet, és szó szerint visszahúzott a feladathoz. Majd később lesz alkalmam, hogy az originek miatt aggodalmaskodjak. Remélhetőleg.

Teljes sebességgel vágódtunk be a folyosó kanyarulatába – és szembetalálkoztam egy homlokomnak szegezett pisztollyal, olyan közel, hogy láttam, ahogy elmozdul az ujj a ravaszon, láttam az apró szikrát...

Torkomra fagyott a sikoly. Daemon felüvöltött, a hang, mint az utolsó ítélet harsonája, visszhangzott a fejemben.

A lövedék megállt; a hegye megégette a homlokomat. Nem hatolt a koponyámba: megállt.

Kifújtam a levegőt.

Daemon elütötte a lövedéket, aztán magához rántott, és megpördült. Mögöttünk, néhány lépésnyire, Micah állt, fél kezét a magasba emelve.

– Ez nem volt valami szép! – jegyezte meg azon a monoton gyerekhangon. – Én kedvelem őket.

A katona elfehéredett, de azonnal össze is csuklott, a fejét markolászva. Alatta, a padlón, tócsába gyűlt a vér.

Micah mögött megjelent egy másik origin, aztán még egy és még egy. A folyosót elálló katonák a földre zuhantak. Puff. Puff. Puff. Szabaddá vált az utunk.

– Gyerünk! – sürgetett Archer.

Visszanéztem Micahra, találkozott a pillantásunk.

– Köszönjük! – mondtam.

Micah biccentett; még utoljára körülnéztem, aztán visszafordultam, és a testeket megkerülve futottam tovább. A cipőtálpam megmegcsúszott, mert a padló nedves volt – a vértől. Már el is kezdte átáztatni a cipőmet, de erre nem is bírtam gondolni.

Archer belökte a lépcsőház ajtaját. Berontottunk; ahogy az ajtó visszazárult mögöttünk, Daemon elkapta a karomat, és erősen magához rántott, annyira, hogy lábujjhegyre kellett ágaskodnom.

– Majdnem elveszítettelek. Megint. – Az ajka a homlokomon lüktető égésnyomhoz ért, aztán az ajkam fölé hajolt, és megcsókolt – mélyen, erősen. A maradék félelme ízét éreztem rajta, elkeseredést és dühöt. Szédítő volt, intenzív, és amikor Daemon visszahúzódott, úgy éreztem, lemeztelenített.

– Nincs idő a romantikára – kacsintott rám. És már rohantunk is fel a lépcsőn, kéz a kézben. Archer szembetalálkozott a fordulóban egy katonával; tétovázás nélkül átlökte a korláton. Sorozatos reccsenéseket hallottam, a gyomrom összerándult.

A második emeleti lépcsőházajtón át újabb katonák tódultak be. A fegyverük inkább tűnt kábító pisztolynak, mint hagyományosnak.

Daemon eleresztette a kezemet, és a korlátra támaszkodva fellendült hozzájuk; a következő pillanatban egy katona teste zuhant le mellettem a lépcsőn. Archer azonnal követte Daemont, kitépte az egyik őr kezéből a kábító fegyvert, és odadobta nekem. A pisztolyt a bal kezembe vettem, felszaladtam melléjük, és rálöttem az első katonára, akihez közel értem.

Jól sejtettem, a fegyver valamiféle sokkoló volt. Két drótot lőtt ki, amik az őr nyakába fúródtak, és a férfi vadul rángatózni kezdett, végül összeesett. Akkor a drótok kioldódtak, úgyhogy lelőhettem azt a katonát is, aki Archert akarta leütni éppen.

Amint megtisztítottuk a lépcsőfordulót, Daemon két eszméletlen férfit az ajtóhoz húzott, és egymásra fektette őket.

– Gyerünk már! – sürgette Archer. Futtában rángatta le magáról a hosszú ujjú, terepszínű felsőt. A nyakához nyúlt, fehér pólója alá rejtette a dögcéduláját.

Az épületet bevonó ónix és gyémánt miatt a pisztoly és a sokkoló nélkül gyakorlatilag használhatatlan lettem volna. A lábizmaim már égtek, de nem törődtem vele, csak rohantam tovább.

Amikor elértük a földszintet, Archer a válla felett hátranézett.

Nem próbálkozunk a hangárban tárolt járművekkel, üzente gondolatban mindkettőnknek. Ha egyszer kiértünk, gyorsabbak leszünk bárminél, amijük van. Délnek indulunk, Vegas felé, a Great Basin főúton. Ha el kellene válnunk, találkozunk Ash Springsben, nagyjából százharminc kilométer ide.

Százharminc kilométer?

Van ott egy hotel, a neve The Springs. Hozzá vannak szokva, hogy különös vendégek szállnak meg náluk.

Átfutott a fejemben, hogy vajon miféle különös vendégek, de aztán rájöttem, hogy ezen még gondolkodni is hülyeség. Archer a farzsebébe nyúlt, kivette a tárcáját, és pénzt nyomott Daemon kezébe.

Ez elég kell hogy legyen.

Daemon röviden biccentett. Archer rám nézett.

– Készen állsz?

– Igen – nyögtem ki, az ujjaim megfeszültek a két fegyver ravaszán. Saját sűrű félelmem íze keserűen telepedett a nyelvemre. Mélyet lélegeztem, és újra bólítottam, leginkább a saját megnyugtatómra.

Az ajtó kinyílt. Hosszú idő, talán hónapok óta most először szívtam a tüdőmbe kinti, friss levegőt. Száraz volt, de tiszta, nem légkondicionált. Remény ébredt bennem, erőt adott, hogy továbbsiessek. A járművek mögött láttam az ég egy szeletét. Alkonyat volt, fakókék és narancsvörös. A legszebb, amit valaha láttam. A szabadság karnyújtásnyira volt.

Csak hogy a szabadság és köztünk még ott állt egy kisebb hadsereg – bár kevesebben voltak, mint gondoltam, hiszen a legtöbbjük valószínűleg a föld alatt maradt, hogy az originekkel vegye fel a küzdelmet.

Daemon és Archer azonnal harcba szálltak. Fehér villámok borították fénybe a hangárt, lepattantak a homokszínű Humveekről, átszakították a vászonborításokat. Szikrák röppentek. Ökölcsapások csattantak. Én is megtettem, amire képes voltam: a sokkolóval lőttem mindenkire, akit csak értem.

Ahogy az ájult katonák között igyekeztem előre, észrevettem, hogy egy teherautó platója rakétákkal van megpakolva.

– Daemon!

Visszafordult, és észrevette, mire mutatok. Elugrottam onnan, de így is alig tudtam elkerülni, hogy egy katona leteperjen. Megfordultam, újra lőttem. A fémkarmok a férfi vállába fúródtak. Daemon válla és jobb karja körül összesűrűsödött a vörös fehér fény, aztán lüktetve felragyogott, és fényhidat rajzolt a keze és a teherautó platója közé.

Látva, mire készül, a katonák nagy része megfutamodott, és a széles Humveek mögött keresett fedezéket. Én is azt tettem: egy kocsisor felé rohantam, amikor az energia telibe találta a rakétákat, azok pedig felrobbantak, mint a július negyedikei tűzijáték. A detonáció megremegtette a hangárt, összerázta a belső szerveimet, és a magasba taszított. Sűrű sötét füst gomolygott, nem láttam többé Daemont és Archert. A káoszban mintha Dasher őrmester hangjai hallottam volna.

Egy pillanatig bénán hevertem ott, igyekeztem kipislogni az égő fém és puskapor csípős füstjét. Csak egy pillanat volt az egész.

A füstből egy katona lépett elő. Felültem, előkaptam a kábító fegyvert.

– Szó se lehet róla – közölte; két kezével elkapta a karomat a könyököm alatt és felett, majd megcsavarta.

Fájdalom nyilallt az ízületembe, felszáguldott a karomon. Megpróbáltam átfordulni fekvemben, hogy kiszakítsam magam a markából, de a katonát jól kiképezték, én pedig a Daedalus minden erőfeszítése ellenére sem voltam ellenfél a számára. Újra elkapta a karomat, és újra jött a kín – most még élesebben, még intenzívebben. Leejtettem a kábító fegyvert. A katona egy jókora pofonnal jutalmazott.

Nem tudom, mi történt ezután. A bal kezemben szorongattam a másik pisztolyt. Csengett a fülem, a füst égette a szememet. Az agyam túlélő üzemmódba kapcsolott. Elsütöttem a fegyvert. Forró nedvesség záporozott az arcomra.

Bal kézzel kissé mellé céloztam: a mellkasa bal oldalán találtam el. Azt se tudtam, hova célzok, mégis sikerült. A katona gurgulázó hangot hallatott, amit furcsálltam, mert még a kiáltozáson, sikoltozáson és a későn robbanó töltetek zaján át is hallottam. Hányinger szorongatta a torkomat.

Egy kéz nehezedett a vállamra.

Sikoltva fordultam meg, és két másodperc híján kivégeztem Daemont. A szívem csaknem megállt.

- A fenébe, halálra rémítettél!
- Cica, mellettem kellett volna maradnod. Nem tetted.

Rosszalló pillantást vetettem rá, aztán megkerültem egy Humveet.

A sötétedő éjjeli ég hívogatott. Archer néhány kocsival odébb kuporgott. Ránk nézett, aztán az ajtónyílásra, és bólintott.

- Várjunk csak! – szólalt meg Daemon.

Az egyik ajtón, katonákkal körülvéve, Dasher lépett ki. Általában jól fésült frizurája összekócolódott, az egyenruhája ronggyá gyűrődött. Tekintetével a szeméthalmokat kutatta, és olyan parancsokat osztogatott, amiknek nem láttam az értelmét.

Daemon pillantása végigszaladt a reflektorokhoz futó vezetékeken.

Félmosolyra húzódott a szája, aztán rám kacsintott.

- Kövess!

A Humvee oldala mellett visszaóvakodtunk. Kilestem a megperzselt ponyva mögül, és láttam, hogy szabad az út. Daemon végigsietett a kocsisor mentén, és megállt egy, a mennyezetet támasztó fémoszlop mellett. Rátapasztotta a tenyerét; a Forrás ereje ragyogott az ujjai végén. Fényhullám gördült végig az oszlopon, szétterjedt a plafonon. A fénycsövek egymás után robbantak szét, és a terem csaknem teljes sötétségbe borult.

- Szép volt – jegyeztem meg.

Daemon halkan felnevetett, és megfogta a kezemet. Futva indultunk

Archer felé. Mögöttünk a növekvő pánik remek elterelést biztosított, hogy eljussunk a kisebbik kijárat felé, amely Dasher embereitől távolabb esett. Amikor azonban kiléptünk a Humveek takarásából, a kinti alkonyat fényében már láthatóvá váltunk. Dasher azonnal észrevett.

- Állj! – rikoltotta. – Ez nem fog bevalni! Nem mehetek el! – Szó szerint félrelökdöste az öröket maga elől. Teljesen szét volt zilálva, alighanem azért, mert látta: Nancy kedvence csak néhány lépésnyire van a szabadságtól. – Nem szökhettek el!

Daemon megpördült.

– Nem is hiszed, milyen nagyon vágytam erre – felelte.

Dasher szája elnyílt. Daemon felemelte a karját. Láthatatlan lökés döntötte le a lábáról és vetette hátra Dashert, mint egy rongybabát. A hangár falába csapódott, aztán előreesett. Daemon megindult felé.

– Hagyd! – kiáltotta Archer. – Erre nincs időnk!

Igaza volt. Akármennyire szerettem volna látni, hogy Dashert kiiktatják, ha még egy másodpercet elvesztegetünk, lerohannak minket. Megrántottam Daemon karját, és a hangár egyre sötétedő kijárata felé húztam.

– Daemon! – kérleltem. – Mennünk kell!

– Arra az emberre személyesen a jóisten vigyáz, esküszöm! – Daemon megfordult, az állán idegesen rángatózott egy izom.

Bakancsok dübörgése visszhangzott körülöttünk. Archer lépett elé.

– Feküdj!

Daemon karja a derekamra fonódott. Lekuporodtunk. Olyan szorosan húzott magához, hogy csaknem összeroppantott. A két karja közötti résen át láttam, hogy Archer mindkét kezét egy Humvee hátuljára teszi. Fogalmam sincs, hogy csinálta, de a csaknem háromtonnás jármű felemelkedett; Archer úgy dobta el, mint egy frizbit. – Jó ég! – suttoztam.

A Humvee a járműsorba csapódott, és dominóként lökte egymásnak az összes többi. A flotta totálkárosra tört, a katonák azonnal menekülőre fogták.

Daemon felpattant, és felkapott engem is. Lerántotta az ezüst karkötőt a kezéről, és a csuklómra tette. Rögtön éreztem, hogy eláraszt az energia; jóformán rétegekben vált le rólam a kimerültség. Megfeszültek az izmaim, kitágult a tüdőm. Mintha többadagnyi tiszta koffeint kaptam volna. A Forrás ereje magára talált bennem, meleg patakként töltötte meg az ereimet.

– Ne lőjenek! – Nancy sikoltozva tört be a másik hangárba vezető oldalajtón. – Ne öljk meg őket! Élve van rájuk szükségünk!

Daemon megszorította a kezemet, és mindhárman futásnak eredtünk. Lépésről lépésre közelebb jutottunk a szabaduláshoz. Egyre gyorsabban száguldottunk.

És végül kiértünk a mélykék ég alá. Felpillantottam: a csillagok ezernyi gyémántként ragyogtak. Sírni szerettem volna örömben.

Kijutottunk.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Daemon

KIJUTOTTUNK.

Csakhogy még nem voltunk szabadok.

Nem minden jármű ment tönkre. Földön és égen mindenki minket fog keresni.

Gyorsan haladtunk – az opál segítségével Kat is majdnem képes volt felvenni a teljes sebességemet. Azonban nagyjából tizenöt kilométer megtétele után hallottuk, hogy közelgő rotorlapátok hasítják a levegőt. Archer elvált tőlünk, nyugat felé kanyarodott.

Elterelem a figyelmüket, szólt vissza. Ne felejtsetek: Ash Springs!

És már el is tűnt, csak egy elmosódott folt maradt a horizonton. Meg se kérdezhettük, hova megy, és esélyt sem adott, hogy megállítsuk. Pár pillanattal később fény villant, majd másfél kilométernyire az első ponttól újra. Nem néztem vissza, hogy ellenőrizsem, letértek-e a minket követő helikopterek az útvonalukról a csali után. Nem gondoltam rá, mi lesz Archerrel, ha elkapják. Nem engedhettem meg magamnak, hogy bármi másra gondoljak, mint arra, hogy biztonságba juttassam Katet, ha mindössze egy éjszakára is.

Átszánguldottunk a sivatagon, lépteink nyomán vadzsálya illata szállt fel.

Hosszú kilométereken át nem láttunk semmit; egyszer találkoztunk egy szabadon legelésző marhacsordával, de aztán megint semmi, csak az út, amin haladtunk. Minél messzebbre jutottunk, annál erősebbek lettek a kételyeim. Tudtam, Kat még az opállal sem bírhatja sokkal tovább, százharminc kilométeren át biztosan nem. A hibridek még segítséggel is gyorsabban elfáradtak, mint a luxenek. Nekünk arra kellett erőt fordítanunk, hogy lelassuljunk, ő viszont a szánguldástól merült ki. A fenébe, százharminc kilométer még engem is kimerítene, de őérte akár egymilliót is lefutnék.

Tudtam, ő is megtenné értem, azonban nem képes rá. Nincs benne a DNS-ében.

Nem állhattunk meg, hogy megkérdezzem, hogy van, de a

szívverése az egekbe szökött, és alig kapott levegőt. Minden lépésével, minden ziháló lélegzetével növekedett a félelmem. Ebbe bele is halhat, vagy komoly károsodást szenvedhet.

Felpillantottam az égre. Csak a csillagokat láttam, mesterséges fénynek nyoma sem volt. Még mindig előttünk állt vagy ötven kilométer, az pedig túl nagy kockázatot jelentett volna, ha felveszem a valódi alakomat, hogy meggyorsítsam a dolgokat. Az éjszakába hasító fény túlságosan is egyértelmű jel, és minden ufómániás erről beszélne napokig.

Lelassítottam; mivel Kat nem számított erre, el kellett kapnom a derekát, el ne essen. Zihálva nézett rám, sápadt arcán megfeszült a bőr.

- Miért... miért álltunk meg?
- Már nem bírod sokáig, cica.

A fejét rázta, de csapzott haja az arcára tapadt.

- Képes... képes vagyok rá.
- Tudom, hogy meg akarod csinálni, de túl sok lesz. Felveszem az opált, és viszek.
- Nem. Semmiképpen...
- Kat. Kérlek. – Elcsuklott a hangom; Kat szeme kikerekedett. –

Hadd csináljam!

Remegő kézzel söpörte ki átizzadt fürtjeit az arcából. Makacs állát kissé felszegte, de levette az opált.

- Utálok, amikor... cipelnek.

Átadta a karkötőt. Amikor magamra vettem, megcsípett. Elvettem a pisztolyt is, és a saját övembe tűztem.

- És mi lenne, ha a hátamra ülnél? Akkor nem cipelnék, hanem meglovagolhatnál.
 - Tartottam egy kis hatásszünetet, aztán kacsintottam.

Kat csak bámult rám.

- Most mi van? – nevettem fel, mire összeszűkült a szeme. –

Látnod kellene magadat. Olyan vagy, mint egy kiscica. Mindig mondtam. Égnek áll a bundád. Szemforgatva lépett mögém.

- Be kellene fognod a szádat, és a futásra tartalékolni az energiát – szólt vissza.
- Au! – jegyeztem meg.
- Majd elmúlik – vágta rá, és a vállamra tette a kezét. – Amellett nem is árt, ha néha lejjebb csavarnak néhány fokozattal.

Lehajoltam, és a térdhajlataiba fűztem a karomat. Egy apró ugrással a hátamon termett, a nyakamba fonta a karját, a lábát a derekamra szorította.

- Bébi, én olyan magas szinten állok, ahol már nincsenek fokozatok.
- Hűha – jegyezte meg. – Ez új szint.
- Úgy emlékeztem, tetszett. – Szorosan magamhoz fogtam, és hagytam, hogy a Forrás és az opál ereje együtt árasszon el. – Kapaszkodj, cica! Kicsit fényleni fogok, és gyors leszek.
- Bírom, ha fénylesz – felelte. – Mintha te lennél a személyes zseblámpám.
- Örülök, hogy a szolgálatodra lehetek – vigyorodtam el, mire megpaskolta a mellkasomat.
- Na, akkor gyia!

Máris jobban éreztem magam. Nekilódultam: hamarosan elértem azt a sebességet, amire Kattel az oldalamon képtelen lettem volna. A súlyát nem is éreztem, ami már magában is aggasztott. Haladéktalanul muszáj lesz valami steaket vagy hamburgert szereznem neki.

Amikor megpillantottam a város fényeit, közelebb kanyarodtam az úthoz, hogy keressek egy táblát. Találtam is egyet, tizenöt kilométerre jelezte Ash Springs határát.

– Mindjárt ott vagyunk, cica.

Lelassítottam, hogy leszállhasson.

– A célba már befutok.

Szerettem volna vitatkozni vele, de tudtam, ha megteszem, csak késleltetem, hogy fedezékbe jussunk. Inkább befogtam a számát. Tudtam, többről van szó. Kat bizonyítani akarja, és nemcsak nekem, hanem magának is, hogy számítani lehet rá, és nem jelent terhet. Ugyanez a kényszer, hogy megmutassa: képes ugyanarra, amire én és a többi luxen – ez vitte rá, hogy bízzon Blake-ben. Levettem az opált, és visszaadtam neki. – Akkor induljunk!

– Köszönöm! – biccentett.

Kezembe fogtam apró kezét, és nekilódultunk. Futva érkeztünk Ash Springsbe. Az út nagyjából húsz percre tartott, de felért egy étellel. Attól függően, milyen módszerekkel kutatott utánunk a Daedalus, nagyjából kétórányi előnyünk lehetett. Ha Archer nyomába eredtek, még több is.

Ash Springs határában sétatempóra lassítottunk, elkerülve a járdákat és lámpaoszlopokat. A város kicsi volt, mint Petersburg. Az út menti jelzések mindegyike valamelyik természetes gyógyvíz irányába mutatott.

– Fogadok, olyan a szagom, mint az állott szemétnek – pislogott Kat vágyakozva az egyik forrás irányába. – Jól jönne egy fürdő.

Mindkettőnket beborított a sivatag pora.

– Tény, hogy eléggé érett vagy – feleltem, mire egy sötét pillantással jutalmazott. – Kösz!

Magamban nevetve megszorítottam a kezét.

– Mint egy érett, étvágygerjesztő gyümölcs.

– Jaj, ne már! Most hülyéskedsz.

Megkerültünk egy sövényt, amelyet formára nyírtak – de mit akart ábrázolni? Egy elefánt és egy zsiráf szerelemgyerekét?

– Mit tennél meg egy fürdőért? – kérdeztem, és átemeltem egy letört faág felett. – Miféle elvetemült, csúnya dolgokat?

– Valami azt súgja, hogy ebből perverz beszélgetés lesz.

– Micsoda? Én sose tennék ilyet. Cica, nagyon mocskos az észjárásod. Megdöbbsz még a felvetés is. Kat a fejét rázta.

– Sajnálom, ha foltot ejtettem az ártatlanságodon és az erényeden.

Elvigyorodtam. Egy kereszteződésbe értünk, előttünk szállodák világító neonfényei tűntek fel. Az utcák üresek voltak. Azon töprengtem, vajon hány óra lehet, mert egyetlen autó sem húzott el mellettünk.

– Azt hiszem, leütnék valakit azért a zuhanyért – jelentette ki Kat. –

Akár téged is – sandított rám.

Meglepetten felnevettem.

– Engem nem tudnál.

– Ne becsüld alá, mennyire le akarom szedni magamról ezt a mocskot! Figyelj! – mutatott előre. – Nem az az?

A távolban egy újabb neonreklám látszott; az S betű tompavörössé fakult, úgyhogy a feliratból The prings Motel maradt.

– De, szerintem igen. Nézzük meg!

Az árnyékos oldalban maradva végigsiettünk a homályos kirakatok előtt, amíg el nem értük a parkolót. Annyi bizonyos, hogy egy lélek sem járt arra, és...

– Ó, a fene... – Kat kihúzta a kezét a kezemből. – Szerintem ez is olyan hely, ahol óránként számláznak, és a drogosok ide járnak túllőni magukat.

Volt abban valami, amit mondott. Az épület vadnyugati ranchokra emlékeztetett, egyemeletes volt, U alakú, középen a recepcióval. A szobákhoz fájárda vezetett. Az épületben és körülötte tompán derengtek a fények, és a parkolóban csak néhány kocsi állt – azok is úgy néztek ki, mint amiket csak pár nap választ el a roncsteleptől.

– Hát, most már tudjuk, milyen helyekre szeret járni Archer – feleltem, és a recepcióról kiszűrődő sárgás fényt figyeltem.

– Nem járt túl sok helyen. – Kat az egyik lábáról a másikra állt. – Még az Olive Gardenben sem evett, szóval alig hiszem, hogy nagy ismerője lenne a hoteleknek.

– Az Olive Gardenben sem?

Kat a fejét rázta.

– Hát, akkor muszáj lesz rendelünk neki a kenyérrudacskákból meg a salátából. Ez kabaré – mormoltam. – Sokat beszélgettél vele?

– Egyedül ő volt őszintén... kedves velem. Hát, legalábbis a maga módján. Amúgy nem egy barátkozós meg bizalmaskodó ember. –

Elhallgatott, felszegte a fejét, úgy nézte a csillagokat. – Nem beszéltünk sokat, de mindig velem volt. Eleinte nem gondoltam, hogy épp ő lesz az, aki majd segít. Talán az első benyomás mégse jelent semmit. – Talán nem – helyeselttem.

Kat újra lehajtotta a fejét, az arcára hirtelen kiült az aggodalom. Szinte láttam a vállára nehezedő súlyokat – majdnem olyan volt, mint

Beth, mielőtt kifakadt volna, azon a reggelen, amikor elmentem.

Nem találtam szavakat, amíg átvágtunk a parkolón. Nem is voltak szavak arra, mennyire kisiklott Kat élete. Semmi olyasmit nem mondhattam, ami megkönnyíthette volna, de még a próbálkozással is csak leszóltam volna mindent, amin keresztülment. Mintha azt mondtam volna valakinek, aki most vesztette el az egyik rokonát, hogy ő már egy jobb helyen van. Ezt senki sem akarja hallani. Semmin nem változtat, nem enyhíti a gyászt, nem vet fényt arra, miért történt, ami történt.

A szavak néha értéktelenek. Van, amikor erősek, de az ilyen ritka alkalmakkor minden tartalmuk elvész.

Megálltunk a hotel oldalánál egy halvány fényű lámpa alatt, néhány pad meg piknikasztal mellett. Megláttam Kat arcát – piszkos volt, és az orcáira vércseppek száradtak.

– Megsebesültél? – kérdeztem riadtan.

A fejét rázta, megint az égre pillantott.

– Nem az én vérem. Az a katona... lelőttem.

A megkönnyebbülésemet beárnyékolta a tény, hogy mit kellett megtennie, és talán kell is majd még, ha minden a fejünkre szakad. Visszaadtam neki a pisztolyt.

– Rendben, minden rendben – mondtam, két tenyerem közé fogva az arcát. – Maradj most itt! Én felveszek valami más alakot, és szerzek egy szobát. Ha valami gyanús, előbb lőj, és csak utána kérdezz!

Rendben? A Forráshoz csak akkor nyúlj, ha nagyon muszáj! Le tudják nyomozni.

Bólintott; észrevettem, hogy nyughatatlanul moccognak az ujjai.

Az adrenalin még mindig az ereiben keringett, talpon tartotta. Nagyon hamar szüksége lesz egy brutális adag cukorra.

– Nem megyek sehova – felelte.

– Az jó. – Odahajoltam, megcsókoltam; szerettem volna ott maradni, hogy ne hagyjam egyedül. A recepcióra azonban nem vihettem be így. Akármiféle emberek is szoktak idejárni, Kat feltűnést keltene. – Mindjárt jövök.

– Tudom.

Még mindig nem mozdultam. Néztem fáradt szemét, a szívverésem felgyorsult. Újra megcsókoltam, aztán kényszerítettem magam, hogy eleresszem, megforduljak, és a bejárat felé induljak. Felidéztem, aztán fel is vettem az egyik ór alakját, emlékezetből tettem hozzá a farmert és a pólót. Minden csalás volt, mint a tükör, csak én hamis képet vertem vissza, és ha valaki túl hosszan, túl figyelmesen nézte, felfedezhette a repedéseket az üveglapon.

Egy csengő jókedvűen megcsendült, amikor beléptem. A levegőben szegfűszeges szivarok illata terjengett. Jobbra ajándékbolt, mellette néhány automata. Előttük vénséges székek, balra pedig a recepciós pult állt.

A pult mögött egy idősebb férfi ült, vastag szemüveg mögül nézett rám, ami bogárszerűnek mutatta a szemét, és kockás nadrágtartót viselt.

Csodás együttes.

- Jó estét! – köszöntött. – Szoba kell?
- Igen – léptem a pulthoz. – Van szabad?
- Persze. Pár órára vagy egész éjszakára?

Majdnem felnevettem, mert eszembe jutott, amit Kat mondott odakint.

- Egész éjszakára, talán kettőre is.
- Nos, kezdjük eggyel, aztán majd meglátjuk! – A kasszához fordult. – Hetvenkilenc dollár. Csak kápét fogadok el. Nem kell aláírni semmit, és nem kérek igazolványt.

Én pedig nem lepődtem meg. A zsebembe nyúltam, és kimarkoltam a köteg bankjegyet. Szent ég! Archer mindig több száz dollárral mászkál? Habár őt aztán nem könnyű kirabolni.

Áadtam egy százast.

- Nem bánja, ha körülnézek a boltban?
- Tessék csak! Sok más dolgom úgyszincs. – A fejével a tévé felé intett. – Éjjel pocsék a vétel. A szobájában is ilyen lesz... egyébként a tizennégyest kapja.

Bólintottam, átvettem a visszajárót és a kulcsot, aztán az ajándékbolthoz léptem. Láttam egy csomó uniszex pólót, aminek az elejére feltűnő zölddel ráírták: 375-ÖS ÚT = kifUFOpálya. Kiválasztottam magamnak egy nagyot, Katnak egy kicsit. Láttam egy futónadrágot is; kicsit nagy lesz neki, de megteszi. Magamnak is találtam méretet, aztán továbbléptem, hogy valami ennivalót is keressek. A szemem ekkor egy zöld rongybabán akadt meg – ovális feje volt, és nagy, fekete szeme. Homlokráncolva felemeltem. Miért hiszik az emberek, hogy az idegenek úgy néznek ki, mint valami elcseszett gyurmafigura?

A motel igazgatója nevetgélt.

- Ha bírja az ufós dolgokat, a legjobb helyre jött.

Rávigyorogtam.

- Tudja, ide csak százharminc kilométer az 51-es körzet. Sokan szállnak meg itt, akik oda indulnak ufónézőbe. – A szemüvege lecsúszott az orrán. – Persze nem jutnak el a körzetbe, de szeretnek olyan közel menni, amennyire lehet.

Letettem a babát, és az ételek felé fordultam.

- Maga hisz az idegenekben?

– Fiam, én egész életemben itt éltem, és láttam már néhány őrült és megmagyarázhatatlan dolgot az égen. Vagy az idegenek csinálták, vagy a kormány, de egyik gondolat sem tetszik nekem igazán.

– Nekem se – vágtam rá. Összeszedtem annyi cukros kaját, amennyit csak bírtam, hozzátettem egy KÖZTÜNK VANNAK feliratú vászon válltáskát, egy ócska kártyás telefont, és még néhány apróságot. Utoljára még visszafordultam, és felkaptam az ufóbabát is.

Amíg fizettem, fél szemmel a parkolót lestem. Semmi sem mozdult, de már nagyon szerettem volna visszajutni Kathez.

– Ha kellene jég, kint van a hűtőben – adta át az öreg a táskát. – Ha pedig még egy éjszakára kéri a szobát, lépjen be, és elintézzük.

– Köszönöm! – A pult feletti óra szerint éppen elmúlt tizenegy. Azt hittem, már sokkal későbbre jár, és nagyon furcsállottam, hogy ilyen korán ennyire kihalt a város.

Amikor kiértem, elővettem a zsebemből a kulcsot, és csak a sarkon túl változtam vissza azzá a Daemonná, akit Kat ismert.

Kat ott várt, ahol hagytam: a falnak dőlve állt az árnyékban. Okos lány.

Felém fordult, beletúrt a hajába. – Hogy ment?

– Remekül. – Benyúltam a táskába. – Hoztam neked valamit. Amikor megálltam előtte, oldalra hajtotta a fejét.

– Hordozható fürdőkádat? – kérdezte.

– Még annál is jobbat – húztam elő az ufóbabát. – Téged juttatott az eszembe.

Rövid, rekedtes nevetés tört ki belőle, kézbe vette a babát, a szívem pedig furán megugrott. Nem is emlékeztem, mikor hallottam utoljára nevetni, vagy mikor tűnt utoljára jókedvűnek.

– Éppen úgy néz ki, mint te – jelentette ki. – DB lesz a neve.

– Tökéletes választás. – A vállára tettem a karomat. – Gyere, éppen ezen az oldalon van a szobánk. Vár a fürdő.

Kat magához szorította DB-t, és felsóhajtott.

– Nem bírom kivárni.

A szoba nem volt olyan rossz, mint gondoltam. Kitakarították, és a fertőtlenítő meg a tiszta ágyhuzatok illata határozottan kellemes volt. Az ágygal szemben egy szekrénykén állt a tévé, ami úgy nézett ki, mintha nem csak éjjel lennének gondjai a vétellel. Mellette kicsiny íróasztal állt.

Lepakoltam a vásárolt holmikat az asztalra, és benéztem a fürdőbe. Találtam törülközőt, szappant, mindent, ami kell, ami jól jött, mert a hülye fejemmel ezekről elfeledkeztem. Amikor visszatértem a szobába, Kat még mindig ugyanott állt, és DB-t szorongatta. Nevetséges volt,

és fura, és még ezerféle jelzöt találhattam volna rá, hogy mennyire aranyosnak gondoltam úgy, mocskosan, izzadtan, véresen.

– Nem bánod, ha először én tusolok? – kérdezte. – Mert vicceltem ám. Nem ütnék le.
Hangosan felnevettem.

– Persze, siess csak a víz alá, mielőtt én rakom be a piszkos hátsódat!

Grimaszolt, aztán lerakta DB-t az ágyra, mintha a baba tévét akarna nézni. Végül az éjjeliszekrényre tette a fegyvert. – Gyors leszek.

– Csak nyugodtan.

Egy pillanatig tétozott, mintha mondani akarna valamit, de meggondolta magát. Még egy hosszú pillantást vetett rám, azzal besietett a fürdőbe. A víz szinte azonnal megindult; ezen megint elmosolyodtam.

A zacskóból elővettem a telefont, és kibontottam: százpercnyi beszélgetés volt a kártyán. Szívesen felhívtam volna a testvéreimet, de ilyen hamar túlságosan kockázatos lett volna. Félreraktam a készüléket, és az ablakhoz léptem. Az útra és a parkolóra nézett, vagyis tökéletes volt.

Kilestem a vastag, bordó sötétítők közti résen, és arra gondoltam, mikor talál meg minket Archer, ha megtalál egyáltalán. Talán szívtelen gazember vagyok, de nem igazán érdekelt, mi lett Archer sorsa. Persze értékeltem, amit értünk tett, és amit kockáztatott, de nem maradt már bennem hely, hogy mások miatt is aggódjak. Kint voltunk. És sosem megyünk vissza. Legyőzők egy sereget, felperzselek egy egész várost, az egész világot káoszba borítom, ha kell, de Katet távol tartom attól a helytől.

HUSZADIK FEJEZET

Katy

A PERZSELŐEN FORRÓ VÍZ ERŐS SUGARA lemosta rólam a koszt, és mindent, ami a bőrömrre tapadt. Néhányszor megfordultam a zuhany alatt, aztán megálltam, és az arcomra szorítottam reszkető kezemet. Már besamponoztam a hajamat az apró flakonból – kétszer is – és ideje lett volna kimásznom, de ez a fülke, a lefolyó melletti rozsdafoltjaival meg a rendetlenkedő nyomással annyira más volt, mint a körzetben, hogy nem akartam otthagyni. Védett, valóságtól elzárt buboréknak éreztem.

A víz a testemre zúdult, átbukott a hátamat felszántó, csipkézett szélű hegeken, összegyűlt a lábamnál. Leeresztettem a kezemet, lenéztem. A lefolyó lassan nyelte el – és láttam, hogy rózsaszínes árnyalatúra váltott.

Nagyot nyeltem, elzártam a csapot. Kiléptem a fürdőben gomolygó gőzbe, magamra csavartam egy törülközőt, és betúrtem a tetején. Addig csavargattam és facsargattam a hajamat, amíg a lehető legtöbb vizet kinyomkodtam belőle. Ekkor ráébredtem, hogy már nincs ürügyem a további rejtőzködésre.

Mert azt csináltam – rejtőzködtem. Fogalmam sem volt, miért, hacsak azért nem, mert a belsőm felhorzsolódott, megsérült, és most úgy éreztem, túlságosan érzékeny.

Kijutottunk, pillanatnyilag szabadok voltunk. Ez már önmagában is okot adott volna az ünneplésre, de még messze nem volt biztos a helyzetünk. Archer sorsáról sem tudtunk semmit, nem sejtettük, merre indulunk majd tovább, és a Petersburgban hátrahagyott életem – anyu, az iskola, a könyveim – is fájt.

De akkor is ki kellett mennem, mielőtt Daemon azt hiszi, hogy rosszul lettem, vagy valami.

A törülköző szegélyét markolva kiléptem. Daemon az ablaknál állt, kihúzta magát, mint egy őrszem. Felém fordult, végigjártatta rajtam a pillantását.

Csak az ágy melletti kislámpa tompa fénye világított, de amikor Daemon így nézett rám, reflektorfényben éreztem magam. A lábujjaim a szőnyegbe mélyedtek.

– Jobban érzed magad? – kérdezte, de nem lépett el az ablaktól.

– Sokkal jobban – bólintottam. – És még talán meleg víz is maradt. Félmosollyal jutalmazta a válaszomat.

– Tudod, mi a mai dátum? – A fejemet ráztam, mire az íróasztal felé intett. – Van ott egy naptár, amiről le kell tépni a lapokat. Ha naprakész, akkor augusztus tizennyolcadika van.

– Jó ég! – suttogtam zaklatottan. – Gyakorlatilag négy hónapja tűntem... tűntünk el.

Daemon nem felelt.

– Tudtam, hogy sok idő telt el, de az idő különösen múlt odabent. Nem gondoltam, hogy ennyi... négy hónap. Mint egy örökkévalóság, igaz?

– Annak érződik. – Az ágyhoz léptem. – Négy hónap. Anyu valószínűleg halottnak hisz.

Daemon válla megfeszült, visszafordult az ablakhoz, és egy darabig hallgatott.

– Hoztam neked tiszta ruhákat. Ott vannak a zacskóban. A póló szerintem külön tetszeni fog.

– Köszönöm!

– Nem nagy ügy, cica.

Az ajkamba haraptam. – Daemon...?

Felém fordult, szépséges zöld szeme fényesen ragyogott.

– Köszönöm! Mindent. Nem volnék itt kint, ha...

A következő pillanatban már ott is állt előttem, és a kezei közé fogta az arcomat. Meglepetten levegő után kaptam. Daemon a homlokomnak támasztotta a sajátját.

– Nem kell megköszönnöd semmit. Ha én nem vagyok, nem is kerültél volna ebbe a helyzetbe. És különben sem kell megköszönnöd olyasvalamit, amit meg is akartam tenni, és szükségem is volt rá. – Nem a te hibád volt – feleltem őszintén. – Ugye, tudod?

Csókot nyomott a homlokomra.

– Megfürdök. Ha éhes vagy, ennivalót is találsz a táskában. Ha nem, pihenj le!

– Daemon...

– Tudom, cica. Tudom. Leengedte a kezét, és szokásos, öntelt módján rám mosolygott.

– Ha valaki megjelenik, amíg fürdök, ne enged be! Még Archert se, rendben?

– Kétlem, hogy egy ajtó megállítaná.

– A pisztoly viszont igen. Nem hiszem, hogy át akarna verni, de jobb félni, mint megijedni.

Igaza volt, azonban amikor a melegítővel a kezében elvonult a párás fürdőbe, irtózva gondoltam arra, hogy még egyszer kézbe kell vennem azt a fegyvert. Tudtam, ha muszáj, megteszem, csak reméltem, hogy nem kerül rá sor. Ami hülyeség volt, hiszen az életembe betörő erőszaknak aligha szakadt vége.

Felvettem a táskát, és az ágyhoz vittem. Leültem és beletúrtam – akkor indult meg a fürdőben a víz csobogása. Felnéztem, a pillantásom a csukott ajtóra esett, és forróság kúszott az arcomra. Daemon a tus alatt állt. Teljesen meztelenül, és engem is csak egy törülköző takart. Kettesben voltunk – négy hónapja először – egy lepukkant motelszobában.

A gyomrom összeszorult. A forróság fokozódott. Felnyögtem.

Mi a fenéért jut egyáltalán eszembe ilyesmi épp most? Az elmúlt hónapokban milliószor hallottam Daemont zuhanyozni, ez pedig nem egy romantikus pásztoróra a Ritzben, hacsak az életveszélyes menekülés nem számít előjátéknak.

Fejcsóválva a táskára összpontosítottam. Rengeteg édességet találtam, amitől könnyek szöktek a szemembe, mert tudtam, Daemon nekem vette őket. Istenem, még akkor is figyelmes volt, amikor nem is tudtam róla, hogy próbálkozik. Amikor fontos volt.

Előhúztam az üdítő üvegeket, és a rágcákkal meg az édességekkel együtt az asztalra tettem őket. A táska ugyan tetszett, de amikor a kezembe akadt a póló, a mosolyom természetellenessé vált, mintha egy repedés lenne a bőrömon.

Az ufóbabára néztem.

– DB...

Egy pár papucsot is találtam a zacskóban. Tökéletes. Látni sem akartam többé a véres cipőket. Benyúltam egészen a táska aljáig, és valami szögletes akadt a kezembe. Kihúztam azt is.

Kikerekedett a szemem, éreztem, hogy fülig elvörösödöm.

– Hű... nahát.

A vízcsofogás elállt. A következő pillanatban Daemon kilépett a fürdőből. Éppen csak felhúzta a melegítőnadrágot, a bőrén még ott csillogtak a vízcseppek. Nem bírtam levenni a szememet a hasáról. A cseppek végiggördültek a hasizmain, és eltűntek a nadrág korcában.

Rajtam még mindig csak egy törülköző volt. A kezemben pedig egy doboz óvszer.

Olyan vörös lehettem, mint a főtt rák.

Daemon felvonta fél szemöldökét.

A dobozra néztem, aztán vissza rá.

– Önbizalomban nem szenvedsz hiányt, igaz?

– Mondjuk inkább úgy, hogy minden eshetőségre felkészülök! – Úgy vonult az ágyhoz, ahogy csak ő tudott anélkül, hogy hülyét csinálna magából. – Bár csalódott vagyok, hogy ezeken nincsenek kis ufó-arcok, mint minden másan.

Elakadt a lélegzetem.

– Miféle motel az, ahol óvszert árulnak?

– A kedvencem-féle? – Elvette a dobozt ernyedtt ujjaim közül. –

Végig ezt bámultad ahelyett, hogy ettél volna valamit, igaz?

Felnevettem – szívből, őszintén. Daemon szeme kitágult, zöld írisze felragyogott. A doboz kiesett a kezéből, halk huppanással esett a szőnyegre.

– Csináld megint! – követelte rekedtesen. A hangjától megborzongtam.

Mit csináljak?

– Neved! – Fölém hajolt, az ujjával végigsimította az arcomat. – Szeretném hallani, ahogy nevedsz.

Engedelmeskedni akartam, de perzselő tekintete megbabonázott. Az érzelmeim magasra szálltak, mint a vékony cérnára kötött léggömb. Kinyitottam a számat, de fogalmam sem volt, mit mondhatnék. Megfeszültek az izmaim, bizsergetett az izgalom.

Az arcára fektettem a tenyeremet. Csiklandozott a borostája, megugrott tőle a szívem. Lecsúsztottam a kezem a nyakára, majd a mellkasára. Megrezzent, amikor hozzáértem, a mellkasa megemelkedett.

– Kat – lehelte; úgy mondta ki a nevemet, mintha valamiféle ima volna.

Nem bírtam félrepillantani. Egy másodpercig dermedten ültem ott, aztán felágaskodtam, és az ajkára tapasztottam az ajkamat. Az érintés áramütésként vibrált végig rajtam. Lassan csókoltam, mintha ismerkednék vele. Különös módon úgy éreztem, most csókolózunk először. Zakatolt a szívem, a gondolataim részegen örvénylettek.

Fél kezével a hajamba túrt, az ujjai a tarkómra kulcsolódtak. A csók elmélyült, megszűnt a külvilág, csak mi ketten maradtunk. A gondjaink megmaradtak, de távolabb – elnyílt a szám, kiéhezetten faltuk egymást. Kábítószer volt; az ujjai az államra, a nyakamra vándoroltak, gyengéd vonalakat rajzolva a bőrömrre. Én nem voltam türelmes: sietős kézzel fedeztem fel a mellkasát, a hasizmai vonalait, élveztem, ahogy az érintésemre reagál. Amikor torokhangon felnyögött, azt hittem, elolvadok.

Óvatosan hanyatt fektetett, fölém helyezkedett. Fél karjára támaszkodott, most csak az ajkunk ért össze – édes gyötrellem volt. Korábban már voltunk együtt, két alkalommal is, de ismét úgy éreztem, ez az első. Ideges vágy zsongott bennem, forrt a vérem.

Daemon felemelte a fejét. Csak résnyire nyitotta a szemét, de láttam, hogy csiszolt gyémántként ragyog a pupillája. A keze veszedelmesen közel vándorolt a törülköző szegélyéhez.

Megfeszültem. Daemon a frottíryanyagot simogatta, amitől a szívverésem egyre inkább felgyorsult. A tekintetem végigsiklott az arcán, széles járomcsontján, és végül tökéletes vonalú ajkán állapodott meg.

Daemon ujjai elérték azt a pontot, ahol megcsomóztam magamon a törülközőt. A szemembe nézett.

– Nem muszáj – mondta.

– Tudom.

– Tényleg nem azért vettem az óvszert, mert azt hittem, hogy ma este lefekszünk.

Elmosolyodtam.

– Akkor mégisincs akkora önbizalmad?

– Dehogyan nincs. – Lehajolt, gyengéden, futólag megcsókolt. – De nem tudom, nem túl sok-e ez most. Nem akarom... A nadrágja korcába akasztottam az ujjaimat: ez elhallgattatta.

– Tökéletes vagy. Akarom. Veled. És nem túl sok. Daemon megborzongott.

– Istenem, reméltem, hogy ezt fogod mondani. Nagyon szörnyű vagyok?

Halkan felnevettem.

– Nem, csak pasi.

– Ó, szóval ennyi? – Újra lecsapott a számra, finoman megcsípett a fogaival, aztán felemelte a fejét. – Csak pasi?

– Igen – feleltem levegőért kapkodva. Daemon végighúzta a kezét a felsőtestemen, aztán visszatért a törülköző szegélyéhez. Ívbe feszült a hátam. – Jó, rendben, nem csak pasi. – Gondoltam – nevetett halkan.

Forró lehelete duzzadt ajkamat érte, végigperzselte a nyakamat. Csókot nyomott lüktető ereimre, és én lehunytam a szememet; boldogan hagytam, hogy elsodorjanak az érzések. Szükségem volt erre – mindkettőnknek szüksége volt rá. Egy hétköznapi pillanatra, amikor nincs más, csak ő meg én, együtt, ahogy annak lennie kell.

Miközben csókolt, lefejtette rólam a törülközőt. Megcsapott a hűvös levegő, libabőrös lettem. Daemon mormolt valamit dallamos anyanyelvén – ismét azt kívántam, bárcsak érteném, mert csodaszép volt.

Felemelte a fejét, perzselő tekintete lángra lobbantott, elűzte a hideget. A teste körül halvány fehér fényaura rajzolódott ki.

– Szép vagy – súgta.

A hátam jutott az eszembe.

– Minden részed – tette hozzá, mintha csak olvasna a gondolataimban. Talán úgy is volt, mert amikor a nadrágjánál fogva magamhoz húztam, engedelmeskedett. Meztelen felsőtestünk összesimult. Beletúrtam a hajába, a dereka köré kulcsoltam a lábaimat.

– Megőrzítesz – nyögte.

– Ez kölcsönös – feleltem rekedten, és megbillentettem a csípőmet.

Megfeszültek a karizmai, mély hangon felmordult. Összeszorította a száját, a kezét kettőnk közé csúsztatta. Az ujjai felizgattak, és mélyen legbelül éreztem...

Ragyogó sárga fény árasztotta el a szobát. A pillanat odalett.

Daemon olyan gyorsan röppent le rólam, hogy meglebbent tőle a hajam. Az ablakhoz ugrott, kilesett a függöny résén. Én a törülközőt keresve a matracot csapkodtam, aztán felkászálódtam, magamra tekertem a törülközőt, és megmarkoltam a pisztolyt.

A rettegés a torkomba kúszott. Máris megtaláltak? Daemon felé fordultam, a könnyökömmel tartva a helyén a törülközőt. A kezem annyira remegett, hogy a pisztoly is vele rázkódott.

Daemon sóhajtott.

– Csak egy autó reflektora volt. Valami barom teljes kivilágítással állt be a parkolóba. – Elengedte a függönyt. – Ennyi az egész.

Még erősebben szorítottam a fegyvert.

– Reflektor?

Daemon a pisztolyra nézett.

– Igen, Annie Oakley, semmi más.

Nem bírtam ellazítani az ujjaimat. A szívem még mindig ijedten verdesett, az adrenalin csak lassan tisztult ki a szervezetemből. Váratlanul tört rám a riasztó felismerés, hogy ez lett az életünkből: azonnal védekező pánik-üzemmódra váltani, valahányszor egy autó bevilágít az ablakon, vagy valaki bekopog az ajtón, esetleg egy idegen lép mellénk. Ennyi.

Ha meglátok egy autót felkapcsolt reflektorral közeledni, fegyvert fogok, és felkészülök a lövésre. Felkészülök a gyilkolásra, ha szükséges.

– Kat...?

A fejemet ráztam. Égett a gyomrom, könnyek csípték a szememet. A gondolataim tébolyultan száguldoztak, a mellkasomat láthatatlan, jeges ujjak szorongatták. Végigfutott a hideg a hátamon. Négy hónap el nem sírt könnyei akartak kitörni belőlem.

Daemon azonnal előttem termett, gyengéden, óvatosan kifejtette a pisztolyt a kezemből, és az éjjeliszekrényre tette.

– Na – mondta, és a tenyerébe fogta az arcomat. – Na, semmi baj. Minden rendben. Nincs itt senki más, csak mi. Biztonságban vagyunk.

Értettem én, de mégis többről volt szó, mint egy pár reflektorról az éjszakában. Minden benne volt, négy teljes hónap, amíg egyáltalán semmi bebeszólásom nem volt az életem alakulásába. Minden rám szakadt – a tapadás, szüntelen félelem, a rettegés, ami minden ébredéskor rám telepedett, a vizsgálatok, a stressztesztek. A szike okozta fájdalom, az átváltoztatottak szörnyűséges halála. Minden végigfutott rajtam – a menekülés, a kísértő tény, hogy öltem, igazi embereket, akiknek családja volt és saját élete, és én megöltem legalább egyet. Az ő vére fröcskölt az arcomba.

És Blake...

– Beszélj hozzám! – kérte Daemon, smaragdszín szeme tele volt aggodalommal. – Gyerünk, cica! Mondd el, mi a baj!

Elfordítottam a fejemet, lehunytam a szemem. Erős akartam lenni. Újra és újra elismételtem magamnak, hogy erősnek kell lennem, de nem tudtam túltenni magam mindenem.

– Cica! – szólított meg Daemon újra halkán. – Nézz rám!

Összeszorítottam a szememet, mert tudtam, ha engedelmeskedek, az érzelmeim vékony cérnán egyensúlyozó, pattanásig feszült léggömbje felhasad. Belül csupa káosz voltam, és nem akartam, hogy ezt Daemon lássa.

De akkor elém állt, és egy-egy csókot lehelt a szemhéjaimra.

– Semmi baj, Kat – mondta. – Akármit is érzel most, az rendben van. Vigyázok rád. Itt vagyok neked, és csak neked. Semmi baj.

A léggömb kifakadt. Én is kifakadtam.

Daemon

A SZÍVEM MEGREPEDT, amikor megláttam a Kat arcán lecsorduló első könnycseppet. Rekedt, sírós hang tört ki belőle.

Magamhoz húztam, szorosan átkaroltam, ő pedig zokogott gyászában, fájdalomában. Nem tudtam, mit tehetnék: nem beszélt hozzám. A könnyektől nem tudott.

– Semmi baj – ismételtettem. – Add ki magadból! Csak add ki!

Idiótának éreztem magam. A szavak olyan keveset mondanak.

A könnyei a mellkasomra cseppentek. Mindegyik vágott, mint a kés. Tehetetlenül a karomba emeltem, és az ágyhoz vittem; letelepedtem és az ölembe húztam, köré csavartam a takarót, amely túlságosan durvának tűnt Kat bőréhez.

Hozzám bújt, az ujjai a tarkómon tekeredő hajfürtjeimbe gabalyodtak. A könnyei egyre csak ömlöttek. Zihálva lélegzett, még hallgatni is kínlódás volt. Életemben soha nem éreztem még magam ennyire haszontalannak. Helyre akartam hozni, kijavítani, de fogalmam sem volt, hogyan.

Mindvégig olyan erős volt... ha csak egy pillanatig is úgy gondoltam, hogy nem érintette meg ennyire a dolog, hát hülye voltam. Pedig tudtam. Csak reméltem – nem is: fohászkodtam érte –, hogy a hegek és sebek a bőrénél ne jussanak mélyebbre. Mert azokat meg tudom gyógyítani. Azt, ami a lelkében vérzik és kavarg, azt nem. De megpróbálom. Mindent megteszek, amivel megszabadíthatom ettől a fájdalomtól.

Nem tudom, mennyi idő telt el, mire végre megnyugodott; a könnyei elapadtak, szaggatott lélegzése lecsillapodott, végül kimerülten álomba zuhant a karomban. Percek? Órák? Passz.

Betakargattam, és leheveredtem mellé, szorosan meleg testéhez bújtam. Végig meg se moccant. Az arca így a mellkasomhoz simult. A haját simogattam, reméltem, hogy az érzés eljut az álmába, és enyhíti zaklatottságát. Tudtam, hogy szereti, ha a hajával játszom. Olyan kis apróságnak tűnt, más azonban nem állt a rendelkezésemre.

Később én is elszundítottam. Nem akartam, de az elmúlt hat-hét óra belőlem is sok erőt kivett. Biztosan aludtam néhány órát, mert amikor felpillantottam, napfény szűrődött át a függönyön, de csak perceknek tűnt.

Kat pedig nem volt mellettem.

Gyorsan feltámaszkodtam, körülnéztem. Az ágy szélén ült, az előző nap vásárolt nadrágot és pólót viselte. Kibontott haja a háta közepéig ért. Amikor felém fordult, fél lábát felhúzva, hajának hullámai átrendeződtek.

– Nem én ébresztettem fel, ugye?

– Nem. – Megköszörültem a torkomat, és kissé összezavarodva végignéztam a szobán. – Mióta vagy ébren?

– Most keltem fel – vont vállat. – Délelőtt tíz múlt.

– Ejha. Olyan késő van? – A kézfejemmel megdörgöltem a homlokomat, és felültem.

Kat vörös arccal a papucsát kezdte tanulmányozni.

– Bocs a tegnap estéért! Nem akartalak összekönnyezni.

– Ugyan már! – Odacsusszantam mellé, átkaroltam a derekát, és magamhoz húztam. – Szükségem volt a második zuhanyra. Jobb is volt az elsőnél.

Rekedten felnevetett.

– Jól hazavágtam a hangulatot, mi?

– Cica, ha rólad van szó, semmi sem vághatja haza a hangulatomat

– biztosítottam, és a füle mögé tűrtem egy hajtincset. – Hogy érzed magad?

– Jobban – pillantott fel. A szeme vörös volt és duzzadt. – Azt hiszem... azt hiszem, erre szükségem volt.

– Akarsz beszélni róla?

Idegesen megnedvesítette az ajkát, közben az ujjaira tekerte egy fűrtjét. Örömmel láttam, hogy az opálköves karkötő még mindig vékony csuklóján van.

– Én... Nagyon sok minden történt.

Lélegzet-visszafojtva vártam, moccanni sem mertem, mert tudtam, néha nagy erőfeszítésbe kerül, hogy kimondja, amit gondol. Nagyon sok csúfságot zárt magába, és tartott is bent.

Végül reszketegen elmosolyodott.

– Annyira megrémültem – suttogta. Összeszorult a szívem. – A reflektorok... azt hittem, ők azok, és kiborultam, érted? Négy hónapig voltam ott. Tudom, ez semmi ahhoz képest, amit Dawson és Beth volt kénytelen elviselni, de... én nem tudom, hogy bírták.

Lassan kifújtam a levegőt. Én se tudtam, miként lehetséges, hogy Dawson és Beth nem zavarodtak össze még jobban, de befogtam a számat, csak lassan simogattam Kat hátát fel-le.

Elnézett a fürdő felé, egy örökkévalóságnak tűnő ideig hallgatott, aztán lassan, szavanként vallani kezdett. Az ónixpermetről. Az alapos vizsgálatokról. A stressztesztekről a hibridekkel, és hogy mit jelentett az, hogy megtagadta az együttműködést. Amíg össze nem eresztették Blake-kel. Ahogy Blake addig cukkolta, amíg Kat rászabadította a

Forrás erejét. Hallottam a hangjában, hogy bűntudata van Blake halála miatt. Mindent elmondott, és amíg beszélt, ezerszer is vissza kellett fognom magamat. Soha nem tapasztalt düh tombolt bennem.

– Sajnálom – fejezte be. – Összevissza dumálok. Csak... csak ki kellett mondanom.

– Ne kérj bocsánatot, cica! – Szerettem volna lyukat ütni a falba, de csak odébb helyezkedtem, hogy a combunk is összeérjen. – Ugye tudod, hogy ami Blake-kel történt, nem a te hibád?

– Megöltem őt, Daemon – felelte a haját csavargatva.

– De hiszen önvédelem volt.

– Nem igaz. – Eleresztette a tincset, és rám nézett. A pillantása homályos volt. – Nem védekeztem, nem igazán. Blake csak piszkált. Én meg elvesztettem az önuralmam.

– Kat, a teljes szituációt nézd! Téged bántalmaztak. – Már pusztán az, hogy hangosan kimondtam, elég volt ahhoz, hogy vissza akarjak menni, és földig akarjam égetni az egész körzetet. – Nagyon sok stresszt kellett elviselned. Blake pedig... akármilyen okból tette, amit tett, többször is veszélybe sodort téged is, másokat is.

– Gondolod, hogy kihívta maga ellen a sorsot?

A lelkem egy szadista része rá akarta vágni, hogy igen, mert a francba is, néha magam is így gondoltam.

– Nem tudom, de az biztos, hogy úgy ment be abba a terembe, hogy addig fog provokálni téged, amíg nem harcolsz. Megtörtént. Tudom, hogy nem akartad megölni sem őt, sem mást, de megtörtént. Nem vagy rossz ember. Nem vagy szörnyeteg.

Felszaladt a szemöldöke, kinyitotta a száját.

– És nem, nem vagy hasonló Blake-hez sem – előztem meg. – Ne is gondoldj rá! Sosem lehetsz hozzá hasonló, cica. A te lelked jó. Te mindenből, még belőlem is a legjobbat hozod ki. – Finoman oldalba löktem, mire elmosolyodott. – Már egyedül ezért megérdemelnéd a Nobel-békedíjat.

Halkan felnevetett, aztán feltérdelt, átkarolta a vállamat, és lágyan megcsókolt – a finom érintés emlékét örökké őrizni fogom.

– Ezt miért kaptam? – tudakoltam, átfogva a derekát.

– Köszönetképpen – válaszolta, és a homlokomnak támasztotta a sajátját. – A legtöbb pasi valószínűleg éjfél tájban feladta volna, és messzire menekült volna a hisztim elől.

– Én nem vagyok a legtöbb pasi – húztam az ölembe. – Még nem jöttél rá?

– Néha lassú a felfogásom – mondta, a vállamra téve a kezét.

Felnevettem, mire ő is elmosolyodott.

– Még jó, hogy nem az eszedért szeretlek – jegyeztem meg.

Leesett az álla, aztán a karomra csapott.

– Micsoda szűklátókörűség!

– Most mi van? – vontam fel a szemöldököm. – Csak őszinte vagyok.

– Hallgass el! – érintette az ajkát az ajkamhoz.

A fogaimmal belekaptam az alsó ajkába. Elpirult.

– Hmm... szeretem, amikor visszaszájalsz. – Te bolond vagy.

A hátára szorítottam a tenyeremet, és magamhoz húztam.

– Mondani akarok valami nagyon szentimentálisat. Készülj fel!

Az ujját végighúzta az állam vonalán. – Készen állok.

– Érted bolondulok.

Katból kitört a nevetés.

– Jézus, ez tényleg szentimentális volt!

– Én szóltam. – Elkaptam az állát, és megcsókoltam. – Szeretem a nevetésedet. Ez is szentimentális?

– Nem – felelte, és most ő csókolt meg engem. – Egyáltalán nem.

– Az jó. – Felcsúsztottam a kezemet a derekán, az ujjaim éppen a mellei alatt álltak meg.
– Mert nekem...

Akkor éreztem meg az ereimben, az egész testemben. Kat mozdulatlanra dermedt, levegőért kapott.

– Mi az?

A csípőjénél fogva leemeltem az ölemből, felkaptam a pisztolyt, és a kezébe adtam. Elkerekedő szemmel vette át.

– Egy luxen van itt.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Katy

SIETVE FELÁLLTAM, ÉS MEGRAGADTAM A PISZTOLYT.

– Biztos? – kérdeztem, aztán összerezsentem. – Oké, hülye kérdés volt.

– Nem...

Kopogás zörgette meg az ajtót; úgy megijedtem, hogy majdnem elejtettem a fegyvert. Daemon aggodalmasan rám nézett. Elvörösödtem.

Össze kell kapnom magam.

Mély lélegzetet vettem, és bólítottam.

Daemon csendben az ajtóhoz lopózott – olyan volt, mint egy veszedelmes ragadozó. Én meg csak botladoztam, mint egy újszülött csikó. Utána araszoltam, és azt ismétелgettem magamnak, hogy készen állok a fegyverhasználatra. A Forrás erejét alkalmazni ugyanolyan veszélyes lett volna, de sokkal kockázatosabb. Ha lövök, arra is figyelnek, de remélhetőleg csak a környéken. Daemon a kukucskálóhoz hajolt. – Mi a fene?

– Mi van? – A szívem kihagyott egy ütemet.

– Paris az – nézett vissza rám a válla felett. – Luc luxen-társa.

Beletelt egy pillanatba, amíg az emlékezetembe idéztem, de aztán beugrott a csinos, szőke luxen a klubból. – Ő velünk van?

Majd meglátjuk. – Daemon kihúzta magát, aztán résnyire nyitotta az ajtót. Meztelen hátától semmit sem láttam, de ha már valamit bámulnom kellett, ez pont jó volt.

– Meglep, hogy itt látlak a semmi közepén – kezdte.

– Igazán? – kérdezte Paris.

– Igazán. Mit keresel itt? És miért ne lőjelek át a szomszéd galaxisba?

Izzadt a tenyerem a markolaton. Daemon igazából nem lőné ki Parist... de igen, megtenné, kockázat ide vagy oda.

– Mert az túlságosan feltűnő volna – felelte Paris nyugodtan. –

Ráadásul nem vagyok egyedül.

Daemon biztosan meglátta, ki a társa, mert a feszültsége egy kicsit enyhült, és félreállt.

– Hát, gyertek be!

Paris gyorsan és határozottan lépett be, és végigmért, fegyverestől, mindenestől.

– Szép a pólód.

Lenéztem: már ki is ment a fejemből, hogy földönkívülis felső van rajtam.

– Köszí!

Másodiknak Archer érkezett: kipihent volt és tiszta, mintha nem is a sivatagban futkosott volna múlt éjjel. A gyanú, mint egy mérgező növény, szökkent szárba bennem.

– Félbeszakítottunk valamit? – nézett Archer Daemonre. Daemon fintorgott, és becsukta az ajtót.

– Mi folyik itt?

Archer a farmerja zsebébe nyúlt, kivett egy átlátszó dobozkát, és átnyújtotta Daemonnek.

Itt az LH-11. Úgy gondoltam, átadom nektek a dicsőséget. – Rám pillantott. – Lelősz, Katy?

– Talán – motyogtam, de leeresztettem a pisztolyt, és az ágy szélére telepedtem. – Hol voltál?

Archer rosszállóan nézte, amint Paris körbejár, és undorodva elhúzza a száját a szoba berendezését látva.

– Nos, az éjszakámat eléggé kitöltötte, hogy távol tartsam a fél hadsereget a nyomaitoktól. Aztán, amikor visszafelé tartottam, találkoztam Paris barátunkkal.

– Nekem ugyan nem barátom – jegyezte meg Daemon, és mellém állt.

Paris színpadiasan a szívére szorította a kezét.

– Megsebzél!

Daemon csak a szemét forgatta, de aztán valamivel halkabban odaszólt nekem:

– Cica, leteheted a fegyvert.

– Ó! – Elvörösödve, engedelmesen kinyújtóztam, és az asztalra raktam a pisztolyt, aztán Archerhez fordultam. – Köszönettel tartozunk neked. Mindenért. – Vártam, hogy Daemon is hozzátegye a magáét, és amikor hallgatott, bokán rúgtam.

– Köszönjük! – morogta erre Daemon.

Archer szája mosolyra húzódott. Azt hiszem, az volt az első alkalom, hogy tényleg mosolyogni láttam – megdöbbentően fiatallá tette.

– Nem is hiszed, milyen boldoggá tesz, hogy tőled hallom, Daemon.

– Képzelem.

– De komolyan – vágtam közbe. – Köszönjük! Nélküled sosem jutottunk volna el idáig.

Nem csak miattatok csináltam – felelte Archer, de bólintott.

– Megmagyarázod? – kérdezte Daemon.

Paris fújt egyet, és felült az íróasztalra. Szerencsére a bútornak ez nem volt ellenére, és nem gyúrte össze bosszúból a srác vasalt nadrágját.

– Ti tényleg azt gondoljátok, hogy Archer élvezte, hogy a Daedalus tökéletes kis mintaoriginje lehet?

– Aligha. – Daemon lehuppant mellém. – És gondolom, Luc sem.

Paris megvonta karcsú vállát.

– Feltételezem, hogy te sem élvezted, hogy te lehetsz a tökéletes mutáns csinálójuk.

– Ó, pedig Nancy imádott – tette karba a kezét Archer. – Te voltál a luxen világsztár. Hány embert is változtattál át ilyen rövid idő alatt?

Többet, mint akármelyik másik luxen.

Daemon megmerevedett ültében.

– Ennek igazán nincs semmi köze ehhez az üggyhöz. Miért segítesz nekünk, és miért Paris társaságában?

– És hol van Luc? – szoltam bele én is, mert rájöttem, hogy nem járhat túl messze.

– A környéken – mosolygott Paris.

– Sok időnk nincs a faggatózásra, de elmondhatom a rövid ó mocskos változatot – válaszolta Archer. – Én tartoztam Lucnek egy szívességgel, Parisnek pedig igaza van. Neked volt igazad, Katy. Aki a

Daedalusban él, nem is él egyáltalán. Minden apróságot ellenőriznek. Nem számít, hogy jöttem a világra – tárta szét a karját tenyérrel felfelé. – Ami számít, ami egyedül számít, az az élet.

- Miért most? – kérdezte Daemon nem kevés bizalmatlansággal a hangjában.

Az év kérdése, mi? – vigyorgott Paris. Úgy nézett ki, mint aki lenyelt egy adag boldogságtablettát. – Miért is kockáztatná Archer mindenét, még azt a semmi kis életét is, amije van, éppen most?

Archer sötét pillantást vetett a másik luxenre.

– Köszönöm, hogy hozzátetted, Paris. A Daedalusból megszökni nem könnyű. Lucön, meg néhány másik originen kívül még senkinek sem sikerült. Igen, mostanáig már néhány százszor megléphettem volna, de megtaláltak volna. Az elterelés nekem is jól jött.

Akkor értettem meg.

– A te számodra mi voltunk az elterelés.

Archer bólintott.

– Nancyt és Dasher őrmestert jobban fogja érdekelni, hogy téged meg Daemont megtaláljanak. Én nem szerepelek majd a listájuk élén. Daemon kissé ellazult.

– Nancy mondta, hogy élnek kint más originek is, akik embernek tettetik magukat.

– Vagyunk néhányan – erősítette meg Archer. – Szerintem velük most nem lesz gondunk. Elégé sznobok, tizenöt kilométernyire sem jönnek a közelünkbe.

Volt még valami, amit nem értettem.

– Luc miért nem veled hozatta ki az LH-11-et? Ő elrejtethetett volna téged is.

Paris halkan felnevetett.

– Gondolod, hogy Luc örületében van rendszer?

– Reméltem, hogy igen – mormolta Daemon, és átfuttatta az ujjait a haján.

– Tulajdonképpen van is. Azt leszámítva, hogy én kémkedhettem, így látva el Lucöt és még néhány más embert naprakész információkkal a Daedalus működését illetően, azt is tudtam, hogy megváltoztatták az

LH-11 formuláját. Luc az új változatot akarta, a Prometheust. Én azonban nem férhettem hozzá. Sőt, senki sem férhetett hozzá egészen addig, amíg benneteket be nem hoztak – fordult Archer Daemon felé. –

Mondhatjuk, hogy mindenkinek így volt a legjobb. De azt nem tudom, mire kell Lucnek az anyag.

– És a helyetekben nem is kérdezném – tette hozzá Paris vészjóslóan.

Megborzongtam a hangjától, de aztán eszembe jutott, amit Archer említett.

– Mi van azokkal a luxenekkel, akik Dasher őrmester szerint világuralomra törnek? Ez igaz?

Archer pillantása Daemonre siklott.

– Igaz, és a szépfiúd a jelek szerint ismer is egyet közülük. – Szállj ki a fejemből! – csattant fel Daemon.

– Kiről beszél? – fordultam felé.

– Csak arról, amit Ethan White mondott. Emlékszel rá?

Bólintottam. Egyszer, futólag találkoztam vele.

– Amikor elindultam a kolóniáról, hogy megkeresselek, mondott valamit arról, hogy a Föld nem lesz mindig az embereké, de nem foglalkoztam vele sokat, mert most komolyan... biztos, hogy vannak luxenek, akik a hatalmat akarják megszerezni, de erre nem fog sor kerülni.

Úgy tűnt, Archert ez nem győzte meg, és engem sem igazán, de ekkor az origin oldalra hajtotta a fejét.

– Emlegetett farkas...

Egy pillanattal később kinyílt az ajtó. Daemon felpattant, a szeme fehér fénybe borult. A szívem a torkomba ugrott, és a pisztolyért kaptam.

Luc lépett be, a kezében egy műanyag zacskó és egy rózsaszín doboz. A haját rövid copfba fogta, angyalarcán hatalmas vigyor ült. – Sziasztok! – kiáltotta vidáman. – Hoztam fánkot. Pislogtam, majd lassan visszaültem a helyemre.

– Krisztusom, rám hoztad a szívbajt!

– Meglehetősen biztos vagyok benne, hogy bezártam az ajtót – mordult fel Daemon.

Luc letette a fánkos dobozt, és úgy nézett rá, mintha abban volna a válasz az élet értelmére.

– Én meg meglehetősen biztosan beeresztettem magam. Szia, Katy! Megrezzentem. – Szia, Luc!

– Idenézz, mim van! – Belenyúlt a zacskóba, és kihúzott egy ugyanolyan pólót, mint ami rajtam díszlett. – Most már lelki ikrek lehetünk.

– Hát ez... izé, nagyon kedves.

Paris elhúzta a száját.

– Tényleg felveszed azt a pólót?

– Persze. Mindennap. Szerintem ironikus. – Luc lila pillantása körbejárt a szobában, majd végül rajtam állapodott meg. – Nos, azt hiszem, van nálatok valami a számomra.

Daemon lassan felsóhajtott, aztán előhúzza Archer dobozkáját, és Luc felé dobta. – Nesze.

Luc elkapta az apró, keskeny dobozt, felpattintotta, sóhajtott, áhítatos arccal visszacsukta, és a farzsebébe csúsztatta.

– Köszönöm!

Az az érzésem támadt, hogy Daemonhoz hasonlóan ő sem mond túl sokszor köszönetet.

– És most akkor mit csinálunk? – kérdeztem.

– Nooos – válaszolta Luc elnyújtva –, a szar most kezd majd csak igazán bűzleni. A Daedalusnak sem pénz, sem élet nem lesz drága, hogy újra rád tegyék a mocskos mancsukat, Daemon. Szét fogják szedni ezt a helyet. Már el is kezdték a készülődést. És minden lehetséges módszert bevetnek, hogy visszarángassanak. Daemon megmerevedett. – A családomat veszik majd célba, igaz?

– Valószínűleg – válaszolta Luc. – Tulajdonképpen számíthatsz is rá. Viszont! – Olyan gyorsan fordult Archer felé, hogy amaz hátrahőkölt. – Van egy új kocsim.

– Igazán?

– És elég nagy ahhoz, hogy öten elférjünk benne. – Luc visszafordult hozzánk, manómosolya semmi jót nem ígért. – A számotokra is van egy meglepetésem. De először, azt javaslom, öltözz fel! – Kiszedett a zacskójából egy sima fehér pólót, és Daemon felé dobta. –

Én meg Katy nagyszerűen nézünk ki a földönkívüli sztrádás pólóban, te egyszerűen hülyén. Majd később megköszönheted.

Én azon töprengtem, honnan tudja Luc egyáltalán, hogy Daemonnek van ilyen pólója.

– És egyetek az átkozott fánkokból!

Daemon a homlokát ráncolta. Én örültem a fánkoknak. Belekukkantottam a dobozba: cukormázások voltak. A kedvencem.

– Miféle meglepetés? – tudakolta Daemon a kezében a pólóval, de egyelőre nem vette fel.

– Ha elmondanám, máris nem volna meglepetés – vágta rá Luc. – De hamarosan indulnunk kellene, úgyhogy egyetek és szedelőzködjete! El is kellene érünk a célunkhoz.

Daemon nagyot fújt, és rám nézett. Sejtettem, hogy nincs ínyére Luc parancsolgatása, de az én szám már tele volt a cukros csodával, úgyhogy nem tudtam mit hozzátenni a témához.

Végül bólintott.

– Hát rendben, de hogyha...

– Tudom! Ha átverlek benneteket, megtaláljátok a módját, hogy lassú és fájdalmas halált haljak. Értettem – kacintott Luc. – Vettem a figyelmeztetést.

– Amúgy meg – tette hozzá Archer, amikor Daemon áthajolt a vállam felett, hogy vegyen egy fánkot –, ne felejtsetek el azt a doboz óvszert, ott, a padlón!

Lepillantottam. Valóban ott voltak, éppen ott, ahová Daemon ejtette őket tegnap este.

Az arcom égett, mint a pokol tüze, majdnem a torkomon akadt a fánk – és Daemon nevetése visszhangzott a fülemben.

Daemon

NEM FELEJTETTEM EL AZ ÓVSZEREKET, amikor összeszedgettük kevéske holminkat, és bepakoltuk az idegenes táskába. Kat arca még mindig vöröslött, és minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne kezdjem el kegyetlenül ugratni. Hagytam, mert nagyon aranyos volt abban az idétlen pólóban és az olcsó tangapapucsban, amint az ufóbabát szorongatta.

A vállára tettem a karomat, úgy léptünk ki a napsütötte augusztusi sivatagba. Archer elsietett mellettünk, a pillantása a csomagomra esett. – Szép táska – jegyezte meg.

– Hallgass! – vágtam vissza, mire csak horkantott.

A kocsit akkor láttam meg, amikor bekanyarodtunk az épület sarka mellett.

– Ejha! – kiáltottam fel. – Ez az?

Luc a vállára vetette új pólóját, és megveregette a fekete Hummer hátsó lökhárítóját.

– Szeretem azt gondolni, hogy illik hozzám.

Kat átemelte a babát a másik karjára, úgy mérte fel a gépszörnyet.

- Ezzel a falurombolóval jöttél Nyugat-Viriniából?
- Nem – nevetett Luc. – Kikölcsönöztem.

Aha. Valami azt súgta, a kölcsönzés hasonlóképpen történhetett, mint ahogy én kölcsönvettem Matthew autóját.

Megkerültem a kocsit, és kinyitottam a hátsó ajtót Katnek.

- Mit gondolsz, fel tudsz mászni egyedül?

Mérgesen nézett rám. Elnevettem magam. Kat fejcsóválva elkapta a kapaszkodót, és felhúzódzkodott. Mindenesetre, mivel segítőkész vagyok, megtámogattam egy gondosan elhelyezett kézzel. Vörös arccal fordult hátra. – Akkora troll vagy néha!

Nevetve huppantam mellé.

- Etess és szeress! Csak erre vágyom. Nem emlékszel? Már beszéltünk róla.
- Igen, emlékszem.
- Tartsd is észben a későbbiekre! – Átnyúltam előtte, és megmarkoltam a biztonsági övét. Sójajtva emelte fel a karjait.
- Tudod, nagyon jól be tudom magam kapcsolni.
- Milyen édes! – jegyezte meg Archer a másik nyitott ajtóból, aztán bemászott Kat másik oldalára.
- Megvan az oka, hogy miért csinálom én – húztam át a pántot Kat öle felett. A kezem az alhasához ért, amitől alig hallhatóan levegő után kapott. Széles vigyorral csatoltam be az övét.
- Most már érted?
- Mondtam én, hogy troll vagy – mormolta, de a szeme aranyosszürkéje másról árulkodott. Odahajoltam, csókot nyomtam a halántékára, aztán felemeltem a karomat. Az öv engedett annyit, hogy magamhoz ölelhessem.
- Ez a kocsi a meglepetés? – tudakoltam. – Meg tudnék barátkozni vele.

Az első utasülésben Luc felnevetett.

- A fenét! Ezt megtartom, azt hiszem.
- Csak dőljetek hátra és élvezzétek az utazást! – Paris beindította a motort. – Ami azt illeti, eléggé unalmas lesz. Az út mellé rakott vicces földönkívülis táblákat, na meg egy vagy két tehenet leszámítva nem lesz látnivaló.
- Buli. – Fészkelődtem egy darabig, hogy elférjen a lábam, és Archerre sandítottam. Farmerba bújtatott lábán dobolt az ujjával, összehúzott szemmel nézett maga elé. Egyikükben sem bíztam igazán, száz százalékgig. Akár az 51-es körzetbe is visszavihetnek minket.

Archer felém fordította a fejét.

Nem foglak elárulni sem téged, sem Katyt. Haragosan néztem rá.

Most mondom utoljára, tűnj el a fejemből!

Nem könnyű, vágta rá, és a szája sarka mosolyra húzódott, de visszafordult az előtte lévő üléstámla felé. Jó nagy a fejed. Amellett hogy vihetnélek vissza? Te magad is láttad, mit tettem meg, hogy kijussunk.

Ebben volt valami.

Az lehetett színjáték is, mint Blake esetében. Ő is megcsinálta ugyanazt.

Én nem vagyok Blake. Éppúgy meg akarok tőlük szabadulni, mint ti.

Erre nem feleltem. Kinéztem az ablakon, figyeltem a házakat és a hőforrások felé mutató táblákat, ahogy elsuhantak a szemem előtt, amíg nem maradt más, csak a sárgásbarna talajba kapaszkodó néhány bokor.

Akkor kissé megnyugodtam.

– Las Vegasba megyünk? Megnézzük a műsort a Flamingóban?

– Nem, hacsak nem ragaszkodsz hozzá – rázta a fejét Luc.

Kényelmetlenül érintett, hogy fogalmam sem volt, merre megyünk és miért. Folyamatosan figyeltem az utat, lestem a túl közel merészkedő, gyanús járműveket.

A tizedik kilométer után nem sokkal Kat elbóbiskolt. A baba kicsúszott a kezéből, de elkaptam, mielőtt a padlóra esett volna. Megkönnyebbültem, hogy pihen; szüksége volt rá.

Akárhányszor egy rendőrautó került a közelünkbe, megfeszültem, vártam, hogy valami okból leintsenek – akár azért, mert lopott a kocsi, akár azért, mert megritkítottuk a katonaságot. Azonban senki sem állított meg minket. A teljes, kétórás út eseménytelenül telt, leszámítva, hogy Luc és Paris úgy veszekedtek a rádió miatt, mint egy vén házaspár. Nem értettem őket. Ugyanakkor magamat sem.

Amíg beértünk Vegasba, örültebbnél örültebb dolgokat gondoltam végig. Úgy értem, igazán elszállt dolgokat, és fogalmam sincs, hogy azért fordultak-e meg a fejemben éppen ilyen, magánjellegű kérdések, mert ketten is voltak a kocsiban, akik beláthattak a gondolataim közé.

Minden akkor kezdődött, amikor észrevettem, hogy Kat ernyedt bal keze a combomon pihen. Percekig nem tudtam róla levenni a szememet. Mi volt abban a bal kézben? Csak egy kéz. Katnak nagyon szép keze volt, de most nem csak erről volt szó.

Hanem ami a bal kézen szokott lenni, a gyűrűsujjon.

Jó ég! Bal kezeiről és gyűrűkről gondolkozom? Szerettem volna kipattanni a kocsiból, hogy lefussak vagy száz kört, ugyanakkor összeházasodni Kattal... összeházasodni? Az agyam fennakadt ezen a szón, de nem találtam annyira szörnyűnek. Egyáltalán nem. Sőt, kifejezetten... tökéletesnek éreztem.

Úgy terveztem, hogy vele élem le- az életem hátralévő részét. Efelől semmi kétségem vagy kérdésem nem volt. Őt láttam a jövőmben, és csakis őt. A döntéstől nem vert ki a hideg veríték. Talán azért, mert a luxenek egyébként is korán találhatnak párra, általában rögtön érettségi után, és a mi házasságunk szinte semmiben sem különbözik az emberekéétől.

De fiatalok voltunk. A tojáshéj még ott volt a fenekünkön, legalábbis Matthew biztosan ezzel jönne.

Mégis, mi a fenéért filozofáltam éppen erről éppen akkor, amikor az életem totális káoszba fordult? Talán mert ha minden összezavarodik, és a holnap esetleg nem jön el, mindenkinek eszébe jutnak ezek a dolgok? Az alkuk megpecsételése, hogy úgy mondjam? Nem szívesen gondoltam erre, de talán nem voltak éveink, hogy jegyben járjunk.

Elhessegettem a kérdéseket, szorosabban magamhoz öleltem Katet, és az útra koncentráltam. Amikor megláttam a felhőkarcolókat, finoman felráztam.

– Hé, álomszuszek! Nézd csak!

Felemelte a fejét a vállamról, megdörzsölte a szemét, pislogott, aztán előrehajolt, hogy kilásson a szélvédőn. – Húha! Még sosem voltam Vegasban.

Luc vigyorogva fordult hátra.

– Éjjel sokkal szebb, amikor a sugárúton minden épület ki van világítva.

Kat szemében élénk kíváncsiság csillogott, de hátradőlt, és ellazította a vállát. Nagyon szerettem volna körülnézni vele, de erről szó sem lehetett. Túl kockázatos lett volna.

– Majd legközelebb – hajoltam oda, és az ajkam a füléhez ért. – Ígérem.

Lecsukódott a szeme, kissé felém fordult. – Behajtom rajtad. Arcon csókoltam, és nem törődtem Archer töprengő pillantásával.

Ahogy beértünk Vegasba, Kat áthajolt fölöttem, hogy mindent lásson. A sugárutat szegélyező pálmák talán nem számítottak újdonságnak, de a Kincses Sziget előtt álló kalózhajó már különleges látvány lehetett.

Egy örökkévalóságba telt, hogy átjussunk a forgalmi dugókon. Rendes körülmények között már a saját szememet is kikapartam volna türelmetlenségemben, de most nem bántam. Kat jóformán az ölemben feküdt, és sorra listázta a jól ismert helyeket, mint a Bellaggio, Caesar's Palace, és a mini-Párizs, meg az Eiffel-torony.

Szinte mennyország volt.

Sajnos azonban a mennyországnak közönsége is akadt. A fenébe!

Ahogy kiértünk Vegasból, kezdett idegesíteni ez az egész meglepetésdolog, főleg, miután Paris lefordult a főútról egy kisebb útra, amely megkerült egy country clubot meg egy hatalmas golfpályát. Egyre messzebb kerültünk a nyüzsgő várostól; itt már nem volt semmi, csak néhány hatalmas birtokon elterülő villa. És akkor a semmiből előbukkant egy hétméteres, csillogó homokkőből épített fal.

Előrehajoltam, Paris ülésének hátuljába kapaszkodtam.

– Abban a kőben kvarc van?

– Bizony hogy az.

Kat rám pillantott. A pupillája kitágult, amikor ráébredt, mit jelent ez.

Paris egy kovácsoltvas kapu előtt állt meg, ami szintén apró kvarcsezemcséktől csillogott. Még sosem láttam ilyet korábban. Bekapcsolt a kaputelefon.

– Kopp-kopp – szólt bele Paris.

Zizegés felelt, aztán egy női hang. – Ki kopog?

Kat felvonta a szemöldökét. Én a vállamat vontam fel.

– Az ács! – felelte Paris, és Lucre sandított, aki viszont a fejét rázta.

– Miféle ács? – kérdezte a kaputelefon.

– Hát a kalapács! – kurjantotta Luc, aztán felröhögött.

Kat kuncogott. Archer az égre nézett. A nő a mikrofon mögött fújta egyet.

– Ez ostobaság volt. Nyitom a kaput, egy pillanat. – Tényleg béna volt – jegyeztem meg.

– A neten láttam – válaszolta Paris ugyanazzal a vigyorral. – Jót nevettem rajta. Vannak még hasonlóak, akarjátok hallani?

– Nem! – csattantunk fel Archerrel egyszerre. Valami, amiben egyetértünk. Nahát!

– Az kár. – Paris begördült a kocsival a lassan kitáruló kapuszárnyak között. – Még csak nem is ez volt a legjobb.

– Szerintem tök jó volt – vetette ellen Kat; sötét pillantásomra csak elmosolyodott. – Megnevettetett.

– Téged könnyű lenyűgözni – vágtam rá. Rá akart csapni a karomra, de elkaptam a kezét, az ujjai közé fűztem a sajátjaimat, és rákacsintottam. Kat a fejét rázta.

– Te nem nyűgözöl le.

Még el is hittem volna, ha nem vagyok benne biztos, hogy nem igaz.

Csak néhány másodperc múlva jöttem rá, hogy még az út betonjába is kvarcot öntöttek. Az első épület, amit megláttunk, úgy nézett ki, mintha valaki végighányta volna kvarccal – a tetőt, a zsalukat, a bejáratit ajtót.

Szent szar!

Minthogy a közelben nem volt természetes kvarclelőhely, ezt mind úgy hozták ide, hogy megvédjék a luxeneket.

– Nem is tudtál róla? – kérdezte Luc meglepetten.

- Nem. Úgy értem, persze, nem lehetetlen, hogy így alkalmazzák a kvarcot, de jó sokba kerülhet, és még csak arról se tudtam, hogy itt egyáltalán él egy közösség.
- Különös – mormolta Luc, és összeszorította a száját. Paris rápillantott; nem értettem a gyors üzenetet, ami átröppent kettejük között.
- A Daedalus sem tudja – tette hozzá Archer. Éppen az orruk előtt, tökéletes rejtekhely.
- Ez őrület – ráztam a fejemet. Közben még több kvarcba burkolt házat hagytunk el, egyik nagyobb volt, mint a másik. – Hogy lehet, hogy nem hallottam róla? Luc, te ismersz itt valakit?
- Nem igazán – intett. – Arizonában van néhány... barátom, de előbb itt kell megállnunk néhány napra, hogy a felhajtás csillapodjon, és ne legyen életveszélyes végighajtani az autópályán.
- Eszerint legközelebb Arizonába megyünk? – kérdezte Kat. Lucról rám nézett, majd vissza.
- Az is egy lehetőség – vont vállat Luc. – Archer ott fog elrejtőzni, de a döntés a tiétek. Elfogadhatjátok a vendégszeretetemet, vagy feldughatjátok nekem. Édes mindegy – tette hozzá Kat rosszalló pillantását látva.
- Nem értem, miért vállalsz ekkora kockázatot, hogy segíts nekünk – állapította meg Katy. Jó kérdés volt.

Luc hátranézett a válla felett.

- Közös az ellenségünk, egységben az erőnk. Mint a horrorfilmekben.

Mostanra megéreztem a luxenek jelenlétét; valószínűleg a házakban voltak, vagy a hátsó udvarokat elválasztó magas kerítések között. Még mindig nem akartam elhinni. Egy teljes közösség, amiről állítólag nem tud a Daedalus, és az arumok ellen épített kvarcpajzsok védik.

Húha! Elképesztő.

Végül egy újabb falnál álltunk meg, a kapu kinyílt, amikor odaértünk. A ház – ha egy ekkora épületet egyáltalán háznak lehet még nevezni – délibábként tornyosult előttünk.

- Ide jöttünk? – kérdezte Kat, és az arcára ámulat ült ki. – Ez egy palota.

Erre elmosolyodtam.

A hely valóban abszurd volt – hét-nyolcszáz négyzetméter, három emelet, középen üvegkupola, kétoldalt két épületszárny. A többi épülethez hasonlóan ez is fehér homokkőből épült, és szikrázott a beleágyazott kvarctól. A kertet hátul szintén magas fal védte.

Paris behajtott a széles bejáratú lépcsők előtt elterülő, kör alakú térre, és megállt. A kör közepén egy márványszobrot láttam. Delfint ábrázolt. Fura.

- Na, fiúk, lányok! Itt vagyunk! – rikkantott Luc, azzal kiugrott a kocsiból, és felszaladt a lépcsőn. Az ajtó elől még visszanézett a Hummerre. – Itt fogok megöregedni!

Mély lélegzetet vettem, és megfogtam Kat kezét.

- Készen állsz?
- Igen – mosolygott. – Látni akarom, milyen belülről.
- Lefogadom, hogy gusztustalanul fényűző. – Szerintem is – mormolta Archer.

Kimásztunk a kocsiból – most Kat akasztotta a vállára a táskát, és beledugta a babát is, hogy csak a feje látszott ki. Megszorítottam a kezét, aztán felsétáltunk a lépcsőn, én pedig felkészítettem magam a jó ég tudja, mire is. Luc mosolyától aggódni kezdtem. Úgy nézett ki, mintha...

Az érzés, ami végigsöpört a gerincemen, meleg volt és ismerős, ugyanakkor lehetetlen. Mint az a váratlan energialöklet is, amitől eleresztettem Kat kezét. Kizárt.

Hátráltam egy lépést. Kat ijedt arccal fordult utánam.

- Mi az? Mi történik?

Nem jutottam szóhoz, csak bámultam az ajtót – és röviden megráztam a fejemet. Egyszerre töltött el az öröm és a rettegés amiatt, amit éreztem, vagyis reményeim szerint csak képzeltem.

Kat mellém lépett, és a karomra tette a kezét.

- Mi a...

A pirosra festett ajtó kinyílt, és egy alak lépett ki az árnyékos előtérből. A gyanúm beigazolódott.

- Eljöttünk egészen idáig, hogy kimentsünk, erre mielőtt bármit tehetnénk, megmenekülsz magadtól! – Dee csípőre tette a kezét, és makacsul felszegte az állát. – Megint kisajátítottad a teljes dicsőséget, Daemon!

- Meglepetés! – tapsikolt Luc.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Katy

DAEMON DÖBBENETÉBEN EGY HANGOT SE BÍRT KIADNI. De én sem. Egyedül Luc és Paris nem bámult tátott szájjal Dee-re; még Archer álla is leesett, bár szerintem ennek kevesebb köze volt ahhoz, mit jelentett a testvérei megjelenése Daemon számára, és több ahhoz, milyen szép volt Dee.

Márpedig Dee különlegesen, földöntúlian gyönyörű volt. Selyemfényű fekete fürtjei kiemelték egzotikus arcvonásait, smaragdszín szeme elbűvölően ragyogott. Daemon és Dawson kecsesebb, nőies változata. Embereket, idegeneket, hibrideket, és a jelek szerint origineket is elvarázsolt.

Archer úgy nézett rá, mint akinek épp most jelent meg a Kisjézus a sivatag közepén.

Dee kivetődött az ajtón, az arcán csorogtak a könnyek. Az utolsó pillanatban tértem ki előle: néhány lépésről vetette magát Daemon nyakába. Daemon elkapta és magához ölelte.

– Krisztusom! – nyögte bele a testvére hajába – Mit csinálsz te itt?

– Szerinted? – kérdezett vissza náthás hangon Dee. – Muszáj volt kezdenünk magunkkal valamit. Persze megint megelőztél, te punk!

Könnyek szöktek a szemembe. Összekulcsoltam a két kezemet, és a szívem felé emeltem, mert ekkor egy másik alak is megjelent az ajtóban. Mélyet lélegeztem. El se mertem hinni, mennyire megváltozott Dawson. Visszanyerte eredeti alkatát, a haját lenyíratta, az arcáról eltűnt a komor feszültség, a szeme alól az árnyékok. Most a bátyja kiköpött mása volt.

Daemon felnézett, mintha megérezte volna a testvére érkezését. Kinyitotta és újra becsukta a száját, de képtelen volt megszólalni. Senki sem számított rá, hogy itt találkozunk velük. Ahogy én, valószínűleg Daemon is felkészült arra, hogy talán sosem látja többé a testvéreit.

Dawson odasietett hozzájuk, és mindkettőjüket megölelte. Egymáshoz hajtották a fejüket, Daemon az egyik kezével Dee pólójának hátát markolta, a másikkal Dawsonét.

– Szóval igaz – nevetett Dawson. – Mi a fene, bátyó? Mindig muszáj legyőznöd, igaz?

Daemon nyakon kapta, és a homlokának szorította a homlokát.

– Te hülye! – felelte, és fuldokolva felnevetett. – Lehetne több eszed. Én mindig mindent elrendezek.

– Igen... és várj csak? Dühös vagyok ám rád! – Dee hátrahúzódott, és keményen mellkason ütötte Daemont. – Megölethetted volna magad azon az örült helyen! Te bunkó, te nagyképű idióta, te...! – Újra lecsapott.

Archer arca megrándult.

– A francba! – motyogta. – Ez a lány, ez tud ütni.

– Hé! – Daemon vigyorogva elkapta Dee kezét. – Hagyd abba! Láthatod, hogy nem ölettem meg magam!

– De aggódtam, te segg! – Dee kisöpörte a fürtjeit az arcából, és mélyet lélegzett. – Mindegy, megbocsátom, mert egyben vagy, és még csak meg se koptál, és itt vagy, de ha még egyszer valami...

– Rendben – szakította félbe Dawson, és átkarolta Dee nyakát. – Szerintem ennyiből már felfogta. Mindannyian felfogtuk.

Dee kiszabadította magát. A pillantása átsiklott Parisen és Lucön, tudomást sem vett róluk, Archert azonban tetőtől talpig végigmérte, mielőtt tovább fordult volna.

Én végig az egyik tartóoszlop mögött álltam. Addig a pillanatig nem is hittem, hogy Dee egyáltalán észrevett, de akkor hirtelen hozzám repült, szinte fellökött. Már el is felejtettem, hogyan tudja átölelni az embert. Balett-táncoshoz illő alkatához képest meglepő erővel bírt, és a karja... nagyon régen tapasztaltam meg utoljára a medvéére emlékeztető ölelését.

Meglepetésemben lassan reagáltam, de aztán leejtettem a táskát, és én is átkaroltam. Kicsordultak a könnyeim, összeszorítottam a szememet. A lelkemnek az a része, ahol eddig fájó sebként lüktettek a Deevel történetek, átmelegedett, és a melegség túlcsordult.

– Annyira sajnálom – nyögte ki könnyek között. – Annyira nagyon sajnálom...

– De mit?

Még mindig nem eresztett el, és nem is bántam.

– Mindent... hogy nem vettem figyelembe a te szempontjaidat, hogy annyira elvakított a gyász és a harag, és teljesen magadra hagytalak. Hogy sose mondtam, mennyire hiányzol, mielőtt... Mielőtt túl késő lett volna. Dee elharapta a mondatot.

A könnyeimen át belemosolyogtam a vállába.

– Nem kell bocsánatot kérned, Dee. Igazán. Semmi... – De igen, számított. Adam halála számított. – Most már minden rendben.

Dee még szorosabban ölelt magához.

– Tényleg? – suttogta. – Mert annyira aggódtam miattad meg Daemon miatt, hogy mi lehetett volna...

Az izmaim megfeszültek, de elhessegettem az ideges félelmet. Itt és most, ebben a boldog percben nem akartam vele törődni.

– Tényleg.

– Hiányoztál.

– Te is nekem.

– Na, jó, szerintem most már nem kap rendesen levegőt – rángatta meg Dawson Dee karját. – Azonkívül Daemon is féltékeny lesz a végén.

– Pfff... – most én vagyok soron! – felelte a húga, de elengedett.

Dawson azonnal felváltotta. Ő is megölelt – ha nem is olyan vadul, mint a testvére, de nem kevesebb erővel.

– Köszönöm! – súgta a fülembe, és ez a csendes szó rengeteg mindent kifejezett. – Remélem, tudod, mennyire hálás vagyok mindenért, amit tettél.

Csak bólintottam, mert féltem, hogy a szavak cserbenhagynak.

– Na, jó, most már tényleg féltékeny leszek – jelentette be Daemon.

Paris nevetett.

– Örökké az adósod leszek – szorított magához Dawson.

Meg akartam mondani neki, hogy erre semmi szükség, hogy bármikor újra segítenék kiszabadítani Bethanyt, még úgy is, ha tudjuk, hogy Blake csapdát állított. Miután én is a Daedalus fogságába kerültem, még sokkal inkább megértettem, mennyire fontos volt ez Dawson számára. Egyedül azon változtattam volna, amikor megálltam a Mount Weather alagútjában, a végén.

Dawson odébb lépett, hogy Daemon elfoglalhassa a helyét. Daemon felemelte a táskát és átkarolta a derekamat. Dawson oldalra biccentette a fejét.

– Az miféle földönkívüli baba?

– Daemon azt gondolta, hogy majd rá fog emlékeztetni – feleltem.

– Mondd el, mi lett a neve! – javasolta Daemon, és egy puszit nyomott a fejem búbjára. Megugrott a szívem, elvörösödtem.

– DB-nek neveztem el.

Dee Dawson válla felett kukucskált a babára.

– Tudod, Daemon, hasonlít rád.

– Hahaha. – Kivettem a babát a tarisznyából, és magamhoz öleltem. Valami okból egészen a szívemhez nőtt az az idétlen játék.

– Hé, emberek! Nem akarunk bemenni? – kérdezte Luc, türelmetlenül előre-hátra gördülve Converse cipője talpán. – Éhen veszek.

Dee a másik oldalamra penderült, és amikor megindultunk befelé, még egy lopott pillantást vetett a mögöttünk lépkedő Archerre. Ha én észrevettem, biztosan Daemon is. És akármit gondolt Dee, azt Archer tuti kihallgatta éppen.

Gyorsan fel kellett világosítanom a dologról Deet. Na meg arról is, hogy Archer, nos, igazán különbözik tőlünk, mindannyiunktól.

A fényesen megvilágított folyosón legalább tizenöt fokkal hűvösebb volt, mint kint, annak ellenére, hogy az üvegkupolán át szabadon áradtak befelé a napsugarak. A kőpadlóban is

kvarcsezemcsék csillámlottak. A helyiség sarkaiban hatalmas dézsákban nagy levelű növények álltak. Rám jött a viszketegség, hogy belemélyesszem az ujjaimat a földjükbe.

Földet túrni... mióta is nem csináltam már? Azóta, hogy elindultunk Mount Weatherbe? Túl régóta.

– Minden rendben?

– Tessék? – Felnéztem Daemonre: akkor ébredtem rá, hogy megálltam, és közben mindenki átért már a szemközt nyíló terembe. – Persze, csak a kertészkedés jutott eszembe.

Daemon arcán átsuhant egy érzés, de mielőtt megfejthettem volna, félrepillantott. Megrántottam a pólója szegélyét.

– És veled? Most hogy találkoztál Dawsonnal és Deevel?

A hajába túrt.

– Nem tudom, mit gondoljak – felelte halkan. – Örülök, hogy látom őket, de a fenébe is...

– Nem akarod, hogy közük legyen az egészhez – bólintottam megértően.

– Nem. Egyáltalán nem.

Szerettem volna valahogy enyhíteni a gondjain, de tudtam, semmit sem mondhatnék, ami használna. Inkább megtettem, amit tehettem: lábujjhegyre álltam, és arcon csókoltam. Ennél jobbat nem tudtam felajánlani.

Amikor visszaereszkedtem, rám mosolygott, és már majdnem mondott is valamit, de akkor Dee jelent meg a semmiből, és elkínzott arccal csípőre tette a kezét.

– Na, jó, ti ketten, gyertek még egy kicsit beljebb! Vannak itt mások is a nagyteremben, akik szeretnének üdvözölni. Hogy miért nagyterem, azt nem értem, bár elég nagy.

Jó ég, hogy mennyire hiányzott!

Daemon felemelte a fejét, és a testvéreire mosolygott.

– Aha, azt hiszem, tudom, ki lesz az.

A nagyteremben Matthew várt ránk, és Ash meg Andrew Thompson. Nem kellett volna meglepődnöm, hogy ők is ott vannak. Mindannyian – Matthew és a Thompson ikrek is – olyan közel álltak egymáshoz, mintha egy család lennének. Azonnal lecsaptak Daemonre, még Dawson és Dee is csatlakozott.

Hátramaradtam, mert ez egy jól megérdemelt újraegyesülés volt, a terem maga pedig elég érdekes. Keleti szőnyeg, még több delfin szobor, kvarccal kirakott bútorok, egy akkora kanapé, ahol egy iskolai osztály is elfért volna.

Luc lehuppan egy kisebb kanapéra, és a telefonját kezdte nyomkodni. Paris, mint egy vigyorgó árnyék, követte. Archer hozzám hasonlóan a csoportosulás szélén maradt, mert ő sem tudta, mit csináljon. Dee újra pityeregni kezdett.

Még Ash is könnyezett.

Vártam, hogy feltörjön bennem a forró féltékenység, amikor

Daemon őt is megölelte, de semmi nem történt. Azt leszámítva, hogy Ash még sírni is elbájolóan tudott, semmi oktan szerelemfáltás nem maradt bennem. Ha ezen a világon valamiben biztos voltam, akkor az Daemon szerelme volt. Matthew lépett előre, és vállon ragadta Daemont.

– Ó... örülök, hogy látlak.

– Én is – felelte Daemon, és megragadta Matthew kezét. – Elnézést a kocsid miatt.

Átfutott az agyamon, hogy vajon mi lett Matthew kocsijával, de nem tudtam kimondani, mert egy növekvő gombóc zárta el a torkomat. Néztam, ahogy átölelik egymást, és emlékeztem, milyen fontos szerepet töltött be Matthew mindannyiuk életében. Ő volt az egyetlen apafigura, akit ismertek.

– Nehéz, igaz? – kérdezte Archer halkan.

Ránéztem, és összevontam a szemöldökömet. – Megint a fejemben kotorsz?

– Nem. Az érzéseid az arcodra vannak írva.

– Ó! – sóhajtottam, és a család felé pillantottam. – Hiányzik anyu, és nem is tudom... – Megráztam a fejemet, nem akartam befejezni.

Amikor szétváltak, Matthew lépett először hozzám. Kissé mereven ölelt át, de így is nagyra értékeltem a gesztust. Ash és Andrew következett; azonnal aggódni kezdtem. Egyiküknek sem voltam a kedvence.

Ash vörösre sírt a ragyogó kék szemét, de azért végignézett rajtam, és kétségkívül azonnal le is írt, mint hatalmas divatügyi bukást.

– Azt nem mondhatom, hogy kicsattanok a boldogságtól, amiért látlak, de azért örülök, hogy élsz, vagy mi.

– Hát, köszönöm! – nyögtem ki kényszeredett nevetéssel.

Andrew homlokráncolva vakargatta az állát.

– Igen, ezt én is elmondhatom.

Biccentettem, fogalmam sem volt, mit felelhetnék erre, úgyhogy tanácstalan mozdulattal vállat vontam.

– Hát, én is örülök nektek.

Ash torokhangon felnevetett.

– Nem, igazából nem, de semmi gond. Komolyan, az irántad érzett őrült gyűlöletünk most nincs a lista élén.

Archer halkán fütttyentett, aztán gondosan félrepillantott, amivel kivívta Ash macskaszzerű érdeklődését. Sejtettem, hogy a Thompsonlány szépségének csak kevesen tudnak ellenállni.

A további zavarba ejtő köszöntésektől az új belépő mentett meg. Nagyjából Matthew-val egyidős, a harmincas éveinek elején járó, magas és karcsú nő volt, bokáig érő, pánt nélküli, fehér nyári ruhát viselt. Olyan szép volt, mint egy modell, a haja hosszú és szőke.

Nyilvánvalóan idegen.

Melegen elmosolyodott, összekulcsolta maga előtt a kezét, hogy összekoccantak barna bambusz karperecei.

– Boldog vagyok, hogy mindenki ideért. A nevem Lyla Marie. Üdvözöllek benneteket az otthonomban.

Köszöntést mormoltam; Daemon átvágott a termen, és megrázta a másik luxen kezét. Meglepő módon sokkal jobban ment neki a társadalmi élet, mint nekem. Ki gondolta volna? De az, hogy itt állok, és olyanok vesznek körül, akikről aligha hittem, hogy még valaha látom őket, túl sok volt egyszerre. Boldog voltam és zavarodott, és az egésztest bevonta valami szörnyű előérzet, mint a bőrömet az izzadság.

Mind összegyűltünk, alig néhány száz kilométerre az 51-es körzettől.

Daemon bemutatta Archert. Megpróbáltam kizárni ezeket a gondolatokat a fejemből; leültem a kanapé szélére, és az ölembe vettem DB-t. Dee huppant mellém, az arca ragyogott örömeiben. Tudtam, mindjárt újra sírni kezd.

Dawson lépett Lyla mellé.

– Bethany lefeküdt?

A névre felfigyeltem. Persze hogy ő is itt van Dawsonnal. Az arcok tengerében egyszerűen nem jutott eszembe. Csak nem beteg?

Lyla megpaskolta Dawson hátát.

– Semmi baj. Csak egy kis pihenésre van szüksége. Hosszú volt az út.

Dawson bólintott, de nem könnyebbült meg. Visszafordult Daemonhoz.

– Mindjárt jövök. Csak megnézem, mi van vele.

– Menj csak! – intett Daemon, és leült a másik oldalra. Hátradőlt, és a támlára vetette a karját. – Szóval, hogy is van ez az egész? Honnan tudtátok, hogy itt lesz a gyülekező?

– A te drága húgod és öcséd megjelent a klubban, és megfenyegetett, hogy felperzselik, ha nem mondom meg nekik, hol vagy – nézett fel Luc a telefonjáról. – Így igaz – tette hozzá. Dee fészkelődni kezdett magán érezve Daemon súlyos pillantását.

– Most mi van? Tudtuk, hogy képes vagy visszamenni oda, és hogy ő valószínűleg tudja, merre vagy.

– Várj csak?! – Daemon áthajolt mögöttem. – De leérettségiztetek?

Nagyon remélem, hogy igen, Dee, rohadt komolyan mondom.

– Nézd már, ki beszél? Neked például nincs érettségid! Igen, leérettségiztem. Dawson is. Bethany... nem ment vissza.

Ezt megértettem. Semmiképpen nem tudták volna kimagyarázni Bethany jelenlétét.

– Mi is leérettségiztünk, ha érdekel – szólt oda Ash, lila körömlakkját piszkálgatva. – Csak hogy ezt is kimondjuk.

Andrew szőke loboncába túrt, és a hűgára fintorgott, de hallgatott. Archer mintha egy mosolyt próbált volna leküzdeni – esetleg a mellette álló kristálydelfinre grimaszolt.

– És mi ez az egész? – intett körbe Daemon.

Lyla a kanapé karfájának dőlt.

– Nos, tizenéves korunk óta ismerem Matthew-t. Az elmúlt évek alatt is kapcsolatban maradtunk, úgyhogy amikor felhívott, és azt kérdezte, nem tudok-e egy helyet, ahol meghúzhatják magukat, természetesen meghívtam.

Daemon a térde közé ejtette a kezét, úgy nézett Matthew-ra.

– Sosem említettél semmi ilyesmit. Nem vádlón mondtad, csak zavartan. Matthew sóhajtott.

– Ez nem olyasmi, amiről szívesen beszéltem volna bárkinek, nem is gondoltam, hogy muszáj volna. Egyszerűen nem került szóba.

Daemon egy darabig hallgatott, emésztette a hallottakat, aztán két tenyérrel megdörögte az arcát.

– Tényleg nem kellene itt lennetek. Dee felnyögött mellettem.

– Annyira tudtam, hogy el fogja kezdeni... Igen, értjük, veszélyes, ha itt vagyunk. De akkor sem hagytuk volna, hogy az történjen veled és

Katyvel. Mégis, milyennek nézel minket?

– Meggondolatlanoknak? – vetette fel Daemon. A térdére csaptam.

– Szerintem azt akarja mondani – vettem át a szót –, hogy nem akarja, hogy veszélybe kerüljetek.

– Bármit kezelni tudunk, amivel jönnek – fújta Andrew.

– Ami azt illeti, nem, nem tudtok. – Luc kihúzta magát ültében, letette a lábát a padlóra, és zsebre rakta a telefonját. – De a lényeg a következő: már veszélyben voltak, Daemon. Ezt valójában te is tudod.

A Daedalus következő lépésként őértük ment volna. Ne hidd, hogy nem így lett volna, maga Nancy kopogott volna be az ajtajukon.

Daemon karja megfeszült.

- Értem, de most úgy érzem magam, mint aki cseberből egyenesen a rohadt kútba esett.
- Nem így van – szólalt meg az ajtóban álló Dawson. A kezében két fekete tárcát láttam. Elénk lépett, egyet átadott Daemonnek, egyet nekem. – Nagyjából egy napig maradunk, amíg kitaláljuk, mi lesz a következő lépés, ki merre indul tovább. Akkor mind eltűnünk. Ezért kellenek ezek. Üdvözöld az új személyazonosságodat!

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Katy

HARMADSZORRA OLVASTAM EL AZ ÚJ NEVEMET, és még mindig nem hittem el. Valamiképpen ismerős volt. – Anna Whitt?

– Én választottam a neveket – jelentkezett Dee ültében.

Kezdttem érteni.

– Mi a tiéd, Daemon?

Ő is kinyitotta a tárcát, és elvigyorodott. – Kaidan Rowe. Hm. Jól hangzik.

Leesett az állam.

– Te egy könyvből választottál neveket! – fordultam Dee felé.

– Gondoltam, tetszeni fog – kuncogott. – Amellett az Angyali gonosz a kedvenceim egyike, és te ajánlottad, szóval...

Nem tudtam megállni, én is felnevettem a saját képemet nézve. A valódi jogosítványom másolata volt, éppen csak más állam és lakcím szerepelt benne. Alatta a valódi okmányaim rejtőztek – Katy Swartzéi –, és néhány ív összehajtott papír.

Nagyon hiányoztak a könyvek. Szerettem volna megölelni, megszeretgetni, megszorongatni néhányat.

– A szobádban találtam – nyúlt át Dee, és az ujjával a jogosítványra koppintott. – Mielőtt indultunk, belopóztam. Még néhány ruhádat is elhoztam.

– Köszönöm! – feleltem, és visszacsúsztattam az új jogosítványt a régi fölé. Az, hogy egyszerre láttam a kettőt, önazonossági válságot okozott.

– Várj csak! Az új nevem egy könyvből van? – kérdezte értetlenül Daemon. Ő is visszakapta a régi okmányait, de ő kapott egy bankkártyát is, Kaidan nevére. – Még megkérdezni is félek, miről szól. De nagyon remélem, hogy nem valami mágus vagy ilyesmi bénaság után nevezted el.

– Nem. Angyalokról, démonokról meg nefilekről szól... – Elhallgattam, mert feltűnt, hogy mindenki engem néz. – Kaidan a vágy megtestesülése.

Daemon szeme érdeklődően felcsillant.

– Hát akkor nem is lehetne illőbbet találni, hm? – Oldalba könyökölt; én a mennyezetre függesztettem a tekintetemet. – Tökéletes, igaz?

– Pfúj! – fintorgott Dee.

– Egyébként – vágott közbe Dawson a kanapé karfájára telepedve –, átírtam a bankszámláitokat az új nevetekre. Megvannak az érettségi bizonyítványok is, szóval hiába maradtatok ki, senki sem fogja tudni – vigyorodott el. – Mind új személyiséget vettünk fel.

– Hogyan intéztétek el ezt az egészet? – tudakoltam. Fogalmam sem volt, miként csináltat magának valaki hamis személyazonosságot, meg ami ezzel jár.

Luc öntelten elmosolyodott.

– A képességeim hosszú és kiterjedt listáján az igazolvány- és okirat-hamisítás is szerepel.

A srácre néztem, átfutott a fejemben, van-e olyasmi, amire nem képes.

– Nincs – kacintott rám. Rosszallóan néztem vissza.

Daemon átlapozta a papírjait.

– Hát, komolyan köszönjük! Ez egy jó kezdet. – Felnézett, jadeszín szeme csillogott. – Ez már valami.

Bólintottam. Igyekeztem nem arra koncentrálni, amit az újrakezdéssel elveszítek. Például anyut. Valahogy meg kell találnom a módját, hogy meglátogassam.

– Úgy van.

Még egy kicsit beszélgettünk, hogy mindenki megismerje a híreket. A terveinkről hallgattunk, mert valójában senki sem tudta, merre induljunk tovább. Amikor megkérdeztem, merre találom a mosdót, Lyla végigvezetett gyönyörű otthonán; a fürdő akkora volt, mint máshol a hálószooba, és belső üvegfalak osztották részekre.

Csak a földszinten több szobát láttam, mint ahányat élő ember használatba vehet, márpedig úgy tűnt, Lyla egyedül lakja hatalmas otthonát. Dee mellettem sétált, a karját a karomba fűzve, amikor Lyla kivezetett a nyitott konyhán át a napozóteraszra.

– Ezt imádni fogod – ígérte. – Csak várj!

Lyla napbarnított válla felett hátramosolygott.

– Szerintem Dee a teljes múlt hetet itt töltötte, hogy kitalálja, miként szabadítsanak ki benneteket, de végül nem tudtak kieszelni olyan tervet, amit Matthew és én jóváhagyhattunk volna, tudva, hogy nem fenyegeti őket a fogságba esés veszélye.

Kíváncsian hagytam, hogy kivezessenek. Azt vártam, hogy fojtó hőség vesz majd körül, ehelyett azonban egy oázis fogadott. – Istenem – leheltem.

Dee a sarkán hintázott.

– Mondtam, hogy tetszeni fog. Szép, igaz?

Mindössze bólintani tudtam. A kvarccal kirakott védfalat közepes pálmafák szegélyezték, tökéletes árnyékot nyújtva. A négyszögletű kert közepén nyugszékek álltak körbe a grillt és a tűzgyújtó helyet. A kikövezett utak között színes virágok nyíltak, és bokrok, amiket a sivatagban már láttam, de nem tudtam a nevüket. Jázmin és zsálya illata lengte be az udvart, aminek a végében egy medence volt, a természetes kővel kirakott talajba süllyesztve.

Az a fajta kert volt, mint amilyeneket csak a tévében lehet látni.

– Amikor Dee elárulta, hogy szeretsz kertészkedni, tudtam, hogy van bennünk valami közös – mosolygott Lyla, és végigfuttatta az ujjait egy sárga-vörös krotónlevélen. – Szerintem Deere is átragasztottad. Segített nekem.

– Nekem is jó volt – vont vállat Dee. – Tudod, annyi minden volt, amire nem akartam gondolni.

Én is ezt szerettem a kertészkedésben: teljesen kiürítette az ember agyát.

Megnéztem mindent, a tőzegtől a semleges színű kavicsokig, aztán követtem Deet az emeletre. Daemon Dawsonnal, Matthew-val és a Thompson-ikkal töltötte az időt – szüksége is volt rá. Nekem jó volt Dee társaságában, újra eltöltött a régi melegség.

Az egyik háló ajtaját csukva láttam, gondoltam, hogy az Bethanyé. – Hogy van Beth? – kérdeztem.

Dee lelassított, felvette a lépéseim ritmusát.

– Rendben, azt hiszem – válaszolta halkán. – Nem beszél sokat.

– De azért... – Hogy lehet az ilyesmit megkérdezni, anélkül, hogy érzéketlennek tűnnék?

– Épelméjű? – javasolta Dee minden rosszindulat nélkül. – Vannak jobb napok és rosszabbak, de mostanában nagyon fáradékony, sokat alszik.

Kikerültem egy anyósnyelvvel teleültetett nagy cserépedényt.

– Hát, betegség nem bujkálhat benne. Mi nem betegszünk meg.

– Tudom. – Dee megállt a folyosó végén nyíló ajtónál. – Azt hiszem, az utazás kimerítette. Szeretett volna segíteni, ne értsd félre, de fél.

– Minden oka megvan rá – feleltem, és kisimítottam néhány hajszálat az arcomból. Körbepillantottam a szobában. Az ágy legalább ötszemélyes volt, a fejtámlánál párnahegy halmozódott rajta. – Ez lesz a mi szobánk?

– Tessék? – Dee csak nézett rám, aztán megrázta a fejét. – Bocs!

Igen. A tiéd és a bátyámé. – Zavartan kuncogott. – Hű. Egy éve, Katy... Én is elmosolyodtam.

– Egy éve inkább szemen böktem volna magam egy utazóvillával, csak hogy ne kelljen Daemonnal közös házban aludnom.

– Utazóvillával? – nevetett Dee a gardróbhoz lépve. – Az komoly.

– Az az. – Lehuppantam az ágyra: örömmel tapasztaltam, hogy a matrac kemény. – Utazóvillát csak a legkeservesebb körülmények között használ az ember.

Dee gyorsan copfba fogta a haját, és belépett a gardróbba. Mellette elnézve láttam néhány ruhadarabomat.

– Csak összeszedtem mindenből néhányat... farmereket, pólókat, ruhákat, fehérneműt.

– Köszönöm! Tényleg. Csak ez van, amit viselek – intettem magam felé. – Jó lesz felvenni valamit a sajátjaim közül, miután... – Elhallgattam, nem láttam értelmét, hogy folytassam; körülnéztem, mire tudnám elterelni a szót, és megláttam még egy ajtót. – Van saját fürdőnk?

– Aha. Minden szobához van. Ez a hely eszméletlen. – Eltűnt a gardrób elől, és mellettem ülve tűnt fel újra. – Kicsit nehézé teszi majd a kiköltözést.

A magam részéről még csak pár órája voltam itt, de már magaménak szerettem volna tudni a házat.

– Szóval, merre mentek innen? Velünk jöttök?

Dee vállat vont.

– Tényleg nem tudom. Nem is gondolkodom rajta, mert nem tudom, vajon mennyi esély van arra, hogy mind együtt maradjunk. Haza, ugye, egy csomó okból nem mehetünk. – Rám pillantott. – Az iskolában mindenki olyan... más lett, miután te meg Daemon eltűntetek. Visszajöttek a rendőrök meg az újságírók, és mindenkin kezdett kitörni az üldözési mánia. Lesa teljesen kiakadt, főleg Carissa esete után. Még jó, hogy ott van neki a barátja. Azt hiszi, Dawson és én családlátogatásra mentünk, ami végül is igaz.

A pólóm szegélyét gyűröggettem, aztán megacéloztam magam.

– Kérdezhetek valamit?

– Persze. Bármit.

– Anyu... hogy van?

Dee egy pillanatig hallgatott.

– Az igazat akarod hallani, vagy azt szeretnéd, hogy megnyugtassalak?

– Nagyon rossz, ugye? – Könnyek szöktek a szemembe, félre kellett pillantanom.

– Te is tudod a választ. – Megfogta a kezemet, és megszorította. – Anyukád zaklatott. Kivett egy csomó szabadságot... a munkahelyein nem bánják. Nagyon megértőek, ahogy hallottam. Anyukád nem hiszi, hogy megszöktél Daemonnel... ez volt a rendőrség hivatalos álláspontja, amikor nem találtak magyarázatot arra, hogy miért tűntetek el Blake-kel együtt, de szerintem néhány tiszt beavatott volt. Nagyon hamar feldobták ezt a szökésméletemet.

A fejemet ingattam.

– Miért nem lep ez meg engem? A Daedalusnak mindenhol vannak emberei.

– Anyukád megtalálta a laptopodat. Muszáj volt elmondanom, hogy Daemontól kaptad. Különböző is tudja, hogy anélkül nem lépnél le.

Kurtán felnevettem.

– Hát, ez igaz.

Dee újra megszorította a kezemet.

- Mindent összevetve anyukád azért jól van, Katy. Igazán erős.
- Tudom – néztem rá. – De akkor sem ezt érdemli. Gondolni sem bírok arra, hogy nem tudja, mi történt velem. Dee biccentett.
- Sok időt töltöttem vele, csak úgy átmentem, és segítettem ebben abban, amíg mi is el nem indultunk. Még a kerteket is kigazoltam. Mintha ezzel valahogy jóvátehettem volna, amibe belerángattunk.
- Köszönöm! – Ültömben felé fordultam. – Tényleg. Nagyon köszönöm, hogy időt fordítottál rá, és kisegítetted, de nem rángattatok bele semmibe. Érted? Semmi sem a te hibád, vagy Daemoné.
- Komolyan mondod? – kérdezte vékony hangon, a szeme gyanúsán csillogott.
- Hát persze! – vágtam rá döbbsen. – Dee, ti nem csináltatok semmi rosszat. Az egész a Daedalus műve. Őket hibáztatom. Ők a felelősök, nem más.
- Annyira bántott... örülök, hogy nem úgy érzed. Ash azt mondta, valószínűleg utálsz engem. Minket.
- Ash hülye.

Dee hangosan felnevetett.

- Néha tényleg az.

Sóhajtottam.

Bárcsak volna valami, amit tehetnénk, azon kívül, hogy csak úgy elmenekülünk!

- Igen, én is azt szeretném. – Eleresztette a kezemet, a copfját kezdte birizgálni. – Én is kérdezhetek valamit? – Persze.

Dee az ajkába harapott.

- Mennyire volt rossz?

Megfeszültem. Ez volt az egyetlen kérdés, amit nem akartam megválaszolni, Dee azonban olyan komoly arckifejezéssel várt, hogy mondanom kellett valamit.

- Voltak jobb napok, meg rosszabbak.
- El tudom képzelni – válaszolta halkan. – Beth egyszer beszélt róla. Azt mondta, bántalmazták.

A hátamra gondoltam, és összeszorítottam a számat.

- Megtették. Sok mindent mondtak és tettek.

Dee elsápadt, és sokáig hallgatott.

- Ha már itt vagyunk... Luc azt állította, hogy te... hogy Blake meghalt. Ez igaz?

Levegőért kaptam. Biztosan Archertől tudja.

– Blake meghalt – álltam fel, és hátrafogtam a hajamat. – De erről nem akarok beszélni. Semmiről, ami ott történt. Sajnálom. Tudom, hogy te csak aggódsz. De gondolni sem akarok rá, mert... beleőrülnék.

– Értem. De ha valaha mégis... tudd, hogy én mindig itt leszek neked, rendben? Bólintottam, Dee pedig ragyogó mosolyt erőltetett az arcára.

– Akkor térjünk át a vidámabb dolgokra! Például arra a remek férfipéldányra, aki veled jött. Arra a katonafélelre. – Archerre gondolsz?

– Igen. Nagyon szexi. Szuper-extra-izgalmas.

Kitört belőlem a nevetés, és nem bírtam abbahagyni. Dee értetlenül nézte, ahogy folynak a könnyeim.

– Mi van? – kérdezte türelmetlenül.

– Bocs! – suttogtam, a kézfejemmel megtöröltem az arcomat, és visszahuppantam mellé. – Csak az, hogy Daemon tuti agyvérzést kapna, ha ezt meghallaná.

– Daemon bárkitől agyvérzést kapna, aki engem érdekel – morogta Dee.

– Hát, Archer egy kicsit más – kezdtem lassan.

– De miért? Mert idősebb? Annyival nem lehet öregebb, amellet tuti jó ember. Az életét kockáztatta, hogy segítsen nektek. De tényleg van benne valami más, amit érzek rajta. Valószínűleg a katonai kisugárzása.

Úgy gondoltam, itt az ideje felrobbantani a bombát. – Archer nem ember, Dee.

– Hát akkor? – kérdezte homlokráncolva. – Hibrid? Az logikus.

– Izé, nem. Ő, nos, ő valami más. Úgy hívják őket, hogy originek. Egy luxen és egy hibrid gyereke. Dee ezen elgondolkodott, aztán vállat vont.

– Na és? Én meg idegen vagyok. Igazán nem ítélezhetek.

Elmosolyodtam, de örültem, hogy Adam után végre érdeklődni kezd valaki után.

– Nos, van még valami. Ha a közelében vagy, vigyázz a gondolataiddal!

– Miért?

– Az origineknek van pár ijesztő képessége – magyaráztam, és figyeltem, miként nyílik tányérnyira a szeme. – Például képesek a gondolatolvasásra, úgy, hogy észre se veszed.

Dee arca azonnal meggyvörösre lobbant.

Istenem! – Mi az?

Az arcára csapta a tenyerét.

– Végig, odalent... azt próbáltam elképzelni, hogy nézhet ki meztelenül...!

Miután kiválasztottam egy régi, váll nélküli frottírruhát, ami mégis minden hegemet eltakarta, csatlakoztam lent Dee-hez és a többiekhez.

Hatalmas, lakomának is beillő vacsora következett – olyan lédús gyümölcsök, amiknek eddig a létezéséről sem hallottam, fűszeres és édes húsok, és egy akkora tál saláta, amekkorát még nem láttam. Többet ettem, mint amire egy ember képes, egy kis grillhúst még Daemon tányérjáról is leloptam. Bethany is csatlakozott hozzánk – amint meglátott, szorosan átölelt. Mindössze rendkívül fáradtnak nézett ki, de az étvágya vetekedett az enyémmel.

Daemon egy ujjal tolta elém a tányérját.

– Ki fogod enni Lylát a vagyonából.

Vállat vontam, és lecsíptem még egy kocka húst a saslikjáról.

– Rég nem kaptam olyan kaját, ami nem volt ízetlen, és nem műanyag tányéron hozták – dobtam a számba a falatot.

Daemon összerezett. Azonnal megbántam, hogy eljárt a szám.

– Én...

– Csak egyél, amennyit kívánsz! – helyesbített, és félrepillantott, de az állán rángatózni kezdett egy izom. Aztán még néhány teli nyársat rakott a tányéromra, meg egy marék szőlőt és több szelet sertéspecsenyét. Ha mindet megeszem, úgy kellett volna kigurítaniuk.

A tekintetem Dawsonra villant. Valahogy... szomorúnak tűnt.

Az asztal alatt Daemon térdére tettem a kezemet, és megszorítottam. Felém fordult, egy sötétbarna tincse a homlokába hullott. Rámosolyogtam, és úgy tűnt, elértem hozzá, mert felderült.

Én pedig ettem, amennyit csak bírtam, mert tudtam, Daemonre is hat a dolog. Hogy pontosan hogyan hatott, azt nem értettem, de a vacsora végére visszatért régi, elbűvölően bunkó énje.

Evés után kimentünk a kertbe. Daemon boldogan elnyújtózott egy fehér párnás nyugágyon, én a lábaihoz ültem. Felszínes témákról beszélgettünk, mindenkinek erre volt szüksége. Luc és Paris mellett Archer is csatlakozott hozzánk. Még Ash és Andrew sem voltak antiszociálisak, mint régen. Hozzám ugyan nem beszéltek, de ha Daemon, Dawson vagy Matthew tett egy megjegyzést, ők is hozzáadták a magukét. Én sem beszéltem sokat – főleg azért, mert Bethanyt és Dawsonat figyeltem.

Elképesztően szépek voltak együtt.

Egy székbe telepedtek le, Bethany Dawson ölébe kucorodott; elfért az álla alatt. Dawson megállás nélkül cirógatta a hátát, és néha valamit a fülébe súgott, amin Bethany elmosolyodott vagy halkan elnevette magát.

Amikor nem őket néztem, Deere figyeltem.

Az egész este alatt lassan egyre közelebb és közelebb helyezkedett a Lylával társalgó Archerhez. Azt lestem, Daemonnak mikor tűnik fel a dolog.

Húsz percbe telt.

– Dee! – szólt oda. – Miért nem hozol nekem egy italt?

A húga megállt a tűzrakó hely és az asztal között félúton, csillogó szemét összehúзва nézett vissza.

– Mi van?

Szomjas vagyok. Legyél rendes kistestvér, és hozz inni szomjazó bátyádnak!

Odafordultam, és rosszalló pillantást vetettem rá. Daemon felvonta a szemöldökét, és összefonta az ujjait a tarkója mögött. – Nehogy hozz neki! – fordultam vissza Deehez.

– Nem terveztem – vágta rá. – Van két lába. Daemont ennyivel nem térítette el.

– Akkor gyere ide, hadd élvezzem a társaságodat!

Az égre néztem.

– Szerintem nekem már nincs hely azon a nyugágyon – felelte Dee.

És imádlak kettőtöket, de annyira közel inkább nem mennék.

Akkorra már mindenki Daemon re figyelt.

– Csinálok én helyet a hugicámnak – édesgette Deet.

– Ajvé! – Dee sarkon fordult, és az udvar túloldalára sietett; ott elvett egy széket, és lezökkent Archer mellé, majd kezét nyújtott neki. – Úgy emlékszem, hivatalosan még nem ismerjük egymást.

Archer lepillantott a kecses kézre, majd egy töredék pillanat erejéig Daemonra sandított.

– Valóban nem – fogadta el Dee gesztusát.

A kétméteres idegen megfeszült mellettem. Ó, te jó ég!

– Dee Black vagyok, a Daemon néven ismert tuskó húga – mosolygott Dee ragyogóan. – De ezt már úgyis tudod.

– Azt, hogy tuskó, vagy hogy a bátyád? – kérdezte Archer ártatlanul. – Mert igen, mindkettőt tudom.

Kurtán felnevettem. Daemon felől hőhullámok indultak meg.

– És hogy én vagyok az a testvér, aki szétrúgja a seggedet, ha nem ereszted el a húga kezét? Mert arra is igen a válasz.

Dawson szélesen elvigyorodott, de én is mosolyogtam. Van, ami nem változik. Daemon még mindig képes túlféltő seggfejjé válni.

– Ne is törődj vele! – legyintett Dee. – Gondjai vannak a társas viselkedéssel.

– Ezt alátámaszthatom – vetettem közbe.

Daemon elhúzódott mellőlem. Rámeredtem, mire kacsintott.

– Ez most nem történik meg – jelentette ki halkán.

Archer nem eresztette el Dee kezét, úgy beszélt hozzá. Átfutott a fejemen, hogy ezzel Daemont akarja-e bosszantani, vagy egyszerűen csak élvezi.

Daemon kinyitotta a száját, hogy beszéljon, de elkaptam a bokáját.

– Hagyd őket békén! – szóltam rá. – Nem lehet.

Becsúsztattam az ujjaimat a nadrágja szárába, és a szemébe néztem.

– És ha megkérlek?

Daemon szeme zölden fénylő csíkká szűkült.

– Ha szépen megkérlek?

– Édesen?

– Talán.

– Hát, legyen úgy, méghozzá nagyon édes legyen! – Felült, sebes mozdulattal a két térde közé fogta a csípőmet, átölelte a derekamat, és a vállamra támasztotta az állát. Felé fordítottam az arcomat.

Beleborzongtam, amikor az ajka a bőrömhöz ért. – Édességhiányom van – tette hozzá. – Mit mondasz?

– Hagyd őket békén, és akkor talán – feleltem, és a lélegzetem elakadt, amikor belegondoltam a következményekbe.

– Hmm – mormolta, és az ölébe húzott. – Keményen alkuszol.

Valami nagyon illetlen jutott az eszembe, és elvörösödtem. Daemon hátradőlt, félrehajtotta a fejét. – Mire gondolsz, cica?

– Semmire – feleltem, és az ajkamba haraptam.

Daemont nem győztem meg.

– Csak nem piszkos gondolataid támadtak rólam? Nahát!

– Piszkosak? – kuncogtam. – Annyira ne szaladj előre!

Az ajka a fülcimpámhoz ért. Újra megborzongtam.

– Előreszaladnék, és még egy kicsit messzebbre is – súgta.

A fejemet ráztam, mert rájöttem, hogy Daemon most már kicsit sem törődik vele, kivel beszélget a húga. Dee tartozik nekem. Nem mintha olyan nehezemre esett volna Daemon karjába simulni, érezni a közelségét – főleg, amikor az ujjai a ruhám szegélyével kezdtek játszózni, és a kézfeje néha a combomhoz ért.

Dawson és Beth vonultak el elsőként. Amikor elmentek mellettünk, Beth rám mosolygott, és halkán jó éjt kívánt. Őket Matthew és Lyla követték, bár nem egyfelé indultak. Nem hagytam, hogy a fejembe más gondolatok férközzenek be. Gusztustalan lett volna – Matthew mégiscsak a tanárom volt.

Besötétedett. Lassan mindenki visszavonult, beleértve Deet és Archert is. Daemon a nyakát kitekerve nézett utánuk, hogy csaknem leesett a feje, pedig nem volt értelme, mert mindketten az emeletre indultak. De úgy döntöttem, ezt inkább megtartom magamnak, különben Daemon utánuk rohan.

Már csak mi ketten maradtunk: néztük a csillagokkal teleszórt eget. Egészen közel bújtam hozzá, a fejemet az álla alá igazítottam. Néhanéha csókot nyomott a homlokomra, az arcomra, az orromra is, és minden egyes ilyen csók kitörölt az emlékeim közül egy Daedalus markában töltött percet. Az ajkának valóban megvolt a hatalma, hogy megváltoztassa valaki életét, de ezt persze nem vallottam volna be. Az egója így is az eget verdeste.

Nem beszéltünk. Annyi mindent kellett volna elmondani, ugyanakkor semmi sem kívánt szavakat. Kijutottunk az 51-es körzetből, pillanatnyilag biztonságba kerültünk, de a jövőnket homály fedte. A

Daedalus kutatott utánunk, itt pedig nem maradhattunk örökre. Túl közel volt a körzethez, és ilyen népsűrűség mellett túl sok volt a kíváncsi szem, a faggatózó száj. Luc kezébeadtuk az LH-11-et, holott fogalmunk sem volt, milyen hatása lehet, vagy hogy Luc miért akart megszerezni valami ilyen instabil dolgot. És ott volt még a körzetben fogva tartott hibridek és luxenek kérdése is, na meg a gyerekek... azok a rémes gyerekek.

Fogalmam sem volt, mi következik most, és már belegondolni is rémisztő volt. A holnapra nem járt garancia. Még a következő néhány órára sem. Elakadt a lélegzetem, megdermedtem – a következő perc is ismeretlen, talán el se jön.

Daemon szorosabban ölelt át.

– Mi jár a fejedben, cica?

Megfontoltam, hogy letagadjam-e, de abban a percben nem akartam erős lenni. Nem akartam tettetni, hogy mindent uralni tudunk, amikor nem úgy volt.

– Félek.

Magához húzott, az arcát az enyémhez nyomta. Csiklandozott a borostája, minden bajom ellenére elmosolyodtam.

– Hülye lennél nem félni.

Lehunytam a szemem, az arcához simítottam az enyémet, az se érdekelt, ha a borostája kidörzsöli a bőrömet.

– Te is félsz?

Daemon halkán nevetett.

- Én? Most komolyan? Nem.
- Ahhoz túl nagyszerű vagy?

Csókot nyomott az érzékeny pontra a fülem alatt. Hullámokban tört rám a borzongás.

- Gyorsan tanulsz. Büszke vagyok rád.

Felnevettem; Daemon mozdulatlanra dermedt, mint mindig, ha nevettem, aztán olyan szorosan ölelt meg, hogy felnyikkantam.

- Bocs! – mormolta, és a nyakamhoz dörgölte az orrát. – Nem mondtam igazat.
- Miről? Hogy büszke vagy rám? – cukkoltam.
- Nem. Cica, én mindig ámulattal nézek rád.

Felnéztem: a szívem rövid sztepptáncot járt. Daemon lassan sóhajtott.

- Mindvégig, amíg a markukban voltál, és nem tudtam, merre vagy, rettegtem. Majdnem az eszemet vesztettem a gondolatra, hogy talán sosem látlak többé, sosem tartalak a karomban. És amikor megláttalak... féltem, hogy sosem hallom újra a nevetésedet, sosem látom a szépséges mosolyodat. Szóval, igen, hazudtam. Nagyon féltem. Még mindig hazudok.

- Daemon...

- Rettegek, hogy talán sosem tudom jóvátenni. Hogy sosem leszek képes visszaadni az életedet, és...

- Hagyd abba! – suttogtam könnyek között.

- Mindent elvettem tőled. Az anyádat, a blogodat... az életedet. Annyira, hogy élvezted, hogy nem műanyag tényérről eszel. A hátad pedig... – Összeszorította a száját, megrázta a fejét. – Fogalmam sincs, hogyan teszem jóvá, de jóváteszem. Biztonságban leszel. Teszek róla, hogy legyen jövőnk, amibe kapaszkodhatunk, ahova előrenézhetünk. – Egyszerre vettünk levegőt. – Ígérem.

- Daemon, nem kell...

- Sajnálom – folytatta, és elcsuklott a hangja. – Ez... ez az egész az én hibám. Ha én nem...

- Ne folytasd! – Elfordultam az ölében, a ruhám felgyűrődött. A két tenyerem közé fogtam az arcát, fénylő szemébe néztem. – Nem a te hibád, Daemon. Egyáltalán nem.

- Igazán? – kérdezte halkán. – Szerintem az átváltoztatásod igenis rajtam múlt.

- Vagy megteszed, vagy hagysz meghalni. Megmentetted az életemet, nem pedig tönkretetted.

Megrázta a fejét, amitől sötét fürtjei elborították a homlokát.

- Az elejétől kezdve távol kellett volna tartanom téged magamtól.

Gondoskodnom kellett volna róla, hogy eleve ne is kerülj bajba.

Fájt a szívem a szavait hallva.

– Figyelj rám, Daemon! Nem a te hibád. Semmit nem csinálnék máshogy, érted? Igen, volt benne szívás is, de érted végigcsinálnám az egészet újra. Vannak dolgok, amiket megváltoztatnék, de te nem vagy köztük. Soha nem voltál. Szeretlek. Ez nem változik.

Elnyílt a szája, levegőért kapott.

– Mondd még egyszer!

Az ujjammal végigsimítottam az alsó ajkán. – Szeretlek.

A fogaival megcsípte az ujjamat.

– A többit is.

Odahajoltam, csókot nyomtam az orra hegyére.

– Szeretlek, és ez nem változik.

Felcsúsztotta a kezét a hátamon; az egyik a lapockám alatt állt meg, a másik a tarkómra siklott. A pillantása az enyémet kutatta.

– Cica, azt akarom, hogy boldog legyél.

– Boldog vagyok – feleltem az arcát cirógatva. – Te teszel boldoggá.

Lehajtotta a fejét, egyenként megcsókolta az ujjaim hegyét. Megfeszültek az izmai, végül a fülemhez hajolt.

– Igazán boldoggá akarlak tenni – mormolta mély hangon.

Megremegett a szívem.

– Igazán boldoggá?

A keze a combom külső oldalára vándorolt, a ruhám alá siklott.

– Mértéktelenül, örülten boldoggá.

– Már megint a jelzőid – leheltem.

Az ujjai egyre feljebb haladtak. Elöntött a forróság.

– Szereted a jelzőimet.

– Talán igen.

– Hadd tegyelek mértéktelenül, örülten boldoggá, Kat! – kérte a nyakamat csókolgatva.

– Most? – A hangom elcsuklott, szinte kínos nyikorgássá vált.

– Most – mormolta Daemon.

Átfutott a fejemben, hogy sokan vagyunk a házban, de akkor Daemon ajka az ajkamra tapadt. Úgy éreztem, most csókol meg először egy örökkévalóság óta. Elkeveredett a lélegzetünk,

Daemon a hajamba mélyesztette az ujjait, aztán átkarolta a derekamat, és velem együtt felállt. A dereka köré kulcsoltam a lábamat.

– Szeretlek, cica – jelentette ki, és újra forrón, perzselőn megcsókolt. – És most megmutatom, pontosan mennyire.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Daemon

SZOROSAN ÁTKAROLTAM KATYT, úgy vártam a válaszára. Valójában nem hittem, hogy vissza fog utasítani. Nem erről szólt a dolog. Biztos akartam lenni benne, hogy készen áll, mindazok után, ami történt. Az utolsó alkalommal nem állt készen, és nem csak a reflektorok miatt. Ha nem, az is rendben van. Ugyanolyan csodálatos lesz egész éjjel a karomban tartani.

De akkor egy hosszú és hideg zuhanyra is szükségem lesz.

A helyzet – hogy az ölembe emeltem, és a legpuhább része hozzápréselődött az én legkeményebb részemhez –, igencsak próbára tette az önuralmam. Annyira felizgatott, mint senki más ezen a földön és azon kívül.

Kat felnézett, összeakadt a pillantásunk. Minden, amit látnom kellett, amit hinnem kellett, ott volt a szemében.

– Igen.

Nem vesztegettem az időt, miután meghallottam ezt a rövid szót. Az, hogy minden módon boldoggá teszem, ahogy csak tudom, nem feledtetheti a megtörtént szörnyűségeket, de kezdetnek megteszi.

– Akkor kapaszkodj! – feleltem, és csókkal akasztottam meg a válaszát. Megmarkoltam a csípőjét, ő a nyakamat karolta át, és olyan erővel kulcsolta a lábait a derekamra, hogy fojtottan felnyögtem.

Magamat is megleptem azzal, hogy egyáltalán megkíséreltem eljutni egy ágyig. Szünet nélkül csókoltam, mintha magamba akarnám inni. Nem volt elég, sosem lehetett elég.

Bevittem a házba, végigmentem vele a kihasználatlan szobák végeérhetetlen során. Nekimentem valaminek, ami valószínűleg egy kisebb vagyont ért, de Kat csak kuncogott, és csókolóztunk tovább. Sikerült anélkül megtalálni és megmászni a lépcsőt, hogy kitörtük volna a nyakunkat, és bejutottam a hálóba is, ahová korábban lepakoltam a holmijainkat. Kat vakon tapogatózott, aztán az ujjai végre beleakadtak az ajtóba, és belökte; abban a pillanatban csíptem az alsó ajkát a fogaim közé. A hang, ami felszakadt belőle, felforralta a véretem. Félttem, hogy spontán öngyulladás áldozata leszek, mielőtt bármibe belekezdhetnék.

Az ágy felé fordultam, felemeltem a fejemet. Szerettem volna lerántani az ágytakarót, hátha alatta finomabb, drágább anyagokat találok, amik méltók Kathez.

Apró, forró csókot nyomott a nyakamon lüktető érze.

Ott egye a fene a takarókat!

Letettem az ágyra – sokkal lassabban, mint ahogy a testem követelte volna. Halványan elmosolyodott. Összeszorult a szívem. Fölé térdeltem, egymás szemébe néztünk. A szívem vadul vert, az egész testemben éreztem a lüktetését.

– Nem érdekellek meg – mondtam ki, mielőtt meggondolhattam volna. Ez volt az igazság. Katnek az egész világ kijárt volna, még a ráadás.

Előrehajolt, az arcomra tette a kezét. Minden sejtem belerezdült az érintésbe.

– Mindent megérdemelsz – felelte.

Elfordítottam a fejemet, belecsókoltam a tenyerébe. Ezernyi szó tolult a nyelvemre, de amikor Kat felállt, és megfogta a ruhája szegélyét, a szívem egyszerűen megállt, és a szavak elhaltak a csendben.

Kat áthúzta a fején a ruhát, és a földre ejtette, mellém.

Képtelen voltam megmozdulni. Lélegezni se bírtam. A gondolataim megálltak, csak néztem fel rá. Elragadó volt. Mindössze valami apró fehérneműt viselt, a haja a vállára, a mellére omlott – úgy állt ott, mint valami istennő.

– Olyan... olyan gyönyörű vagy – nyögtem ki, és lassan talpra álltam. Elpirult, a tekintetemmel követtem a vörösség útját lefelé a nyakán, és elmosolyodtam. – És még szebb leszel, amikor elpirulsz.

Lehajtotta a fejét, de megfogtam az állát, hogy a szemébe nézhessek.

– Komolyan – jelentettem ki. – Tökéletesen szép vagy. Az ajkára újra kiült az a gyengéd, csaknem szégyellős mosoly.

– A hízelgéssel most épp jó úton jársz.

– Helyes – nevettem. – Az egész utat be akarom járni, még hozzá jó lassan.

Még jobban elvörösödött, de a pólóm után kapott. Én voltam a gyorsabb: lerántottam magamról, és a ruhájára dobtam. Egy pillanatig csak álltunk ott, alig néhány centi távolságra egymástól, és egyikünk se szólt. Elektromosság gyűlt a levegőben, libabőrös lett tőle a karom. Kat pupillája kerekre tágult.

A tarkójára csúsztottam a kezemet, és gyengéden magamhoz húztam. Összesimultunk; megborzongtam a bőre érintésétől, minden érzékembe rövidzárlat csapott. Az ajka elnyílt, az enyémre tapadt, az ujjai megtalálták a farmerom gombját, az enyéme a bugyija pántjába akadtak.

Az ágyra fektettem. Ragyogó haja sötét dicsfényként terült szét körülötte. Félig leeresztett pillái alól nézett rám, de láttam, hogy a szeme halvány, fehér fénnel csillog.

A lényem mélyén égetett a pillantása. Imádni akartam, mint egy valódi istennőt. Szükségem volt rá, hogy megtegyem, minden porcikájával.

A lábujjaival kezdtem, lassan haladtam felfelé. Volt, ahol hosszabban elidőztem, például a lábfeje kecses ívén, a térdhajlata finom bőrén. A combjai simasága elbűvölt, teste völgyei

hívogattak. A háta ívbe feszült, zihálva kapkodta a levegőt, az ujjai a vállamba vájtak. Egész testemben reszkettem. Végül felértem hozzá, és a válla felett megtámaszkodtam. Lenézve rá újra mindenestől szerelembe estem. A mosolyába belevesztett a szívem, az érintése új értelmet adott az életemnek. Csak addig szakadtam el tőle, míg az óvszerért nyúltam, és abban a pillanatban, amikor már semmi sem választott el minket, minden önzetlenségem eltűnt. Mohó kezekkel húztam magamhoz, mindenestől mohó voltam, a kezeimet az ajkam követte. Együtt mozdult a testünk, mintha sosem váltunk volna szét, és látva kipirult arcát, duzzadt ajkát, tudtam, hogy az életemben soha más, ennyire szépséges és tökéletes pillanat nem lesz.

Megittasultam az érintésétől, az ízétől. Csak a szívünk zakatolt hangosan, aztán Kat a nevemet kiáltotta.

Felnéztem. A szoba fehér fényben úszott: nem tudtam, tőle ered-e, vagy tőlem, és nem is érdekelt. Sokáig, sokáig nem bírtam megmozdulni; nem is akartam. Kat végigsimított a hátamon, még mindig zihált. De a súlyom fullasztó lehetett a számára, bár nem panaszkodott.

Felemelkedtem, hogy oldalra fordulhassak. Végigsimítottam a csípőjén, az oldalán, ő pedig utánam fordult, és szorosan hozzám fészkelte magát.

– Ez tökéletes volt – mormolta álmosan.

Én még mindig képtelen voltam megszólalni. Csak az isten tudja, mi jött volna ki a számon. Inkább csókot nyomtam nyirkos homlokára. Kat elégedetten sóhajtott, aztán elaludt a karomban.

Tévedtem korábban. Ez volt a legszebb, legtökéletesebb pillanat. És én egy életre valót akartam belőle.

Katy

REGGEL, AMIKOR FELÉBREDTEM, kezünk-lábunk össze volt gabalyodva, a takaró pedig a csípőmre csavarodott. Igénybe kellett vennem a nindzsatehetségemet, hogy kiszabadítsam magam Daemon mellől.

A fejem fölé emeltem a karomat, és kinyújtóztam: minden izmom jólesően sajgott. Boldogan felsóhajtottam.

– Hmm, ez aztán szexi!

Felpattant a szemem; riadtan a takaró után nyúltam, de Daemon elkapta a kezemet. Erdőzöld szemébe néztem, éreztem, hogy az arcom lángba borul.

– Mi van? – kérdezte lusta mosollyal. – Most kezdesz szégyenlősködni? Nem igazán látom az értelmét.

A forróság áterjedt a nyakamra is, bizsergett a bőröm. Volt igazság abban, amit mondott. Tegnap este egyáltalán nem zavart a meztelenség, de mégis – most hajnali napfény ragyogott az ablakban. Kirántottam a takarót a kezéből, és magamra húztam.

Daemon duzzogó arcot vágott. Bosszantó módon erre úgy is képes volt, hogy közben kíváncsi maradjon.

– Igyekszem fenntartani a titokzatosságot – magyaráztam, mire felnevetett; a hangjától megborzongtam.

– A titokzatosságot túlértékelik – hajolt hozzám, hogy csókot nyomjon az orrom hegyére.
– Minden egyes szeplőddel, minden hajlatoddal személyes ismeretséget akarok kialakítani. – Szerintem azt megtetted tegnap este.

– Dehogy – rázta a fejét. – Az csak egy rövid ismerkedés és üdvözlés volt. A reményeiket és az álmaikat is meg akarom ismerni. – Ez nevetséges – mosolyogtam.

– Ez az igazság.

Ledobta magáról a takarót, és az ágy szélére ült. Kikerekedett a szemem.

Daemon anyaszült meztelenül felállt, és kicsit sem zavarta, hogy minden porcikája látható. Ő is a feje fölé emelte a karját, és kinyújtózott. A háta megfeszült, hullámozottak, remegtek az izmai, a csípőjén kirajzolódtak a gödrök, odavonzva a tekintetemet, és jóval tovább ott is tartva, mint illendő lett volna.

Végül felnéztem. Daemon engem figyelt.

– Tudod, van egy holmi, nadrágnak hívják. Ki kellene próbálnod. Cinkos mosollyal fordult el.

– Nagyon csalódott lennél. De csak gondold bele, mostantól életed minden napján ezt láthatod majd.

A szívem megint ugrándozni kezdett.

– A pucér fenekedet? Hűha, hol kell feliratkozni?

Nevetve lépett be a fürdőszobába. Forróságban fürödve dőltem hanyatt az ágyon, és lehunytam a szememet. Mindennap? Úgy érte, hogy örökké? A gondolatra újra kellemesen bizseregni kezdtem, és ennek nem volt köze a ruhátlansághoz. Daemon mellett elaludni, vele ébredni?

Csak akkor nyitottam ki a szemem, amikor megint nyílt az ajtó. Daemon a szemét dörgölte, én pedig megbámultam – de igazán megbámultam, teljesen illetlenül. Olyasmi volt ez, mint ha tudod, nem nézhetsz rá valamire, de a szemed automatikusan oda-odatéved.

Leeresztette a karját.

– El fogsz csöppenni.

– Mi? Dehogy! – De igaza lehetett, úgyhogy gyorsan az arcomra húztam a takarót. – Egy úriember sose teszi szóvá az ilyesmit.

– Én nem vagyok úriember. – Az ágyra vetette magát, és kihúzta a takarót a kezemből. Hiába kapaszkodtam belé, a játékos dulakodás nem tartott sokáig. – Hiába rejtőzködsz, rajtakaptalak.

– Undok vagy!

– Legalább nem saját magamra gerjedek. – Félredobta a takarót, és olyan lassan mért végig, hogy begömbültek a lábujjaim. – Na, jó, erre viszont igen.

– Fejezd be! – Szóltam rá, mert attól féltem, hogy még reggeli előtt kigyullad az arcom.

– Nem tehetek róla – felelte, aztán mellém heveredett, és megsimította az államát. – Beindultam.

Felnevettem, és löktem rajta egyet, de mozdíthatatlan volt, mint a szikla.

– Túlságosan is határozottan tisztában vagy a saját értékeddel.

– Mhm. – Átfordult: most teljes hosszában rajtam feküdt, a combja az enyémei közé ékelődött. A karjára támaszkodva fölém hajolt, az ajka az ajkamhoz ért. – Kapok csókot?

Megragadtam a karját, és adtam neki egy puszit.

– Tessék.

Rosszallón összevonta a szemöldökét.

– Ilyet a nagymamáknak szoktak adni.

– Mi van? Jobb kéne? – Kinyújtóztattam a nyakam, és egy kicsit nagyobb lendülettel csókoltam meg. – Ez milyen volt?

– Gyenge.

– Nem vagy valami kedves.

– Próbáld újra! – felelte leeresztett pillákkal.

Elakadt a lélegzetem.

– Nem is tudom, érdemelsz-e újabb csókot, miután gyengének nevezted az utolsót.

Válaszul megmozdította a csípőjét. Levegőért kaptam.

– Igen – állapította meg. – Megérdemlem a csókot.

Valóban úgy volt. Újra megcsókoltam, de visszadőltem az ágyra, mielőtt a csók igazán elmélyülhetett volna. Daemon mélységesen csalódott arcot vágott. Elnevettem magam. – Ennyit érdemelsz – jelentettem ki.

– Határozottan nem értek egyet – tiltakozott. Az ujjai végigsiklottak a karomon, át a derekamra, a hasamra, és még lejjebb. A tekintete egy pillanatra sem szakadt el az enyémtől.
– Próbáld újra!

Nem engedelmeskedtem – akkor megmozdította az ujjait, amitől a szívem dörömbölni kezdett a bordáimon. Kábán felemeltem a fejemet, és rendesen megcsókoltam, különös tekintettel az alsó ajkára. Amikor visszahúzódtam volna, a nyakam alá nyúlt.

– Nem – mondta halkan. – Ez alig volt jobb. Talán meg kellene mutatnom.

A szemében megcsillanó forróságtól megborzongtam, megfeszült a testem.

– Talán – értettem egyet.

És meg is mutatta... istenem, de még mennyire! Az előző éjjel lassú volt és gyengéd, és őrzítően tökéletes – ez egészen másmilyennek bizonyult, ám éppen olyan észbontónak. Minden csókban, minden érintésben ott rejtőzött a borotvaéles, nyers vágy, amely minden lélegzetvétellel csak növekedett. Daemon fölém gördült, aztán belém hatolt, a parazsat fékezhetetlen tűzvésszé lobbantva. Belemartam a vállába, ahogy elértem a csúcsra; az önuralma maradéka is semmivé lett, a teste körvonala feloldódott a ragyogásban.

Nagyon sokáig egyikünk se mozdult: a csípőnk szorosan összepréselődött, a karom a nyaka köré kulcsolódott. Fél keze az arcomra simult, a másik a derekamra. Végül oldalra fordult, de magával húzott engem is. Nem volt választása: nem eresztettem el. Nem akartam. Meg akartam állítani a világot, hogy itt és így maradhassunk végleg, mert tudtam: amint kikelünk az ágyból, vár ránk az ismeretlen valóság. Komoly, visszafordíthatatlan döntéseket kell meghoznunk.

Az eszem azon járt, hogy ezentúl minden reggel... örökké együtt leszünk. Mindegy, mi következik, együtt nézünk szembe vele. Készen állok.

– Mire gondolsz, cica? – kérdezte Daemon, és kisimította a hajamat az arcomból.

Mosolyogva néztem rá.

– Azon gondolkodtam, mi mindent kell eldöntenünk.

– Igen, én is. – Megcsókolt. – De szerintem először is meg kellene fürödnünk, meg felöltözni.

– Igaz – nevettem rá.

– Mondtam már neked, hogy szeretem a nevetésedet? Nem számít, mondom még egyszer. Szeretem a nevetésedet.

– Én pedig téged szeretlek. – Az ajkára nyomtam az ajkamat, aztán felültem, és magamra húztam a takarót. – Én fürdök elsőnek.

– Mehetnénk együtt – könyökölt fel.

– Persze, aztán le se tusoltunk még, már kezdhethük is előlről – intettem le, és magam köré csavarva a takarót, lemásztam az ágyról. – Mindjárt jövök.

– Várni foglak – kacsintott.

Daemon

HA KORÁBBAN BÁRMI KÉTSÉGEM IS LETT VOLNA AFELŐL, hogy Kat a tökéletes nő, most mind eltűnt volna egyszerre. Kevesebb mint öt perc alatt lezuhanyozott. Figyelemre méltó. Nem is hittem, hogy ez emberek számára lehetséges. Dee a negyedórás zuhanyzást hívta rövidnek.

Kat törülközőbe csavarva jött ki, nedves haját törölgetve. Az ágyra nézett, és csinos pír ült ki az arcára.

Talán felöltözhettem volna, de akkor lemaradok a műsorról.

Leszálltam az ágyról, elléptem mellette, közben megfricskáztam rózsaszín arcát. Erre még inkább elvörösödött, és valami úrihölgyhöz egyáltalán nem illőt morgott utánam. Felnevettem.

A fürdő kellemes volt, csupa pára. Beálltam a zuhany alá, hagytam, hogy a víz végigcsorogjon az arcomon, és az elmúlt éjszakára meg az aznap reggelre gondoltam. A gondolataim visszaszaladtak a múltba: felmerült előttem a kép, amikor először láttam Katet kilépni az ajtójukon, amikor elindult felénk, hogy útbaigazítást kérjen. Abban a pillanatban nem ismertem volna be, de már akkor belém mélyesztette a karmait – és én nem tiltakoztam.

Akkor törtek fel a pocsék emlékek, amiket már majdnem elfelejtettem. A veszekedés a virágágyásnál. Amikor Dee eldugta a kocsikulcsaimat, Kat viszont nem akart velem jönni a tóhoz. Mintha szükségem lett volna azokra a kulcsokra, hogy eljussak bárhová! Már akkor is ürügyet kerestem, hogy vele lehessek.

Megszámlálhatatlan közös pillanat. Amikor az öregdiák-bál után nindzsaként támadt az arumra. Az életét kockáztatta értem, pedig kizárólag bunkón viselkedtem vele szemben. És halloween éjjelén?

Meghalt volna értem és Dee-ért.

Én is meghaltam volna érte.

Merre megyünk tovább? Nem abban az értelemben, hogy hova költözünk, meg más szarságok – de mindketten feláldoztunk már egymásért nagyjából minden feláldozhatót, és megtennénk újra. Van egy következő lépés.

Megint ugyanaz jutott eszembe, mint a kocsiiban, amikor a bal kezét néztem. A szívem furán reagált a gondolatra, mintha nem tudta volna eldönteni, hogy összeránduljon-e a rettegéstől, vagy ugráljon-e a boldogságtól. Hátrahajtottam a fejemet a vízsugár alatt. Az érzés egyre növekedett bennem, és végül már nem tagadhattam, mit akarok. A kezem ökölbe szorult a csempén.

A francba.

Tényleg ez jár a fejemben? Igen. Tényleg ezt akarom? A fenébe is, igen! Ez volt a legőrültebb dolog, amit valaha is fontolóra vettem? Valószínűleg igen. Ez meggátolhat? Nem. Úgy érzem, mindjárt elájulok? Csak egy kicsit.

Több mint negyedórája álltam a tus alatt.

Mint egy kislány.

A pánikkal kevert izgatottság csak fokozódott, amikor elzártam a vizet. A kezem enyhén remegett.

Komolyan át kellene gondolnom.

Másfelől, kit akarok átverni? Ha elhatároztam valamit, az el volt határozva. Márpedig most elhatároztam. Felesleges kerülgetni a forró kását, felesleges várni. Így volt helyes. Így éreztem helyesnek. És kizárólag ez az egy dolog számított.

Szerelmes voltam Katbe, és ez örökre szólt.

A derekamra csavartam egy törülközőt, és kiléptem a hálóba. Kat törökülésben kuporgott az ágyon, farmert viselt, és az ÉN BLOGOM JOBB, MINT A TE VLOGOD feliratú pólóját. Hát igen, ez megpecsételte a döntésemet.

– Azon gondolkodtam – kezdtem, mielőtt igazán végiggondoltam volna –, hogy egy napban nyolcvanhatezer-négyszáz másodperc van, igaz? És ezernégyszáznegyven perc.

Kat összevonta a szemöldökét.

– Jó, elhiszem neked.

– Biztos, hogy annyi – kocogtattam meg az ujjammal a homlokomat. – Itt gyűjtök egy csomó haszontalan ismeretet. De tudsz követni? Egy hét százhatvannyolc órából áll, egy év pedig nagyjából nyolcezer-hétszáz-valamennyiből. És tudod mit?

– Mit? – kérdezte mosolyogva.

– Minden másodpercet, minden percet, minden órát veled akarok eltölteni. – Magam se hittem, hogy ilyen szentimentális dolgok jönnek ki a számon, ugyanakkor szépségesen igaz is volt. – Egy évre való másodpercet és percet, egy évtizedre való órát, annyit, hogy össze se tudjam adni.

Levegőért kapott, elkerekedő szemmel nézett rám. Még egyet előreléptem, aztán úgy, törülközőben fél térdre ereszkedtem előtte.

Talán egy nadrág mégis jól jött volna... – Te is akarod? – kérdeztem.

– Igen, akarom – vágta rá gondolkodás nélkül, a szemembe nézve. – Te is tudod, hogy igen.

– Jól van – mosolyodtam el. – Akkor házasodjunk össze!

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Katy

MEGÁLLT AZ IDŐ. A szívem kihagyott egy ütést, aztán rohanvást igyekezett bepótolni. A gyomrom elnehezült, és olyan sokáig néztem Daemont szó nélkül, hogy végül felvonta az egyik sötét szemöldökét.

– Cica? – kérdezte félrehajtott fejjel, amitől nedves tincsei a homlokába hulltak. – Veszél egyáltalán levegőt?

Nem voltam benne biztos. Semmi mást nem bírtam tenni, csak bámulni Daemont. Biztosan nem azt mondta, amit hallani véltem. Házasodjunk össze! A felszólítás – mert abban egészen biztos voltam, hogy nem kérdésnek szánta – olyan váratlanul ért, hogy teljesen ledermedtem.

Féloldalasan elmosolyodott.

– Na, jó, most már tovább hallgattál, mint amire számítottam jegyezte meg.

Pislogtam.

– Bocs! Csak... mit kérdeztél?

Mélyen, halkan felnevetett, és megfogta a kezemet.

– Azt mondtam, hogy házasodjunk össze.

Teleszívtam a tüdőmet, és megszorítottam a kezét: a szívem ismét szakozni kezdett.

– Komolyan mondod?

– Amilyen komolyan csak mondhatom.

– Beverted a fejedet a fürdőben? Mert sokáig voltál bent. Daemon hangosan felnevetett.

– Nem. Most meg kellene sértődnöm ezen a kérdésen?

– Nem – tiltakoztam elvörösödve. – Csak... házasodjunk össze... Mármost igazából?

– Többféleképpen is lehet, cica? – Megint mosolygott. – Nem lesz törvényes, mert az új személyazonosságunkat kell használnunk, szóval bizonyos értelemben tényleg nem lesz igazi. De nekem az lesz. Mindkettőnknek. Végig akarom csinálni. Most épp nincs gyűrűm kéznél, de megígérem, hogy kapsz egyet, ami méltó hozzád, amint... amint elrendeződnek a dolgok. Vegasban vagyunk, jobb hely nem is kell. Össze akarok veled házasodni, Kat. Még ma.

– Ma? – A hangomból csak gyenge nyávogásra futotta. Azt hittem, elájulok.

– Igen. Ma.

– De hiszen... – Fiatalok voltunk, az igaz, de mondhatta bárki ránk, hogy túl fiatalok? Néhány hónap hiányzott még a tizenkilencedik évemből. Mindig úgy képzeltem, hogy a húszas éveim közepén járok majd, amikor férjhez megyek, de a jövőnk fehér foltként terült el előttünk. És nem is a hétköznapi jövő volt, amivel az emberek mindennap szembesülnek, bár ők sem tudhatják, mikor ér véget az életük. Mi a statisztikák sötét oldalára kerültünk, és

minden esély ellenünk dolgozott. Ha nem tudunk alaposan elrejtőzni, és újra elkapnak, a Daedalus aligha szorgalmazza majd, hogy együtt maradjunk. Mármint, ha egyáltalán túléljük. Nem biztos, hogy kapunk még néhány évet, hogy a kapcsolatunkon tépelődhessünk. – De, micsoda? – kérdezte Daemon halkán.

Tulajdonképpen nem is gondoltam, hogy egyáltalán szükségünk volna azokra az évekre ahhoz, hogy eldöntsük, együtt akarunk-e maradni. Abban a pillanatban biztos voltam benne, hogy az életemet Daemon mellett akarom leélni, de a dolog nem csak erről szólt. Őt valami más is hajtotta. Megszorította a kezemet.

– Kat?

A szívem őrülten vert, úgy éreztem magam, mint egy hullámvasút legmagasabb pontján.

– Azért akarod, mert számunkra talán nincs is holnap? Ezért akarsz feleségül venni? Mert talán később nem tehetjük?

Daemon hátradőlt.

– Mondhatom azt, hogy ez nem játszik semmiféle szerepet abban, hogy azonnal akarom? Nem mondom, mert igenis játszik. De nem ez az egyetlen, még csak nem is a legfőbb ok, amiért feleségül akarlak venni. Ez inkább csak a katalizátor.

– A katalizátor – suttogtam.

Daemon bólintott.

– Megteszek mindent, ami tőlem telik, hogy elkerüljük a bajokat. Bármire kész vagyok, hogy időt nyerjünk mindenre, amire akarunk, de nem vagyok olyan hülye, hogy ne tudjam: történhet valami, amivel nem tudok mit kezdeni. És a fenébe, nem akarom, hogy ha visszanézek, azt lássam: kihagytam az esélyt, hogy feleségül vegyelek, hogy igazán megmutassam, veled akarom leélni a hátralévő életemet. Hogy kihagytam a lehetőséget.

Gombóc szorult a torkomba, könnyek szöktek a szemembe. Daemon folytatta.

– Azért akarlak feleségül venni, mert szerelmes vagyok beléd, Kat. Örökké szerelmes leszek. Ez nem fog megváltozni sem ma, sem két hét múlva. Húsz év múlva is éppen ugyanilyen szerelmes leszek. – Eleresztette a kezemet, és felém hajolt, hogy az arcomra simítsa a tenyerét. – Ezért akarok összeházasodni veled.

Kicsordultak a könnyeim. Daemon elkapta az egyiket a hüvelykujjával.

– Ez most jó vagy rossz jel?

– Csak... csak olyan szépen mondtad. – Megtöröltem az arcomat. Úgy éreztem magam, mint aki mindjárt belefullad túlcsorduló érzelmeibe. – Tehát tényleg azt akarod, hogy ma házasodjunk össze? – Igen, Kat, tényleg azt akarom.

– Törülközőben?

Hátravetette a fejét, és szívből felnevetett.

- Talán azért felveszek valamit.
- De hol? – kérdeztem; a gondolataim összevissza kavarogtak.
- Vegasban van egy csomó ilyen hely.
- Biztonságos kimenni oda?
- Azt hiszem – biccentett. – Ha gyorsan csináljuk.

Villámesküvő Vegasban? Nevetnem kellett, mert millióan csinálták ugyanezt. Arra gondolva, mennyire... hétköznapi az egész, a dermedtségem egy része odalett.

Házasság.

A szívem hátraszaltózott.

- Ha nem állsz készen, nem baj. Nem muszáj – folytatta Daemon a szemembe nézve. – Nem haragszom, ha szerinted ez nem alkalmas időpont, de most megkérdezem még egyszer. Nemet se kell mondanod, elég, ha hallgatsz. Rendben? – Aprót sóhajtott. – Katy Swartz, akarsz-e engem a világ legboldogabb emberévé tenni? Hozzám jössz?

Megremegtem, a feszültség végiggördült rajtam. Máshogy képzeltem a lánykérést. Törülközőről nem volt szó, hosszú jegyességről, tervezgetésről, a család és a barátaim jelenlétéről igen.

Azonban...

Azonban szerelmes voltam Daemonbe. És ahogy mondta, holnap is, húsz év múlva is szerelmes leszek. Ez nem fog változni. Az érzések bonyolultak voltak, a válasz egyszerű.

Mélyet lélegeztem – úgy tűnt, mintha ez lenne az első lélegzetvételem ebben az életben. – Igen.

Csodálkozva pillantott rám. – Igen?

Vadul bólogattam, mint egy cirkuszi foka.

- Igen, hozzád megyek. Ma. Holnap. Akármikor.

A következő pillanatban már állt, én pedig szoros ölelésében találtam magamat. Ügy karolt át, hogy fel is emelt a padlóról, az ajkát az ajkamra tapasztotta. Ez a csók sokkal inkább jelezte a szándékait, mint bármiféle házasságlevél.

A vállába kapaszkodtam, szinte fuldokolva ziháltam. Daemon alakját szépséges, lágy fehér fény vette körül. Ámuló arccal nézett rám. Elmosolyodtam.

- Hát akkor induljon a banzáj!

Daemon

NEM HAGYTAM, HOGY KATY LECSERÉLJE A PÓLÓJÁT. Szerettem azt a pólót. Végül is abban láttam először, és a felirat igazat is mondott.

Úgy éreztem magam, mint aki megmászta a Mount Everestet. Gyorsan magamra kaptam egy farmert és egy pólót... na, jó, talán nem annyira gyorsan, mert lépten-nyomon eltérített Kat ajka. Azzal mondott igent, tehát muszáj volt újra és újra megérintenem. Meg is duzzadt, mire lesétáltunk a földszintre.

Korán volt még, csak Lylát találtuk ébren. Könnyű szívvel kértem kölcsön tőle egy autót – nem akartam, hogy Katnek gyalog kelljen

Vegasba mennie. Egy Jaguart ajánlott, de inkább a garázsában, két másik kocsi mellett látott Volkswagent kértem. Viszketett az ujjam a Jaguar kormányáért, csak hogy túl feltűnő lett volna.

Őszintén úgy gondoltam, hogy nem lesz semmi baj. A Daedalus mindenhol keresni fog, csak a házasságkötő termek közelében nem, de a biztonság kedvéért felvettem ugyanazt az alakot, mint a motelben, Katynek pedig találtunk egy széles karimájú szalmakalapot és egy napszemüveget.

- Úgy nézek ki, mint egy megcsinált celeb – fintorgott a visszapillantóba, és felém fordult.
- Te viszont jóképű vagy. Felhorkantam.
- Nem tudom, hogy ez most zavar-e vagy sem – feleltem. Kat kuncogott.
- Tudod, Dee meg fog ölni.

Elhatároztuk, hogy nem szólunk senkinek. Nagyrészt azért nem, mert Matthew valószínűleg ellenezné, Dee kiakadna, amellet – őszintén szólva – egyedül akartuk végigcsinálni. Ez a mi pillanatunk volt, a mi sütink, amiből nem adtunk senkinek.

- Majd túlteszi magát rajta – válaszoltam, bár voltak kétségeim. Dee előbb megnyúz majd, amiért nem jöhetett el.

Kihajtottam a VW-vel a behajtóról, majd a bevezető útról, aztán megpaskoltam Kat combját.

- Figyelj! Komolyan mondom, ha véget ér ez az egész, és nagy esküvőt akarsz, meg minden felhajtást, megcsináljuk. Csak egy szavadba kerül.

Levette túlméretezett szemüvegét.

- A nagy esküvők nagy összegbe kerülnek.
- Nekem meg nagy vagyonom van elrejtve. Elég ahhoz, hogy ne legyen gondunk, amíg kitaláljuk, mihez kezdünk, szóval egy lakodalom is kijön belőle.

Kat a fejét rázta.

- Nem kell lakodalom. Csak te kellesz.

Majdnem megállítottam a kocsit ott helyben, hogy a nyakába másszak.

- Azért tartsd észben, ha meggondolnád magad! – feleltem. Mindent szerettem volna megadni neki: egy akkora gyűrűt, ami lehúzza a kezét, és a lakodalmak leglakodalombbikát.

Pillanatnyilag egyiket sem tehettem, de be kellett vallanom, beindított, hogy Katet láthatóan nem zavarja.

Na, jó, Kat szinte mindig beindított, de ez lényegtelen.

– Tudod, hol akarok megházasodni? Megházasodni. Hűha. El se hiszem, hogy épp most mondtam ki. De különben – Kat szeme felcsillant a kalap karimája alatt –, abban a kis kápolnában, ahol mindenki, aki Vegasba jön házasodni. Egy pillanatig gondolkodtam.

– A kis fehér kápolnában? Mint a Másnaposok?

– Szomorú, hogy innen jut eszedbe az a templom – nevetett Kat –, de igen, ott. Szerintem van néhány hasonló Vegasban. Biztosan tökéletes lesz. Aligha kérnek mást, mint az eljárási díjat meg a személyit.

– Ha ezt akarod, megkapod – nevettem rá.

Hamarosan beértünk Vegasba, és megálltunk egy információs irodánál, hogy Kat felmarkolhasson néhány szórólapot. Az egyik a kápolnáról szólt. A jelek szerint a rögtönzött esküvők nagy shownak számítottak. Ki gondolta volna.

Mint kiderült, házassági engedélyt kellett szerezniük.

– Nem akarom álnéven – ráncolta a homlokát Katy.

– Én se – feleltem, és megálltam a hivatal előtt, de a motort nem állítottam le. – De a valódi nevünket használni túl kockázatos. Amellett a bemutatható igazolványokon szereplő neveinket kell bediktálni. Mi ketten úgyis tudni fogjuk az igazat.

Bólintott, megragadta a kilincset, de az kicsúszott az ujjai közül.

– Igazad van. Csináljuk!

– Hé, várj! – állítottam meg. – Biztos vagy benne, hogy akarod?

– Persze – nézett a szemembe. – Egészen biztos. Akarom. Csak izgulok. – Visszahajolt, oldalra hajtotta a fejét, és megcsókolt. A kalapja széle az arcomat érte. – Szeretlek. Érzem, hogy ez így jó. Elakadt a lélegzetem.

– Tényleg az – helyeseltem.

Hatvan dollárral később a kezünkben volt a házassági engedély, és a Sugárúton hajtottunk a kápolna felé. Mivel a hamis igazolványainkon a valódi fotóink voltak, tudtam, a parkolóba beállva vissza kell változnom.

Végig az úton figyeltem, nem látok-e gyanús alakokat. A baj csak az volt, hogy mindenki gyanúsnak tűnt, és még ebben a korai időpontban is hemzsegték a turisták és a munkába indulók mindenütt. Akárki lehetett téglá, de azt azért nem hittem, hogy egy Elvis-imitátor vagy egy kápolna papja lenne az.

Kat megszorította a karomat, amikor megláttuk az útjelző táblát – az oldalára egy aranyos, giccses szívet erősítettek.

– Nem is olyan kicsi ez a fehér kápolna – jegyezte meg, amikor befordultam a parkolóba. Leállítottam a kocsit, kivettem a kulcsot, és visszaváltottam szokásos alakomba.

– Ez jobb – ragyogott fel az arca.

– Azt hittem, a másik pasi jól nézett ki?!

– Nem annyira, mint te. – Megpaskolta a térdemet, aztán visszahúzta a kezét. – Nálam van az engedély.

Kinéztam az ablakon. Szinte el se hittem, hogy itt vagyunk. Nem mintha meggondoltam volna magam, vagy efféle, csak hihetetlennek tűnt, hogy tényleg megcsináljuk, hogy nagyjából egy órán belül férj és feleség leszünk.

Vagy luxen és hibrid.

Besietünk, és szembetalálkoztunk az „esküvőszervezővel”. A kezébe nyomtuk az engedélyt, a jogosítványainkat és a pénzt, hogy haladjunk tovább, de a szőkített hölgy minden létező csomagajánlatra rá akart beszélni minket, például arra, hogy béreljünk öltönyt és ruhát.

Kat megrázta a fejét – addigra már levette a kalapot és a napszemüveget.

– Csak egy emberre van szükségünk, aki összead minket – jelentette ki. – Semmi másra.

A szőke ultrafehér mosolyt villantott ránk, és nekitámaszkodott a pultnak.

– Sietős szerelmesek?

– Mondhatni – ejtettem Kat vállára a karomat.

– Ha gyors szertartást szeretnétek, minden felhajtás nélkül, ajánlom Lincoln plébánost. Az ő díja nincs benne az eddigiekben, szóval szeretnénk adományt kérni.

– Jól hangzik. – Lehajoltam, csókot leheltem Kat halántékára. – Szeretnél még valamit? Ha igen, elintézzük. Akármi is legyen az.

– Csak téged akarlak – rázta a fejét Kat. – Más nem kell.

– Édesek vagytok – állt fel a szőke. – Kövessetek!

Kat a csípőjével meglökött, miközben a szőkét követve átsétáltunk a „Szerelem Alagútján” – nekem egy csomó piszkos megjegyzés jutott eszembe a névről, de eltettem őket későbbre.

Lincoln plébános idős volt, inkább valaki nagyapjának nézett ki, nem olyannak, aki Vegasban adja össze az ötletszerűen megjelenő párokat. Pár szót beszélgettünk vele, és még húsz percet várnunk kellett, amíg elrendezte a dolgait. A késlekedéstől kijött rajtam az üldözési mánia, minden pillanatban azt vártam, hogy a hadsereg betör a kápolnába. Valami figyelemelterelésre volt szükségem. Az ölembe húztam tehát Katet, és átfogtam a derekát. Amíg vártunk, meséltem neki a luxenek szertartásairól – tulajdonképpen a házasságkötés nagyon hasonlított az emberekéhez, csak gyűrűváltás nélkül.

– Nem helyettesítik valamivel? – kérdezte.

Visszasimítottam a haját a füle mögé, és halványan elmosolyodtam.

– Gusztustalannak fogod találni. – Tudni akarom.

Megsimítottam a nyakát.

– Hát, olyasmi, mint egy véreskü. A valódi alakunkban tesszük. – Halkan beszéltem, hátha kihallgat valaki, bár biztosra vettem, hogy a Szerelem Alagútjában furcsább dolgok is elhangzottak már.

– Megszúrjuk az ujjunkat, aztán egymáshoz nyomjuk. Ennyi. Kat a kezemre tette a kezét.

– Ez nem gusztustalan. Azt hittem, azt fogod mondani, hogy meztelenül szaladgáltok körbe-körbe, vagy mindenki szeme láttára háljátok el a házasságot.

Megszorítottam a vállát, és felnevettem.

– Cica, nagyon piszkos a fantáziád! De hát ezért szeretlek.

– Csak ezért? – Addig fészkelődött, amíg az arcunk egymás mellé nem került.

– Ennél több eszed van – feleltem, és szorosabban öleltem át.

– Mi is megcsinálhatjuk, amit... ti szoktatok? – kérdezte az ujjával dobolva a mellkasomon. – Később. Ha a dolgok lecsillapodtak.

– Ha ezt akarod...

– Igen. Tudod, úgy érzem, valahogy igazibb lenne tőle az egész.

– Miss Whitt? Mr. Rowe? – A napbarnított szőke jelent meg a nyitott ajtóban. Volt neve is, de ha az életem múlt volna rajta, akkor sem tudtam volna felidézni. – Készen állunk, ha önök is.

Talpra húztam Katet, és megfogtam a kezét. A kápolna meglepően szép volt – elég tágas ahhoz, hogy aki akar, vendégeket is hívjon –, és fehér rózsákkal díszítették a padsorok végét, a sarkokat, még a plafonról is lelógattak néhányat, és persze a tartóoszlopokra is jutott belőlük.

Lincoln plébános a két oszlop között állt egy bibliával a kezében. Ránk nézett, és elmosolyodott.

Hangtalanul léptünk elé a vörös szőnyegen, de akár doboghattunk is volna – a saját szívverésemtől semmit sem hallottam volna. Megálltunk a pap előtt, aki mondott valamit, isten tudja, mit, de rábólintottam. Akkor azt kérte, hogy forduljunk szembe egymással: megtettük, és megfogtuk egymás kezét.

A plébános tovább beszélt, de úgy, mint egy rajzfilmfigura: egy szavát sem értettem. A tekintetem egy pillanatra sem vettem le Kat arcáról, a teljes lelkemmel a kezére, a teste melegére összpontosítottam.

Aztán meghallottam a fontos szavakat.

– Férj és feleség vagytok. Most már megcsókolhatod őt.

Talán fel is robbant a szívem. Kat tágra nyílt, fátyolos szemmel nézett rám. Egy pillanatig mozdulni sem bírtam, mintha megfagytam volna. Aztán a kezeim közé fogtam az arcát, és hátrahajtottam a fejét, hogy megcsókoljam. Már vagy ezerszer csókoltam korábban, de ez, ez most más volt. Az érintés, az érzés a lelkemre nyomott izzó pecsétet. – Szeretlek – súgtam a szájába. – Olyan nagyon szeretlek.

– Én is téged – kapaszkodott belém.

Aztán már vigyorogtam, vihogtam, mint az őrült, de nem is érdekelt. Magamhoz húztam Katet, a mellkasomhoz szorítottam a fejét. A szívünk egy ütemben vágatott – mi magunk is össze voltunk kötve.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Katy

ÚGY ÉREZTEM MAGAM, MINT A RAJZFILMBEN A HERCEGNŐ, AKINEK felemelkedik a lába, amikor a herceg megcsókolja. Szédültem a boldogságtól, azt se tudtam, hol vagyok – korábban nem sejtettem, hogy ilyesmi lehetséges. Csak egy darab papír volt az egész, amit a markomba szorítottam. Két nem is létező személy házasságának igazolása.

De az egész világot jelentette. Mindent.

Nem bírtam abbahagyni a vigyorgást, de az érzelmek gombócát sem tudtam visszanyelni a torkomból. Amióta szó szerint megesküdtünk, folyamatosan a könnyeimmel küzdöttem. Daemon valószínűleg azt hitte, hogy megbolondultam.

Kifelé menet a szőke hostess megállított minket, és átnyújtott egy fotót.

– Ajándék – tette hozzá mosolyogva. – Szép pár vagytok, kár lenne, ha nem maradna emlék a pillanatról.

Daemon átlesett a vállam felett. A kép a csókunkat örökítette meg – az első házastársi csókot.

– Jóságos ég! – nyögtem ki égő arccal. – Biztos, hogy félig felfaltuk egymást.

Daemon nevetett. A szőke csak mosolygott, és félreállt.

– Úgy gondolom, ez az a fajta szenvedély, ami egy életen át kitart. Szerencsétek van.

– Tudom – vágtam rá. És abban a pillanatban valóban tudtam, mennyire szerencsés vagyok, mindent összevetve. Felnéztem a... a férjemre. Hiába tudtam, hogy a házasságunk nem jogszerű, nekem mégis annak tűnt. A szemem megint könnybe lábadt. – Tudom, mennyire szerencsés vagyok.

Daemon perzselő csókkal felelt, és felkapott a földről. Bármikor máskor zavarba estem volna az efféle nyilvános szerepléstől, de abban a percben egyáltalán nem érdekelt.

A szállásunkra visszavezető úton teljesen szentimentális módon fogtuk egymás kezét, és bámultunk egymásra. Percekbe telt, mire kivergődtünk a kocsiból, mert amint Daemon leállította a motort, már össze is gabalyodtunk. Mohók voltunk, a csókkal már nem értük be. Átmásztam a vezetőülésbe, hogy az ölébe üljek, a kezem a pólója alatt kalandozott, a hasizmai vonalain. Daemon a hátamat simogatta, végigcirógatta a gerincemet, végül a hajamba túrt az ujjával.

Aztán elhúzódott, a fejét a támlának nyomta. Alig kaptam levegőt.

– Na, jó – mondta –, ha nem állunk le, valami nagyon csúnya dolgot fogunk csinálni itt, a kocsiban.

– Szép kis hála lenne, amiért kölcsönkaptuk – kuncogtam.

– Semmi kétség. – Kinyitotta az ajtót. Hűvös huzat csapott be. – Szállj ki, mielőtt meggondolom magam!

Talán szerettem volna, hogy meggondolja magát, de erőt vettem magamon, és kimásztam. Daemon követett, végig a csípőmön tartotta a kezét, amíg beértünk a házba egy kis kamra oldalajtáján keresztül.

Matthew a konyha küszöbén várt minket, kék szeme villogott haragjában.

- Ti ketten hol a fenében voltatok?
- Odakint – felelt Daemon, és odébb lépett, így nagyrészt eltakarva Matthew-t.
- Odakint? – kérdezett vissza Matthew döbbenten.

Kilestem Daemon takarásából, a házasságlevelet a mellkasomhoz szorítottam.

- Meg akartam nézni néhány dolgot.

Matthew álla leesett.

- Szerintem ez egyáltalán nem volt jó ötlet – jelent meg Archer a nyitott átjáróban. – Elmenní várost nézni, miközben a fél kormányzat rátok vadászik...

Daemon megmerevedett.

- Minden rendben, senki sem látott minket. Most pedig, ha megengeded...

Archer homloka ráncba szaladt.

- Nem akarom elhinni, hogy ti ketten...

Eddig végig a Dont Cha-t énekelgettem magamban, és kétségbeesetten igyekeztem nem gondolni a házasságunkra, de valamelyikünk mégis elengedhette a gondolatot, mert Archer hirtelen becsukta a száját, és tökéletesen elképedt arcot vágott. Mintha valaki most szólt volna neki, hogy az Olive Gardenben ingyen feltöltik a kiürült salátástálját.

Kérlek, ne mondj semmit! Kérlek! Újra és újra elismételtam magamban a szavakat, és reméltem, hogy most is épp a fejembe néz. Matthew zavartan Archerre nézett. – Minden rendben, haver?

Archer a fejét rázta, aztán sarkon fordult. – Engem nem érdekel – morogta.

- Tudom, hogy rettentő dühös vagy, Matthew – válaszolta Daemon. – Sajnáljuk. Nem fordul elő még egyszer. – Daemon hátranyúlt, és megfogta a kezemet, majd előrelépett. – És annyit kiabálhatsz velünk, amennyit csak tetszik, úgy nagyjából... öt óra múlva.

Matthew karba tette a kezét.

- Mire készültök?

Daemon elment mellette, és széles vigyorral felelt.

- Nem mire, hanem inkább kire. – Hátbavágtam, de nem is törődött vele. – Úgyhogy egy kicsit félre tudnád tenni minden idők legnagyobb szidását?

Nem is adott több esélyt Matthew-nak, hogy bármit is mondjon. Kisiettünk a konyhából, át egy helyiségen, ahol szobrok vettek körül egy asztalt. Valahonnan Dee és Ash hangját hallottuk.

– Siessünk, vagy sosem szabadulunk! – jegyezte meg Daemon.

Bár szerettem volna egy kis időt tölteni Deevel is, tudtam, miért sietünk. A lépcső felénél Daemon megfordult, a térdem alá nyúlt, és felkapott. Visszanyeltem a nevetést, és átkaroltam a nyakát.

– Erre semmi szükség.

– Dehogynincs – vágta rá, és földönkívüli-üzemmódra váltott.

Másodperceken belül letett a hálónkban, és becsukta mögöttünk az ajtót.

A ruhánk nem maradt sokáig rajtunk; a dolgok először gyorsan és sűrűn következtek egymás után. Daemon az ajtóig hátrált velem, hatalmas testével szinte nekipréselt. Most azonban valahogy más volt minden, igazibb, mintha az a különös papírdarab, ami mostanra a padlón hevert, valóban megváltoztatott volna mindent. Talán úgy is volt. Átkulcsoltam a lábaimmal a derekát, lázas ütemben mozogtunk. Szerelmet vallottam neki, megmutattam, mennyire szeretem, és ő ugyanazt tette. Aztán végül eljutottunk az ágyig, és lassabb, gyengédebb érintésekkel folytattuk.

Órák teltek el – valószínűleg több is, mint az öt, amit Daemon Matthew-tól kért. Senki sem tört ránk, ami meglepett. Tökéletes kényelemben feküdtem Daemon karjában, az arcom a mellkasán nyugodott. Talán hülyén hangzik, de élveztem, hogy a szívverését hallgatom.

Ő a hajammal játszadozott, az ujjaira csavargatta a fürtöket. Mindenről beszélgettünk, aminek nem volt köze a közvetlen jövőnkhez, annál több ahhoz, amit elképzeltünk egymással – főiskolához, munkához.

Az élethez.

Jó volt, a maga módján megtisztította a lelkünket.

Aztán a gyomrom akkorát kordult, mint Godzilláé. Daemon felnevetett.

– Jól van, hozok valami kaját, mielőtt engem kezdesz el harapdálni.

– Késő – feleltem, és a fogaim közé kaptam az alsó ajkát. Újra ugyanaz az izgató torokhang tört fel belőle; az, ami még jó néhány órás elfoglaltságot ígért. Erőt vettem magamon, és elhúzódtam.

– Le kell mennünk.

– Hogy ehess valamit? – Felült, a hajába túrt. Imádnivalóan zilált volt.

– Igen, de azt sem ártana megtudnunk, mivel vannak elfoglalva a többiek. – A valóság kijózanítóan tért vissza. – És azt, hogy mi mivel leszünk.

– Tudom. – Áthajolt az ágy szélén, felvette és hozzám vágta a pólómat. – Elsősorban evéssel.

Szerencsére volt ennivaló. Deet a konyhában találtuk, szendvicseket készített éppen a késői ebédhez, vagy korai vacsorához. Daemont Dawson hívta, én pedig Dee mellé álltam.

– Segíthetek? – kérdeztem a sarkamon hintázva.

– Már majdnem kész – sandított rám. – Milyet kérsz? Sonkásat? Pulykásat?

– Sonkásat kérek szépen – nevettem rá. – Valószínűleg Daemon is azt fog kérni. Ha nem csináltál neki, majd én összedobom.

– Daemonnak minden jó, amit a szájába tömhet. – Dee felnyúlt egy műanyag tányérért. Valahogy viccesnek gondoltam, hogy ebben a házban még műanyag tányért is lehetett találni. Rátett két sonkás szendvicset; akkor hangos nevetés hallatszott a fiúk felől. Dee hátrapillantott. Megkönnyebbültnek tűnt.

– Mi az? – kérdeztem, és én is hátranéztem.

– Nem is tudom. – Dee halványan elmosolyodott. – Archer is itt van. Azt hittem, kiabálás lesz, nem nevetgélés.

– Daemon... hiszen tudod, kicsit túlságosan vigyáz rád.

– Kicsit? – nevetett Dee.

– Na, jó, nagyon. Archer nem tehet róla. Tulajdonképpen nagyon is jó fej. Segített nekem... nekünk a Daedalusnál, de idősebb, másféle, és...

– És hímnemű? – vágott közbe Dee. – Mert szerintem Daemonnak ez a fő baja.

Felnevettem, és felkaptam két doboz üdítőt.

– Igen, azt hiszem, igazad van. Beszélgettél vele?

– Nem sokat – vont vállat Dee. – Nem igazán beszédes.

– Tényleg hallgatag – dőltem a pultnak. – És nem sokat járt idekint.

Valószínűleg most csak magába szívja az élményeket.

Dee megcsóválta a fejét.

– Őrjítő és rettenetes, mit csinálnak az emberekkel. És ez még nem minden, igaz? Bárcsak tehetnénk valamit!

A hibridekre gondoltam, akiket láttam, és az originekre, akiket eleresztettem. Lehet, hogy néhányan tényleg kiszabadultak onnan?

Félretettem a dobozokat, és sóhajtottam.

– Nagyon sok mindennel nagyon sok a baj.

– Ez igaz.

Újabb hangos nevetés hangzott fel a szobából, ezúttal Daemoné. Észre se vettem, és máris úgy vigyorogtam, mint a fakutya.

– Na, nézd csak! Milyen vidám valaki! – könyökölt oldalba Dee. – Mi történt?

Vállat vontam.

– Csak nagyon jó napom van. Nemsokára úgyis muszáj lesz elmondanom.

Dee a kezembe nyomott egy újabb szendvicset.

– Ha arról van szó, amivel ti ketten a fél délutánt töltöttétek odafenn, nem akarom tudni.

– Nem, nem arról – nevettem.

– Hála az égnek! – Ash lépett közénk, és felkapta a majonézes üveget. – Mert arról senki sem akar hallani.

Ash általában sokat beszélt, kivéve, ha a Daemonnel közös múltjáról volt szó, de most ez sem érdekelt. Rámosolyogtam, mire furán nézett vissza rám. Felvett egy kanalat, belenyúlt a majonézes üvegbe, és a kanálnyi masszát a szájába tette. Felfordult a gyomrom.

– A tény, hogy ilyen vékony vagy, miközben töményen eszed a majonézt, azt jelzi, hogy a világ igazságtalan.

– Legyél csak féltékeny! – kacsintott macskaszemével. Csakhogy, fura módon, nem voltam az.

– Vagy tulajdonképpen lehet, hogy nekem kellene féltékenynek lennem, cica.

Dee Ash karjára csapott. – Ne kezd!

Ash vigyorogva a mosogatóba dobta a kanalat.

– Nem mondtam, hogy én akartam lenni a cicája, de ha úgy lett volna, ez a történet talán máshogy ért volna véget.

Néhány hónapja ezen teljesen felhúztam volna magamat, most csak mosolyogtam. Ash egy percig bámult rám, aztán az ég felé fordította kék szemét.

– Á, mindegy.

Néztem, ahogy kisétál.

– Dee, szerintem kezd megkedvelni.

Kuncogva tette le az utolsó szendvicset – vagy tucatnyit csinált.

– Szerintem a legnagyobb baja az, hogy utálni akar téged.

– Jól csinálja.

– De szerintem nem őszinte. – Dee felemelte a tálcát, és oldalra hajtotta a fejét. – Tényleg nagyon kedvelte Daemont. Nem mondanám, hogy igazán szerelmesek voltak, de Ash végig elhitte, hogy együtt maradnak. Ez nagy falat egyszerre.

- Tudom – feleltem némileg büntudatosan.
- De azért megemészti majd. Aztán meg talál valakit, aki el tudja viselni a gorombaságait, és a világ megint szép hely lesz számára.
- És mi van veled?

Dee kuncogva rám kacsintott.

- Én csak egyetlen éjszakára szeretném rendbe tenni a világot, ha érted, mire gondolok. Visszanyeltem a nevetést.

- Szent ég, csak nehogy Daemon vagy Dawson meghallja!
- Hát ne is!

Mindenki a nappaliban volt – a kanapéken heverték, elnyújtóztak a fotelokban. Az egyik falon ott lógott a legnagyobb tévé is, amit valaha láttam, csaknem akkora volt, mint egy mozivászón.

Daemon megveregette a kanapé párnáját maga mellett.

Lehuppantam, és a kezébe nyomtam a tányért meg az üdítőt.

- Köszönöm!
- A húgod csinálta, én csak behoztam a miénket.

Dee lerakta a tálcát a dohányzóasztalra, és a Luc és Paris társaságában ücsörgő Archerre pillantott. Végül magához vett két szendvicset, és leült egy burgundivörös kanapéra. Az arca élénk rózsaszínben ragyogott, és nagyon reméltem, hogy szép, illendő gondolatok foglalkoztatják.

Csak hogy elég volt egy pillantást vetnem Archer arcára, aki most Deet bámulta, és tudtam, hogy nem így van.

A másik oldalamon Dawson előrehajolt, és levett a tálcáról két nagy szendvicset, egyet magának, egyet Bethnek, aki egy takaróba burkolózva félig aludt. Összeakadt a pillantásunk, Beth arcára tétova mosoly ült ki.

- Hogy vagy? – kérdeztem.
- Nagyon jól – felelte a kenyeret piszkálva; apró, barna morzsákat szedegetett le róla. – Csak fáradt vagyok.

Újra elgondolkodtam, vajon mi baja lehet, mert valami biztosan volt. Nem egyszerűen fáradtnak nézett ki, hanem tökéletesen kimerültnek.

- Sokáig utaztunk – magyarázta Dawson. – Engem is elfárasztott.

Ő egyáltalán nem tűnt fáradtnak, sőt; szinte kicsattant a frissességtől. Zöld szeme fényesen ragyogott, főleg, amikor Bethre nézett. Vagyis gyakorlatilag egyfolytában.

- Egyél! – mondta neki halkán. – Legalább kettőt meg kellene enned ezekből.
- Majd te eszel kettőnk helyett is – nevetett rá Beth halkán.

Miután a szendvicsek elfogytak, még egy darabig maradtunk – azt hiszem, mindannyian igyekeztünk elodázni az elkerülhetetlent, a nagy beszélgetést. Olyannyira, hogy Matthew ki is ment, azzal, hogy nemsokára visszajön.

Daemon előrehajolt és a térdére könyökölt.

- Ideje, hogy komolyan beszélgessünk – jelentette ki.
- Igaz – vágta rá Luc. – Hamarosan indulnunk kell. Holnap ideális volna.
- Szerintem ezt mind tudjuk – felelte Andrew. – A kérdés az, hova induljunk pontosan?

Luc kinyitotta a száját, de Archer felemelte a kezét, hogy elnémítsa. – Ne mondd ki!

A fiatalabb origin értetlenül nézett rá, de aztán összeszorította a száját, és hátradőlt. Archer felállt, és ökölbe szorított kézzel kisietett. – Mi van? – tudakolta Daemon.

Rossz érzés kerített hatalmába. Dawsonra pillantottam, aki szintén feszülten figyelt.

- Luc... – szólaltam meg, a szívem melléütött.

Luc felállt, kapkodva vette a levegőt, aztán a következő pillanatban Lyla előtt állt, kezét a nő nyakára kulcsolva. – Mióta? – tudakolta.

- Szent szar! – kiáltott fel Andrew, és ő is talpra ugrott, hogy a húga és Dee elé álljon.
- Mióta? – ismételte a kérdést Luc, az ujjai megszorultak Lyla torkán.

A luxen arcából kifutott a vér.

- Ne... nem tudom, mi... miről beszélsz – dadogta.

Daemon lassan felállt és előrelépett, Dawson követte.

- Mi folyik itt?

Luc nem törődött vele; felemelte a rémült Lylát a padlóról.

- Öt másodpercet adok, hogy válaszolj. Négy. Há...
- Nem volt más választásom! – nyögte ki a nő, és megmarkolta Luc csuklóját.

Megfagyott bennem a vér, mert felismertem a helyzetet, ahogy a szobában mindenki, és a felismerést rémület követte. Közelebb csusszantam Bethhez, aki a takaróból igyekezett kimászni.

- Rossz válasz – közölte Luc, és a talpára ejtette Lylát. – Mindig van választás. Ez az egyetlen, amit senki nem vehet el tőlünk.

Olyan sebesen mozdult, hogy talán Daemon sem látta pontosan, mit csinált. Előrelendítette a karját, a fehér energia végigörvénylett rajta, és kilőtt a tenyeréből. Forró energialöket suhant át a szobán, hátrasöpörve a hajamat. Lyla mellkasába csapódott, és nekilökte egy Las Vegas Stripet ábrázoló olajfestménynek. A nő arcán egy pillanatnyi döbbenet jelent meg, aztán semmi. Üveges szemmel csúszott le a fal mellett, a lába a teste alá csuklott.

Jó ég... Hátraléptem, a számra szorítottam a kezemet. Lyla mellkasában egy füstölgő lyuk éktelenkedett. A következő pillanatban elmosódott az alakja, mint amikor a tévén elmegy a kép, és felvette igazi formáját – a derengése lassan kihunyt, áttetsző bőre alatt fénytelené váltak az erek.

– Meg tudod magyarázni, miért ölted meg a vendéglátónkat? – kérdezte Daemon veszedelmesen nyugodt hangon.

Ekkor Archer jelent meg az ajtónyílásban, fél kézzel markolva Matthew tarkóját. A másik kezében egy törött telefont tartott. Matthew orrából sötétpiros, kékes vér csörgött.

Daemon és Dawson odaugrott.

– Mi a franc? – kiáltotta Daemon, hogy visszhangzott bele a ház. –

Két másodperced van, hogy megválaszold a kérdést, vagy a csontjaiddal verem szét a szobát!

– A barátotok épp telefonált – válaszolta Archer színtelen hangon, amibe beleborzongtam. – Mondd csak el, Matthew, kit hívtál fel? Matthew nem felelt, csak nézte Daemont és Dawsont.

Archer ujjai megszorultak a tarkóján. Matthew felszegte a fejét.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Katy

DAEMON DÖBBENTEN HÁTRAHŐKÖLT.

- Nem – válaszolta rekedten. – Az nem lehet.
- Sajnálom – szólalt meg Matthew. – Nem hagyhattam, hogy ez történjen.
- Micsoda? – kérdezte Dee. Sápadt volt, a kezeit ökölbe szorította.

Matthew nem vette le a szemét Daemonról – a hangja, az egész lénye könyörgött neki, hogy értse meg a felfoghatatlant.

- Nem veszíthetlek el mindannyiótokat! Ti vagytok a családom. Adam már meghalt. Halott, amiatt, amit a Daedalus akar. Meg kell értened, ezt nem bírtam volna még egyszer végigcsinálni. Megborzongtam.
- Még egyszer?

Matthew rám nézett ragyogó kék szemével, és mintha kiszedte volna a kontaktlencséit, most először tisztán láttam a bizalmatlanságot és a gyűlöletet a tekintetében. Olyan erős volt az érzés, mintha még távolról is horgokat akasztott volna belém.

- Ezért nem vegyülünk az emberekkel! Balesetek mindig történnek. Természetes, hogy megmentjük, akit szeretünk! Ezért nem szerethetjük meg az embereket. Mert ide vezet! Attól a perctől kezdve, hogy valamelyikünk összeakad egy emberrel, a Daedalus ott liheg a sarkában!
- Jézusom! – Dee a szájához kapta a kezét. Paris halkán ciccegett.
- Ez szörnyű ok rá, hogy eláruld azokat, akiket a családnak tartasz.
- Nem érted! – Matthew kirántotta magát Archer szorításából. – Ha fel kell áldoznom egyvalakit, hogy a többieket megmentsem, megteszem! Már megtettem. Ez volt a legjobb választás.

Döbbenten meredtem rá, néhány másodpercig gondolkodni sem bírtam. De aztán eszembe jutott az éjszaka, amikor Daemonnel elmentünk hozzá – miután kilestük, hogy az arum bemegy Nancyvel a házba. Aznap éjjel mondta el nekünk, hogy ha Beth még él, akkor Dawson is.

Matthew nagyon sok mindent tudott, mi pedig sosem kérdőjeleztük meg. Ezt a helyet is ismerte, de sosem említette... Úrrá lett rajtam a rémület, úgy meredtem rá.

Luc oldalra hajtotta a fejét.

- Mit ígértek neked? Mindenki másnak szabad elvonulást, ha átadsz egyetlenegyed? Egyenlő alku? Egy élet egy csomó másikért cserébe?

Úgy éreztem, hányni fogok.

– Daemont és Katet akarták – nézett vissza Matthew Daemonre. – Megígérték, hogy senki másnak nem esik bántódása!

– Megőrültél? – rikoltotta Dee. – Ezzel nem teszel jót senkinek!

– De igen! – üvöltött vissza Matthew. – Mit gondolsz, miért hagytak békén téged meg Daemont? Tudtatok Dawson kapcsolatáról, arról, hogy beavatta Bethanyt! Mindannyian veszélyben voltatok. Muszáj volt csinálnom valamit!

– Nem – szólalt meg Beth is, halkán, de határozottan. – A nagybátyám adott fel min...

– A nagybátyád megerősítette a gyanújukat – vágott közbe undorodva Matthew. – Amikor megkerestek miattatok, rám bízta a választást. Ha elmondom az igazat a kapcsolatokról és arról, mit tudsz, mindenki mást békén hagynak.

– Te strici! – Daemon testének körvonalai elmosódtak. – Kiadtad nekik Dawsont? A testvéremet? – Minden szavából csepegett a düh. Matthew a fejét rázta.

– Te is tudod, mit tesznek azokkal a luxenekkel, akik megszegik a szabályokat. Azzal fenyegettek, hogy mindannyiótokat elvisznek. Még benneteket is! – fordult Ash és Andrew felé. – Nem volt választásom! A szobában szinte pattogott a levegő az energiától.

– Igen. A Daedalusban végzik – felelt Archer az ujjait tornásztatva.

– Épp ott, ahová Daemont és Katyt küldted.

– Te árultál el minket Bethszel? – Dawson hangja megcsuklott, ahogy az utolsó szavakat kiejtette.

Matthew újra biccentett.

– Sajnálom, de mindenkit veszélybe sodortatok.

Daemont mintha gyomorszájon vágta volna, de a fokozódó hőség nem tőle eredt, hanem Dawsontól: páráként szállt fel belőle az energia.

– Most is ugyanaz a helyzet. – Matthew összekulcsolta a kezét, mintha imádkozna. – Csak Daemont és Katyt akarják. Mindenki más, beleértve téged és Betht is, szabadon elmehet. Muszáj volt megtennem. Meg kellett védenem...

Dawson olyan gyorsan cselekedett, hogy még ha látta is valaki, akkor sem volt alkalma beavatkozni. Hátralépett, és egyetlen erős, instabil energialöketet lőtt Matthew mellkasába. Matthew megpördült álltában.

Tudtam, hogy már halott volt, mielőtt földet ért volna.

Tudtam, hogy Dee sikolyát hallom.

Tudtam, hogy Daemon markolta meg a karomat, hogy kirángasson.

Tudtam, hogy Archer hangja hatol át a káoszon, és ő oszt Daemonnel együtt utasításokat.

És tudtam, hogy el kell tűnnünk. Gyorsan.

Azt azonban sosem gondoltam volna, hogy Matthew ilyesmire vetemedik, vagy hogy Dawson szemrebbenés nélkül megöli.

– Maradj mellettem, cica! – Daemon hangja a bőrömet simogatta.

Akkor siettünk el a konyha mellett. – Muszáj, hogy...

– Semmi bajom – szakítottam félbe. Visszafordulva láttam, hogy Luc maga után húzza a döbbent Asht a folyosóra. – Jönnék. Máris.

– Lefogadhatod a csinos kis popódba – vágta rá Archer, és a nadrágja derekából előhúzott egy pisztolyt.

– Nem tetszik, hogy Kat fenekét emlegeted, de különben hova megyünk? – Daemon még jobban megszorította a kezemet. – Van tervünk? Kirohanunk, mint az őrületek?

– Jól hangzik – csatlakozott be Andrew. – Hacsak nem akarjuk, hogy talicskán vigyenek ki.

Nem – felelte Luc, Dawsonra és Bethre pillantva; Dawson arca még mindig torz volt a dühtől. – Kifelé a városból, Arizona irányába. Van ott egy rejtékhelyem, amit ezek a seggfejek sosem találnak meg. Csak ki kell jutnunk a városból.

Daemon az öccsére nézett.

– Tetszik az ötlet?

Dawson bólintott. Daemon eleresztette a kezemet, odalépett hozzá, és megragadta a vállát.

– Azt tetted, amit tenned kellett.

Dawson a kezére tette a sajátját.

– És újra megtenném.

– Na, jó, vessünk véget az érzelmes pillanatoknak! Aki be tud szállni ezek közül valamelyik kocsiba, az megnyerte a továbbjutást – csörgetett meg Paris néhány kulcscsomót a levegőben.

– Aki azt gondolja, hogy nem akarja kockáztatni az életét a többiekért, maradjon le! Aki keresztbe tesz, megölöm. – Meglepően elbűvölően elmosolyodott.

– És valószínűleg élvezni fogom.

Daemon sötét pillantást vetett rá, de csak annyit mondott:

– Támogatom.

– Ha már idáig benne vagyok – vont vállat Andrew –, akár végig is mehetek az úton.

Mindenki Ashre pillantott.

– Mi van? – tűrte ideges mozdulattal a füle mögé rövid tincseit.

– Nézzétek, ha nem akarnék részt venni az őrült futamban, otthon maradtam volna. Itt vagyok.

Igaza volt, de szívesen megkérdeztem volna, miért kockáztatnak Andrew-val mindent, amikor nem kedvelnek sem engem, sem Betht.

Aztán rájöttem. Ez nem rólunk szólt, hanem Daemonról és Dawsonról.

A családról.

Ezt én is támogattam.

A bejárat felé igyekeztünk, de az utolsó pillanatban elkaptam Daemon karját.

– Várj! Vissza kell mennem!

Archer megpördült.

– Akármilyen is az, itt maradhat. Nem fontos.

– Daemon...

Megszorítottam a karját. Feltételeztem, mindenki zsebében ott lapul az igazolványa. Szükségünk volt a papírjainkra.

– Basszus! – szisszent fel, amikor megértette. – Indulj el kifelé! Én gyorsabb leszek.

Biccentettem, megkerültem Daemont, és csatlakoztam Archerhez. – Komolyan? – mordult rám. – A papírok ilyen fontosak?

– Igen! – Gyűű nem volt, sem a saját nevünkre szóló anyakönyvi kivonat, és igaz, hogy az egész nem jogszerű, de kiváltottuk a házassági engedélyt a hamis igazolványokra, és pillanatnyilag ez volt mindenünk. A jövőnk.

Dawson addigra már felsegítette Betht egy terepjáró hátsó ülésére. Ash és Andrew éppen utánuk másztak.

– Menj velük! – néztem Archerre, tudva, hogy vigyázni fog rájuk. – Mi majd Parisszal és Luckel megyünk.

Archer nem tévovázott: félretolta Dawsont, és maga ült a kormány mögé.

– Hidd el nekem, ha leszakad a szar az égből, örülsz majd, hogy én vezetek!

Dawson nem tűnt túl lelkesnek, és abban a pillanatban pontosan úgy nézett ki, mint Daemon. Csakhogy aztán olyasmit tett, amit Daemon sosem szokott: vita nélkül átmászott az utasülésre.

Egy másodperccel később Daemon jelent meg mögöttem. – Itt vannak a zsebemben.

– Köszönöm!

Bemásztunk a Hummerbe; Paris ült a kormány mögé, Luc mellé. Amikor becsaptuk magunk után az ajtót, hátrafordult.

– Sajnálom Matthew ügyét – nézett Daemonre. – Tudom, hogy közel álltatok egymáshoz. Egy család voltatok. Ez nagy szívás. De az emberek rohadt dolgokat csinálnak, ha kétségbe vannak esve.

– És ha hülyék – mormolta Paris alig hallhatóan.

Daemon bólintott, és hátradőlt, aztán rám pillantott, és felemelte a karját. Nem tévováztam. Rettenetesen sajgott a szívem, úgyhogy közelebb csusszantam, és hozzábújtam. A vállamra tette a karját, ujjaival átfogta a karomat.

– Sajnálom – súgtam én is. – Nagyon sajnálom.

– Csss! – súgta vissza. – Neked nincs mit sajnálnod.

Pedig rengeteg minden volt; többek között olyasmik is, amiket fel se fogtam még teljes egészében. És a tény, hogy a Daedalus biztosan máris úton van? Na, igen, erre nem gondolhattam, mert már forrt bennem a pánik, készen arra, hogy kitörjön. Akkor pedig haszontalanná válnék.

A kapu nem nyílt. Paris nem lassított. Daemon szorosan ölelt magához, amikor ledöntöttük a vaskaput.

– Még jó, hogy a Hummerrel jöttünk – jegyezte meg Luc. Daemon a biztonsági övért nyúlt.

– Ezt tényleg be kellene kapcsolnod – nézett rám.

– És neked? – kérdeztem, de hagytam, hogy bekössön a középső ülésbe.

– Engem nehezebb összetörni.

– Ami azt illeti – szólt közbe Luc elnyújtva a szavakat –, valószínűleg engem a legnehezebb.

– Valaki már megint milyen szuper! – morogta Daemon. Luc csak horkantott. Paris a gázpedálra lépett, nyaktörő sebességgel száguldott végig a keskeny úton. Archer nem maradt le mögöttünk.

– Láttátok már a Daedalus legaranyosabb fegyverét?

– Sok mindent láttunk – vágtam rá oldalra dőlve, amikor Paris bevett egy kanyart.

– De azt a spéci puskát is? – Luc feltette a lábát a műszerfalra. Reméltem, hogy a légzsák nem old ki. – Azt, ami egy lövéssel meg tud semmisíteni egy luxent? PEP fegyverek, pulzáló energiaprojekció.

– Micsoda? – Összeszorult a gyomrom, Lucról Daemonra néztem, és vissza. – Miféle fegyver ez?

– Energianyaláb, ami szétzilálja a fény hullámait. Új technika. Az ónixra emlékeztet, csak sokkal rosszabb – felelte Daemon homlokráncolva. – Nem láttam, de Nancy beszélt róla.

– Elektromágneses alapon működik – magyarázta Luc. – Mindenkire veszélyes a környezetében. Ha elhozzák, nem viccelnek. Minden strukturált jelet összezavar, és még az emberekben is képes kárt tenni, hiszen az agyat, a tüdőt, a szívet mind alacsony feszültségű

elektromos impulzusok működtetik. Alacsony frekvencián az emberek számára nem végzetes, de ellenünk bevetve bármilyen módon katasztrofális.

– Egyetlen lövés? – kérdeztem. Kirázott a hideg.

– Egyetlen lövés – ismételte Luc komolyan. Nektek aligha van aggódnivalótok, mert benneteket élve akarnak, de tudnotok kell, hogy ha elhozzák a nagyágyút, itt sokan halhatnak meg.

Elakadt a lélegzetem. Még többen halhatnak meg.

– Nem hagyhatjuk – fordultam Daemon felé, amennyire az öv engedte. – Nem hagyhatjuk, hogy bárki is meghaljon, amiért...

– Tudom – Felelte Daemon elszántan. – De vissza sem mehetünk.

Egyszerűen el kell innen tűnnünk, mielőtt ezen elkezdünk aggodalmaskodni.

Zakatóló szívvel néztem Lucre. Ő nem tűnt annyira nyugodtnak. Tudtam, Daemon csak az én aggodalmamat akarta enyhíteni. Hálás voltam érte, de a rémületemet most már lelkiismeret-furdalás is tetézte.

Ha bárki meghal...

– Ne! – szólalt meg Daemon halkán. – Tudom, mire gondolsz, de felejtsd el!

– Hogyan ne gondoljak rá?

Daemon nem tudott felelni. A lassan növekvő rettegés olyan volt, mint egy szélesedő szakadék előttünk.

Alkonyatra értük el a nyüzsgő várost. A neonfeliratok és hirdetőtáblák vörös-kék villogása ahelyett, hogy hívogatott volna, most bántotta a szememet. A Sugárúttól délre megállt a forgalom, út helyett inkább parkolónak tűnt a terep.

– Hát, a fenébe! – csapott Paris a kormányra. – Ez kellemetlen.

– Kellemetlen? – Daemon megragadta az ülése támláját. – Ezt nevezem alulértékelésnek! Ki kell jutnunk a forgalomból, tiszta célpontok vagyunk!

Paris horkantott.

– Hacsak nincs a farzsebedben egy rakétahajtómű, fogalmam sincs, mit csinálhatnék. Lehajthatunk majd valamelyik mellékútra, de azok is odébb vannak.

Reszketeg ujjakkal kikapcsoltam az övemet, és előrecsusszantam, amíg a térdem a két első ülés közötti konzolhoz nem ért. Hátralestem: Archer még mindig mögöttünk volt. – Miért nem mozdul senki?

Nézzétek! – mutattam előre. A kocsisor talán a város túlsó feléig is elért. – Mindenki megállt.

– Egyelőre nincs ok a pánikra – felelte Paris, és vidáman elmosolyodott. – Valószínűleg baleset, vagy valaki meztelenül rohangál az autók között. Végül is Vegasban vagyunk.

Valaki dudált.

– Vagy talán lezárták az államközi út felé a felhajtót – tettem hozzá. – Csak úgy mondom.

– Szerintem Paris a dolgok napos és ostoba oldalát nézi, cica – felelt Daemon. – Kik vagyunk mi, hogy belekeverjük a realitást?

A nadrágomba töröltem izzadó tenyeremet, és már válaszoltam volna, amikor valami tompa hangot hallottam. Hátrahajolva kilestem az oldalsó ablakon.

– A francba!

Egy fekete helikopter szállt át a város felett, rendkívül alacsonyan. A rotorlapátjai mintha bármelyik pillanatban belekaphattak volna valamelyik épületbe. Lehetett volna bármi, mégis az a gyötrő érzés kerülgetett, hogy a Daedalus az.

– Megyek, megnézem – szólalt meg Luc, és a kilincsért nyúlt. – Maradjatok itt, mindjárt jövök!

Azzal kiszállt, és elsietett a dugóban álló autók között, mielőtt akármelyikünk felelhetett volna.

– Szerinted ez okos ötlet? – kérdezte Daemon dühösen.

– Nem az – nevetett Paris –, de Luc úgyis azt csinálja, amit akar.

Vissza fog jönni. Elég jó hozzá.

Valaki bekopogott a hátsó ablakon. Összerezzentem, de csak Dawson volt az.

– Gondok vannak – tekerte le Daemon a maga ablakát.

– Azt tudom. Nem mozdul a forgalom. Nem jó – ingatta a fejét Dawson behajolva. Mint mindig, most is különös volt az első pillanat, amikor együtt láttam őket. – Luc előrement?

– Aha – válaszoltam, és a két térdem közé szorítottam a kezeimet.

Dawson háta mögött, a másik sávban valaki füttyentett. Dawson nem törődött vele.

Luc végül visszatért, felmászott az ülésébe, és gyorsan rövid copfba fogta a haját.

– Fiúk, van egy rossz és egy jó hírem. Melyiket kéritek először?

Daemon olyan erővel kapaszkodott az ülésbe, hogy az ujjai elfehéredtek. Tudtam, két másodperc választja el attól, hogy megüsse Lucöt vagy Parist.

– Nem is tudom, talán, ha a jóval kezdenéd?

– Hát, vagy másfél kilométerre innen barikádot építettek az útra. Ezzel időt nyerünk, hogy kigondoljunk valamit.

– Ez a jó híred? – kérdeztem rekedten. – Akkor mi a franc a rossz?

– A rossz az – grimaszolt Luc –, hogy egy különleges osztagra való ember járja végig az autókat, és ellenőriznek mindenkit, szóval a gondolkodási időnk véges.

Csak bámultam rá, Daemon viszont hosszan és mesterien káromkodott. Hátralökte magát az ülésben, megringatta a kocsit. Az állkapcsán le-fel ugrált egy izom.

– Nem ez lesz a veszünk – jelentette ki.

– Szeretném azt hinni, hogy nem – válaszolta Luc; a fejét ingatva nézett ki a szélvédőn. – De szerintem is az a legjobb esélyünk, ha kiugrunk a kocsiból és elfutunk.

– És hova? – csattant fel Dawson. – Vegast minden oldalról sivatag veszi körbe, és Beth...
– Ellökte magát a kocsitól, beletúrt a hajába. – Beth nem tud kilométereket rohanni. Más tervre van szükségünk.

– És van más terved? – vágott vissza Paris. – Mind csupa fül vagyunk.

– Nincs – ismerte be Dawson, és újra az ablakkeretre támaszkodott. – Ha menekülni akartok, megértem, de Bethnek meg nekem itt kell elbújnunk valahol. Ti elmen...

– Nem válunk szét! – szakította félbe Daemon dühös, éles hangon. – Még egyszer nem! Akármi lesz, együtt maradunk. Ki kell gondolnom valamit. Biztosan van valami...

Elhallgatott. Melléütött a szívem.

– Micsoda? – kérdeztem.

Daemon lassan pislogott, aztán felnevetett. Rosszallóan néztem rá.

– Van egy ötletem.

– Türelmetlenül várjuk! – pattintott Luc az ujjával.

– Ha még egyszer az orrom előtt pattintgatsz...

– Daemon! – kiáltottam rá. – Koncentrálj! Mi az ötleted?

– Kockázatos, és tökéletes őrültség – fordult felém.

– Remek. – Kihúztam a kezemet az övéből. – Ez rád vall.

Daemon elvigyorodott, aztán Lucre nézett.

– Arról van szó, amit korábban már mondtál. Az erejük abból ered, hogy senki sem tud róluk. Senki sem tud rólunk. Változtassuk meg a helyzetet, szerezzünk lépéselőnyt! A kárelhárítással lesznek elfoglalva, és nem lesz idejük minket keresni. Alig fogtam fel, mit mond.

– Arra gondolsz, hogy fedjük fel magunkat?

– Igen. Szálljunk ki, és rendezzünk akkora jelenetet, amekkorát lehet! Mindenki összeszalad, a kavarodásban pedig meglépünk.

– Mint az 51-es körzetben? Csak most... – Most jóval nagyobb lesz a felfordulás, és irányíthatatlan.

– Akkor csináljuk! – Dawson két kézzel csapott a kocsi oldalára, mire Luc haragosan nézett rá. – Várj! – intette le Paris.

Daemon nem törődött vele, a kilincseért nyúlt. Valami kattogott, az ajtó zárva maradt. Daemon hitetlenkedve nézett Parisre.

– Gyerekzár? Komolyan?

– Igen! – kapta fel a kezét Paris. – Először át kéne ezt gondolnotok.

– Nincs mit átgondolni ezen – felelte Dawson. – Elég jó terv. Ha kellően nagy a káosz, ki tudunk szökni.

Luc feltérdelt az ülésén, és a támlára hajolt, lila szemét nem vette le a testvérekről.

– Ha megteesszük, nincs visszaút. A Daedalus utána csak még dühödtebben fog üldözni minket.

– De időt nyerünk, hogy elhúzhassunk – érvelt Daemon, és a pupillája halványan felragyogott. – Vagy gondod van vele, ha megbénítjuk őket?

– Gondom? – nevetett fel Luc. – Szerintem zseniális. Őszintén, imádnám látni az arcukat, amikor az esti hírekben megjelennek a luxenek.

– Akkor mi a baj? – tudakolta Dawson, és a kocsisor eleje felé pillantott. Még nem láttunk mozgást.

Luc az ülése támlájára csapott.

– Mindannyiótoknak fel kell fognotok, mit készültök elszabadítani. Nem csak a Daedalus lesz ideges, hanem a teljes luxen közösség is.

Ami engem illet, én imádom a forradalmat, márpedig ez forradalom lesz.

– Vannak mások is – tette hozzá Paris –, akik a maguk javára fogják kihasználni a helyzetet. A zavarosban halásznak majd.

Nagyot nyeltem, mert eszembe jutott az a ronda százalékarány, amit Dasher említett.

– Két hegy között vagyunk a völgyben, és az egyik egy kitörni készülő vulkán – állapítottam meg.

Daemon a szemembe nézett. Már tudtam, hogy döntött. Ha a családjáról van szó, az egész világ ellenében is a családját választaná. A kilincsre tette a kezét.

– Nyisd ki az ajtót!

– Biztos vagy benne? – kérdezte Luc még egyszer, ünnepélyesen.

– Csak arra ügyeljete, hogy emberekben ne essen kár! – kértem. Luc arcára boldog, örült mosoly ült ki.

– Hát akkor, itt az ideje, hogy mutassunk a világnak egy kis földönkívüli nagyszerűséget!

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

Daemon

BIZTOS, HOGY EZ VOLT ÉLETEM LEGŐRÜLTEBB DOBÁSA. Nemcsak a Daedalusnak és a Védelmi Minisztériumnak vágtam mindent az arcába, hanem egyszerre megszegtem az összes létező szabályt, ami a luxenek életét irányította. Nem kizárólag a saját sorsomról döntöttem, hanem mindenkiéről. Egy ilyen hatalmas döntés előtt talán kicsit tétováznom kellett volna, újragondolni néhány dolgot, más utat keresni.

Csak hogy nem volt idő. Matthew... Matthew elárult minket, és most csak néhány lépésnyi előnyünk maradt.

Ahogy mondtam: a világot is felperzselem, hogy megvédjem Katet.

A családomra ugyanez vonatkozik. Ez is tűz lesz, csak kicsit másféle.

Az emberek máris megnéztek minket, kíváncsiak voltak, miért hagyjuk ott a kocsit. Hátrasétáltunk Archerékhez. Tisztában voltam vele, hogy Dawsonnal ketten elég nagy feltűnést keltünk.

- Már tudom – állította le Archer a motort. – Szerintem örülség, de beválhat.
- Mi örülség? – kérdezte Dee az első ülésről; nem mulasztottam el megjegyezni magamban, hol ül. Biztosan alig várta már, hogy átmászhasson, miután Dawson kiszállt.
- Gyakorlatilag csapdába estünk a kocsisorban – feleltem az ablakhoz hajolva. – Elöl lezárták az utat, és egy csoport katona átkutatja a járműveket.

Beth levegőért kapott. – Dawson...?

- Minden rendben. – Dawson máris az ajtónál termett, és kinyitotta. – Gyere!

Beth kicsússzam a terepjáróból, és odaállt mellé.

- Csinálunk némi felfordulást, hogy eltereljük a figyelmüket – folytattam kettejüket méregetve. Valami más is volt a háttérben, nem csak a családra jellemző túlféltés, de erre igazán nem maradt idő. – Remélhetőleg sikerül megtisztítanunk az utat, és egyúttal el is húzhatunk innen a francba.

- Nevezz nyugodtan akadékoskodónak, de hogyan fogjuk felosztatni ezt a rohadt dugót úgy, hogy utána mi is kijussunk? – kérdezte Andrew.

- Úgy, hogy nem csak egy kis zúrt okozunk – magyarázta Archer, és kinyitotta az ajtót; kénytelen voltam hátralépni. – Úgy világítjuk ki a

Vegas Stripet, ahogy még soha nem volt kivilágítva. Dee szeme elkerekedett.

- Megmutatjuk az igazi alakunkat? – Aha.

Ash előrehajolt.

- Megbolondultatok?
- Az könnyen lehet – vágtam rá, és kisöpörtem a szememből egy hajtincset.

Archer karba tette a kezét.

- Ugye, nem kell külön emlékeztetnem benneteket, hogy amikor beszálltatok ebbe a kocsiba, beleegyeztetek gyakorlatilag mindenbe? Ez a helyzet része annak a mindennek, amiről Paris beszélt.

- Hé, én nem tiltakoztam – vigyorgott Andrew, és ki is pattant. – Akkor most megmutatjuk magunkat?

Kat fintorgott, amin majdnem felnevettem. Andrew nagyon is izgatottnak tűnt. Megállt a kocsiorránál.

- Nem is hiszed, milyen nagyon szerettem volna már megrémíteni pár embert – közölte.

- Nem is tudom, hogy ezen most megsértődjek-e – mormolta Kat. Andrew kacsintott. Kedvem lett volna rá mordulni.

- Te már nem vagy éppen ember – mutatott rá Andrew. – Mikor csináljuk? Csak pár perc hiányzott még ahhoz, hogy teljesen besötétedjen.

- Most. De figyeljetek oda, hogy ne keveredjünk egymástól túl messzire! Mindig tartsuk szemmel egymást! Vagy én, vagy... – A következő szavak szinte fizikai fájdalmat okoztak. – Vagy Archer tudatja mindenkivel, mikor biztonságos megindulni kifelé. Ha a kocsik addigra eltűnnek...

- Istenem, remélem, nem – nyafogott Luc.

- ...ha eltűnnek – folytattam, és megrovón néztem rá – , a második legjobb megoldást választjuk. Ne aggodalmaskodj! Rendben?

Néhányan bólintottak. Ash még mindig úgy nézett, mintha elvesztettük volna az eszünket, de Dawson odanyúlt, és kihúzta a terepjáróból.

- Szeretném, ha megtennél nekem valamit – kérte. – Valami nagy szívességet.

- Micsodát? – nézett rá Ash komolyan.

- Kérlek, maradj Bethszel! Tartsd távol a sűrűjétől, és vigyázz rá, ha valami félresikerül. Megteszed nekem? Ő az életem. Ha valami történik vele, az velem is megtörténik. Érted?

- Persze – vágta rá Ash, és mély levegőt vett. – Majd vigyázok rá, amíg ti tébolyult szentjánosbogárként rohangásztok fel-alá.

- Én is be tudok szállni, Dawson – tiltakozott Beth. – Nem vagyok...

- Baby, tudom, hogy képes vagy rá – fordult felé Dawson, és a kezét Beth arcára tette. – Nem gondolom, hogy gyenge vagy, de vigyáznod kell.

Beth olyan arcot vágott, mintha vitatkozni akarna. Egyszerre tört rám a türelmetlenség és az aggodalom a testvérem miatt. Isten a tanúm, épp elég időt töltöttem én is azzal, hogy Katet lebeszéljem róla, hogy a kivégzőosztag elé fusson. Jut is eszembe...

– Ne is kezd! – mondta Kat rám se nézve. Halkan felnevettem.

– Túl jól ismersz, cica.

Beth beadta a derekát, és Ash gondjaira bízta. Éppen ideje volt, mert néhányan már követték is a példánkat: kiszálltak, és a kocsik között sétálgattak. Az egyik fickó egyenesen felült az autója motorháztetejére, és kinyitott egy sört, azt kortyolgatta, amíg nézte, miként fordul az alkony sötétségbe. Azt a sört én is elfogadtam volna.

– Készen állsz? – kérdeztem Andrew-tól. Megroppantotta a nyakát. – Ez remek lesz – felelte.

– Legyetek óvatosak! – kérte Ash.

– Minden rendben lesz – bólintott Andrew, azzal nagy lépésekkel elment mellettem. – Jelenetet csinálni? Nem gond!

Megfordultam, akaratlanul is visszafojtottam a lélegzetemet. Nincs visszaút. A szemem sarkából láttam, ahogy Ash a zsúfolt úton át a felezővonal felé tereli Betht. Néhány szorosan egymás mellé nőtt pálmafa alatt álltak meg végül.

– Maradj mellettem! – mondtam Katnek. Bólintott; Andrew-t nézte, aki könnyedén kerülgette a kocsikat.

– Nem megyek sehova – mondta, majd az ajkába harapott. – Szinte el se hiszem, hogy tényleg megcsináljátok.

– Én se.

Rám pillantott, aztán elnevette magát. – Meggondoltad magad?

– Kicsit késő van már ahhoz – mosolyogtam rá.

És úgy is volt: Andrew akkor lépett ki a járdára, és elindult egy gigászi kalózhajó felé. Mögötte kisebb tömeg gyűlt össze, többek nyakában kamera lógott. Tökéletes.

– Mit gondolsz, mit fog csinálni? – kérdezte Kat, majd újra beharapta az ajkát. Meg kell hagyni, nagyon igyekezett bátornak tűnni, de a keze remegett, és a szeme folyton a kanyar felé rebtent, ahol majd a Daedalus emberei megjelennek. Erős volt, én pedig ámulva néztem.

– Hogy mondtad a múltkor? Azt a világítás játék-trükköt fogja alkalmazni.

– Az buli lesz – csillant fel Kat szeme.

Andrew közben felugrott az alacsony támfalra, amelyhez a hajót rögzítették. Megdermedtem, mert többen felé fordultak. Az idő mintha egy teljes percre megfagyott volna, aztán Andrew idétlenül, szélesen elvigyorodott, és széttárta a karját.

Testének körvonala elmosódott. Kat levegőért kapott mellettem.

Az aprócska változást eleinte senki sem vette észre, de aztán Andrew egész teste ruhástól elködösült – a tömeg mormolása felerősödött –, végül pedig eltűnt. Volt, nincs.

A meglepett kiáltozás crescendóvá erősödött; izgatott rikoltások és zavart kérdések szimfóniája kavargott a levegőben. Az autósok a kormány mögül bámultak ki, a gyalogosok megálltak a zsúfolt járdán, és persze egymásba szaladtak.

És akkor Andrew újra megjelent, ezúttal már a valódi alakjában. Két méternél is magasabb volt, és fényesebben ragyogott, mint bármelyik csillag vagy tábla a kaszinókon. Fehér fényét kékes árnyalat színezte – olyan volt, mint egy világítótorony, magára vonta mindenki figyelmét.

Csend lett. De olyan csend, hogy hallani lehetett volna, ha egy tűt leejtenek.

Aztán mennydörgésszerű tapsvihár tört ki, elnyomva a káromkodásomat. Ott állt egy átkozott kalózhajó előtt, úgy ragyogott, mintha egy atombombát dugtak volna fel neki, az emberek pedig megtapsolják?

Paris lépett mellém.

– Szerintem Vegasban ennél már furább dolgokat is láttak – jegyezte meg kuncogva.

Ebben volt némi igazság.

A tömegben felvillant néhány vaku. Andrew, aki a jelek szerint színpadra született, meghajolt, kiegyenesedett, és táncolt egy kicsit. A szememet forgattam. Ezt komolyan gondolja?

– Azta...! – bökte ki Kat, és döbbenten leejtette a kezét. – Ezt most rosszul láttam.

– Itt az ideje, hogy beszálljak – felelte Paris, és előrelépett. A szomszédos sávban járt, egy középkorú férfi BMW-je mellett, amikor valódi alakjába váltott.

A fickó kiugrott a kocsijából, és elhátrált.

– Mi a fene folyik itt? – kiáltotta.

Paris a kocsikat kerülgette; a kalózhajó és Andrew előtt összegyűlt csoportosulás felé haladt. Pár lépésre megállt, a fénye felvillant, és hőhullám szakadt ki belőle. Jó pár bámészkodó sietve ellépett az útjából.

Odébb Dee pattant fel egy autó tetejére. Kihúzta magát, hagyta, hogy a könnyű szél megmeglebbentse a haját, aztán néhány másodperc alatt ő is átváltozott. A kocsiban ülő pár kimenekült alóla, a járdára szaladtak, onnan bámultak rá szájtátva.

Dawson következett. Beth és Ash közelében maradt, a bedugult út túloldalán. Amikor váratlanul felragyogott, többen felkiáltottak ijedtükben.

– Cica, maradj mellettem! De komolyan.

Kat határozottan bólintott.

A távolból már hallottam a helikoptert. Kétségkívül visszajön, hogy tegyen még egy kört a belváros felett. Ideje volt igazán nekilátni.

Az emberek most már nyugtalankodni kezdtek. Az érzés összesűrűsödött a forró, párás levegőben, engem is viszketeggé tett, amikor eleresztettem emberi álcámat.

Mintha valaki megnyomta volna a pillanat-állj gombot, az emberek megdermedtek körülöttünk. Okostelefonjaikat meg a kamerákat szorongatták, az arcukra kiült csodálatból meglepetés lett, aztán zavar, végül megérkezett a félelem is. Össze-összenéztek, mások elhúzódtak

Andrew közeléből, bár a többiek miatt nem jutottak messzire a járdán.

Kicsit feljebb kellene csavarni a kanócot, hallottam Dawsont a gondolataim között. Látod azt a Kincses Sziget táblát? Mindjárt lelövöm onnan.

Vigyázz, hogy senkinek ne essen baja!

Dawson hátralebegett egy kicsit, aztán felemelte a karját – pont úgy nézett ki, mint aki le akar szedni az égről egy csillagot. Zizegett körülötte a levegő a statikus elektromosságtól. A Forrás ereje fellobbant, kígyóként tekeredett végig a karján, aztán fénysugárként tört ki a kezéből. Átívelt a négysávos út felett, a kalózhajó tetejére, és beetalált a fehér táblába.

Egy pillanatra villámfény változtatta át az éjszakát nappallá. Az erő lecsorgott a táblán, és szikraesőként záporozott ki az alatta lévő koponya szemüregében.

Andrew a miniatűr Velence szépen, aranyszínben kivilágított tornyát nézte, aztán felém fordult. Előrehajolva magamba gyűjtöttem a Forrás erejét. Igazán olyan volt, mint mélyet lélegezni, miután percekig töltöttél a víz alatt. Azután az én kezemből is kilövellt a fény, egyenesen a toronyba. Tűzijáték-sorozatként robbant fel a világítása.

Az emberek nagyjából ekkorra jöttek rá, hogy ez most nem előadás, nem is optikai csalódás, és főleg nem olyasmi, amit célszerű körülállni és mutogatni rá. Valószínűleg nem értették, mit látnak, de akármilyen ösztönük irányította is a menekülést, az most bekapcsolt.

Onnantól kezdve minden a túlélésről szólt számukra: arról, hogyan kerüljenek minél távolabb a nagy, gonosz ismeretlentől, ugyanakkor azonban le is akarták fényképezni a látványosságot.

Az ember csaknem veleszületett késztetése, hogy mindent lefotózzon, csodálatra méltó.

Felbolydultak, akár a hangyák, minden irányba egyszerre rohantak, a kocsijukat is otthagya siettükben. Kiáramlottak az utakra – különböző formájú és méretű egyének folyama –, lökdösték, taszigálták egymást, hasra estek a saját lábukban. Egy fickó megtaszította Katet, távolabb lökte a terepjárótól. Egy pillanatra elvesztettem szem elől a nagy felfordulásban.

Előrerontottam, az emberek úgy váltak szét előttem, mint a Vöröstenger hullámai Mózes előtt. Ideges kiáltozásukat bosszantó zümmögésnek éreztem.

Kat!

– Itt vagyok! – A válaszát a fülemmel és a gondolataimban is meghallottam. Megkerült egy nőt, aki ijedtében dermedten állt meg előttem; az asszony arcára kiülő sokk enyhe büntudatot keltett bennem, de aztán Kat már ott is volt, és elkerekedő szemmel nézett rám.

– Szerintem elég sokan figyeltek – közölte zihálva.

Gondolod? Megérintettem a karját, és a bőréről az ujjaimra pattanó, üdvözlő szikra boldoggá tett.

Luc jelent meg mellettünk, Archer társaságában.

– Nem kellene eltakarítani az útból néhány kocsit?

Jó ötlet. Vigyázz Katre!

Az előttünk elnyúló kocsisorra összpontosítottam. Négy sáv, zsúfolásig telve mindenféle autóval. Volt olyan, amelyik már az utolsókat rúgta, de akadt drága luxusjárgány is, amit igazán sajnáltam összekarcolni.

– Segítek – lépett mellém Archer.

Beállt az egyik sávba, miközben én a Hummer előtt parkoló kocsikra összpontosítottam. Ellökni bármit jóval egyszerűbb volt, mint magunk felé húzni, hiszen csak ki kellett eresztetni az energiát, akár egy lökéshullámot.

Kinyújtottam a karomat. Az előttem álló autó megremegett, zörögtek az illesztései, nyikorgott a lengéscsillapító – végül oldalra csúszott. Egyik a másik után sorra megadta magát, mintha egy láthatatlan óriás söpörte volna félre őket. Megtisztítottam az utat, ameddig csak elláttam, aztán visszahúztam az erőt. Tudtam, a Daedalus mostanra már biztosan figyel ránk.

Visszanéztem Andrew-ra. Úgy lődözött az energiasugaraival, mintha élet-halál harcot vívna, egy üres turistabusz mögé bújt tizenéves srác pedig filmezte.

Nyugalanság szivárgott belém. Pillanatokon belül felkerül az egész a YouTube-ra. A távolból már hallottam a szirénákat is, de a mögöttünk feltorlódott autók miatt alig hittem, hogy hamar ideérnek.

– Nézd! – kiáltotta Kat, és felmutatott az égre. Egy helikopter körözött felettünk, reflektorának fénye Andrew-ra vetült. Nem a katonaság volt. Egy hírcsatorna emblémáját láttam a helikopter oldalán.

A francba! Ők értek ide előbb.

– Ez élő közvetítés lesz – lépett hátra tágra nyílt szemmel Kat. – Élőben adják. Mindenhol láthatják.

Nem is értem, miért nem fogtam fel ezt addig a pillanatig. Nem mintha nem fogtam volna fel, mit jelent, amit teszünk, de a médiahelikopter látványa Vegas egén most komolyan ráébresztett. A képeket átveszi a stúdió, onnan pedig másodperceken belül az egész ország. A kormányzat talán letilthat néhány videót a portálokról, akár szöveget is, de ezt, ezt nem tudják megállítani.

Az emberek, akik éppen a tévéjük előtt ülnek, és figyelik, mi történik, nem értik, mit látnak, csak azt sejtik, hogy valami nagyszabásút.

– Valami történelmit – tette hozzá Luc, vagyis megint hallgatózott a gazfickó. – Megcsináltad, haver. Ezt nem lehet visszazárni a palackba. Az emberiség megtudja, hogy nem ők az egyedüli lakók ezen a bolygón.

Hát igen... ez történelmi lesz.

Végigtekintettem az úton. Még mindig sokan bámulták Andrew és Dawson ragyogó produkcióját – ide-oda cikáztak mögöttünk az úton, az autók között, mint abban a régi békás videojátékban.

És az emberek világszerte ezt látják.

Ezt semmiképpen nem lehet kimagyarázni. A Daedalus nagyon ki fog akadni.

– Ezt akartad, nem? – Archer összevonta a szemöldökét, mert akkor egy ember is átrohant az úton. – Nyilvánosságot. Hát, megkap...

Két hotel között ekkor feltűnt egy hatalmas fekete helikopter. Nem kellett zseninek lenni ahhoz, hogy felismerjük: ezt már a katonaság küldte. Nem világított le, mint az Andrew és Dawson megmozdulásait követő híradósok, csak megkerülte a Kincses Szigetet, és eltűnt a szálloda széles tömbje mögött. Egyre kényelmetlenebbül éreztem magam. Az ujjaimat Kat csuklójára fontam, és Dawsonért kiáltottam.

Egy piros BMW tetején kuporogva torpant meg, valódi alakjában. Amikor megérezte, mit érzek én, lepattant onnan, elkapta a mögötte álló kocsin tornázó Deet is, és lerántotta az autók közé.

Egy pillanattal sem korábban a kelleténél.

A fekete helikopter kibukkant a hotel mögül, és magasra emelkedve oldalra húzódott, mintha a megfelelő szöget keresné...

– Nagyon rossz érzésem van – jelentette ki a hátráló Luc. – Archer, nem gondolod, hogy...

Én láttam meg először. Csak egy apró szikra volt a katonai madár hasán, semmiség – kicsiny fényvillanás, amitől igazán nem kellett volna halálra rémülve megtorpannom.

Amit a helikopter kiköpött, emberi szem számára követhetetlen sebességgel repült, de a sötétkék égen kirajzolódó fehér füstcsík elárult mindent, amit tudnom kellett.

Megpördültem, magamhoz rántottam a döbrent Katet, és vele együtt a meleg járdára vettem magam, majd fölé borultam, hogy a testemmel védelmezzem. Hangos csattanást hallottunk, Kat összerándult a karomban. Még szorosabban öleltem magamhoz.

A félelem súlya kőként nehezedett rám, a düh mart belülről, mint a sav. A híradós helikopter imbolygott a levegőben, a farkából füst gomolygott. Át-átfordulva, egyre mélyebbre merülve tűnt el a kalózhajó mögött, végül egyenesen belezuhant a Kincses Sziget szállodába.

A robbanás megrázta az autókat. Kat sikoltva próbált megfordulni a karomban, hogy felnézhesen, de én nem akartam, hogy lássa. A mellkasomhoz szorítottam az arcát, és nem eresztettem. Tudtam, hogy forrónak érzi az érintésemet, ilyen hosszan szinte elviselhetetlennek, de akkor sem akartam, hogy ezt lássa.

Archer dermedten állt a Hummer mellett.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Daemon

OLYAN PÁNIK TÖRT KI, amit még sosem tapasztaltam azelőtt. Az emberek – akik még tehették – kirohantak a szállodából, és elárasztották a tereket, utcákat.

Még mindig a valódi alakomban felemeltem Katet a járdáról. Mondott is valamit, de a hangja elveszett a rikoltozásban. Krisztusom, erre nem számítottam! Sosem gondoltam, hogy emberekre fognak támadni, de alábecsültem, meddig képesek elmenni, hogy titokban tartsanak minket.

– De hát már késő – kiáltott Luc, és elkapta egy nő karját, aki megbotlott és térdre esett. Felhúzta; a nő arcának egyik felén csak nyers szövet és égett bőr maradt. – Nem vonhatják vissza a tényt, hogy már látták. És nézd!

Elfordultam, elfordítottam Katet is. Túl hosszan nézett a nő megégett arcába. A férfi, akinek a kocsiján Dee korábban táncolt, most minket filmezett a mobilján.

Hogy eltakarjam Katet, visszafordultam Luc felé. A kezét a nő homlokára tette; amaz szobormereven állt előtte. Luc meggyógyította.

– Eredj! – utasította végül. A nő csak rámeredt. Valami jelmezt viselt: bőr melltartót és szoknyát. – Eredj!

A nő elbotorkált.

– Jönnék! – kiáltott ránk Archer.

És valóban jöttek.

A járdákon surrantak előre a kommandósszerelésbe öltöztetett férfiak. Nem a vegasi rendőrség kötelékében szolgáltak, hanem a

Daedalusében. Katonák. És nagy puskákat hoztak.

PEP-fegyvereket.

Ők lőttek először; a vörös fénysugár Andrew felé villant. Andrew leugrott egy alacsony válaszfalról, hogy kitérjen a lövés elől, majd támadásba lendült. A kezéből kiszakadó energianyaláb a közeledő kommandósok előtt csapódott a betonba. A járda megrepedt, felpúposodott, jó néhány katonát ledöntve a lábáról. Újabb lövések vörös fénye villant.

És még többen jöttek – a fekete ruhások mögött megjelentek a terepszinűek is.

– Basszus! – nyögte Archer. – Ez egyre rosszabb.

Köszönöm a felvilágosítást, Seggfej őrmester, vágtam rá. Katet a hátam mögé löktem, és erőből beletapostam a betonba. Repedés futott végig az úton. Felemeltem a karomat, és hagytam, hogy a Forrás ereje átfolyjon rajtam.

Egy Mercedes állt előttem. A lökhárítójára tettem a kezemet, és feltöltöttem elektromossággal a karosszériát, aztán felemeltem, mint egy nagy frizbit, és a közeledő katonák felé lendítettem. Szétszaladtak, mint a csótányok. A kocsi egy pálmafáig gurult, azt ledöntve állt meg.

Vörös fény villant, a sugarak a fejünk felett száguldottak el – egy

Archer és köztem suhant át, veszedelmes közelségben Luchöz. Lassan megfordultam.

Na, nem! Azt már nem!

Irányíthatatlan hullámban tört ki belőlem az energia, a még talpon álló öt katonából négyet visszalöktem egy turistabuszig. Jobbról valaki újra lőtt. Megpördültem, elrántottam Katet. Paris száguldott el előttem. Belecsapódott Lucbe, és kilökte a PEP sugara elől.

A lövés Parist találta el.

Megrándult, megmerevedett, a teste emberiből luxenné vált, majd vissza. Az energia végigszáguldott a testén, a könyökénél és a térdénél tört ki. Paris elernyed, a fénye elhomályosult, végül összeesett.

Derengő kékes folyadék gyűlt tócsába alatta.

Halott volt.

Luc torkából földöntúli hang szakadt fel. Ragyogó fényburok villant fel körülötte, váratlanul méterekre emelkedett a levegőbe. Statikus elektromosságtól telített aurájában apró villámok cikáztak. Egyet villant a fénye, élesen, mint a déli nap – és a katonák sikoltozni kezdtek. Égő hús szaga terjengett.

Pisztolyok dörrenése hallatszott, ólomgolyók zizzentek el a fülem mellett, a kocsikba csapódva. A jelek szerint megérkezett a lovasság a jó öreg kézfegyverekkel.

Dawson röppent el mellettem, éppen csak hozzáért egy kombi hátuljához, mire az felröppent, és a turistabuszhoz szegezte a katonákat.

Maradj mögöttem! – figyelmeztettem Katet, amikor éreztem, hogy kiaraszolna.

Segíthetek.

Meg is halhatsz, szóval maradj veszteg!

Éreztem forró dühét, de összeszorította a száját, és veszteg maradt. Voltak nagyobb gondok is. Nehéz csikorgás vont a magára a figyelmünket. Mégsem bizonyult jó ötletnek, hogy megtisztítottuk az

utat: a füstből egy rajnyi Humvee bontakozott ki, és egy... Az ott egy tank?

– Ez vicc – állapította meg Kat. – Mit akarnak azzal csinálni?

A löveg felénk fordult, mi pedig csak álltunk ott, mint egy neonfelirat: KÉRJÜK, IDE LŐJENEK, KÖSZÖNJÜK!

– Bassza meg! – szisszent fel Archer.

Andrew rontott át a kocsik között, az öklével átütötte egy teherautó motorháztetejét. Lángok lobbantak: Molotov-koktélt csinált a csapatszállítóból. A katonák sietve másztak le a platóról, másodpercekkel azelőtt, hogy az egész rájuk robbant volna. Az M1 úgy repült a levegőbe, mint egy tűzijáték-rakéta, végigpörgött a sugárúton, végül a miniatűr Velence kertjeit letarolva a parkolóban állt meg.

A szívem úgy zakatolt, mint a légkalapács. Az akaratom erejével felemeltem az útburkolat feltépett darabjait, és a katonák felé hajítottam, hogy meghátrálásra kényszerítsem őket. Minden felfoghatatlanul gyorsan történt. A katonák egyre csak jöttek, Luc pedig teljes erőbedobással vadászta le őket. A rendőrök is megérkeztek, végigrohantak a Sugárúton, és mindenre lőttek, ami mozgott. Emberek – ártatlan emberek – kuporogtak sikítózva az autók között. Dee megpróbálta leterelni őket az útról, a viszonylagos biztonságba, de mind dermedten, rettegve néztek rá. Elvégre fénylett, mint egy átkozott diszkógömb.

Egy házaspár előtt, akik két gyereket szorítottak magukhoz, ember alakba váltott.

– Tűnjenek el innen! – kiáltott rájuk. – Induljanak, most azonnal!

Egy pillanatig tétováztak, de aztán felkapták a gyerekeket, és elszaladtak hátrafelé, ahol Ash még mindig Beth felett őrködött.

Vörös fény villant az arcom előtt. Megpördültem. Fehér fény felelt, és hallottam, hogy egy test lezuhan mögöttem. Kat jelent meg előttem, a szeme izzott. Lassan hátranéztem. Egy katona hevert a földön, élettelen kezében szorongatva a PEP-fegyvert. – Tudok segíteni – ismételte Kat.

Megmentetted az életemet, fordultam vissza hozzá. Ez annyira szexi.

A fejét rázta, felszegte az állát.

– El kell tűnnünk... ó, istenem, Daemon! Daemon!

Látván Kat félelmét, a szívem megugrott. Felé léptem, de akkor már éreztem is, mélyen, minden porcikámban. Láttam, hogy Dawson megtorpan, Andrew visszafordul.

A Caesar's Palace és a Bellaggio hotel neonfényei felett fekete felhők száguldottak felénk, elhomályosítva a csillagokat. Csakhogy nem felhők voltak, nem is denevérraj. Hanem arumok.

Katy

A DOLGOK PILLANATOK ALATT FORDULTAK ROSSZRÓL RETTENETESRE. Amikor Daemon bejelentette a tervét, még nem hittem, hogy ez lesz a vége – egészen, amíg a katonaság le nem szedte az ártatlanokkal teli helikoptert. Mi csak meg akartuk lepni őket, némi káoszt terveztünk, aminek a leple alatt megléphetünk.

Háborút nem akartunk indítani.

Most viszont Paris meghalt, és ami felénk tartott, rosszabb volt, mint a legrosszabb rémálmaink.

Egy pillanatig sem gondoltam, hogy a felénk száguldó árnyékok felbukkanása véletlen. Igaz, elég sok luxen-fény villog errefelé, de hogy a sivatagban csak úgy megjelenjenek az arumok, és csatlakozzanak a bulihoz? Zéró az esélye.

A Daedalus miatt voltak itt, ugyanis nekik dolgoztak.

A sötét felhő feloszlott az égen, olajpatakokra bomlott. Lecsorgott a

Caesar's Palace mögé, majd az épület oldalán át tört elő újra. Üvegszilánkok és törmelék záporozott utánuk.

Kinyitottam a számat, hogy sikoltsak, de nem jött ki hang a torkomon.

Az egyik arum végigszáguldott a Sugárúton, olyan gyorsan, hogy egy másodpercébe se telt, és elérte a célját. Megkerülte a Hummer hátulját, és nekivágódott Andrew-nak, méterekre a levegőbe emelve a fiút. Ash rémült sikolya szakított ki a dermedtségéből. Az arum röptében öltött alakot, a bőre fekete volt és fényes, mint az obszidián. Úgy dobta el Andrew-t, mintha valami rongybaba volna.

Egy másik követte a kocsikat kerülgetve. Elkapta a zuhanó Andrew-t, és ketten a zsákmányukkal együtt belemerültek a Kincses Sziget medencéjébe.

Daemon elrúgta magát a földtől. Egyet villant a fénye, és ő is a levegőben volt. Elkapta az első arumot, hogy távol tartsa a medencétől. Sötétség és fény kavargó masszájában száguldottak át az égen. Dawson rohant előre, kerülgetve a PEP-fegyverek vörös villanásait.

Az arum és Andrew felbukkantak a medence felszínén. Az arum hátrahúzta az öklét, aztán teljes erőből Andrew mellkasába ütött. Andrew összerándult, a fénye vibrálni kezdett. Odarohantam volna, de valaki átkarolta a derekamat, méghozzá nem is barátságosan.

A lábam elemelkedett a talajtól. Pánik vett erőt rajtam – ugyanabban a pillanatban láttam, hogy az arum a levegőbe emeli Andrew-t. Újabb fényvillanás, aztán Andrew... ó, istenem...

Ash sikolya erősítette meg, amit már magamtól is tudtam. Láttam, hogy Ash luxen alakjába vált, aztán vissza emberré, mintha nem volna képes irányítani a folyamatot. Energia hullámozott végig az úton.

A következő pillanatban hanyatt hevertem a betonon, a levegő kiszaladt a tüdőmből, és egy ellenző mögé bújtatott arc hajolt fölém. Képtelen voltam teleszívni a tüdőmet, egy pillanatra azt sem tudtam, mihez kezdhetnék. A hitetlen rettegéstől lefagytam. Paris meghalt. Andrew meghalt.

A katona egy különös fegyver csövét nyomta az orrom alá.

– Ne is gondolj mocorgásra! – közölte fojtott hangon.

Az agyam többé nem a megszokott sebességen dolgozott. Felnéztem: a fényes védősisakban a saját tágra nyílt szememet láttam. Az emberi részem kikapcsolt. Felforrt bennem a düh, és jó érzés volt. Nem félelem, nem pánik, nem gyász. Hatalom.

Elengedtem a bennem növekvő sikolyt – olyasféle volt, amire évtizedek távlatából is emlékszik, aki hallja. Nem tudom, miként történt, de a katona fegyverestől eltűnt, körülöttem pedig megrázkódtak, odébb csúsztak, felbillentek az autók. Üvegtáblák pattantak el, apró szilánkok záporoztak az útra és rám, de a csípéseket semmiségnek éreztem.

Kit érdekel, hova lett a katona? Eltűnt, és csak ez számított. Feltámaszkodtam, körülnéztem. A Kincses Sziget és a Caesar's Palace épülete lángokban állt, a Mirage-ból dőlt a füst. A kocsik ablaka kitört, mindenfelé testek heverték. Még sose láttam korábban ilyen pusztítást, a való életben nem.

Daemont és a barátaimat kerestem; Daemont találtam meg elsőnek. Egy arummal verekedett, elmosódó fehér és fekete foltok látszottak csak belőlük. Archer a medencébe esett arummal küzdött, Dee Andrew élettelen testét húzta ki a vízből. A hajából az arcára csorgott a víz. Átemelte a medence falán, és magához ölelte. Az egész lelkem belefájdult a látványba.

Ash még mindig Betht őrizte, ember alakjában; láttam rajta, hogy majdnem kettészakad, mert megígérte Dawsonnak, hogy segít, de rohanna a testvéréhez. Neki segíthettem. Vigyázhattam Bethre, hogy Ash odamehessen, ahová kell.

A katonai helikopter visszafordult, és megállított. Archer jelent meg a semmiből. A Forrás ereje derengett körülötte. Előrenyújtotta a karját; fehér fénysugár találta el a helikopter hasát, és visszalökte a kaszinók felé.

A találat fülsiketítő robajjal járt; a felrobbanó helikopter bevilágította az éjjeli eget. Mire Archerre néztem volna, már ott sem volt. Mint egy nindzsa. Jézusom.

Megvetettem a lábamat a repedezett aszfalton, és felmértem a Bethhez és Ashhez vezető utat. Luc lefoglalta a katonákat, legalábbis azt a néhányat, ami megmaradt... még mindig éreztem a gyomorkavaró szagot, és emlékeztem, mire voltak képesek az originek. Úgy tűnt, a „gonosz kis tűzgyújtók” jelzőt is hozzá lehetett csapni riasztó leírásukhoz.

Nekilódultam, rohanva kerültem meg egy felfordított teherautót.

Beth rám pillantott; a karjait óvó mozdulattal fonta saját maga köré. Úgy tűnt, retteg. Elértem egy kidöntött pálmáig; már egészen közel jártam.

És akkor valami hátralökött.

Egy teherautó oldalának csapódtam; beleremegtem, a fejem hátravágódott. A fájdalom végignyilalt a hátamon. Elhomályosult előttem a világ, lecsúsztam a betonra. Jesszusom, de fájt!

Lassan pislantottam, hogy kitisztuljon a látásom, aztán nyögve oldalra fordultam, és leraktam a kezemet a földre. Remegett a karom, amikor megpróbáltam feltolni magamat. Úgy éreztem, mintha a belső szerveimet átrendezték volna. Muszáj lett volna fel...

Sötétség szivárgott a látóterembe, és csak egy pillanat múlva jöttem rá, hogy nem azért, mert kerülget az ájulás. Libabőr kúszott a karomra, valami hideg simult hozzám.

Egy arum.

Lehasaltam, bekúsztam a teherautó alá, hogy nyerjek egy kis időt, amíg visszaszerezhetem az erőmet és a képességeimet. Olaj és kipufogófüst szaga marta a torkomat. Összeszorított szemmel másztam tovább, azzal sem törődve, hogy az aszfalt lehorzsolja a bőrömet. Kijutottam a másik oldalon, akkor megkerültem egy kombit, és abba kapaszkodva álltam talpra.

A teherautó remegni kezdett, aztán odébb siklott. Az arum ott állt a helyén, emberként, sápadt volt, és furcsán szép – hideg, apatikus eleganciája megakasztotta a lélegzetemet, viszolygással töltött el.

Lassú, ijesztő mosoly kúszott az arcára, amely úgy hatott rám, mintha hideg huzat csapott volna meg.

Nem szólt semmit, csak felemelte a karját.

Felkavarodott a levegő körülöttem; hátrabotlottam. Mögöttem rázkódtak a pálmák, nyikorgott a fém. Felüvöltött a szél – az utolsó pillanatban buktam le. A fák kiszakadtak a földből, és az arum felé szálltak. A kocsi kicsúszott az ujjaim közül, mintha ő húzná maga felé.

Egy turistáknak kirakott szórólapállvány pörgött a levegőben. A felszaggatott beton darabjai felemelkedtek, egy pillanatig lebegtek, aztán felé suhantak. Fülrepesztő sikolyt hallottam, és a következő pillanatban egy nőt is felkapott a vihar, hogy ledobja az arum háta mögött. Eggyel több ájult ember hevert a földön.

Mint egy ember méretű fekete lyuk, mindent magához szippantott. Engem is – akármennyire igyekeztem megvetni a lábamat, a szél feléje rángatott.

Az arum a torkom köré fonta jeges ujjait, és hozzám hajtotta a fejét. Nem emlékeztem, láttam-e már egy arum szemét korábban. A leghalványabb világoskék volt, mintha minden szín elszivárgott volna belőle.

– Mi van itt nekünk? – kérdezte fennhangon. Mélyet lélegzett, lehunyta a szemét, mintha megízlelné. – Egy hibrid. ízletes.

Nekem nagyon nem tetszett a gondolat, hogy intergalaktikus késő éjjeli rágcsálnivaló legyek.

Felhúztam a karomat, hogy a Forrás erejével vágjak vissza, de szabad kezével megmarkolta a csuklóm. Fájt. Hideg arcát az enyémhez szorította, a szívem a torkomba ugrott. Az ajka a fülem mellett mozgott. Undorodva megborzongtam.

– Ez fájni fog. Egy kicsit – jelentette ki, aztán hangosan felnevetett.

– Na, jó, rohadtul fog fájni.

Enni fog belőlem.

Az agyamnak az a kis része, ami még mindig működött, úgy vélte, ez pokolian méltatlan módja a halálnak. Mindazok után, ami történt – a Daedalus, a fegyverek, a golyók, minden –, most szárazra szívnak.

Megfeszültem legbelül, feszített a félelem és a düh, az undor és a pánik. Mint amikor egy összenyomott rugó kipattan, a lényem mélyéről szabadult el az energia.

Végigszáguldott rajtam, kiélesítette az érzéseimet. Éreztem a hozzám simuló arumot. Éreztem, ahogy a száját a számhoz közelíti, már csak néhány centi választ el minket. Éreztem a lélegzetvételét, ahogy rajta is végigborzongott a hatalma – és éreztem a mélyre hatoló, erőteljes szívást, amely apró horgokat akasztott belém.

Az arum mellkasára nyomtam a kezemet. A saját energiám úgy áramlott át belé, mintha kitépte volna belőlem. Semmi sem állt közte és köztem, ami enyhíthette volna a hatást – a Forrás ereje egyenesen belerobbant. Vakító fény lobbant, az összepréselt energia szétlökött minket.

Forogtak felettem a csillagok.

Az oldalamra estem, aztán hanyatt gördültem. Az arum a levegőben függött, keze-lába széttárva. Megremegett egyszer, majd még egyszer. A mellkasán fényfolt mutatta a Forrás nyomát. Apró, fehér hasadások hálózta be a testét, végül ezernyi apró darabra szakadt.

Szentséges földönkívüli aprószentek...!

Feltápáskodtam és hátrafordultam. A tekintetem összeakadt egy fiatal férfiével. Úgy nézett rám, mint akit robotpilóta irányít: mindent lát, de semmit sem fog fel belőle. Együtt tudtam vele érezni. Biztos, hogy az én arcomon is hasonló mi a franc? kifejezés ült, amikor megláttam, hogy Daemon megállítja a teherautót, és rájöttem, hogy valami nem emberivel van dolgom.

Talán most is ugyanolyan arcot vágtam éppen.

A kezére néztem. Az okostelefonját szorongatta. Mindent, de mindent felvett vele. Például az arcomat is. Elég nagy ostobaság volt abban a percben emiatt aggódni, főleg azt is figyelembe véve, amit azon kívül felvett, de az jutott eszembe, hogy ha az a videó felkerül a netre, úgy fog elterjedni, mint a többi ostoba mém.

Nem így akartam anyu tudtára adni, hogy még élek. Talán nem vagyok egészen jól, de mindenképpen élek.

Csak hogy késő volt már ezen gondolkodni.

A fickó felé léptem, hogy elvegyem a telefonját, de akkor hirtelen magához tért és elrohant. Utána futhattam volna, de súlyosabb gondjaim is voltak nála.

Füst és halál szaga töltött be mindent. Visszatámolyogtam oda, ahol utoljára láttam a többieket – a piros turistabusz lett a célpontom.

Minden sejtem sajgott.

Felmértem a károkat. A PEP-fegyverek akkor sem voltak ártalmatlanok, ha éppen nem luxent vagy hibridet találtak el. Törött, megolvadt vagy kidőlni készülő lámpaoszlopok szegélyezték az utat, mindenhol apró tüzek lobogtak.

És mindenhol holttestek heverték.

Elcsoszogtam mellettük, fintorogva vettem szemügyre megolvadt, megperzselt ruháikat, elszenesedett bőruket, tépett szélű sebeiket. Ennyi ártatlan ember halála értelmetlenségnek tűnt. A luxenek világítottak, mint a villanykörtek, és még minket, hibrideket is könnyen észrevehettek. Úgy tűnt, a katonaság nem is törődik vele, hányan vesznek oda a támadásban. Megőrültek?

Persze tudtam, hogy fogják beállítani a dolgot – hogy a mi hibánk volt, a luxenek hibája, még akkor is, ha a katonaság lőtt először, ők ölték meg az első civileket.

Felfordult a gyomrom a látványtól, de gyalogoltam tovább, amíg meg nem éreztem a tarkómra kúszó ismerős bizsergést. Felemeltem a fejemet. Daemon ember alakjában verekedett egy katonával. A katona éppen bevitt neki egy jobbhorgot, amitől a szívem a torkomba ugrott, de Daemon válaszul egyetlen csapással kiütötte.

Rám nézett, összekapcsolódott a pillantásunk. Csapzott haja a homlokára, halántékára tapadt, a szeme gyémántként világított. Megkönnyebbülten rázta meg a fejét: a szemében elviselhetetlenül lángoltak az érzések.

Távolabb vörös fény villant. Újra ráébredtem, milyen hihetetlenül veszélyes ott állni. Továbbstettem, és megláttam, hogy Ash és Beth éppen megkerül egy felfordított Humveet. Örültem, hogy élve látom őket, bár Ash szeméből csorogtak a könnyek. A testvére...

Mélyet lélegeztem. Olyan sok...

– Kat! – ordított rám Daemon, ugyanakkor hátulról erős karok fogtak át. Ösztönösen szabadulni akartam, de hátrarántottak, egyetlen pillanattal az előtt, hogy a PEP-fegyver vörös fénye elvillant ott, ahol álltam. A fegyveres követte, egyenesen Beth felé tartott.

Meghallottam Dawson dühödt üvöltését. Az idő lelassult. A karok ellazultak körülöttem, Archer hangja csengett a fülemben. Daemon rohant, kocsikon ugrott át.

Ash Beth felé fordult, sebesen, mint egy puskagolyó. Átkarolta és elfordult vele, elhúzva Beth-t az útból.

A lövés Ash hátába csapódott.

Fény cikázott végig a gerincén, felragyogott vénái hálózata. Hátrafeszült a nyaka, a lába megbicsaklott. Térdre esett, de hiányzott belőle szokásos kecsessége.

Aztán nem mozdult.

Kirántottam magam Archer szorításából, és ugyanakkor értem Ash mellé, mint Daemon. A vállánál fogva fordította meg. Ash szájából kékesen derengő folyadék csordult, a feje élettelenül csuklott Daemon karjára.

Valahol egy férfi sikoltott, de a hang egy émelyítő roppanás kíséretében elhallgatott.

– Ash – szólongatta Daemon. – Ash!

A lány szeme a végtelen égre meredt. Már tudtam, de nem bírtam elfogadni. Ash és én sosem lettünk volna barátok, valószínűleg megmaradtunk volna az „éppcsak nem ellenség” szintjén. De azért Ash rendkívül erős és makacs volt, és én őszintén hittem, hogy ő lesz az a csótány, aki túléli az atomháborút.

Szépséges emberi teste – azok a fájdalmasan szabályos vonások elhalványultak fakuló ragyogásában. Semmi sem maradt Daemon karjában Ashből, csak egy áttetsző héj, ami alól kitűnt az erek hálózata. – Nem – suttogtam Daemonre nézve. Daemon megremegett.

– A pokolba! – csattant fel Dawson; a karját a halkan síró Beth köré fonta. – Ash...

– Megmentette az életemet – zokogta Beth.

Dee Dawson mellett állt, a kezét a szájára szorította. Nem szólt, de minden az arcára volt írva.

– Gyerekek, nagyon el kellene... – Luc jelent meg Daemon mögött, de elharapta a mondatot. – Ó, a francba!

Felemeltem a fejemet, de fogalmam sem volt, mit mondhatnék – minden értelmetlennek tűnt. Távolabb felrobbant egy kocsi vagy valami más.

– Van egy nagy terepjáró, egy háztömbnyire parkol – folytatta Luc.

– Mind beférünk. Indulnunk kell, amíg tiszta a terep. Még több katonát fognak küldeni, és nem fogom tudni mindet elintézni. De ti sem. Lassan elfogy a gőzünk.

– Nem hagyhatjuk itt őket – vetette ellen Daemon.

– Nincs más választásunk – szólalt meg Archer. – Ha még egy perccel tovább maradunk, mi is csatlakozunk hozzájuk. Kat is csatlakozik hozzájuk.

Daemon arcán megrándult egy izom. Fájt érte a szívem. Együtt nőtt fel a Thompson ikrekkel, és tudtam, egy része szereti Asht. Nem úgy, ahogy engem, de ettől nem volt a számára kevésbé fontos.

– Én sem akarom itthagyni Parist – nézett rá Luc. – Nem azt érdemli, hogy hátrahagyjuk, de nincs választásunk.

Ez végre elhatolt Daemon fejébe. Gyengéden letette Ash testét, és megindult.

– Hol a kocsi? – kérdezte komoran.

Luc az út felé intett.

Daemon felé nyúltam, ő pedig megfogta a kezemet. Nem is olyan régen még tízen voltunk. Most heten menekültünk át a kiégett autók, a tetemek és a törmelék között. Egyik lépést tettem meg a másik után, nem engedtem meg magamnak, hogy végiggondoljam a dolgokat.

Luc egy Dodge Journey-t talált, meg egy furgont, de csak az egyikre volt szükségünk. A felismeréstől ismét fájdalmasan belém szúrt a gyász.

Archer ült a Dodge kormányra mögé, Luc mellé huppant.

– Igyekeztek! – sürgetett. – Még mindig van egy kisebb dugó kifelé, de már oszlanak, a blokádot is feloldották. Az emberek menekülnek. El kell vegyülnünk köztük.

Dawson besegítette Betht az egyik oldalon, középen, Dee melléjük ült. Daemon és én a másik oldalon szálltunk be leghátra. Még be se csuktuk az ajtókat, amikor Archer kilőtt.

Hátrafordultam, zsibbadtan néztem a mögöttünk maradó autókat és rémült gyalogosokat. Elhagyjuk a várost. Elhagyjuk Parist, Andrew-t és Asht.

Nem fordultam előre, csak néztem a hátunk mögött égő Vegast.

HARMINCADIK FEJEZET

Katy

AZ UTAZÁS NÉMA VOLT ÉS FESZÜLT. Mindannyian azt vártuk, mikor csap le ránk az egész hadsereg, de nem is tudtuk, mit mondhatnánk.

Végül megfordultam, odabújtam Daemonhöz, a mellkasába fúrtam a fejemet, és magamba szívtam erdőre emlékeztető illatát. A halál és a pusztulás szaga nem tapadt rá, amiért hálás voltam. Ha lehunytam a szememet, és addig tartottam vissza a lélegzetemet, amíg el is pusztult néhány agysejtem, el tudtam képzelni, hogy egyszerűen csak átutazunk a sivatagon.

Nem foglalkozott a biztonsági övvel. Egy idő után távolabb húzott az ablaktól, és a combjai közé ültetett. Nem bántam. Az ölelése mindennél megnyugtatóbb volt. Azt hiszem, neki is szüksége volt erre. Szerettem volna, ha belelátok a fejébe, és kiolvashatom, mit gondol éppen.

A hüvelykujjamat újra és újra végigjártattam a szíve felett, oda sem figyelve rajzolgattam a pólójára. Reméltem, hogy nem gyötri a bűntudat. Ami történt – a halálesetek –, nem az ő hibája volt.

Szerettem volna ezt elmondani neki, de nem akartam megtörni a csendet. Úgy tűnt, a kocsiban mindenki gyászol valakit.

Nekem sosem volt túl szoros a kapcsolatom Andrew-val és Ashsel, Parist alig ismertem, de haláluk ettől függetlenül fájt. Mindegyikük valaki más védelmében halt meg, és az emberek a nevüket sem tudják, nemhogy azt, mit áldoztak fel. De mi tudjuk. A veszteség hosszú időre, ha nem örökre szóló nyomot hagyott bennünk.

Daemon keze felsiklott a hátamon, bekúszott kócos hajamba, végül megpihent a tarkómon. Óvatosan megmoccant, aztán megéreztem, hogy az ajka a homlokomhoz ér. Összeszorult a szívem és a pólóját markoló kezem is.

Kihúztam magam, hogy a fülébe suddoghassak. – Olyan nagyon szeretlek.

Megfeszült, aztán ellazult a tartása.

– Köszönöm!

Nem értettem, miért mond köszönetet. Hozzábújtam, hallgattam a szíve egyenletes dobbanásait. Mindenem fájt, és rám telepedett a fáradtság, az alvás mégis lehetetlennek tűnt. Két órával később Luc megjegyezte, hogy Arizona most már túl kockázatos cél lenne, túlságosan közel van Vegashoz. Én addig észre se vettem, milyen irányba haladunk, de Luc azt állította, van egy másik háza is, Idaho egyik legnagyobb falujában – a neve Coeur d’Alene, vagy ilyesmi.

Tizenöt órányi útra a pillanatnyi helyzetünktől.

Dee szólalt meg, azt kérdezte, hogy lehet Lucnek ennyi ingatlana, amikor alig tizenöt éves. Átfutott az agyamon, hogy ez egy nagyon is jó kérdés.

– Az olyan klubokon, mint amit én működtetek, nagyon sok pénz fut át, a szívességek pedig sosem olcsók – felelte Luc. – Szeretek több lábon állni, és előkészítettem néhány rejtekhelyet itt-ott az Államokban. Az ember sosem tudhatja, mikor lesz rájuk szüksége.

Dee láthatóan elfogadta a választ. Egyébként mi mást tehettünk volna?

Egyszer álltunk meg tankolni Utah északi részén, másnap reggel. Dawson és Daemon vett némi ételt és italt, de előtte gondosan elváltottatták a kinézetüket. Mi, többiek a sötétített üvegek rejtekében maradtunk, amíg Archer baseballsapkája ellenőzője alá bújva teletöltötte a tartályt.

Nem bírtam nyugodtan ülni, előrehajoltam, hogy megnézzem Bethanyt.

– Alszik – mondta halkan Dee. – Nem is értem, hogy képes rá. Én nem hiszem, hogy valaha is alszom még az életben.

– Annyira sajnálom – nyúltam oda, hogy az ülése támlájára tegyem a kezemet. – Igazán. Tudom, hogy közel álltatok egymáshoz. Azt kívánom, bárcsak... sok minden máshogy történt volna.

– Én is – sóhajtott, és a kezemre tette a kezét. Megfordult, az üléstámlára fektette az arcát, úgy pislogott rám fátyolos szemmel. – Ez az egész nem tűnik valósnak. Számodra igen?

– Nekem se – szorítottam meg a kezét. – Mindig az jár a fejemben, hogy mindjárt felébredek.

– És hónapokkal korábban leszünk, a bankett előtt?

Bólintottam, bár tudtam, ez a gondolkodás egyirányú jegy a depresszióba.

Daemon és Dawson csomagokkal megpakolva tértek vissza.

Amikor Archer is visszaült, elkezdtek kiosztani az italokat és rágcsákat.

Daemon egy kis zacskóra való hagymás kukoricachipset nyomott a kezembe.

– Köszönöm! – mondtam, bár tudtam, a leheletem ezután felér majd egy lórúgással.

– Csak ne akarj csókolózni egy darabig! – felelte.

Rámosolyogtam. Fura érzés volt, de felcsillant a szeme, és tudtam, nem sokáig lesznek ellenérzései a csókolózással kapcsolatban. A tekintete ugyanis mást mondott.

– Hallottatok valami érdekeset a boltban? – tudakoltam kíváncsian.

A testvérek összenéztek. Különös pillantásukat nem tudtam megfejteni, de azonnal gyanút fogtam, amikor Daemon megrázta a fejét.

– Semmi fontosat.

Homlokráncolva néztem rá, mire felvonta a szemöldökét. – Daemon...!

Sóhajtott.

– Volt a pult mögött egy tévé, előben adták a Vegasban történeteket. A hangot levették, úgyhogy nem hallottuk a kommentárt. – Csak ennyi? Rövid szünet.

– A kasszánál páran az idegenekről társalogtak. Arról, hogy mindig gyanították, hogy a kormányzat eltitkolja a dolgot. Meg valami hülyeséget arról, hogy az ötvenes években lezuhant egy csészealj Roswellben. Komolyan nem figyeltem a többire.

Egy kicsit megnyugodtam. Ez jó hír volt. Legalább nem emlegették a földönkívüliekre vadászó, lincselni vágyó tömeget. Egész nap autóztunk, de hiába jutottunk óráról órára messzebb Vegastól, a feszültségünk nem enyhült. Hosszú időnek kell még addig eltelnie, hogy bármelyikünk is igazán megnyugodjon.

Idaho északi részén először a magas fenyőket vettem észre, és a távolban magasodó méltóságteljes hegyoldalakat. A mély vízű, kék tó mellé épült városka Vegashoz képest kicsi volt, de zajlott benne az élet. Elhagytuk egy pihenőszálló bejáratát; igyekeztem odafigyelni, merre navigálja Archert Luc, de világléletemben pocsékul tájékozódtam. Már ott elvesztettem a fonalat, hogy „kanyarodj le a kereszteződésnél”.

További tizenöt perc múlva elértük a nemzeti park szélét. Ha azt hittem, hogy Petersburg az isten háta mögött van, akkor tévedtem.

A Dodge ráhajtott egy keskeny, hepehupás földútra. Felettünk fenyő- és más ágak hajladoztak, amelyek tökéletes karácsonyi dekorációt alkothattak volna.

– Szerintem bármikor jöhet egy medve, hogy megegyen – közölte Daemon az ablakon kinézve.

– Hát, az meglehet, de az arumok miatt legalább nem kell aggódnod – felelte Luc, és hátrafordulva fáradtan mosolygott. – Itt természetes kvarclelőhely található, de luxenek tudtommal nem élnek a környéken. – Az remek – biccentett Daemon.

– Az arumok... mit gondoltok, véletlenül bukkantak fel? – szólalt meg Dee.

– Egyáltalán nem – válaszolta Archer, és a visszapillantóba nézett. Még el is mosolyodott, valószínűleg Beth kedvéért. – A Daedalusnak van tartalékban néhány arumja, akiket előszólíthat, ha egy luxen... félrelép. Volt egy ügy Coloradóban is, épp azelőtt, hogy összefutottatok volna a Mount Weather előtt. Egy hölgy rossz helyen, rossz időben, rossz helyzetben. Hozták az arumot.

– Találkoztál vele – sandított Luc Daemonre. – Emlékszel arra az arumra, akit a klubomban mindenáron le akartál nyomni? Igen, őt hívták fel a védelmisek, hogy segítsen megoldani a problémát.

Én is Daemonre néztem: az értetlenség több rétegben ült ki az arcára.

– Nem úgy tűnt, mint aki éppen azt csinálná.

Luc mosolya titokzatossá és egy kicsit szomorúvá vált.

– Az attól függ, mit tekintesz megoldásnak. – Elhallgatott, visszafordult. – Legalábbis Paris ezt mondaná.

Visszafészkelttem magam Daemon karjába; későbbre halasztottam, hogy rákérdezzek. Egy kanyarnál lelassítottunk. A sűrűből egy rönkház kandikált elő – egy igen nagy és igen drága rönkház, kétemeletes, és akkora, mint egy hétköznapi ikerház.

Luc bárja rendkívül jól jövedelmezhetett.

Megálltunk a garázsajtó előtt. Luc kiugrott, megkerülte a motorházat, megállt az ajtó előtt, felcsapott egy fedelet, ami egy billentyűzetet takart, és sebesen begépelte a kódot. Az ajtó hangtalanul felemelkedett.

– Gyertek! – szólt vissza, és átbújt alatta.

Alig tudtam kivárni, hogy mi is begördüljünk. Zsibbadt fenékkal, reszketeg lábakkal kászálódtam ki a betonpadlóra. Ahogy a keringésem helyreállt, kiléptem a napfénybe. Augusztushoz képest elég hűvös volt, nem sokkal lehetett húsz fok felett a hőmérséklet. Vagy már szeptember volt? Még a hónapot se tudtam volna megmondani, nemhogy azt, hányadika van.

A környék azonban szépséges volt. Csak a madarak csiripelése hallatszott, meg az apró erdei lények motozása. Az ég kéken mosolygott ránk. Szép volt – és az otthonomra emlékeztetett.

Daemon lépett mögém, és átkarolta a derekamat. Hozzám hajolt, a fejem tetejére támasztotta az állát.

– Ne menekülj így el!

– Nem menekültem. Csak kijöttem a garázból – feleltem, és erős karjára tettem a kezemet.

Lehajolt, a borostája az arcomat csiklandozta.

– Most még ez is messze van.

Bármely más alkalommal beolvastam volna ezért neki, hisztivel megkoronázva, de mindazok után, amin keresztülmentünk, megértettem az okait. Elfordultam a karjában, és a sajátomat a dereka köré csúsztattam.

– Mindenki más a ház felfedezésével van elfoglalva?

Aha. Luc mondta, hogy valaki majd menjen vissza a városba egy kicsit később, és szerezzen élelmet, mielőtt késő lesz. Úgy néz ki, itt kell bujkálnunk egy darabig.

– Nem akarom, hogy elmenj – szorítottam meg a kezét.

– Tudom. – Felnyúlt, kisimította a hajamat az arcomból. – De csak én és Dawson tudjuk megváltoztatni a kinézetünket. Azt meg nem hagyom, hogy ő menjen egyedül, vagy Dee-vel.

Mélyet lélegeztem, kihúztam magam. Szerettem volna kiborulni és kiabálni.

– Rendben.

– Rendben? Nem leszel dühös, cica?

A fejemet ráztam, lesütöttem a szememet. Az érzelmeim elszorították a torkomat.

– Biztosan befagyott a pokol – jegyezte meg, és az arcomra simította a tenyerét. – Figyelj...

Nekidőltem, a mellkasához nyomtam az arcomat, két kézzel kapaszkodtam az oldalába. Daemon átkarolta a derekamat és viszonzta a szorítást.

– Sajnálom – mondtam nagyot nyelve.

– Sok minden történt, Kat. Nem kell bocsánatot kérned.

Mindannyian megteszünk minden tőlünk telhetőt.

A könnyeimet nyelve felpillantottam.

– És te? Te jól vagy?

Daemon csak nézett rám, nem felelt.

– Ugye, nem magadat vádolod azért, ami Vegasban történt? Nem a te hibád volt. Egyáltalán nem.

Daemon hosszan hallgatott.

– Az én ötletem volt.

Összeszorult a szívem.

Mind beleegyeztünk.

– Talán mégis lehetett volna más módja – mondta rekedten, és félrepillantott. A szája sarka komoran lefelé görbült. – Egész úton idáig ezen gondolkodtam. Mi más lehetőségünk volt?

– Semmi más – vágtam rá. Szerettem volna eggyé válni vele, és valamiképpen megnyugtatni.

– Biztos ez? – kérdezte halkán. – Nem volt sok időnk, hogy átgondoljuk.

– Egyáltalán nem volt időnk.

Daemon lassan bólintott, összehúzott szemmel elnézett a fák felé. –

Ash, Andrew és Paris... nem ezt érdemelték. Tudom, hogy beleegyeztek, tudom, hogy tisztában voltak a kockázatokkal, de akkor sem tudom elhinni, hogy mindhárman...

Felnyújtózkodtam, a kezeim közé zártam az arcát. A szívem sajgása immár fizikai fájdalomként terjedt szét a mellkasomban.

– Annyira sajnálom, Daemon! Bárcsak tudnék még valamit mondani... tudom, olyanok voltak a számodra, mint a családod. És tudom, hogy a világgal felérték a számodra. De a haláluk akkor sem a te hibád. Kérlek, ne is gondold ezt! Nem volnék képes...

Csókkal hallgattatott el. Édes, gyengéd csókkal, ami minden szavamnál többet mondott.

- El kell mondanom neked valamit – súgta. – De lehet, hogy utána meggyűlölsz.
- Micsoda? – Elhúzódtam: erre a válaszra nem számítottam. – Sosem tudnálak gyűlölni.

Oldalra hajtotta a fejét.

- Az elején elég sok okot adtam rá.
- Ez igaz, de annak már vége. Örökre.
- Még nem hallottad, amit mondanom kell.

Nem számít. – Szerettem volna megütni, amiért ilyesmi egyáltalán az eszébe jut.

- De igen. – Mélyet lélegzett. – Tudod, amikor az ég igazán a fejünkre szakadt Vegasban, én kételkedtem. Amikor láttam, hogy Parist, aztán Andrew-t és Asht is lelőtték, arra gondoltam, hogy ha tudom, mit kockáztatok, vajon megtettem volna-e ugyanezt.

- Daemon...

- Az a helyzet, hogy amikor kiszálltam a kocsiból, tudtam, mit teszek kockára. Tudtam, hogy többen is meghalhatnak, és ez nem állított meg. És amikor láttam, hogy te megvagy, épen és egészségesen, tudtam, hogy igenis megcsinálnám az egészet újra. – Ragyogó smaragdszín szeme rám szegeződött. – Megtenném, Kat. Mennyire hihetetlenül önző ez? Mennyire beteg? Azt hiszem, ez már épp elég, hogy megvess érte.

- Nem – vágtam rá. – Értem, mit mondasz, Daemon, de ettől nem utállak.

- Jobb lenne – felelte, és összeszorította a száját.

- Nézd, nem tudom, mit mondhatnék. Százszázalékosan helyes volt ez így? Valószínűleg nem. De megértem. Megértem azt is, miért adta fel Matthew Dawsont és Bethanyt, és miért próbálkozott velünk is. Mind örült dolgokra vagyunk képesek azért, hogy megvédjük a szeretteinket. Talán nem helyes... de akkor is így van. Daemon csak nézett rám.

- Nem szabad, hogy emiatt ostorozd magadat – folytattam. – Főleg úgy nem, hogy te magad mondtad nekem, hogy ne ostorozzam magam

Adam halála vagy a többi döntésem miatt. – Felsőhajtottam. Szerettem volna eltüntetni a pillantásából a fájdalmat, a kint. – Nem tudnálak meggyűlölni. Soha. Minden körülmények között szeretlek. És nem számít, mi történt a múltban vagy mi fog történni ezután. – Könnyek szöktek a szemembe. – Mindig szeretni foglak. És együtt vagyunk ebben az egészben. Ez sosem változhat meg. Érted? Amikor nem válaszolt, a szívem is megállt.

- Daemon?

Olyan gyorsan mozdult, hogy egészen megrémültem. Újra megcsókolt, de ezúttal nem édesen és gyengéden, mint korábban – vadul, intenzíven, erősen. Egyszerre volt ez köszönet és ígéret.

Összetört és újraépített. Az a csók... életre hívott engem.

Daemon életre hívott engem.

És ebből tudtam, hogy ez fordítva is igaz. Ő engem hívott életre – én pedig őt.

Daemon

A VÁROSBA TETT UTAM DAWSONNAL meglepően eseménytelennek bizonyult. Gyorsan visszatértünk a bevásárlásból. Az újságokat nem kerülhettük ki – mindenhol fénylő emberek fotói díszeltek –, és sorban állás közben hallanunk kellett az emberek társalgását is. Sokan egyszerűen hülyeséget beszéltek, de azért a feszültség érezhetően rátelepedett még ennek a településnek az életére is – egy apró, tóparti városkáéra, félvilágnyi távolságra Vegastól.

Abból, amit kihallgattunk, leszűrjük, hogy a kormányzat nem tett semmiféle hivatalos bejelentést, mindössze kihirdette a rendkívüli állapotot Nevadában, és terrorcselekménynek bélyegezte a „rettenetes eseményt”.

A dolgok ennél csak rosszabbra fordulhattak, nem csak az emberek, hanem a luxenek nézőpontjából is. Sokuknak nem volt gondjuk vele, hogy rejtőzködve éljenek. Most lerántottunk róluk minden leplet. És lesznek, akik majd megpróbálják kihasználni a káoszt, ahogy Luc mondta. Akaratlanul is Ethan White és a figyelmeztetése járt a fejemben.

Későre járt, mire visszaértünk a faházba. Kat és Dee spagettit főzött – nagyrészt Kat végezte a munkát, mert Dee mindent a kezével akart felmelegíteni, aminek általában katasztrofális eredménye lett. Beth a fokhagymás pirítóst készítette elő. Jó volt látni, hogy felkel és jár – szinte nem is emlékeztem, milyen volt, mielőtt a Daedalus karmai közé került volna. Azt tudtam, hogy sokkal többet beszélt.

És sokkal többet mosolygott.

Vacsora után segítettem Katnak a romeltakarításban: ő mosogatott, én törölgettem. Volt ugyan mosogatógép, amit Luc meg is jegyzett, de úgy éreztem, az aprólékos feladat megnyugtatja az idegeimet. Egyikünk sem szólt. Volt valami bensőséges abban, ahogy néha-néha összeért a karunk, kezünk.

Aztán Kat valahogy összehabozta az orra hegyét. Letöröltem, mire rám nevetett, és a fenébe, a mosolya olyan volt, mint a nap melege. Mindenfélét gondoltam és éreztem tőle, többek között igencsak szentimentális dolgokat, amelyeket sosem mondtam volna ki hangosan.

Mire befejeztük, már le-leragadt a szeme. Betereltem a nappaliba, ahol lehuppan a kanapéra.

– Hová mész? – kérdezte.

– Befejezem a konyhában a dolgokat – feleltem, és betakartam egy kopott patchwork takaróval. – Pihenj csak, mindjárt visszajövök.

Visszafelé menet hallottam, hogy Dee és Archer beszélget az egyik szobában. Már majdnem rájuk törtem, amikor megfékeztem magam. Lehunytam a szemem, némán átkozódtam. Tudtam, hogy Deenek szüksége van valakire, akivel beszélhet, mindössze azt kívántam, bárcsak ne éppen ő lenne az.

Isten tudja, meddig álltam ott a folyosón, a színes lambériát nézve, mielőtt összeszedtem magam, és visszamentem a konyhába.

Dee nem fogja elvinni őt az Olive Gardenbe. Ott húztam meg a határt.

Fogtam a mosogatórongyot, és letakarítottam az asztalról Luc vacsorájának nyomait. A kölyök étkezési szokásai és a spagetti nem illettek össze.

Amikor végeztem, az órára sandítottam. Csaknem éjfél volt.

– Hazudtál Katnek.

Megfordultam: kérdeznem sem kellett, máris tudtam, mire gondol Dawson.

– Te is ugyanezt tetted volna.

– Igaz, de előbb vagy utóbb rá fog jönni.

Felvettem a pultról egy üveg vizet, gondosan megválogattam a szavaimat.

– Nem akarom, hogy most rögtön megtudja, hogy az arcával van tele az ország minden hírműsora. Nem azon aggódna, mit jelent ez a számára, hanem az anyja miatt, és... és ezzel most nem tudunk mit kezdeni.

Dawson nekidőlt a pultnak, és karba tette a kezét. Rám meredt. Álltam a pillantását. Tudtam, mit jelent ez a tekintet – összevont szemöldök, eltökélten összeszorított száj. Felsóhajtottam.

– Mi az?

– Tudom, mire gondolsz.

– Igazán? – Az ujjaim ideges ritmust doboltak az üvegen.

– Azért játszol házvezetőnőt, mert az jár a fejedben, mit indítottál el.

Egy hosszú pillanatig nem feleltem.

– Igen, ez igaz – ismertem be.

Nem csak te csináltad. Mindannyian. Mind együtt csináltuk. –

Dawson elhallgatott, a mosogató feletti ablakon kinézett a házat körülvevő sötétségbe. – És újra megcsinálnám.

– Valóban? Tudva, hogy Ash és Andrew belehal? – Égetően fájt fennhangon kimondani a nevüket.

Dawson a hajába túrt.

– Nem hiszem, hogy erre a kérdésre tényleg választ vársz.

Bólintottam. Ugyanaz volna a válasza, mint az enyém. Mit mond ez el rólunk?

Dawson nagyot fűjt.

– Azért ez elég nagy szar. Jézus, hiszen a családkhoz tartoztak!

Nélkülük nem lesz ugyanolyan. Nem ilyen halált érdekeltek. Megdörgöltem az állkapcsomat.

– Matthew pedig...

– Matthew megbaszhatja – vágta rá hirtelen dühvel.

Félretettem az üveget, úgy néztem a testvéremre.

– Figyelj, valahol mi is ugyanezt csináltuk ám. Emberek életét kockáztattuk, hogy megóvjuk Dee és a lányok életét. – Az nem ugyanaz – rázta a fejét.

– Tényleg nem?

Dawson egy darabig hallgatott.

– Hát, akkor mi is megbaszhatjuk.

Szárazon felnevettem.

– Hát, meg.

Dawson ajka alig láthatóan felfelé görbült. – Most mit fogunk csinálni? – nézett rám.

Kinyitottam a számat, de szavak helyett nevetés tört ki belőlem.

Honnan a pokolból tudjam? Azt hiszem, várunk, kívádjuk, mi lesz a következmény. Még ki kell találnom, hogyan állítsam be Katet ártatlan áldozatnak. Nem bujkálhat örökké.

– Egyikünk sem teheti – válaszolta Dawson komolyan. – Sokért nem adnám, ha tudhatnám, mi jár most az Öregek fejében – tette aztán hozzá.

– Ezt könnyű kitalálni. A mi fejünket akarják.

Vállat vont, kis ideig hallgatott. Láttam rajta, hogy akármit akar mondani, bizonytalan. Kinyitotta, majd újra becsukta a száját.

– Tudom, nem most van a legjobb alkalom, hogy erről beszéljünk – kezdte végül. – A fenébe, azt se tudom, van-e erre egyáltalán megfelelő alkalom... de úgy érzem, azok után, ami Ashsel és Andrew-val történt, talán egyszerűen be kellene fognom a számat.

Egész testemben megfeszültem.

– Bökd már ki, Dawson!

– Oké. Hát, jó. Muszáj elmondanom, mert azt hiszem, rajtunk kívül valaki másnak is tudnia kell. – Elvörösödött; most már igazán fogalmam sem volt, merre tart ez a beszélgetés.

– Különösen, ha a dolgok előrehaladnak, és... – Dawson!

Mély lélegzetet vett, és kimondta.

– Beth terhes.

Leesett az állam, csak bámultam rá. Nem találtam a szavakat, egyáltalán semmi sem jutott az eszembe. Dawson hadarva fejezte be.

– Igen, terhes. Ezért volt olyan fáradt, és ezért nem akartam, hogy bármit is csináljon Vegasban. Túl kockázatos lett volna. Az utazástól komolyan kimerült, de... hát igen, gyereünk lesz.

– Szentséges... – Még mindig csak bámulni tudtam.

– Tudom – bólintott, és elmosolyodott.

...szar! – fejeztem be, aztán megráztam a fejem. – Úgy értem, gratulálok.

– Köszönöm!

Dawson egyik lábáról a másikra állt. Majdnem megkérdeztem, hogyan esett teherbe Beth, de időben visszafogtam magam; ostobaság lett volna.

– Szóval... szóval gyereket vártok – ismételtem.

– Igen.

Megragadtam a pult szélét. Minden értelmes gondolat kiszaladt a fejből, csak azokra a gyerekekre tudtam gondolni, akiket a Daedalusban láttunk – az originekre. A luxen férfiak és hibrid nők gyerekeire. Olyan ritka, hogy ha a Daedalus megtudná...

Be se bírtam fejezni a gondolatot.

Dawson reszketegen sóhajtott.

– Jó. Most mondj valami mást is!

– Hát... hányadik hónapban van? – Rendes körülmények között ezt szokták kérdezni az emberek, nem? Dawson kissé ellazult. – A harmadikban.

Húha. Ez aztán nem semmi viszontlátás lehetett!

– Dühös vagy, igaz? – kérdezte.

– Tessék? Nem, dehogy vagyok dühös. Csak nem tudom, mit mondhatnék. – Kizárólag az járt a fejemben, hogy fél év múlva lesz egy kisbaba a háznál, aki egy gondolatával megsütheti az agysejtjeinket, ha nem kapja meg a cumiját. – Szóval... erre nem számítottam.

– Én sem, meg Beth sem. Nem terveztük. Csak úgy... megtörtént. – Mélyet lélegzett. – Nem hittem, hogy ennyi idősen gyereket vállalni okos dolog, de megtörtént, és megtesszük, ami tőlünk telik. Én... én máris mindennél jobban szeretem a srácot.

Srácot?

Dawson félig zavart, félig örömteli mosollyal felelt.

– Lány is lehet, de én srácnak nevezem. Beth megőrül tőle.

Kierőltettem magamból egy mosolyt. A jelek szerint Dawson nem tudott az originekről. Lehetséges, hogy Beth sem? Ha így van, fogalmuk sincs, mit készülnek világra hozni.

Már majdnem mondtam is valamit, de inkább visszafojtottam. Nem most volt itt az ideje.

– Tudom, nem lesz egyszerű – folytatta Dawson. – Nem mehetünk rendes orvoshoz, és ez halálra rémít.

– Hé! – Előreléptem, a vállára tettem a kezemet. – Minden rendben lesz. Beth és a... a kicsi is rendben lesznek. Megoldjuk.

Dawson megkönnyebbülve mosolygott rám. Nekem sejtelmem sem volt, hogyan oldhatnánk meg, de hát a nők a történelem kezdete óta megszülték a gyerekeiket, orvosok nélkül is, nem? Annyira nem lehet nehéz...

Miután ezt elgondoltam, szerettem volna megütni saját magamat. A gyerekszülés engem is halálra rémített.

Még egy kicsit beszélgettünk: megígértem, hogy hallgatok. Még nem álltak készen rá, hogy nyilvánosan bejelentsék, én pedig meg tudtam érteni őket. Kat és én sem mondtuk el senkinek, hogy voltaképpen megházasodtunk.

Házasság.

Gyerekek.

Földönkívüliek Vegasban.

A kicseszett világvége itt van a nyakunkon.

Még mindig kábán a döbbenettől, visszamentem a nappaliba. Megálltam a kanapé előtt – Kat összekuporodva aludt, a takarót az álla alá gyűrte.

Lehajoltam, óvatosan felemeltem, és úgy hevertem le, hogy az ölemben feküdjön, a lábait a lábaim közé zártam. Mocorgott, az oldalára fordult, de nem ébredt fel.

Órákig bámultam ki az ablakon a sötétbe.

Most aztán igazán csinálnunk kell valamit. Menekülni és elbújni már nem elég. A világ tud rólunk, a helyzet csak egyre veszélyesebb lesz.

Néhány hónapon belül pedig egy csecsemő miatt is aggódhatunk – egy csecsemő miatt, aki ezerféle káoszt képes kavarni.

Csinálnunk kell valamit. Ki kell állnunk magunkért, megváltoztatni a jövőt, vagy nem lesz jövőnk egyáltalán.

Végigsimítottam Kat hátán, az ujjaim a tarkójára simultak. Lehajtottam a fejemet, és a homlokára nyomtam az ajkamat. Válaszul álmosan a nevemet mormolta; a szívem összeszorult az iránta való érzéseim áradatától. Újra visszadőltem, és kinéztem a sötétbe.

A holnap bizonytalansága viharfelhőként tornyosult felettünk. Egyvalamiben azonban nagyon is biztos voltam – valamiben, ami még vészjóslóbb volt, mint az előttünk álló várakozás.

Az emberek és a luxenek is vadászni fognak ránk.

És ha azt hitték, hogy a legvadabb dolog, ami a szeretteim védelmében tőlem telt, az volt, hogy felfedtem a titkunkat a világ előtt, hát nem tudnak semmit.

És fogalmuk sincs, mire vagyok valójában képes.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

Katy

FÉLÁLOMBAN ÉRZÉKELTEM, hogy Daemon is letelepszik a kanapéra, és magához húz, de nem erre ébredtem fel néhány órával később.

Az éjszaka közepén úgy kezdett szorítani, hogy szinte megfojtott.

A valódi alakjában.

Szépséges volt, azonban forró és vakító is.

Küszködve igyekeztem meglazítani magamon a karját.

Megfordultam az ölelésében, és hunyorogva szolongattam.

– Daemon, ébredj! Daemon!

Felriadt; olyan heves lendülettel ült fel, hogy csaknem a földre sodort. A fény elhalványult, ahogy visszatért ember alakjába, az arcán értetlen kifejezés.

– Gyerekkorom óta nem történt meg velem, hogy észre se veszem, és átváltozok – mondta.

– A stressz miatt van? – Megsimítottam a karját.

A fejét rázta, a tekintete elsiklott a vállam felett. Az arca megfeszült. – Nem tudom. Ez...

Lépések zaja hallatszott fentről, és pillanatokon belül mindenki mellettünk állt, éppen annyira kiakadva, mint Daemon. Kiszabadítottam magam a karjából, lehajítottam a takarót, és felálltam.

– Valami történik, nem igaz?

Dee az ablakhoz lépett, és elhúzta a vékony függönyt.

– Nem tudom, de úgy érzem...

– Úgy ébredtem, mintha valaki a nevemen szólítana. – Dawson átkarolta Beth vállát. – És fénylettem.

– Én is – állt fel Daemon is.

Luc beletúrt kócos hajába. Pizsamában annyi idősnek nézett ki, amennyi volt.

– Viszketeg vagyok.

– Én is – tette hozzá Archer halkan; az állát dörzsölgetve, hunyorogva bámult ki a sötétbe az ablakon át.

Bethre néztem; ő megvonta a vállát. Úgy tűnt, egyedül mi ketten nem éreztünk semmit abból, ami a luxeneket és origineket úgy felpiszkálta.

És akkor egyszerre mind megmerevedtek – minket kettőnket kivéve. Daemon, Dawson és Dee egyenként valódi alakjukba váltottak, majd visszanyerték emberi testüket – annyira gyorsan, hogy úgy tűnt, a nap szállt le közénk, de csak néhány pillanatra.

– Valami történik – szisszent Luc, és a bejárati ajtó felé fordult. – Valami nagy dolog.

Kisietett; mindannyian követtük. A hűvös éjszakában Daemon mellé simultam, együtt mentünk végig a verandát szegélyező murvás úton, majd a fűvön. A harmatos fűszálak lágyan simultak a talpam alá.

Furcsa feszültség kígyózott fel a gerincemen, be az idegpályáim közé. Valamit éreztem, megfeszült a vállam és a nyakam. Luc továbbcsietett a házat körülvevő tisztáson. Az erdő végtelenül, feketén terjeszkedett előttünk, az éjjel legsötétebb óráiban teljesen áthatolhatatlannak tűnt.

– Valamit érzek – súgta Beth alig hallhatóan. – Te is? – pillantott rám.

Biccentettem. Magam se tudtam, mit érzek, de Daemon megmerevedett mellettem, aztán hirtelen felgyorsult a szívverése, magával rántva az enyémet is.

– Nem – suttogta.

A távolban apró fényvillanás rajzolódott az égre. Elakadt a lélegzetem, úgy néztem, amint lehullik, ragyogó, párás nyomot húzva. A Sziklás-hegység csúcsai között tűnt el. Egy újabb villant fel, aztán még egy, még egy és még egy, ameddig a szem ellátott, zuhogtak lefelé, kivilágítva az eget. Ezernyi csillag ragyogott fel, amikor belépett a légkörbe. Már nem is tudtam követni, hányan lehetnek – a végén összeolvadt a fényük, és nappallá változtatták az éjszakát. Luc rekedten, fojtottan felnevetett. – Bassza meg! E.T. mégis hazatelefonált, srácok.

– És elhívta a barátait – lépett hátra Archer.

Jó néhány fénypont közel, a fenyők és szilfák között ért földet. Daemon a kezemért nyúlt, összefontuk az ujjainkat. Dobogó szívvel néztem, ahogy a szemünk láttára zuhogtak az égből. Apró robbanásoktól rázkódtak a fák, remegett a föld. Néhány pillanatonként fény villant a talajon, majd pár másodperc múlva kihunytt.

Aztán csend lett. A tücskök és a madarak is elhallgattak, a kisállatok sem motoztak. Semmi nem hallatszott, csak ziháló lélegzetvételünk és zakatoló szívünk nesze.

Messzebb, a szilfák között felvillant egy fénypont. Aztán egy másik. Sorban lobbantak fel, végtelen láncban – tudtam, csak itt, a minket körülvevő erdőben százak lehetnek.

– Nem kellene elmenekülnünk? – kérdeztem.

Daemon megszorította a kezemet, és magához húzott. Karját körém fonta, és amikor megszólalt, a hangja rekedt volt.

– Nincs értelme, cica.

Összeszorult a mellkasom, nagyot dobbant a szívem.

– Nem előzhetnék meg őket – vette át a szót Archer; a keze ökölbe szorult. – Mindegyiküket nem.

Csak néztem magam elé. Lassan teljesen megértettem, miről is van szó.

Elérték az erdő szélét, alakot öltöttek. Mint Daemon és minden luxen, akit láttam, ők is magasak voltak, határozottan kivehető karokkal, lábakkal, fejjel. A fényük reszkető árnyékokat vetett, amikor néhány lépésnyire kiértek az erdőből. Az egyikük tovább lépkedett felénk, a fénye erősebb volt, mint a nyári napé, és mély, ragyogó bíbor színezte, mint Daemonét valódi alakjában.

Dasher őrmester és a Daedalus sok mindenről hazudhattak, de ez, istenem, ez igaz volt. Eljöttek, éppen ahogy Dasher mondta, és ha ott százak vannak, máshol százezrek.

Az elől álló luxen fénye fellobbant. Az energia végigsöpört a tisztáson, kivert tőle a libabőr. Remegve vártam – nem tudtam, mi fog történni, de aztán megtörtént.

Deeről hullott le először az emberi alak, aztán Dawsonról. Nem tudom, hogy a zavarodottság, a félelem, vagy valami más, túlvilági érzés vitte-e át őket, valami, ami így reagált ennyi társuk közelségére, de egy pillanattal később Daemon karja megremegett a vállamon, és ő is átváltozott.

Elvette rólam a karját; a hideg egyszerre elviselhetetlennek érződött. Láttam, hogy Dawson ugyanúgy a húgukhoz közelít. Hárman együtt léptek előre, elválva tőlünk.

– Daemon! – szóltam utána, de nem hallotta meg. Nem felelt.

Archer akkor mellém lépett, Luc Beth mellé. Hátráltunk, de nem is éreztem, hogy lépek, hogy mozognak az izmaim. A szemem egyre Daemont követte, amíg a többi luxen fénye között el nem veszett az övé.

Félelem íze futott szét a számban, megfagyott a vérem. Csak Dasher szavai jártak a fejemben arról, mi lesz, ha megérkezik a többi luxen – arról, hogy vajon Daemon a saját fajtájával marad-e, vagy az enyémmel.

Nem voltam benne biztos, hogy egyáltalán van választása.